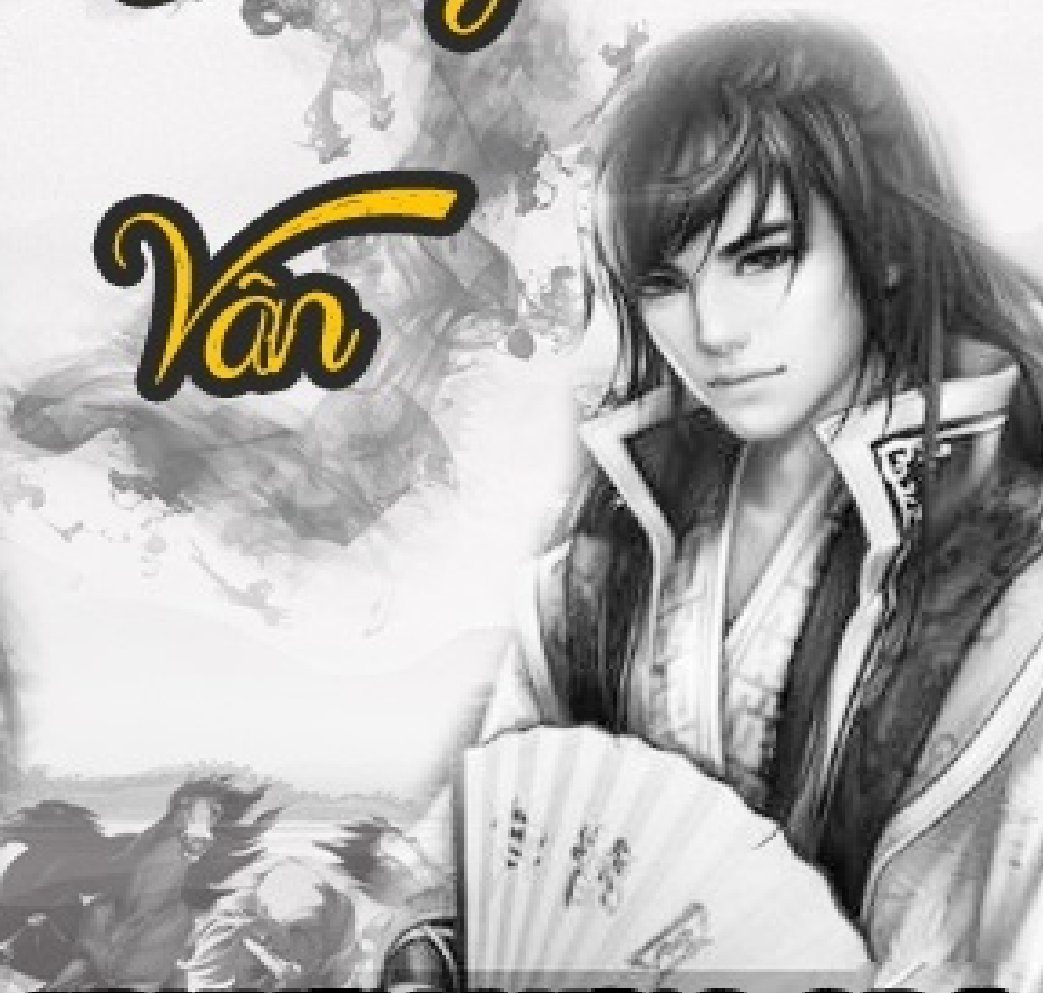

Song

Hồ

Thong

Vân

Mục lục

- Chương 1 : Huyết Hà Đồ
- Chương 2 : Thí Kiếm Sơn Trang Huyết Hà Thần Kiếm
- Chương 3 : Trường Tiểu Bang
- Chương 4 : Hàm Ứng Bảo Quách Ngạo Bạch
- Chương 5 : Thất Trùng Thiên Kiếm Pháp
- Chương 6 : Đệ Nhất Khoái Kiếm Phương Trung Bình
- Chương 7 : Đại Hiệp Áo Đen Ngã Thị Thùy
- Chương 8 : Bang Chủ Trường Tiểu Bang
- Chương 9 : Một Minh Xông Vào Trường Tiểu Bang
- Chương 10 : Hàm Ứng Bảo
- Chương 11 : Hàm Bích Lâu
- Chương 12 : Thanh Vân Tiêu Cục
- Chương 13 : Thiết Cung Ngân Đạn Lộ Anh Phong
- Chương 14 : Bắc Cước Hoắc Vô Dụng
- Chương 15 : Xông Vào Sơn Trang
- Chương 16 : Long Hồ Ứng Cáp
- Chương 17 : Âm Khí Thần Bí
- Chương 18 : Ngã Thị Thùy Xông Vào Trường Tiểu Bang
- Chương 19 : Vách Núi Hoa Sơn Chôn Hiệp Khách
- Chương 20 : Trường Tiểu Thất Kích, Huyết Hà Tứ Thức
- Chương 21 : Kích Thứ Bảy
- Chương 22 : Phần Kết

LONG HỒ PHONG VÂN

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 1 : Huyết Hà Đồ

Thành Trường An, Huyết Hồn tiêu cục.

Tiếng mõ canh ba vừa vang lên trong hẻm dài của Trường An, trên mái cong của Huyết Hồn tiêu cục không khí huy hoàng bỗng lóe lên một người áo đen.

Người áo đen này nhanh chóng chạy trên nóc nhà. Trời đen đất tối, không trăng không sao, người áo đen xuyên qua tầng tầng lầu các của Huyết Hồn tiêu cục, sau đó nhìn quanh một chút, lật người nhảy xuống.

Vừa rơi xuống đất, người áo đen này cũng không dừng lại, lập tức chạy về phía hành lang. Hành lang bảy khúc chín vòng, mỗi khúc của đều có một ngọn đèn Khổng Minh chập chờn. Người áo đen nhanh chóng vòng ra hành lang. Hắn chạy nhanh như vậy nhưng không gây ra một chút tiếng bước chân nào, chắc chắn khinh công đã cao đến mức siêu phàm.

Người áo đen vòng ra hành lang, sau đó rẽ vào trong tổng đường của Huyết Hồn tiêu cục.

Cả gian phòng một màu đen kịt, phòng khách lớn như vậy nhưng lại không có một ngọn đèn nào. Hai hàng binh khí trái phải giống như hai hàng đại tướng đứng sừng sững một bên.

Người áo đen hơi ngần ra, ngay lúc này tiếng binh khí chột nổi lên. Hắn ngược mắt nhìn, trông thấy trên xà nhà có bốn người rơi xuống.

Thay vì nói đây là bốn người, không bằng nói là bốn thanh đao. Bốn thanh đao đuôi nhọn vừa mỏng vừa gấp vừa nhanh vừa độc, chỉ thấy một mảng ánh đao chứ không thấy người, từ trên chém xuống đầu người áo đen.

Người áo đen hét lớn một tiếng, thân hình nhoáng lên lao vào phòng khách, khiến cho một kích ác liệt của bốn tên đao thủ kia đều đánh trật. Nhưng chân của người áo đen còn chưa chạm đất, trong phòng khách đột nhiên lại lóe lên bốn tên đao thủ, hóa thành một mảng ánh đao vừa nhanh vừa ác, lặn dưới đất cắt vào hai chân hắn.

Người áo đen hét lớn:

- Hay cho Địa Tranh đao pháp!

Âm thanh còn đang rung động trong phòng khách, hai chân người áo đen đã liên tục đá ra, “bộp bộp bộp bộp” bốn thanh đao đều bị hấn đá bay. Chân của hắn vừa chạm đất, bốn tên Địa Tranh đao thủ kia một kích không trúng, liền nhanh chóng lui vào trong bóng tối. Người áo đen vừa định lên tiếng, đột nhiên nghe được tiếng ám khí đầy trời bắn về phía hắn.

Ngay lúc này, trong phòng khách tối đen có một giọng nói uy nghiêm cất lên:

- Dừng tay!

Ánh nến lập tức đồng loạt cháy lên, chiếu sáng rực cả phòng. Người áo đen kia đang đứng giữa phòng khách, hai tay đã kẹp lấy mười mũi tên bạc, ba mũi phi tiêu, bảy hạt gai sắt.

Chính diện phòng khách có một chiếc bàn lớn, trước bàn có ba người ngồi ngay ngắn. Người ngồi giữa là một lão nhân thân hình cường tráng, hai mắt sáng ngời có thần, huyết thái dương cao cao nhô ra, hiển nhiên là một cao thủ võ lâm kiêm tu nội ngoại. Người bên trái có râu quai nón, cao lớn vạm vỡ,

hai nắm tay lớn như đầu người, vừa nhìn đã biết là dũng sĩ sức lực vô cùng. Người bên phải mặt trắng không râu, tay cầm quạt nho sĩ, nhưng xương ngón tay dài và có lực, khí thái nhàn nhã.

Hai bên phòng khách cũng có bốn năm chục người tràn ra. Vị lão nhân chính giữa kia cười lớn nói:

- Ta tưởng là ai, hóa ra là Trung Nguyên Thần Ưng Thượng lão huynh đại danh鼎鼎 đại giá quang lâm, không tiếp đón từ xa, đúng là thất kính thất kính!

Lúc này người áo đen kia mới buông lỏng đề phòng, cũng cười nói:

- Tốt lắm, đây chính là đạo đài khách của các người sao!

Lão nhân kia đứng dậy khỏi ghế, đi đến trước mặt người áo đen, thân mật vỗ vai đối phương cười nói:

- Thượng lão huynh, thật sự rất xin lỗi! Huynh cũng biết đấy, đối phương để lại thiệp nói rằng canh tư đêm nay sẽ đến đánh cắp Huyết Hà đồ của chúng ta, chúng ta không thể không cẩn thận.

Tên văn sĩ mặt trắng không râu kia cũng đẩy ghế đứng lên, cười bồi nói:

- Thượng anh hùng xin thứ lỗi chuyện này! Thực ra Thất Tuyệt Lang, Thiên Địa Dao Thủ và ám khí trận nho nhỏ của tệ cục, sao có thể làm khó được Thượng anh hùng huynh chứ. Ha ha ha!

“Trung Nguyên Thần Ưng” Thượng Bộ Vân tuy là lão hồ ly xông pha hơn ba mươi năm trên giang hồ, độc hành đại đạo nổi danh, nhưng nghe trái một câu anh hùng, phải một câu anh hùng, cũng cảm thấy hơi lằng lằng, liền cười nói:

- Nào có nào có, Huyết Hồn tiêu cục phòng vệ nghiêm ngặt như vậy, thực ra ta tới cũng không giúp được gì, Lạc huynh và Thẩm tiên sinh quá khen rồi.

Vị lão nhân kia chính là cục chủ của Huyết Hồn tiêu cục, “Huyết Hồn Thần Chưởng” Lạc Thiên Trì. Văn sĩ kia là phó cục chủ “Tụ Lý Nhật Nguyệt” Thẩm Thất Sơn. Còn đại hán vạm vỡ kia là tổng đoàn trưởng của Huyết Hồn tiêu cục, “Trượng Nhị Kim Cương” Mã Cừ Phu.

Lúc này Lạc Thiên Trì cười ha hả nói:

- Đã như vậy, Thượng lão huynh không cần để ý, tới đây, mời ngồi!

Đột nhiên bên ngoài vang lên một giọng nói âm trầm lạnh lẽo :

- Thế nào, Lạc Thiên Trì, bên trọng bên khinh sao?

Người theo tiếng đến, một lão đầu vừa cao vừa gầy vừa khô khan đã đi đến bên cạnh.

Lạc Thiên Trì sững sốt, sau đó lập tức nhận ra, cười lớn nói:

- Ha ha ha, hóa ra là Khô Thi Âu lão huynh, khinh công thật giỏi, huynh đến rồi mà chúng ta còn không biết.

“Khô Thi” Âu Lập Nhân nói:

- Ta vốn theo lão Thượng tới đây, hẳn giúp ta ngăn cản những cơ quan nhỏ này, ta còn chưa cảm ơn nữa!

Câu này vừa như khen vừa như chế giễu, Thượng Bộ Vân nghe được cảm thấy khó chịu, đang định phát tác. “Tụ Lý Nhật Nguyệt” Thẩm Thất Sơn đảo mắt một cái, lập tức cười bồi nói:

- Hai vị anh hùng xin mời ngồi, người đâu, dâng trà hầu hạ!

Lạc Thiên Trì nghiêm mặt nói:

- Thượng huynh, Âu huynh, lần này có thể giữ được Huyết Hà đồ hay không, còn phải xem hai vị rồi. Ta biết chỉ dựa vào đám Thất Tuyệt Lang, Thiên Địa Dao Thủ của chúng ta, đừng nói Ngã Thị Thùy tới đây, ngay cả Thất Trùng Sơn Quách Ngạo Bạch tới đây cũng không ngăn cản được.

Thượng Bộ Vân cau mày nói:

- Người nói đại hiệp Ngã Thị Thùy cũng muốn lấy Huyết Hà đồ của chúng ta?

Lạc Thiên Trì ngưng trọng nói:

- Đúng vậy. Nếu không ta tuyệt đối không dám xin chỉ thị của Tăng bang chủ, phái hai vị đến đây tương trợ. Nên biết chúng ta lấy được Huyết Hà đồ, là do Trung Nguyên thế gia đã nhờ chúng ta bảo tiêu, lại bị chúng đến giết đến không còn một mống, mà Huyết Hồn tiêu cục cũng tổn thất ba bốn chục tên hảo thủ. Chỉ cần Huyết Hà đồ ở trong tay chúng ta, sẽ có thể tìm được những kỳ trân hiến thấy kia, dâng tặng cho Tăng bang chủ, Trường Tiểu bang càng như hổ thêm cánh. Những hi sinh này vẫn là đáng giá.

Sắc mặt Âu Lập Nhân cũng trở nên ngưng trọng:

- Một tên Quách Ngạo Bạch tới đã đủ phiền toái, nghe nói Thất Trùng Thiên kiếm pháp của hắn đã khó gặp đối thủ trong võ lâm. Bây giờ lại thêm một tên Ngã Thị Thùy, đúng là nhức đầu. Không phải Ngã Thị Thùy luôn tự cho mình là hiệp khách à? Tại sao cũng muốn lấy Huyết Hà đồ?

“Tụ Lý Nhật Nguyệt” Thẩm Thất Sơn nói:

- Có trời mới biết! Những kẻ xưng là đại hiệp này, lấy được Huyết Hà đồ chẳng qua là đi cứu nghèo giúp yếu gì đó, nhưng người nghèo trong thiên hạ

như vậy, làm sao cứu cho hết? Không bằng dâng cho Trường Tiểu bang chúng ta, như vậy có thể hiệu lệnh thiên hạ rồi.

“Huyết Hồn Thần Chương” Lạc Thiên Trì nói:

- Điều ta sợ là bọn Ngã Thị Thùy đã sớm biết Huyết Hồn tiêu cực chúng ta cùng một nhóm với Trường Tiểu bang, cho nên cố ý tới gây chuyện. Thực ra bọn họ giao cho chúng ta bảo tiêu, rõ ràng là đưa dê vào miệng cọp, ta sợ làm nhiều chuyện như vậy sẽ bị người trên giang hồ biết...

“Trung Nguyên Thần Ứng” Thượng Bộ Vân nói:

- Ta cũng không tin Ngã Thị Thùy có ba đầu sáu tay gì, với thực lực của chúng ta cũng muốn hấn tới đây... xem thử hấn làm thế nào cướp giàu, làm thế nào cứu nghèo!

“Khô Thi” Âu Lập Nhân thận trọng nói:

- Lạc lão đệ, vừa rồi người nói bọn họ đã sớm biết người cùng một nhóm với Trường Tiểu bang, chẳng lẽ còn có người khác muốn đoạt Huyết Hà đồ sao?

Lúc đang nói, trong hẻm dài đã vang lên tiếng mõ canh tư.

- Canh tư rồi, đám trẻ hãy lưu ý nhiều hơn!

Lạc Thiên Trì kêu một tiếng, sau đó sắc mặt càng nghiêm trọng nói:

- Đúng vậy, còn một người đêm nay cũng muốn tới...

Thượng Bộ Vân cười lạnh hỏi:

- Là ai tới tìm chết?

Lạc Thiên Trì đáp:

- Giang Nam tài tử Phương Chấn Mi.

Thượng Bộ Vân, Âu Lập Nhân đồng thời “ồ” một tiếng, không kịp được lui lại hai bước:

- Phương Chấn Mi!

Cùng lúc đó, ngoài phòng có bốn người bay vào. Đó là bốn tên đao thủ, đao đã gãy, tai trái của bọn họ đều có một lỗ kiếm, máu liên tục rỉ ra... hiển nhiên nếu đối thủ muốn lấy mạng bốn người này thì dễ như trở bàn tay.

Âu Lập Nhân cười lạnh nói:

- Kẻ tìm chết tới rồi!

Lạc Thiên Trì cao giọng nói:

- Xin báo họ tên!

Ngoài phòng lóe lên một người, áo xanh trường kiếm, ngọc thụ lâm phong, nói từng chữ từng câu:

- Ứng Sầu Nham Thất Trùng Sơn Quách Ngạo Bạch. Lạc Thiên Trì, người giết người đoạt bảo, mau giao Huyết Hà đồ ra, tự chặt hai tay, có thể tha cho người một mạng!

Lạc Thiên Trì tuy là người từng trải, nhưng bị ánh mắt như mũi kiếm của thiếu niên này nhìn vào, không kịp được lui về sau hai bước, sờ sờ Huyết Hà đồ trong ngực.

Chợt nghe một tiếng quát lớn:

- Đừng cuồng vọng!

Đại hán vạm vỡ “Trượng Nhị Kim Cương” Mã Cửu Phu kia đã như chim ưng lớn lao xuống, người chưa chạm đất, Kim Cương xử nặng ba mươi hai cân đã đánh xuống đầu Quách Ngạo Bạch.

“Khô Thi” Âu Lập Nhân quát lớn một tiếng:

- Lui xuống!

Nhưng đã không kịp nữa, Mã Cửu Phu như một ngọn núi lớn đã đến trên đầu Quách Ngạo Bạch. Hai vai Quách Ngạo Bạch vừa động, bỗng nhiên tỏa ra một vầng ánh kiếm như nước. “Trượng Nhị Kim Cương” Mã Cửu Phu kêu lên một tiếng, rơi xuống đất, hai lòng bàn tay đều bị kiếm xuyên qua.

Lúc nhìn lại Quách Ngạo Bạch, thấy hăn vẫn thần thái nhàn nhã, trên tay không có một thanh kiếm nào.

“Khô Thi” Âu Lập Nhân hét lớn một tiếng, “Cương Thi thảo” khổ tu bốn mươi năm hóa thành một phiến bóng thảo, bóng đi theo người quần lầy Quách Ngạo Bạch.

Thượng Bộ Vân nói với Lạc Thiên Trì bên cạnh:

- Tiểu tử này võ công không yếu, ta lên giúp hăn một tay, hủy tiểu tử này rồi tính sau.

Lạc Thiên Trì nhón nhác, tổng đoàn trưởng trong cục mình lại không chống nổi một chiêu của thiếu niên chưa đến hai mươi tuổi này, vừa cảm thấy xấu hổ, càng cảm thấy lạnh người. Thượng Bộ Vân bước một bước dài, vận “Ứng Thảo công” gia nhập trận chiến.

Nên biết “Khô Thi” Âu Lập Nhân và “Trung Nguyên Thần Ứng” Thượng

Bộ Vân chính là kỳ chủ của Hắc kỳ và Bạch kỳ trong số ngũ đại kỳ chủ của Trường Tiểu bang, võ công cực cao. Hai người hợp sức đối địch, e rằng cao thủ võ lâm hạng nhất cũng khó mà ứng phó. Nhưng hai người này đụng phải Quách Ngạo Bạch, căn bản không thể nào tiến công. Hai vai Quách Ngạo Bạch vừa động, ánh kiếm tràn ra, hai người cũng không tiếp nổi, lần lượt tránh đi. Nhưng Quách Ngạo Bạch nhất thời cũng không thắng được. Ba người bắt đầu chiến đấu trong phòng khách.

Đột nhiên ngoài phòng có người cười lớn:

- Tốt! Ta cũng tới!

Trong lòng Lạc Thiên Trì chấn động, liền hét lớn:

- Mau chặn cửa chính lại!

Ba bốn mươi tên tiêu sư xông lên, lao về phía cửa chính. Nhưng một người áo đen đã xông vào, những kẻ cản đường đều bị đánh văng, ba bốn chục tên tiêu sư còn chưa đối mặt đã bể đầu chảy máu, ngã xuống đất. Người nọ xông đến gần Quách Ngạo Bạch, nói:

- Tới đây, ta giúp người một tay!

Thượng Bộ Vân giận dữ xông tới, “Ứng trảo” trên dưới giao công, bỗng nhiên nhìn thấy cặp mắt sáng ngời của người nọ, một nắm tay lại xuyên qua đôi tay mưa gió không lọt của hắn. Sau một tiếng “bình”, Thượng Bộ Vân ngửa mặt lên trời ngã xuống, trong ba canh giờ cũng không bò dậy nổi.

Quách Ngạo Bạch vừa thấy có người đến giúp, liền cả giận nói:

- Không cần!

Nhưng thấy người áo đen kia đã dùng một quyền đánh ngã Thượng Bộ

Vân, liền xuất kiếm chém vào chân trái người áo đen. Người áo đen kia trong lúc vội vã liền lách người tránh qua, đồng thời kêu lên:

- Giỏi thật, ta giúp người mà còn đối xử với ta như vậy, nếu không phải thấy người là một hảo hán thì ta đã đánh cả người rồi!

Vừa nói vừa tùy tiện vung ra một quyền. Âu Lập Nhân liều mạng muốn tránh, tiếc rằng lại không tránh khỏi, sau một tiếng “bình” đã bay ra ngoài một trượng, ngửa mặt ngã xuống.

Quách Ngạo Bạch càng giận dữ, “vút vút vút vút” liên tục xuất ra mấy kiếm, nhưng người áo đen đã xông vào trong phòng. Lạc Thiên Trì thấy khí thế của người này dữ dội như vậy, mạnh như vũ bão, liền kinh hãi nói:

- Đại hiệp Ngã Thị Thù?

Bên tai chỉ nghe một câu “đúng vậy”, trước mắt bỗng tối sầm, hai tay bị khóa cứng, Huyết Hà đồ trong ngực đã bị đoạt đi, trong đầu vang lên một tiếng “ong”, lập tức ngã xuống đất.

Quách Ngạo Bạch quát lớn một tiếng:

- Ngã Thị Thù! Đừng chạy!

Ngã Thị Thù quét chân một cái, đá Thảm Thất Sơn đang kinh hãi đến đến ngay người ở bên cạnh về phía Quách Ngạo Bạch, đồng thời nói:

- Tối nay ta không rảnh tán gẫu với người, ta còn phải trả Huyết Hà đồ lại cho Trung Nguyên thế gia!

Quách Ngạo Bạch giận dữ xông đến, tiếc rằng Thảm Thất Sơn lại bị quét về phía hăn, dù đang hốt hoảng nhưng cây quạt nho sĩ trong tay vẫn muốn điểm vào huyết Khúc Trì của hăn. Quách Ngạo Bạch trở tay một cái, mũi

kiếm vừa xuất ra liền thu lại, quạt đứt làm hai, trên đầu gối Thâm Thất Sơn cũng có thêm hai lỗ kiếm, quỳ xuống đất. Quách Ngạo Bạch lại định đuổi theo, nhưng đã không còn thấy bóng dáng Ngã Thị Thùy.

Ngã Thị Thùy nhảy lên ngói nhà, chạy một hồi trên mái cong, gió sớm nổi lên thổi người mát mẻ, lúc này đã là tảng sáng.

Trăng xuyên qua tầng mây, lại chìm về phía tây, xanh biếc trong veo như một luồng ánh nước vẩy vào trên ngói nhà.

Ngã Thị Thùy cười nhạt, lấy Huyết Hà đồ trong người, đón ánh trăng mở ra. Hắn vừa nhìn liền giật mình, Huyết Hà đồ này chỉ là một cuộn giấy trắng, trên giấy viết mười sáu chữ như rồng bay phượng múa.

“Hà đồ hà đồ

Đã về thế gia

Chư vị phí công

Chấn Mi cáo lỗi”

Phía dưới ký tên bảy chữ “Giang Nam Bạch Y Phương Chấn Mi”. Ngã Thị Thùy đột nhiên đóng cuộn giấy lại, ngửa mặt lên trời thở ra một hơi, áo đen đón gió sớm phất phơ trên nóc nhà. Một vầng trăng tròn nhàn nhạt và diềm tĩnh trải trên người hắn, giống như một chiếc áo gấm màu sữa.

LONG HỒ PHONG VÂN

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 2 : Thí Kiếm Sơn Trang Huyết Hà Thần Kiếm

Một trong ba thế lực lớn của võ lâm, Thí Kiếm sơn trang.

Thí Kiếm sơn trang là một nơi thế ngoại đào nguyên trong võ lâm. Thí Kiếm sơn trang diện tích trăm dặm, có mười chín tòa lầu cao, ba mươi bảy tòa đường các, trường đình mười một tòa, dao trì năm nơi, không khí trong trang vui vẻ thanh bình. Hàng năm có vô số cao nhân võ lâm không kìm lòng được muốn đến Thí Kiếm sơn trang nghỉ ngơi vài ngày, để gạt rửa đi gió sương mệt mỏi trong cả năm qua.

Chủ nhân của Thí Kiếm sơn trang rất hiếu khách. Trang chủ Thí Kiếm sơn trang là Tư Đồ Thập Nhị, năm nay sáu mươi sáu tuổi, từ ba tuổi đã mất cha, năm tuổi mất mẹ, lúc bảy tuổi mười một vị ca ca của y bị kẻ thù giết hết, chỉ còn lại một mình y, ba mươi tuổi sáng lập Thí Kiếm trang, dựa vào “Huyết Hà Tứ Thức” đánh bại hết cao thủ trong thiên hạ, được xưng là “Thiên hạ đệ nhất kiếm”. Nhưng y lại lấy đức báo oán, cảm hóa kẻ thù giết anh, khiến hẳn bỏ đồ đao xuống, cuối đời ra sức hành thiện. Bản thân y lại quy ẩn Thí Kiếm trang, chủ trì chính nghĩa võ lâm, mưu cầu hòa bình giang hồ.

Tại Thí Kiếm sơn trang, ba mươi năm qua, có Phượng Đan Phi đoạt được danh hiệu “Thiên hạ đệ nhất kiếm” trong đại hội võ lâm, đi Thí Kiếm sơn trang thách đấu Tư Đồ Thập Nhị, nhưng bị Tư Đồ Thập Nhị một chiêu đánh bị thương cánh tay, bái phục rời đi.

Sau đó sư phụ của Phượng Đan Phi là Kiếm đạo nhân ba mươi năm trước dùng song kiếm siêu việt thiên hạ không phục, xuống núi ước đấu Tư Đồ

Thập Nhị, nhưng chỉ tiếp được một kiếm của Tư Đồ Thập Nhị, đến kiếm thứ hai đã bị gọt đứt song kiếm, đại bại rời đi.

Sau này Tư Đồ Thập Nhị rất ít khi xuất thủ. Cho đến hai mươi năm trước, trên giang hồ xuất hiện một “Kiếm Ma” Nhiếp Thanh Phong phát rồ, luyện được một thân kiếm kỹ, chuyên tru diệt cao thủ dùng kiếm trong thiên hạ, nhằm giành lấy danh hiệu “Võ lâm đệ nhất kiếm”, kiếm sĩ trong thiên hạ lại không ai có thể thắng được hắn. Tư Đồ Thập Nhị quyết chí rời trang, ước đấu Nhiếp Thanh Phong. Nhiếp Thanh Phong chỉ tiếp được hai kiếm của Tư Đồ Thập Nhị, đến kiếm thứ ba Kiếm Ma đã bị hủy kiếm đứt tay, chạy trốn mất dạng.

Cho nên gần mười năm qua, không ai dám so kiếm với Tư Đồ Thập Nhị nữa. Trong võ lâm luôn cho rằng, Tư Đồ Thập Nhị chẳng những đức cao vọng trọng, hơn nữa kiếm pháp còn siêu việt thiên hạ. Tư Đồ Thập Nhị vẫn luôn không nhận lời ca tụng này, nhưng lại rất tự tin vào kiếm pháp của mình.

Tư Đồ Thập Nhị cả đời yêu kiếm như mạng, bảo kiếm thành danh của ông ta là một thanh Huyết Hà thần kiếm dài một thước ba tấc.

Nhưng khiến người ta kinh ngạc nhất, chính là hôm nay Huyết Hà thần kiếm lại mất tích.

Huyết Hà thần kiếm lại mất tích tại Thí Kiếm sơn trang, một trong ba thế lực lớn võ lâm cùng với Trường Tiểu bang và Phong Vân tiêu cục.

Đây là chuyện khủng khiếp biết bao!

Trong phòng khách tổng cộng có bảy người.

Người già nhất là một lão nhân áo xanh dung mạo gầy gò, nhưng hai mắt long lanh có thần, đang đứng nói chuyện, nhàn nhã và ung dung giống như

đang thuật lại một chuyện nhỏ không quan trọng. Nhưng ba người bên cạnh ông ta lại rất kích động, bởi vì câu chuyện hiện giờ chẳng những không phải chuyện nhỏ, mà còn là chuyện lớn kinh hãi giang hồ, đó là kiếm của Tư Đồ Thập Nhị đã không thấy nữa. Lão nhân nói chuyện chính là trang chủ Tư Đồ Thập Nhị của Thí Kiếm sơn trang.

Bên cạnh ông ta có một hán tử trung niên khoảng ba bốn chục tuổi, cơ bắp rắn chắc, nhưng tướng mạo bình thường, khóe miệng vẫn nở một nụ cười nhàn nhạt. Người này không phải ai khác, chính là nhị trang chủ của thiên hạ đệ nhất đại trang Thí Kiếm sơn trang, “Nhất Dao Đoạn Hồn” Hà Bất Lạc. Người này làm việc chính trực, từ khi xuất đạo đến nay chưa từng thất bại.

Một bên khác của Tư Đồ Thập Nhị có một người trung niên vừa đen vừa khô vừa gầy, mặc một bộ y phục màu đen, đôi tay giống như làm bằng sắt đặt ở trên bàn, y phục trên người phồng lên giống như cũng làm bằng sắt. Người này là tam trang chủ của Thí Kiếm sơn trang, “Bách Bộ Thần Quyền” Âm Dương Hắc. Khi mười bảy tuổi, người này đã dùng một quyền một ngựa càn quét mười sáu sơn trại của lục lâm đại đạo tại Thập Nhị Liên Hoàn sơn, sau ba mươi tuổi đã khó gặp địch thủ.

Bên cạnh Hà Bất Lạc là tứ trang chủ của Thí Kiếm sơn trang, “Thiết Cung Ngân Đạn” Lộ Anh Phong, tuổi gần năm mươi nhưng vẫn có phong thái oai hùng.

Bên cạnh Âm Dương Hắc là một vị lão nhân áo xanh, trong vẻ hiền lành mang theo sự uy nghiêm, chính là quản gia trong Thí Kiếm sơn trang, Mã Nhị tiên sinh.

Đối diện với Tư Đồ Thập Nhị là một người trẻ tuổi đang ngồi, áo trắng ống tay dài, thần thái ung dung, trong ánh mắt tràn đầy chuyên chú, nhiệt tình và niềm nở đối với thế gian này. Người trẻ tuổi này cười nhạt, rất thoải mái tự nhiên, nhưng lại không khiến người ta cảm thấy hơi hợt vô lễ.

Chỉ có người trẻ tuổi áo trắng này và “Nhất Dao Đoạn Hồn” Hà Bất Lạc là thái độ an tường tự nhiên, những người còn lại nghe Tư Đồ Thập Nhị hờ hững nói đều hết sức giận dữ khẩn trương.

- Như vậy, thanh Huyết Hà thần kiếm này đã không thấy nữa. Lão phu vẫn luôn treo nó trong phòng ngủ. Người có thể tiến vào phòng ngủ của lão phu, ngoại trừ mấy người các vị thì chỉ có kẻ khinh công cực cao đi vào lấy cắp.

Tư Đồ Thập Nhị vừa cười vừa nói.

- Đúng là hoang đường! Lão trang chủ!

Âm Dương Hắc vỗ bàn một cái, giận dữ nói:

- Trong thiên hạ nào có ai có thể đi lại tự nhiên trong Thí Kiếm sơn trang chúng ta!

- Người bình thường dĩ nhiên không thể đi lại tự nhiên trong Thí Kiếm sơn trang, nhưng dù sao vẫn có.

Hà Bất Lạc nói.

- Vậy là ai?

Trên trán Âm Dương Hắc nổi gân xanh.

- Ví dụ như.

Tư Đồ Thập Nhị cười nói:

- Phương công tử chẳng hạn.

- Không dám. Thí Kiếm sơn trang là nơi nào chứ! Phương mỗ đây có tới

cũng nửa bước khó đi, trang chủ quá đề cao tại hạ rồi.

Thanh niên áo trắng kia khom người cười nói.

- Công tử quá khiêm tốn rồi, trên thực tế công tử thật sự có năng lực này, lão phu biết rõ.

Tư Đồ Thập Nhị nói:

- Ngoại trừ Phương công tử, đại hiệp Ngã Thị Thùy cũng là anh hùng võ công siêu việt, Thí Kiếm sơn trang có nghiêm ngặt đến mấy, tin rằng cũng không làm khó được hai vị.

- Nói như vậy.

Âm Dương Hắc nói:

- Chuyện này liên quan đến Ngã Thị Thùy rồi?

Tư Đồ Thập Nhị nhíu đôi mày trắng bạc, trầm ngâm nói:

- Đại hiệp Ngã Thị Thùy hiệp danh rất lớn, dường như không đến nỗi làm chuyện như vậy. Nhưng y là cháu của bang chủ Trường Tiểu bang Tăng Bạch Thủy. Ngã Thị Thùy tuy cũng căm ghét hành vi và việc làm của Trường Tiểu bang, nhưng lại rất kiêng nể Tăng Bạch Thủy. Ta sợ y bị Tăng Bạch Thủy lợi dụng đến trộm kiếm. Nên biết trên Huyết Hà thần kiếm có khắc phương pháp tu luyện Huyết Hà Tứ Thức, nếu Tăng Bạch Thủy luyện thành thì sẽ gây họa thiên hạ, cộng thêm Trường Tiểu Thất Kích của hắn thì có thể nói là thiên hạ vô địch rồi.

Phương Chấn Mi chột nhướn mày, nói:

- Trên Huyết Hà thần kiếm có phương pháp tu luyện Tứ Thức, nếu Tăng Bạch Thủy lấy được, chẳng phải là mất hết thiên cơ sao?

Tư Đồ Thập Nhị nói:

- Điều này cũng không hẳn. Cho dù Huyết Hà Tứ Thức bị Tăng Bạch Thủy biết được, nhưng lúc mới luyện nếu không có Huyết Hà thần kiếm thì cũng tuyệt đối không luyện thành chiêu. Cho nên nếu có thể trong vòng ba tháng đoạt lại Huyết Hà thần kiếm, Tăng Bạch Thủy sẽ giống như được rồi lại mất, không thể luyện thành.

Hà Bất Lạc nói:

- Phương công tử, Trường Tiểu bang là thiên hạ đệ nhất đại bang hội, muốn độc bá Trung Nguyên đã lâu. Phong Vân tiêu cực tuy là thiên hạ đệ nhất đại tiêu cực, nhưng ở tại Khai Phong xa xôi, do đó Thí Kiếm sơn trang chúng ta đã trở thành kẻ địch trên con đường thống lĩnh giang hồ của hắn. Nếu Tăng Bạch Thủy có được Huyết Hà thần kiếm, luyện thành Huyết Hà Tứ Thức, e rằng hắn thật sự có thể hiệu lệnh võ lâm rồi.

Tư Đồ Thập Nhị nói:

- Phương công tử, lần này ngoại trừ mấy vị đương gia của tệ trang tham dự chuyện này, còn lại cũng chỉ có cậu và Ứng Sâu Nham Quách Uy Quách nhị đệ biết được. Ta không muốn lộ ra, bởi vì Trường Tiểu bang người đông thế mạnh, đối kháng với chúng e rằng tự tìm đường chết mà thôi.

“Ngân Cung Thiết Đạn” Lộ Anh Phong vẫn luôn trầm mặc bỗng nhiên nói:

- Trang chủ, vừa rồi ta nhận được tin tức của Mã Nhị tiên sinh, nói Ứng Sâu Nham Quách bảo chủ vì có việc đột xuất nên không tới được, y đã cử con trai Quách Ngạo Bạch đi, ít hôm nữa sẽ tìm đến.

Tư Đồ Thập Nhị nói:

- Rất tốt.

- Tận lực vì giang hồ, tại hạ cũng nên dốc sức.

Phương Chấn Mi nói:

- Không biết lần này trang chủ mời tại hạ đến có chuyện gì, có gì cần xin cứ phân phó.

Tư Đồ Thập Nhị nói:

- Phương công tử, lão phu ngưỡng mộ hiệp cốt nhân tâm của cậu đã lâu, lần này cũng không muốn giả vờ khách sáo. Phương công tử, cậu xông pha giang hồ, nhất định sẽ có lúc gặp được Ngã Thị Thùy. Nếu như gặp mặt, phiền công tử thay lão phu hỏi Ngã Thị Thùy đại hiệp về chuyện mất kiếm, có phải do y làm hay không, như vậy là được rồi. Theo như tính cách của đại hiệp Ngã Thị Thùy, nếu như là y làm chắc chắn sẽ không phủ nhận. Thật không dám giấu, Ngã Thị Thùy hành tung bất định, lão phu từng bốn lần phái trinh sát đi tìm, nhưng đều không thể gặp được y, cho nên mới làm phiền Phương công tử. Nghe nói lần trước đoạt lại Huyết Hà đồ, Phương công tử và Ngã Thị Thùy đại hiệp đồng thời xuất thủ, nhưng bị Phương công tử nhanh chân đến trước, chẳng biết có chuyện này không?

Phương Chấn Mi cười nói:

- Lần đó chẳng qua là trùng hợp, nếu biết trước Ngã Thị Thùy sẽ xuất thủ, tại hạ cũng không tiện cản trở. Thực ra tại hạ ngưỡng mộ Ngã Thị Thùy đã lâu, nhưng chưa từng gặp mặt. Có điều trang chủ đã nhờ cậu, tại hạ sẽ dốc hết sức, xin lão trang chủ cứ yên tâm.

Âm Dương Hắc nói:

- Trường Tiểu bang lớn lối như thế, chẳng lẽ chúng ta cứ mặc cho bọn

chúng muốn làm gì thì làm sao?

Tư Đồ Thập Nhị nghiêm mặt nói:

- Đương nhiên không phải vậy. Vấn đề là chúng ta cũng không thể khẳng định chuyện này do Trường Tiểu bang làm, chúng ta không thể hành động thiếu suy nghĩ, oan uổng cho người khác. Lão phu sẽ hẹn gặp Tăng bang chủ nói chuyện.

Mã Nhị tiên sinh ngồi một bên lập tức đứng lên. Lúc lão ngồi người khác không cảm thấy gì, nhưng khi đứng lên mới phát hiện lão cao hơn người bình thường ít nhất ba thước.

Tư Đồ Thập Nhị lại nói:

- Làm phiền tiên sinh ngày mai cầm thiệp này đến Trường Tiểu bang một chuyến, đồng thời phái Ngân Thị Tam Hùng đi, còn tiên sinh âm thầm trông coi là được rồi.

Mã Nhị tiên sinh cung kính đáp một tiếng, sau đó chấp tay nói với Phương Chấn Mi:

- Phương công tử, tại hạ xin cáo từ trước!

Phương Chấn Mi vội vàng đứng lên, chấp tay nói:

- Không dám, thần công Tam Xích Ly Địa, Thất Xích Sát Nhân của Mã Nhị tiên sinh quả là kỳ công cái thế!

Nguyên lai một thân võ công của Mã Nhị tiên sinh, đặc biệt lợi hại chính là kỳ công “Tam Xích Ly Địa, Thất Xích Sát Nhân”. Một chiêu võ công này mặc dù cao tuyệt, nhưng Mã Nhị tiên sinh đi đường lại không thể không vĩnh viễn cách mặt đất ba thước. Mã Nhị tiên sinh đợi Phương Chấn Mi nói xong,

lập tức rời khỏi chỗ, như nước chảy mây trôi lãng không cách mặt đất ba thước, lướt ra ngoài phòng khách, đột nhiên hai chân trầm xuống, mũi chân khẽ điểm vào mặt đất, thân hình lập tức như mũi tên vọt lên rồi biến mất.

Phương Chấn Mi khen ngợi:

- Khinh công giỏi!

Tư Đồ Thập Nhị cười nói:

- Phương công tử là chân nhân bất lộ tướng mà thôi. Tới đây, nếu Phương công tử không chê tẻ trang sơ sài, tối nay hãy nghỉ ngơi ở đây một đêm, từ lâu lão phu đã muốn trò chuyện với công tử, không biết ý công tử thế nào?

Phương Chấn Mi cười nói:

- Tại hạ cũng đang muốn làm phiền.

Một già một trẻ chậm rãi đi qua rừng trúc. Trúc xanh biếc đung đưa trong sương mù Thí Kiếm sơn trang, giống như một bức tranh sơn thủy mực xanh. Tư Đồ Thập Nhị áo xanh và Phương Chấn Mi áo trắng ung dung bước đi. Phương Chấn Mi đột nhiên cảm thán:

- Thí Kiếm sơn trang đúng là thiên hạ đệ nhất trang, trong thẳng cảnh này tuy không thấy bất kỳ thủ vệ nào, nhưng cao thủ trong thiên hạ có thể đi ra được rừng trúc này cũng không có bao nhiêu.

Tư Đồ Thập Nhị cười nói:

- Phương công tử quá khen rồi. Tất cả bố trí trong trang này đều do Hà tiên sinh khổ tâm thiết kế, chỉ y mới có thể thiết kế một trận thế không thương tổn người khác cũng không phá vỡ tự nhiên như vậy.

Phương Chấn Mi thấp giọng cười nói:

- Trang chủ, người ở trong rừng thưa phía đông kia có phải là người của trang chủ không?

Tư Đồ Thập Nhị lạnh nhạt nói:

- Kẻ này đang nghe trộm chúng ta nói chuyện, đương nhiên không phải là người trong trang.

Hai người đang nói chuyện, đột nhiên đồng thời lắc mình một cái, phân làm trái phải bao vây, xông vào rừng trúc. Nhưng chỉ thấy bóng người chợt lóe, Phương Chấn Mi và Tư Đồ Thập Nhị đồng thời dừng bước, bóng người kia đã khuất sau rừng trúc.

Phương Chấn Mi cười nhạt nói:

- Khinh công của kẻ này thật nhanh.

Tư Đồ Thập Nhị nhíu đôi mày rậm, nói:

- Kỳ quái nhất là kẻ này dường như rất quen thuộc trận thế của rừng trúc này.

Phương Chấn Mi cười nhạt nói:

- Có điều nếu lần sau tại hạ gặp được kẻ này, nhất định có thể nhận ra hẳn.

Tư Đồ Thập Nhị tò mò nhìn hẳn. Phương Chấn Mi chỉ xuống đất, cười nói:

- Dựa vào dấu chân này, tại hạ có lòng tin.

Tư Đồ Thập Nhị cúi đầu nhìn, trông thấy trong rừng trúc đầy sương mù, trên mặt đất ẩm ướt măng mọc thành bụi, có hai dấu chân hơi lõm vào trong

đất bùn, hơi nước không ngừng bốc lên, dấu chân dần dần nhạt đi.

Lúc Phương Chấn Mi trở lại Thanh Vân các của Thí Kiếm sơn trang thì đã quá nửa đêm. Sau khi tâm sự một đêm với Tư Đồ Thập Nhị, hẳn cảm thấy rất vui vẻ, cũng có mấy phần ngà ngà say. Tư Đồ Thập Nhị tiễn Phương Chấn Mi vào phòng, sau đó trở về một mình.

Phương Chấn Mi đưa mắt nhìn lão nhân danh chấn giang hồ, hô mưa gọi gió một thời này quay về, sau đó nhìn ra rừng trúc trong đêm lạnh sương dày bên ngoài cửa sổ, trong lòng suy nghĩ ngàn lần vẫn không tìm ra một đầu mối nào, bèn cởi áo đi ngủ.

Đợi hẳn ngủ say, hơi thở từ phật phòng dần dần trở nên đều đặn, thậm chí bắt đầu có một chút tiếng ngáy, đoàn bóng đen bên ngoài cửa sổ kia đột nhiên di động, nhẹ nhàng kéo cửa sổ ra, lẳng lặng nhảy vào, không gây ra một chút tiếng động nào. Cho dù người mở to mắt nhìn thấy hẳn đi vào, cũng tuyệt đối không tin trên đời lại có thân thể nhẹ đến như vậy.

Sau khi người áo đen này nhảy vào liền tiến tới hai bước, nhìn Phương Chấn Mi đang trong giấc mộng.

Mà ngay lúc này Phương Chấn Mi đột nhiên tỉnh dậy.

Phương Chấn Mi đột nhiên tỉnh dậy, chuyện này ngay cả chính hẳn cũng không thể giải thích được. Đây giống như một loại bản năng dã thú, mỗi khi nguy hiểm đến gần, không cần chạm vào cũng có thể cảm giác được. Loại bản năng này không biết đã cứu Phương Chấn Mi bao nhiêu lần, nhờ đó mà hẳn tỉnh lại.

Phương Chấn Mi đột nhiên tỉnh dậy, người áo đen kia cũng hoàn toàn không ngờ, không kịp ngăn ra. Thế là Phương Chấn Mi nhìn thấy ánh mắt nhiệt thành và sáng ngời của người áo đen, người áo đen kia cũng nhìn

thấy ánh mắt chân thành và trấn định của Phương Chấn Mi.

Nhưng người áo đen lại nhanh chóng đánh ra một quyền. Nửa đêm xông vào phòng người khác lại bị phát hiện, hăn gần như theo bản năng xuất thủ.

Phương Chấn Mi cũng đồng thời đánh ra một chưởng. Nửa đêm phát hiện người khác xông vào trong phòng, hăn cũng gần như vô ý thức xuất chiêu.

Quyền chưởng của Phương Chấn Mi và người áo đen không mang theo một chút tiếng gió nào. Quyền của người áo đen nhanh đến vô cùng, chưởng của Phương Chấn Mi nhìn như nhẹ nhàng nhưng lại vừa vắn nghênh đón một quyền của đối phương.

Một tiếng “bốp” khê vang lên.

Phương Chấn Mi chỉ cảm thấy quyền thế của đối phương vô cùng ác liệt, không kịp được giật mình, buột miệng nói:

- Đại hiệp Ngã Thị Thùy!

Sau khi người áo đen tiếp một chưởng, chỉ cảm thấy dư lực của đối phương giống như vô tận, trong lòng cả kinh, buột miệng nói:

- Bạch Y Phương Chấn Mi!

Hăn mượn chưởng phong nhanh chóng nhảy ra ngoài cửa sổ.

Phương Chấn Mi ngẩn ra, vừa định đuổi theo, đột nhiên cửa lớn “rầm” một tiếng bị đánh văng ra. Ánh trăng màu bạc rọi vào phòng, Tư Đồ Thập Nhị râu trắng tóc trắng đột nhiên xuất hiện, vội nói:

- Phương công tử, có chuyện gì?

Hai người giao thủ một chiêu ngăn ngui, chỉ phát ra một tiếng khe khê,

nhưng Tư Đồ Thập Nhị vẫn phát giác ra, chạy đến Thanh Vân các. Có thể thấy thính lực, tính cảnh giác và khinh công của ông ta đã cao đến mức khó bề tưởng tượng.

Phương Chấn Mi thở dài một tiếng, nói:

- Không có gì, tại hạ đoán Ngã Thị Thù đã tới rồi.

Ngoài cửa sổ trắng sáng gió cao, bóng trúc lay động, nhưng nửa bóng người cũng không có, chỉ có từng đoàn sương mù dày đặc.

LONG HỒ PHONG VÂN

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 3 : Trường Tiểu Bang

Long Hồ sơn. Trên dãy Long Hồ quang cảnh hùng vĩ.

Thiên hạ đệ nhất đại bang Trường Tiểu bang được xây dựng trên Long Hồ sơn này.

Ngày hôm nay, trên Long Hồ sơn đột nhiên xuất hiện bốn con ngựa khỏe, nhanh như chớp chạy lên đỉnh Long Hồ.

Đến trước Trường Tiểu bang, ngựa chợt dừng lại. Trên con ngựa thứ nhất là một lão nhân áo xanh, dáng vẻ ôn hòa lại nghiêm nghị có uy. Trên ba con tuấn mã khác là ba tên thiếu niên áo bạc. Chính là tổng quản Mã Nhị tiên sinh và ba đứa con trai của tổng giáo đầu “Đao Kiếm Song Tuyệt” Ngân Tuyệt Nhai của Thí Kiếm sơn trang, bao gồm Ngân Phi Hùng, Ngân Thanh Hùng, Ngân Chân Hùng, thường được gọi là “Ngân Thị Tam Hùng”. Hồ phụ không sinh khuyến tử, ba người bọn họ đều là cao thủ thế hệ trẻ của Thí Kiếm sơn trang.

Ngựa vừa dừng, Mã Nhị liền nói:

- Ba người các ngươi đưa thiệp mời này cho người của Trường Tiểu bang, nhớ kỹ không được gây chuyện!

Ngân Thị Tam Hùng cùng đáp:

- Rõ!

Bọn họ lập tức nhảy xuống ngựa, đi về hướng Trường Tiểu bang. Người canh gác lập tức chặn bọn họ lại, sau khi nói rõ mục đích mới được tiến vào ngoại đường của Trường Tiểu bang.

Ngân Thị Tam Hùng đứng trở ra trong phòng khách, cũng không ai để ý tới. Hồi lâu sau mới có một người uể oải đi vào, lạnh nhạt nói:

- Các người tới có chuyện gì, nói mau!

Vừa nói vừa uể oải ngồi xuống.

Lão đại Ngân Phi Hùng trong Ngân Thị Tam Hùng vội khom người nói:

- Chúng tôi là sứ giả do Thí Kiếm sơn trang phái đến, muốn bái kiến Tăng bang chủ.

Người nọ đột nhiên đứng lên, cười lớn nói:

- Ha ha ha, ta còn tưởng là ai phái ba tên phế vật các người tới, hóa ra là Tư Đồ lão nhi! Dựa vào các người mà cũng muốn gặp bang chủ chúng ta, được, trước tiên tiếp ba chiêu của Thanh kỳ hương chủ Tôn Ngọc Đường ta đây, tiếp được thì có thể gặp bang chủ chúng ta! Ha ha ha ha...

Trong thiên hạ đệ nhất đại bang Trường Tiểu bang, ngoại trừ bang chủ Tăng Bạch Thủy và con gái của lão là Tăng Đan Phượng, còn có phó bang chủ “Thiết Quyền” Khuất Lôi và tổng đường chủ “Khoái Kiếm” Phương Trung Bình.

Dưới Phương Trung Bình tổng cộng có ngũ đường, Hồng Hoàng Lam Bạch Hắc đường chủ. Dưới ngũ đường còn có ngũ sắc kỳ chủ, “Trung Nguyên Thần Ưng” Thượng Bộ Vân và “Khô Thi” Âu Lập Nhân chính là Hắc Bạch kỳ chủ thuộc tổ này.

Dưới kỳ chủ lại có ngũ sắc hương chủ, dưới hương chủ là bang đồ của Trường Tiểu bang. Cho nên trong Trường Tiểu bang, từ hương chủ trở lên đều là nhân vật nổi tiếng trong võ lâm, ngũ đại kỳ chủ thì cao hơn một bậc, mà võ công của kỳ chủ cũng có chênh lệch khá lớn so với năm đại đường chủ, võ công của năm đại đường chủ cũng chênh lệch cực xa so với tổng đường chủ, còn võ công của tổng đường chủ và phó bang chủ cũng có chênh lệch. Cho nên từ bang chủ Trường Tiểu bang trở xuống, cao thủ có mười tám người, võ công cao tuyệt. Cho dù chín đại môn phái và bảy đại bang giáo trong võ lâm liên hợp, cũng chưa chắc chịu được một kích toàn lực của Trường Tiểu bang.

Người tên là Tôn Ngọc Đường này chính là “Phượng Hoàng Câu” Tôn Ngọc Đường, Thanh kỳ hương chủ trong số ngũ đại hương chủ dưới trường Trường Tiểu bang. Hắn vừa nói như vậy, Ngân Thị Tam Hùng đều cảm thấy rất khó chịu.

Lão đại Ngân Phi Hùng trong Ngân Thị Tam Hùng dù sao cũng khá từng trải, liền cười bồi nói:

- Tại hạ không dám. Phượng Hoàng song câu của Tôn tiên sinh, trên câu nhật nguyệt dưới câu đầu, có ai giao thủ với Tôn tiên sinh mà không kính ngưỡng? Đám tại hạ phụng lệnh truyền tin đến đây, nếu quý bang chủ không tiện tiếp kiến, chỉ cần Tôn tiên sinh đáp ứng, tại hạ đưa thư cho Tôn tiên sinh trình thay cũng được!

Tôn Ngọc Đường nghe được những lời này liền cười sáng sặc, vừa tự đắc vừa cuồng vọng, chậm rãi nói:

- Đưa thư tới đây!

Ngân Phi Hùng vội hỏi:

- Tôn tiên sinh đáp ứng rồi sao?

Tôn Ngọc Đường không nhịn được quát lên:

- Nhiều lời cái gì! Mau cầm tới đây!

Ngân Phi Hùng bất đắc dĩ đành phải dùng hai tay trình lên. Tôn Ngọc Đường cầm lấy, trong tiếng cười lớn, cũng không thèm nhìn liền xé nát cả thiệp.

Ngân Phi Hùng vội la lên:

- Ngài...

Ngân Chân Hùng nhỏ tuổi nhất, tính khí cũng nóng nhất, đang định phát tác. Ngân Phi Hùng liền đưa tay ngăn lại, nghiêm nghị nói với Tôn Ngọc Đường:

- Tôn tiên sinh sao lại nói một đằng làm một nẻo? Bảo tại hạ làm sao giao phó với trang chủ tệt trang? Tôn tiên sinh cũng làm sao ăn nói với quý bang chủ?

Tôn Ngọc Đường ngẩng mặt cười lớn, tiếng cười chấn động đến mức Ngân Thị Tam Hùng đau cả màng nhĩ:

- Thí Kiếm sơn trang là thứ gì! Tổng đường chủ có lệnh, phàm là thư của Thí Kiếm sơn trang hoặc Phong Vân tiêu cục thì có thể không xem!

Ngân Chân Hùng và Ngân Thanh Hùng nghe được liền nghiêng rặng nghiêng lợi, đang định lao ra. Ngân Phi Hùng nhìn tờ giấy bị xé nát trên đất, biết đã không thể cứu vãn được, liền đưa tay ngăn hai đệ đệ lại, thấp giọng nói:

- Bỏ đi, không nên gây chuyện, chúng ta trở về tạ tội với trang chủ là

được!

Sau đó xoay người cao giọng nói với Tôn Ngọc Đường:

- Đa tạ Tôn tiên sinh chỉ giáo, đám tại hạ xin cáo từ!

Dứt lời Ngân Thị Tam Hùng liền xoay người hậm hực rời đi. Chợt nghe Tôn Ngọc Đường quát lên:

- Đứng lại!

Ngân Thị Tam Hùng đồng loạt quay người, Ngân Phi Hùng ôm quyền nói:

- Tôn tiên sinh lại có gì chỉ giáo?

Tôn Ngọc Đường phát ra một trận cười lớn kinh thiên động địa, cười xong mới nói:

- Phó bang chủ chúng ta có lệnh, phạm là sứ giả Thí Kiếm sơn trang hoặc Phong Vân tiêu cục tới, nhất định phải tự chặt một tay mới có thể rời đi. Các người muốn chúng ta động thủ hay tự làm?

Ngân Thị Tam Hùng giận đến mức sắc mặt lúc đỏ lúc trắng, Ngân Chân Hùng không nhịn được hét lên:

- Tôn Ngọc Đường, người cho rằng huynh đệ ta sợ người sao?

Ngân Thanh Hùng cả giận nói:

- Người có gan thì xuống đây kê chân cho gia gia của người!

Ngân Phi Hùng lại vỗ vai hai đệ đệ của mình, nói nhanh:

- Không ổn, chúng ta trước tiên xông ra ngoài, hội hợp với Mã Nhị tiên sinh!

Ngân Thanh Hùng và Ngân Chân Hùng gật đầu, ba người đồng loạt phóng tới cửa lớn Trường Tiểu bang.

Chợt nghe Tôn Ngọc Đường quát lớn:

- Đám tùy tùng, bắt lại cho ta!

Ngân Thị Tam Hùng đã chạy đến gần cửa lớn, sắp sửa xông ra ngoài, không ngờ trên lầu cao đột nhiên có ba người nhảy xuống.

Ba người này phân biệt xông về phía Ngân Phi Hùng, Ngân Thanh Hùng và Ngân Chân Hùng, một mảng ánh đao sáng loáng phủ xuống đầu ba người.

Ngân Thanh Hùng ngẩng đầu lên, hét lớn:

- Cẩn thận!

Hắn lập tức rút đao, giao chiến với tên đao thủ Trường Tiểu bang kia.

Ngân Chân Hùng lăn một vòng dưới đất, tránh khỏi một đao trên đầu, lập tức rút trường kiếm ra. Chỉ có Ngân Phi Hùng đột nhiên dùng một chiêu “Triều Thiên thoái”, chờ khi đao chém tới đỉnh đầu, dùng một cước không nghiêng không lệch đá bay tên đao thủ kia ra ngoài, người cũng theo đó xông ra cửa lớn.

Ngân Phi Hùng vừa ra khỏi cửa lớn, quay đầu nhìn lại, trông thấy Ngân Thanh Hùng đang giao đấu với ba tên Trường Tiểu bang đồ, Ngân Chân Hùng cũng dùng một kiếm chống lại ba thanh đao và một cây Mai Hoa thương. Ngân Phi Hùng thủ túc tình thâm, hét lớn một tiếng, tay trái rút đao, tay phải rút kiếm xông vào trong cửa, trong nháy mắt đã chiến đấu với bốn

tên Trường Tiểu bang đồ.

Nên biết Ngân Thị Tam Hùng là con trai của “Đao Kiếm Song Tuyệt” Ngân Tuyệt Nhai, lục đương gia của Thí Kiếm sơn trang, công phu đao kiếm không phải tầm thường. Mới được mấy hiệp, Ngân Thị Tam Hùng đã đánh năm tên Trường Tiểu bang đồ bị thương. Nhưng đối phương lại càng lúc càng nhiều, đã vây khốn Ngân Thị Tam Hùng.

Ngân Thanh Hùng múa một vòng “Tuyệt Đao” bức lui ba tên địch, chợt thấy Ngân Chân Hùng đang dùng một kiếm chống lại năm người, mà một tên Trường Tiểu bang đồ trong tay cầm Nga Mi Phân Thủy thích đã lạng lẽ đến trên xà nhà, muốn đánh lén Ngân Chân Hùng bên dưới. Ngân Thanh Hùng sợ tam đệ trúng chiêu, vội vàng vận chân khí lao ra, chặn tên bang đồ kia lại. Khi Nga Mi Phân Thủy thích của tên kia còn chưa đâm ra, Ngân Thanh Hùng đã một đao chém trúng gò má hăn.

Thân hình Ngân Thanh Hùng đáp xuống đất, máu của tên bang đồ kia cũng vấy ra đất. Mấy người trong phòng đều ngừng tay. Trong lòng Ngân Phi Hùng thầm nói: “Lần này thì nguy rồi!”

Chợt nghe “Phượng Hoàng Câu” Tôn Ngọc Đường quát lên:

- Các người đừng hòng sống ra khỏi Trường Tiểu bang!

Lúc nói chuyện hăn vẫn ngồi trên ghế thái sư, vừa dứt lời thì người đã như chim đại bàng xông đến cửa lớn. Ngân Phi Hùng quay người đang định chạy ra cửa lớn, Tôn Ngọc Đường đã lạnh lùng chặn ở trước cửa.

Ngân Thanh Hùng cũng mặc kệ đối phương ba bảy hai một, hét lớn một tiếng, liên tiếp chém ra ba đao về phía Tôn Ngọc Đường, vừa nhanh vừa gấp. Mắt thấy sắp sửa chém trúng, Tôn Ngọc Đường hừ lạnh một tiếng, giơ hai tay lên, trên tay lại xuất hiện hai thanh Phượng Hoàng câu, sau một tiếng “cách”

đã giữ chặt lấy đao của Ngân Thanh Hùng.

Trong lòng Ngân Thanh Hùng chấn động, vội dùng sức kéo ra. Tôn Ngọc Đường quát lên một tiếng, kéo câu ngược về, Ngân Thanh Hùng không đứng vững được bị kéo ngã về phía trước.

Ngân Chân Hùng vừa thấy huynh đệ thất thủ, liền kinh hãi lao lên phía trước, nhưng hai tên Trường Tiểu bang đồ sử dụng một cây búa và một cây Bạch Mi côn vẫn quấn lấy hắn không buông.

Ngân Phi Hùng cũng xông lên, nhưng hai thanh đao trên dưới bay lượn đã vây lấy hắn

Ngân Phi Hùng nóng lòng cứu em, đột nhiên không lùi mà tiến, vọt mạnh về phía trước, khuỷu tay thúc ra đánh bay một người, trường kiếm trên tay trái cũng ném ra, xuyên qua ngực một gã Trường Tiểu bang đồ khác.

Lần này họa càng lớn hơn.

Ngân Phi Hùng vừa mới xông vào, liền tiếp xuất ra hai đao, một đao chém vào đầu, một đao cắt vào chân Tôn Ngọc Đường. Tôn Ngọc Đường hét lớn một tiếng, đã không kịp giết Ngân Thanh Hùng, Phượng Hoàng câu vung lên ngăn cản đao của Ngân Phi Hùng.

Sau khi Ngân Thanh Hùng ngã ra trước mấy bước, lập tức xoay người lại, hạ đao xuống quét ngược vào hông Tôn Ngọc Đường.

Tôn Ngọc Đường hét lên:

- Được, ta cũng không tin mấy tên nhóc các người có thể làm gì được ta!

Sau một tiếng “rắc”, đao của Ngân Phi Hùng đã bị Phượng Hoàng câu của hắn kẹp đứt. Lại một tiếng “xoẹt”, câu trên tay phải ngăn cản đao của Ngân

Thanh Hùng, câu trên tay trái lại cắm vào vai trái Ngân Phi Hùng.

Ngân Chân Hùng đang trong hỗn chiến thấy huynh trưởng bị thương, mắt muốn nứt ra, lập tức hét lớn, múa ra một mảng hoa kiếm, liên tiếp dùng mấy chiêu ác liệt bức lui hai tên địch, sau đó xông về phía Tôn Ngọc Đường, một kiếm đâm vào yết hầu của hắn.

Tôn Ngọc Đường ung dung bình tĩnh, tay trái kéo một cái, Ngân Phi Hùng máu tươi rùng rùng bị kéo ngã ra phía trước, trở thành đâm về phía mũi kiếm của Ngân Chân Hùng.

Ngân Chân Hùng trong lúc vội vàng cường hành thu kiếm, nhưng đã không kịp đỡ lấy Ngân Phi Hùng, hai người đụng vào nhau ngã xuống đất.

Ngân Thanh Hùng bên kia chống đỡ ba chiêu của Tôn Ngọc Đường, đã bị ép đến tình cảnh nguy hiểm. Câu trái của Tôn Ngọc Đường đánh trả một chiêu, gạt đao của Ngân Thanh Hùng ra, lại dùng một câu ép Ngân Thanh Hùng đến góc chết. Tôn Ngọc Đường cười một tiếng âm hiểm, song câu giao nhau móc vào cổ họng Ngân Thanh Hùng.

Một chiêu này khiến cho Ngân Thanh Hùng không thể né tránh, cũng không thể lui được nữa, chỉ có nhắm mắt chờ chết.

Chiêu này của Tôn Ngọc Đường vừa nhanh vừa gấp, Ngân Phi Hùng và Ngân Chân Hùng vẫn còn chưa đứng dậy, dĩ nhiên không thể cứu viện. Mắt thấy sắp sửa chết người, đột nhiên một đôi tay khô gầy và trấn định nhanh như chớp vươn tới, năm ngón tay mở ra, cường hành bắt lấy song câu.

Tôn Ngọc Đường không thể tin có người vừa ra tay đã bắt lấy Phượng Hoàng câu thành danh của hắn. Hắn đưa mắt nhìn, trông thấy lão nhân áo xanh gương mặt gầy gò lại mang theo uy nghiêm, hai chân bằng bằng bước hờ giữa không trung, cách mặt đất ba thước, đang trừng mắt nhìn hắn.

Tôn Ngọc Đường cả kinh kêu lên:

- Tam Xích Ly Địa, Thất Xích Sát Nhân, Mã Nhị tiên sinh?

Lão nhân kia lạnh nhạt nói:

- Đúng vậy. Tôn hương chủ thành danh mấy chục năm, hôm nay lại giở thủ đoạn độc ác với ba đứa trẻ xuất đạo không lâu, chẳng phải hơi quá đáng sao.

Tôn Ngọc Đường cười lạnh nói:

- Ta không cần biết ngươi là ai, phàm là kẻ xông vào Trường Tiểu bang đều có thể giết.

Mã Nhị tiên sinh nói:

- Vậy sao? Ta đến Trường Tiểu bang, trước đó đã thông báo cho quý bang, Ngân Thị Tam Hùng cũng đã thông báo trước mới được mời vào trong, sao có thể nói là xông vào Trường Tiểu bang?

Sắc mặt Tôn Ngọc Đường lúc đỏ lúc trắng, giận dữ cười nói:

- Ta mặc kệ ngươi là mời vào hay xông vào, tóm lại hễ người của Thí Kiếm sơn trang thì Trường Tiểu bang đều có thể giết!

Mã Nhị tiên sinh nói:

- Tôn hương chủ muốn gán tội chúng ta, cứ bịa ra là được, cần gì phải nhiều lời?

Tôn Ngọc Đường giận dữ nói:

- Mã Nhị, ngươi muốn rút lui khỏi Trường Tiểu bang sao, xem chiêu!

Hai chữ “xem chiêu” vừa thốt lên, Tôn Ngọc Đường lại không xuất thủ, nhưng hai tên đao thủ và một tên dùng Bạch Mi côn phía sau Mã Nhị tiên sinh lại lén đến gần, đồng loạt ra tay.

Trong nháy mắt này, Mã Nhị tiên sinh giống như sau lưng có mắt, quát lên:

- Đi mau!

Thân hình y trầm xuống, mũi chân chạm đất, lại lẳng không bay lên, nhảy ngược qua đầu ba kẻ đánh lén sau lưng, xông đến gần Ngân Thị Tam Hùng.

Tôn Ngọc Đường kêu lên:

- Bảo vệ cửa lớn!

Thân hình lập tức lướt lên, song câu như điện chớp móc vào yết hầu Mã Nhị tiên sinh.

Mã Nhị tiên sinh vừa lướt đến gần Ngân Thị Tam Hùng, Ngân Thị Tam Hùng còn đang kinh ngạc, song chướng của Mã Nhị tiên sinh đã vung ra, một đoàn nội lực hùng hậu đẩy Ngân Thị Tam Hùng về phía cửa lớn. Mã Nhị tiên sinh quay người lại, chỉ thấy ánh bạc lập loè, song câu của Tôn Ngọc Đường đã móc đến cổ họng y.

Mã Nhị tiên sinh đột nhiên hạ thấp, khom người ngồi xổm trên đất. Tôn Ngọc Đường chỉ thấy áo xanh trước mắt trầm xuống, song câu của hắn đã rơi vào khoảng không. Hắn chợt nhớ tới kỳ công “Tam Xích Ly Địa, Thất Xích Sát Nhân” của Mã Nhị tiên sinh, trong lòng phát lạnh, lập tức lui về phía sau.

Hai chân Mã Nhị tiên sinh vừa chạm đất, lập tức bắn đi nhanh như sao băng, mười ngón tay duỗi ra đâm vào Tôn Ngọc Đường.

Tôn Ngọc Đường không tránh mà lại phản công, song câu quay ngược móc vào hai tay Mã Nhị tiên sinh.

Mã Nhị tiên sinh đột nhiên thu chiêu, đổi chỉ thành trảo, cường hành bắt lấy song câu.

Tôn Ngọc Đường không kéo ra được, trong lúc cấp bách bèn giơ chân đá vào bụng Mã Nhị tiên sinh.

Mã Nhị tiên sinh cũng đồng thời giơ chân, đá văng một kích của Tôn Ngọc Đường, thân hình đột nhiên hạ thấp xuống, chân chạm đất một cái, toàn thân bắn lên, hai chân liên hoàn đá ra.

Tôn Ngọc Đường vừa thấy Mã Nhị tiên sinh hạ thấp người, trong lòng biết không ổn, vội vàng buông tay, ngay cả song câu cũng không cần, mới khó khăn tránh khỏi một đợt cước pháp này, nhưng đã lâm vào cục diện nguy hiểm.

Mã Nhị tiên sinh và Tôn Ngọc Đường giao thủ mấy chiêu nhanh như chớp. Y vừa bức lui Tôn Ngọc Đường, xoay người nhìn lại, thấy Ngân Thị Tam Hùng ở trước cửa lớn đang giao thủ với hơn mười tên Trường Tiểu bang đồ áo xanh. Y cũng không muốn truy kích Tôn Ngọc Đường, cả người trầm xuống, như mũi tên bắn về phía cửa lớn.

Y vừa xông vào trận chiến, lập tức có ba tên Trường Tiểu bang đồ ngã ra. Mã Nhị tiên sinh nói nhanh:

- Các người đi mau, nơi này để ta đoạn hậu!

Ngân Thị Tam Hùng vừa thấy Mã Nhị tiên sinh gia nhập trận chiến, lập tức phấn chấn tinh thần, lại đả thương hai tên địch. Mắt thấy sắp sửa xông ra cửa lớn, chợt nghe trong phòng có một người hét lên:

- Kẻ nào dám đến giường oai!

Lập tức có mười sáu mười bảy tên Trường Tiểu bang đồ áo trắng nhảy ra, lại đoàn đoàn vây quanh Ngân Thị Tam Hùng.

Hai tay Mã Nhị tiên sinh rung lên, một luồng chưởng phong đánh văng ba tên bang đồ, chợt thấy trên đầu có gió thổi đến, vội lật hai tay đẩy về phía trên.

“Bùng!”

Một cái bóng áo trắng bị chấn văng ra ba thước, bồng bênh đáp xuống.

Mã Nhị tiên sinh lạnh lùng nói:

- Trường Tiểu bang Bạch kỳ hương chủ, Cửu Hoàn Đao Khách Triệu Côn?

Người áo trắng kia động dung nói:

- Người tới là tổng quản Thí Kiếm sơn trang, Mã Nhị tiên sinh?

Chợt nghe Tôn Ngọc Đường kêu lên:

- Lão Triệu, bắt giữ lão nhi này, bọn chúng lén xông vào bang!

“Cửu Hoàn Đao Khách” Triệu Côn múa Cửu Hoàn đại đao rào rào, từng vòng khuyên va chạm, gió thổi vào mặt, lạnh lùng nói:

- Mã Nhị, Thấm kỳ chủ của chúng ta từ lâu đã muốn giết ngươi, hôm nay ngươi lại tự đưa tới cửa, đúng là tuyệt diệu!

Nguyên lai “Tam Xích Ly Địa, Thất Xích Sát Nhân” Mã Nhị tiên sinh, hai mươi năm trước cùng với Lục Đại thiên vương, Ngôn Tam sư gia và Thấm

Tứ thần quân hợp thành “Tứ Đại Thần Long”, hành hiệp giang hồ, thậm chí chuyên đối nghịch với Trường Tiểu bang, bảo vệ chính nghĩa giang hồ. Nhưng sau đó Tăng Bạch Thủy của Trường Tiểu bang dùng lợi lộc mua chuộc Ngôn Tam sư gia và Thâm Tứ thần quân, hạ độc giết chết Lục Đại thiên vương, lại bị Mã Nhị tiên sinh phát hiện. Mã Nhị tiên sinh giận dữ giao đấu với Ngôn Tam sư gia, cuối cùng đánh bại Ngôn Tam, nhưng Thâm Tứ lại tìm đến. Mã Nhị còn đang bị thương, không địch lại Thâm Tứ, bị đánh xuống Hoa Sơn tuyệt lĩnh, trọng thương chờ chết, may mắn được Tư Đồ Thập Nhị của Thí Kiếm sơn trang cứu. Từ đó về sau Mã Nhị tiên sinh ở lại Thí Kiếm sơn trang làm tổng quản, cũng là để báo ân.

Sở dĩ Mã Nhị không vội giết Thâm Tứ, là vì không muốn Thí Kiếm sơn trang và Trường Tiểu bang chính diện xung đột. Nhưng Thâm Tứ thần quân lại không lúc nào không nghĩ đến chuyện chém Mã Nhị tiên sinh dưới đao. Thâm Tứ thần quân chính là kỳ chủ Hồng kỳ trong ngũ đại kỳ chủ của Trường Tiểu bang, võ công và chức quyền của kỳ chủ đều lớn hơn nhiều so với hương chủ.

Mã Nhị tiên sinh nghe xong lạnh lùng nói:

- Đâu của Mã Nhị ở đây, người có bản lĩnh thì cứ tới lấy!

“Cửu Hoàn Đao Khách” Triệu Côn cười gằn nói:

- Nạp mạng đi!

Ánh đao mang theo tiếng khuyên, liên tiếp chín đao chém tới Mã Nhị tiên sinh.

Nhưng đao của Triệu Côn còn chưa chém ra, thân hình Mã Nhị tiên sinh đã hạ thấp xuống, dựa vào chút lực này bắn người lên, như tên lạc xông đến trước người Triệu Côn.

Triệu Côn kêu lên một tiếng, cũng không kịp xuất đao, bước chân xô dịch lui về phía sau.

Nhưng thân hình Mã Nhị tiên sinh lại trầm xuống, như mũi tên đâm vào Triệu Côn. Triệu Côn không kịp tránh lui, trông thấy Mã Nhị tiên sinh đánh tới một chưởng, chỉ có thể đón đỡ chiêu này.

Mã Nhị tiên sinh biết hôm nay rơi vào Trường Tiểu bang, nếu không tởc chiến tởc thẳng e rằng không thể thoát được, do đó một chưởng này đã dùng đến chín thành công lực.

Sau một tiếng “bùng”, Triệu Côn bị đánh bay bảy thước, nhất thời huyết khí quay cuồng, gần như không đứng vững được. Mã Nhị tiên sinh hạ thấp người xuống, lại lao về phía trước. Triệu Côn còn đang kinh hãi, cũng không kịp chống đỡ, hai tay Mã Nhị tiên sinh đã lật lại đánh về phía hấn.

Ngay lúc này ánh bạc chợt lóe lên, Phượng Hoàng song câu vung ra chặn ngang, kiềm chế Mã Nhị. Hai tay Mã Nhị lật lại, đánh văng ngân câu, trông thấy hai người Triệu Côn và Tôn Ngọc Đường đã bị y cuốn lấy, lập tức hét lớn:

- Đám nhóc Ngân gia, mau xông ra!

Ngân Chân Hùng trong Ngân Thị Tam Hùng phấn chấn tinh thần, cường hành ép lui ba tên địch bên cạnh, lại trở tay dùng một kiếm đâm chết một tên bang đồ. Mắt thấy đã sắp xông ra khỏi cửa lớn, chợt nghe một giọng nói âm trầm lạnh lẽo cất lên:

- Đến dễ đi cũng như vậy sao?

Khi giọng nói này cất lên thì giống như ở trong phòng, đến chữ cuối cùng thì đã ở trước người.

Ngân Chân Hùng ngẩng đầu lên, trông thấy một quái nhân áo đỏ tóc trắng không biết từ lúc nào đã đứng trước cửa, ánh mặt trời ngoài cửa đều bị hắn che đi, chỉ có vài tia từ mái tóc trắng xám của hắn phản chiếu ra, khiến cho thân hình biến thành một mảng đen kịt.

Ngân Chân Hùng giận dữ quát lên:

- Tránh ra!

Hắn lập tức đâm ra một kiếm. Người nọ trở tay một cái đã bắt lấy mạch môn của Ngân Chân Hùng. Ngân Chân Hùng cả kinh không dám xem thường, đang muốn vùng vẫy, người nọ đã đánh xuống một chưởng. Lúc này Ngân Chân Hùng đã nhắm mắt chờ chết, chợt thấy một bộ áo xanh bay lên không, chụp xuống phía dưới. Quái nhân áo đỏ kia vội buông tay, đánh một chưởng lên trời. Chỉ nghe một tiếng “bùng”, người áo xanh rơi xuống, bị đánh bay ra xa Ngân Chân Hùng bảy thước, mà người áo đỏ cũng bị đẩy lui ra bảy thước, vẫn chẵn ở trước người Ngân Chân Hùng, che đi ánh mặt trời chiếu rọi.

Ngân Chân Hùng như trong mộng chợt tỉnh, giống như đã đi một vòng qua Diêm La điện, toàn thân đổ mồ hôi lạnh.

Người áo xanh kia chính là “Tam Xích Ly Địa, Thất Xích Sát Nhân” Mã Nhị tiên sinh, sắc mặt tái nhợt, lạnh lùng nói:

- Hai mươi năm không gặp, Lục Dương Kim Cương thủ của Thẩm Tứ người tiến bộ không ít!

Người áo đỏ kia đột nhiên cười lên, chấn động khiến cho ngôi nhà lắc lư, đột nhiên dừng lại nói:

- Mã nhị ca, tứ đệ đã hai mươi năm không kiến thức Uyên Ương Liên Hoàn thoái trong Tam Xích Ly Địa, Thất Xích Sát Nhân của huynh, hôm nay

tiểu đệ phải đại khai nhãn giới rồi!

Lúc này Triệu Côn và Tôn Ngọc Đường cũng chạy tới, lễ độ cung kính nói:

- Thấm kỳ chủ!

Thấm Tứ thần quân “ừ” một tiếng, nói:

- Hai người bắt giữ ba tên nhóc kia, còn vị Mã Nhị tiên sinh này để ta xử lý!

Hai người Triệu, Tôn đáp:

- Rõ!

Mã Nhị tiên sinh cả giận nói:

- Thấm Tứ, người muốn thế nào?

Lập tức phi thân muốn ngăn cản Triệu Côn và Tôn Ngọc Đường.

Thấm Tứ thần quân cười lớn phóng lên cao, đánh một chưởng về phía Mã Nhị tiên sinh, đồng thời nói:

- Mã Nhị, người hãy ngoan ngoãn nằm xuống cho ta!

Mã Nhị tiên sinh vốn phi thân ngăn cản hai người “Phượng Hoàng Song Câu” Tôn Ngọc Đường và “Cửu Hoàn Đao Khách” Triệu Côn, nhưng thân hình vừa cách mặt đất, chợt thấy một đoàn chưởng lực như dùi núi lấp biển ép đến sau lưng. Mã Nhị tiên sinh nóng lòng muốn cứu Ngân Thị Tam Hùng thoát hiểm, không thể quan tâm đến một chưởng này, lập tức vận khí lướt nhanh ra. Thấm Tứ thần quân sau khi đánh ra một chưởng, thấy Mã Nhị tiên sinh lại không tiếp chưởng, liền hét lớn một tiếng, vội vàng truy kích.

Mã Nhị tiên sinh tuy bay người cực nhanh, nhưng chưởng lực của Thấm Tứ thần quân giống như có một phần mười đánh trúng lưng y. Mã Nhị tiên sinh tụ lực toàn thân vào lưng, cố chịu một chưởng này. Nhưng chưởng lực của Thấm Tứ thần quân uy lực biết bao, một chưởng này đánh cho Mã Nhị tiên sinh khí huyết dâng trào. Mã Nhị tiên sinh lại mượn lực va chạm này, thoát khỏi chưởng kinh liên tiếp của Thấm Tứ thần quân, dựa thế lướt nhanh đến ngăn cản “Cửu Hoàn Đao Khách” Triệu Côn.

“Phượng Hoàng Cầu” Tôn Ngọc Đường bên kia vừa thấy Mã Nhị tiên sinh giống như từ trên trời giáng xuống, hẳn đã chịu thiệt dưới tay Mã Nhị tiên sinh, đương nhiên không dám ham chiến, lập tức lăn người đến chỗ cửa lớn.

Lúc này Ngân Thị Tam Hùng đang ra sức phá vòng vây, mắt thấy sắp sửa xông ra khỏi cửa lớn Trường Tiểu bang, Tôn Ngọc Đường liền mở song câu vây khốn Ngân Phi Hùng, thời cơ thoát vây của Ngân Thị Tam Hùng lại bị đánh tan.

Triệu Côn cũng từng chịu thiệt dưới tay Mã Nhị tiên sinh, vừa thấy Mã Nhị tiên sinh từ trên trời giáng xuống, trong lòng kinh hãi, vội vàng lui lại. Mã Nhị tiên sinh một lòng muốn giải quyết kẻ này để Ngân Thị Tam Hùng có hi vọng thoát hiểm, lập tức hạ thấp người xuống, chân chạm vào đất, lại bắn về phía Triệu Côn.

Thân pháp Triệu Côn có nhanh cũng không sánh bằng khinh công như tên ròi khỏi dây của Mã Nhị tiên sinh. Triệu Côn kiên quyết bật hơi cao giọng, Cửu Hoàn đại đao chọt lóe lên, vòng khuyên va chạm, liên tiếp chín đao chém về phía Mã Nhị tiên sinh.

Lúc này Thấm Tứ thần quân hét lớn một tiếng, đã xông đến sau lưng Mã Nhị tiên sinh. Triệu Côn vừa thấy Thấm Tứ thần quân tới cứu viện, âm thầm mừng rỡ. Trong lòng Mã Nhị tiên sinh lại trầm xuống, nếu y bị Thấm Tứ thần

quân quấn lấy, chẳng những bản thân không thể sống ra được Trường Tiểu bang, hơn nữa một khi Triệu Côn gia nhập trận chiến bên kia, khả năng Ngân Thị Tam Hùng phá vòng vây e rằng càng khó như lên trời.

Mã Nhị tiên sinh cắn răng, quyết định giải quyết “Cửu Hoàn Đao Khách” Triệu Côn trước. Triệu Côn liên tiếp chém ra chín đao, thân hình Mã Nhị tiên sinh cũng nhanh chóng dịch chuyển, liên tục thay đổi chín phương vị. Triệu Côn chém chín đao không trúng, biết Thâm Tứ thần quân sẽ lập tức đến nơi, do đó phấn chấn tinh thần, hét lớn một tiếng, bóng đao như núi, liên tiếp chín chín tám mươi một đao ép đến Mã Nhị tiên sinh.

Mã Nhị tiên sinh hét lớn, thân hình đột nhiên hạ thấp, nhún chân bay lên không, nhanh như chớp đá ra cả hai chân.

Lúc này Thâm Tứ thần quân đã lao tới sau người Mã Nhị tiên sinh, vừa thấy chiêu này liền hét lên:

- Triệu hương chủ, đây là Uyên Ương Liên Hoàn thoái, mau tránh!

Triệu Côn vừa thấy hai chân đối phương nhanh như chớp, nào dám ham chiến, liền dùng một chiêu “Thoát Bào Nhượng Vị” tránh sang bên cạnh. Nhưng chỉ xem như tránh được một chân, chân thứ hai của Mã Nhị tiên sinh vẫn đá bay Cửu Hoàn đại đao của hắn, chín chín tám mươi một thức đao pháp kia tự nhiên cũng vô dụng.

Mã Nhị tiên sinh nghiêng răng lao đến, nhanh chóng nhảy lên, hai chân lại liên tục đá ra, cước thứ nhất đá vào ngực “Cửu Hoàn Đao Khách” Triệu Côn, cước thứ hai đá vào trán đối phương.

Lúc này Thâm Tứ thần quân đã đến sau lưng Mã Nhị tiên sinh, biết rằng với công lực của Triệu Côn, dù làm cách nào cũng không tiếp được hai cước này của Mã Nhị tiên sinh. Hắn lập tức hét lớn, đánh một chưởng vào sau lưng

Mã Nhị tiên sinh, chính là “Khai Sơn Phá Thạch” trong “Lục Dương Kim Cương thủ”.

Nếu Mã Nhị tiên sinh không muốn chết, cũng chỉ có đường thu chiêu tiếp chiêu.

Mã Nhị tiên sinh lại không đếm xỉa đến một chiêu này, cũng chẳng xoay người, hai tay đánh ngược ra phía sau, hai chân vắn đá vào “Cửu Hoàn Dao Khách” Triệu Côn.

Triệu Côn hồn phi phách tán, lập tức dùng một thức “Như Phong Tự Bế” muốn giữ chặt hai chân Mã Nhị tiên sinh. Nhưng “Uyên Ương Liên Hoàn thoái” của Mã Nhị tiên sinh vô cùng sắc bén, cước thứ nhất bị Triệu Côn chặn đứng, hai tiếng “cách cách” vang lên, hai tay Triệu Côn đều bị chấn đến trật khớp, cùng lúc đó cước thứ hai của Mã Nhị tiên sinh đã đá trúng vào trán Triệu Côn. “Cửu Hoàn Dao Khách” Triệu Côn hét thảm một tiếng, văng trán vỡ nứt, bỏ mạng đương trường.

Nhưng thức thứ nhất “Khai Sơn Phá Thạch” trong “Lục Dương Kim Cương thủ” của Thẩm Tứ thần quân đã đánh vào hai tay Mã Nhị tiên sinh. Sau một tiếng “bùng” lớn, Mã Nhị tiên sinh như điều đứt dây bay ra ngoài một trượng, lúc xoay người lại khoe miệng đã có máu tươi rỉ ra. Tuy công lực của Mã Nhị tiên sinh cao cường, nhưng nếu không dùng toàn lực thì cũng không tiếp được “Lục Dương Kim Cương thủ” nổi tiếng hùng hậu của Thẩm Tứ thần quân.

Mã Nhị tiên sinh biết rõ, nếu hôm nay muốn xông ra khỏi Trường Tiểu bang, trước hết phải tự mình giết chết Thẩm Tứ thần quân, nếu không đó là chuyện tuyệt đối không thể.

Thẩm Tứ thần quân vừa thấy Mã Nhị tiên sinh bị thương, trong lòng mừng rỡ. Bởi vì hãn tự hiếu, dùng võ công luận võ công, trong “Tứ Đại Thần

Long” thì Lục Đại thiên vương là cao nhất, tiếp theo là Mã Nhị tiên sinh, mà Thấm Tứ thần quân thì còn kém Ngôn Tam sư gia một bậc. Nhưng ngày xưa Mã Nhị tiên sinh từng tự tay giết chết Ngôn Tam sư gia, đủ thấy võ công cao hơn mình không ít. Lần trước có thể ép Mã Nhị tiên sinh rơi xuống Hoa Sơn, chẳng qua là chiếm được tiện nghi. Lúc này Mã Nhị tiên sinh đã bị “Lục Dương Kim Cương thủ” của mình chấn thương, không còn đáng sợ như trước. Hắn lập tức hét lên:

- Mã Nhị, hôm nay huynh đệ chúng ta phải phân cao thấp!

Lại vung chưởng đánh ra một chiêu “Lục Đinh Khai Sơn” xuống đầu.

Mã Nhị tiên sinh lật tay, đánh một chưởng lên trên.

Thấm Tứ thần quân tự phụ chưởng lực thâm hậu, thấy Mã Nhị tiên sinh đang bị thương còn dám tiếp một chưởng của mình, trong lòng mừng rỡ, liền vận đủ mười thành công lực đánh xuống một chưởng.

Mắt thấy song chưởng sắp sửa va chạm, Mã Nhị tiên sinh đột nhiên đổi chưởng thành chỉ, hai chỉ bắn ra điểm vào mạch môn của Thấm Tứ thần quân.

Chiêu này biến hóa cực nhanh, Thấm Tứ thần quân hoàn toàn không ngờ đến. Kinh đạo của “Lục Đinh Khai Sơn” vô cùng uy mãnh, nhưng Thấm Tứ thần quân cố gắng ngưng khí, cường hành thu lại, khiến cho phòng khách rộng lớn của Trường Tiểu bang loáng thoáng nổi lên sấm gió, đổi chưởng thành trảo chụp vào song chỉ của Mã Nhị tiên sinh.

Khi một trảo này sắp thành công, Mã Nhị tiên sinh đột nhiên lại đổi chỉ thành thủ đao, chém vào năm ngón tay của Thấm Tứ thần quân.

Thấm Tứ thần quân cũng trở tay, đổi trảo thành quyền, trong tiếng hét lớn đâm vào thủ đao của Mã Nhị tiên sinh.

Mã Nhị tiên sinh cũng hét lên, khi sắp va chạm lại đối thủ đao thành hạc mổ, đâm vào huyết Quyền Nhân của Thẩm Tứ thần quân.

Liên tiếp mấy lần biến hóa như vậy chỉ xảy ra trong chớp mắt, đúng là phút chốc vạn biến, mắt không kịp nhìn. Mã Nhị tiên sinh mới thi triển một chiêu “Hạc Chùy Tạc”, tay trái của Thẩm Tứ thần quân đã nhanh như chớp giữ lấy mạch môn tay phải Mã Nhị tiên sinh.

Như vậy trở thành tay trái Mã Nhị tiên sinh giữ lấy mạch môn tay phải Thẩm Tứ thần quân, còn tay trái Thẩm Tứ thần quân cũng nắm được mạch môn Mã Nhị tiên sinh, hai người giằng dữ đứng đối diện với nhau.

Mấy lần biến hóa này, người khác nhìn vào chẳng qua là chuyện trong chớp mắt, nhưng sinh tử đã thay đổi mấy lần, hiểm chiêu xuất hiện liên tục, đã bao hàm tâm huyết cả đời, then chốt biến hóa của hai đại võ thuật gia, kẻ tầm thường làm sao có thể đạt đến?

Còn về tình hình chiến đấu bên kia lại có thay đổi. Ngân Thanh Hùng và Ngân Chân Hùng giao chiến với hơn hai mươi tên bang chúng Trường Tiểu bang, vẫn còn thừa sức, nhưng Ngân Phi Hùng chiến đấu với “Phượng Hoàng Song Câu” Tôn Ngọc Đường, đã lâm vào nguy hiểm. Do đó Ngân Chân Hùng cố sức giết chết năm tên Trường Tiểu bang đồ, chạy đến hợp sức cùng Ngân Phi Hùng chiến đấu với Tôn Ngọc Đường, nhưng vẫn rơi xuống hạ phong. Còn Ngân Thanh Hùng một mình đấu với gần hai mươi tên Trường Tiểu bang đồ, dần dần đã lực bất tòng tâm.

Tôn Ngọc Đường vừa thấy Ngân Chân Hùng gia nhập trận chiến, trong lòng giằng dữ, tự phụ mình tung hoành giang hồ mấy chục năm, khi nào lại không đánh bại được vài tên nhóc con như vậy, chẳng phải bị người trong Trường Tiểu bang xem thường sao? Hắn vừa nghĩ như vậy, lập tức hét lớn, liên tiếp thi triển “Phượng Hoàng Vu Phi”, “Phượng Phi Chi Đầu”, “Bách Điều Triều Phượng” tấn công huynh đệ Ngân Phi Hùng và Ngân Chân Hùng.

Huynh đệ họ Ngân gắng gượng tiếp được ba chiêu này. Ngân Phi Hùng lại bước lên trước một bước, tay trái đao, tay phải kiếm liên tục đánh ra bốn chiêu công kích Tôn Ngọc Đường.

Tôn Ngọc Đường đột nhiên dùng một chiêu “Song Câu Đảo Quải” móc lấy đao và kiếm của Ngân Phi Hùng. Ngân Chân Hùng thấy tình thế không ổn, liền chém một đao vào hông Tôn Ngọc Đường.

Tôn Ngọc Đường thầm nghĩ, nếu lâu như vậy vẫn không đánh bại được mấy tên nhóc này, e rằng Thẩm Tứ kỳ chủ sẽ trách tội, cho nên nóng lòng cầu công, không quan tâm nhiều nữa, tay trái đột nhiên buông lỏng.

Một chiêu này cực kỳ quái dị.

Tay trái Tôn Ngọc Đường buông lỏng, đao của Ngân Chân Hùng đã gần đến bụng. Tôn Ngọc Đường bỗng hít mạnh một hơi, bụng cứng như sắt, lại cường hành kẹp đao của Ngân Chân Hùng vào giữa bụng và tay.

Ngân Chân Hùng vừa sợ vừa vội, kéo một cái không ra. Giữa bụng Tôn Ngọc Đường lại chỉ có một ít máu tươi rỉ ra.

Tôn Ngọc Đường buông lỏng tay trái. Đao kiếm của Ngân Phi Hùng bị móc lấy, vốn đang dùng toàn lực kéo ra, không ngờ Tôn Ngọc Đường lại vứt bỏ móc trái, Ngân Phi Hùng dùng sức quá độ, thu thế không được nên ngã về phía sau.

Đúng lúc này Tôn Ngọc Đường lại đá ra một cước.

Một cước này chuẩn xác đá vào chuỗi câu nơi tay trái đã buông lỏng.

Thanh Hoàng câu này vốn bị Ngân Phi Hùng kéo bay lên không, một cước này của Tôn Ngọc Đường lại đá câu bay như tên, bắn về phía Ngân Phi Hùng.

Ngân Phi Hùng bị mất trọng tâm ngã về phía sau, nhưng kiếm trên tay trái lại bị Phượng câu của Tôn Ngọc Đường giữ lấy, không rút ra được, không kịp né tránh. Sau một tiếng “phụp”, cả thanh Hoàng câu đều cắm vào vỏ đầu Ngân Phi Hùng. Ngân Phi Hùng kêu lên một tiếng, lập tức ngã xuống, liên tục hét thảm. Hai tên Trường Tiểu bang đồ lập tức xông tới, liên tiếp sáu bảy đao chém cho Ngân Phi Hùng máu tươi tung tóe, chết thảm đường trường.

Ngân Chân Hùng vừa thấy huynh trưởng chết thảm, mắt như muốn nứt ra. Tôn Ngọc Đường một chiêu đắc thủ, đang dương dương đắc ý, Ngân Chân Hùng lại đột nhiên từ phía sau ôm chặt lấy hắn. Tôn Ngọc Đường nào từng thấy loại chiêu pháp ấu đả này, trong lòng cả kinh, lực đạo trên tay trái tán đi, khiến cho đao Ngân Chân Hùng lại đâm vào bụng trái nửa phân. Hắn vội vàng nhịn đau tụ khí kẹp đao lại.

Chợt nghe Ngân Chân Hùng cố gắng hét lên:

- Nhị ca, mau hạ thủ, báo thù đại ca!

Ngân Thanh Hùng bên kia vừa thấy Ngân Phi Hùng trúng câu, vô cùng cảm hận, giận dữ xuất kích giết chết hai tên Trường Tiểu bang đồ, sau đó liều mạng cầm kiếm xông tới.

Tôn Ngọc Đường thấy Ngân Thanh Hùng chạy tới, hai cánh tay lại không động được, trong lòng biết không ổn, lập tức quát lên:

- Người muốn tìm chết!

Phượng câu trên tay phải xoay chuyển một cái, sau một tiếng “phụp” đã từ dưới nách cắm vào bụng dưới Ngân Chân Hùng.

Ngân Chân Hùng kêu thảm một tiếng, những vẫn liều chết kẹp lấy Tôn Ngọc Đường không thả.

Ngân Thanh Hùng bên kia chạy được nửa đường lại giao chiến với một tên Trường Tiểu bang đồ khác.

Tôn Ngọc Đường vùng vẫy không thoát ra được, giận dữ nói:

- Xem người có thả hay không!

Hắn lại xoay kim câu đâm vào trong bụng Ngân Chân Hùng. Bị xoáy như vậy, Ngân Chân Hùng quả thật đau đến hồn phi phách tán.

Tôn Ngọc Đường lại toàn lực giãy giụa, chỉ nghe Ngân Chân Hùng liên tục kêu thảm giống như quỷ khóc thần gào, nhưng vẫn không buông ra.

Ngân Thanh Hùng bên kia bị trúng một đao vào cánh tay, nhưng cũng đã giết chết tên Trường Tiểu bang đồ kia, lập tức xông đến.

Tôn Ngọc Đường cả kinh không dám xem thường, liền toàn lực thúc về phía sau, kim câu lại xuyên qua bụng Ngân Chân Hùng đâm ra sau lưng.

Giỏi cho Ngân Chân Hùng, mắt như muốn nứt, miệng phun máu tươi, nhưng vẫn cố sức ôm chặt.

Tôn Ngọc Đường không thoát ra được, đang muốn dùng câu trên tay phải đối phó với Ngân Thanh Hùng, nhưng Phượng câu đã rời khỏi tay. Tôn Ngọc Đường hồn phi phách tán, lúc này Ngân Thanh Hùng đã lao tới, một kiếm đâm thẳng vào ngực Tôn Ngọc Đường, xuyên ra sau lưng, lại cắm vào ngực Ngân Chân Hùng.

Ngân Chân Hùng đã khí cùng lực tận, lại trúng phải một kiếm này, cuối cùng bỏ mạng.

Nhưng hắn đến chết vẫn không buông tay. Sau khi Tôn Ngọc Đường trúng kiếm, hét thảm một tiếng, muốn phản kích Ngân Thanh Hùng. Nhưng

vì đau đớn không kịp được, chân lực tán đi, đao của Ngân Chân Hùng vẫn còn dư lực cắt thẳng vào trong bụng hắn, Tôn Ngọc Đường lập tức đứt hơi.

Ngân Thanh Hùng thấy Ngân Chân Hùng ngã xuống, cảm thấy là do mình gây nên, trong lòng đau đớn muốn chết. Lúc này một tên Trường Tiểu bang đồ đã tìm đến, đánh xuống một côn.

Ngân Thanh Hùng lại không né tránh, một côn này đánh cho xương đầu hắn vỡ toang, lập tức ngã xuống.

Ngân Thị Tam Hùng vừa chết, lại ảnh hưởng lớn đến Mã Nhị tiên sinh và Thẩm Tứ thần quân.

Vốn Mã Nhị tiên sinh và Thẩm Tứ thần quân bốn tay quấn vào nhau, trợn mắt nhìn đối phương, đột nhiên toàn thân Mã Nhị tiên sinh vọt lên, đáp xuống sau lưng Thẩm Tứ thần quân.

Như vậy lại biến thành Mã Nhị tiên sinh lưng quay về phía Thẩm Tứ thần quân, mà bốn tay của hai người vẫn móc vào nhau trên đỉnh đầu.

Mã Nhị hạ thấp người xuống, hai khuỷu tay vung về sau, thúc vào lưng Thẩm Tứ thần quân.

Một chiêu này chẳng những kỳ lạ, hơn nữa còn cực nhanh. Thẩm Tứ thần quân đột nhiên hét lớn, lộn về phía sau, cũng bay qua đầu Mã Nhị tiên sinh, rơi xuống trước người đối phương. Một chiêu này của Mã Nhị tiên sinh dĩ nhiên đánh trật.

Thẩm Tứ thần quân đã đến bên người Mã Nhị tiên sinh, lập tức đá ra một cước.

Mã Nhị lật người một cái, lại nhảy xuống sau lưng Thẩm Tứ thần quân, hai khuỷu tay thúc ra.

Thẩm Tứ thần quân vận chân khí, lại bay qua sau người Mã Nhị tiên sinh, đáp xuống trước mặt đối phương, đá ra một cước.

Hai người liên tục bay lộn vài vòng, đã từ giữa phòng khách nhảy đến trước phòng. Mã Nhị tiên sinh đột nhiên xoay người, lại đè Thẩm Tứ thần quân ngã xuống.

Thẩm Tứ thần quân mặc dù bị ngã xuống, nhưng lại chạm đất trước, lập tức xoay người một cái, vật Mã Nhị tiên sinh ngã ra.

Mã Nhị tiên sinh bị ném ra ngoài năm thước, lưng quay về phía Thẩm Tứ thần quân, mặt đập vào vách tường phòng khách.

Mà đúng lúc này Mã Nhị tiên sinh lại nhìn thấy Ngân Thị Tam Hùng chết thảm, chuyện này khiến cho y cảm giác được sâu sắc, Trường Tiểu bang và Thí Kiếm sơn trang xem như đã kết thù sâu. Y biết Ngân Thị Tam Hùng chết đi như vậy, mình nhất định phải dùng hết khả năng sống sót trở về, mới có thể báo tin cho Tư Đồ trang chủ.

Mã Nhị tiên sinh cắn răng, hai tay dán vào vách tường hóa giải lực bay, lưng quay về phía Thẩm Tứ, mặt hướng vào tường đá trượt xuống.

Thẩm Tứ thần quân vừa ném văng Mã Nhị tiên sinh, trong lòng mừng rỡ. Bởi vì từ khi bắt đầu hắn đã trúng phải thủ đoạn của Mã Nhị tiên sinh, hai tay bị giữ chặt, “Lục Dương Kim Cương thủ” uy mãnh thành danh cũng không thể thi triển được. Lúc này đôi tay đã tự do, Thẩm Tứ thần quân liền hét lên một tiếng, áo đỏ phát phới ép về phía Mã Nhị tiên sinh, vung chưởng đánh ra một chiêu “Tả Hữu Khai Cung” trong “Lục Dương Kim Cương thủ”.

Một chiêu này vừa đánh ra, toàn phòng loáng thoáng có tiếng gió xao động. Mắt thấy sắp sửa đánh trúng hai vai Mã Nhị tiên sinh, Mã Nhị đột nhiên xoay người lại, nhìn thẳng vào Thẩm Tứ thần quân, hai mắt giậm dừ

trộn trườg.

Thẩm Tứ thần quân trong lòng chấn động, chỉ thấy ánh mắt Mã Nhị tiên sinh oanh liệt và thần uy. Thẩm Tứ thần quân tự tin “Lục Dương Kim Cương thủ” có thể phá bia vỡ đá, cho nên mặc kệ tất cả vẫn đánh xuống.

Mã Nhị tiên sinh lại không né tránh.

Sau một tiếng “cách”, “Lục Dương Kim Cương thủ” của Thẩm Tứ thần quân đã đánh gãy hai xương bả vai của Mã Nhị tiên sinh, cũng xem như phế đi đôi tay của Mã Nhị tiên sinh. Thẩm Tứ thần quân trong lòng mừng rỡ.

Nhưng cùng lúc đó, Mã Nhị tiên sinh đột nhiên nhảy lên, chân thứ nhất là chân trái, chân thứ hai là chân phải, vừa nhanh vừa gấp liên hoàn đá ra.

Thẩm Tứ thần quân đã biết thân hình Mã Nhị tiên sinh trầm xuống, nhất định sẽ nhảy lên, nhưng nóng lòng cầu thắng, cho rằng trước tiên đánh gãy hai tay Mã Nhị tiên sinh là có thể nắm chắc thắng lợi. Nhưng lúc này chưởng của Thẩm Tứ thần quân đánh vào Mã Nhị tiên sinh, khoảng cách đã kéo lại cực gần, Thẩm Tứ thần quân không còn đường tránh, hai tay đã đánh ra, trước ngực mở rộng, đã không kịp cứu vãn.

Theo một tiếng “bình”, chân thứ nhất của Mã Nhị tiên sinh đã đá vào bụng Thẩm Tứ thần quân.

Thẩm Tứ thần quân kêu thảm một tiếng, ngã bay ra ngoài.

Khi Thẩm Tứ thần quân còn chưa ngã ra, lại một tiếng “bình”, chân thứ hai của Mã Nhị tiên sinh đã đá trúng ngực trái của hắn.

Hai tiếng “cách cách” vang lên, xương sườn của Thẩm Tứ thần quân lập tức vỡ bốn cây.

Thẩm Tứ thần quân vừa ngã ra ngoài, Mã Nhị tiên sinh theo sau bay lên, hai chân lại liên tiếp đá ra “Uyên Ương Liên Hoàn thoái”.

Chân thứ nhất đá trúng yết hầu Thẩm Tứ thần quân, Thẩm Tứ thần quân còn chưa rơi xuống đất, trong miệng đã bắn ra một ngụm tên máu.

Chân thứ hai đá trúng đầu Thẩm Tứ thần quân, một cước này khiến cho Thẩm Tứ thần quân đi đời nhà ma.

Mã Nhị tiên sinh vừa đáp xuống đất liền rên lên một tiếng, thân hình cũng lão đảo muốn ngã.

Mã Nhị tiên sinh biết, hôm nay nếu không nhanh chóng giết chết Thẩm Tứ, e rằng khó mà sống sót ra khỏi Trường Tiểu bang, cho nên liều mạng phé hai cánh tay, khiến cho Thẩm Tứ thần quân nhất thời sơ ý. Lúc này Thẩm Tứ thần quân đã chết, Mã Nhị tiên sinh cũng cảm thấy đau đớn công tâm, thiếu chút nữa đã không kìm nổi ngã xuống đất.

Thẩm Tứ thần quân vừa chết, Trường Tiểu bang chúng liền xông vào. Có hai tên Trường Tiểu bang đồ nhìn ra Mã Nhị tiên sinh cũng bị trọng thương, liền rút kiếm tiến lên vây công.

Hai kiếm này phân làm trước sau tấn công Mã Nhị tiên sinh. Mồ hôi lạnh của Mã Nhị tiên sinh lớn như đậu nành chảy ròng ròng, lão đảo muốn ngã, nhưng vẫn cố gắng vọt lên không, hai chân giơ ngang tạo thành hình chữ nhất, lần lượt đá ra.

Hai tên Trường Tiểu bang đồ kia lập tức kêu thảm bay ra.

Mã Nhị tiên sinh hạ thấp người, chân nhún vào đất, bắn thẳng ra ngoài cửa lớn Trường Tiểu bang, đồng thời hét lớn:

- Cản ta sẽ chết!

Mã Nhị tiên sinh vừa giết chết kỳ chủ Hồng kỳ Thẩm Tứ thần quân, đã khiến Trường Tiểu bang đồ hoảng hốt. Vốn có kẻ cho rằng Mã Nhị tiên sinh cũng bị trọng thương, nhưng vừa thấy Mã Nhị tiên sinh dùng một chiêu giết chết hai người, ai cũng kinh hãi. Lúc này chợt thấy Mã Nhị tiên sinh như phi long bay qua trời cao, lập tức hồn phi phách tán, ào ào tránh đi.

Trông thấy Mã Nhị tiên sinh sắp sửa xông ra khỏi Trường Tiểu bang, đột nhiên hai bên phòng khách có sáu bảy chục tên đại hán áo trắng tràn ra. Mã Nhị tiên sinh vận chân khí, đang muốn xông ra, đột nhiên trước mắt hoa lên, một tên thanh niên áo trắng đã đứng cản trước người. Thanh niên này vừa xuất hiện, Trường Tiểu bang đồ ở đây đều chấp tay cúi đầu, lễ độ cung kính nói:

- Bái kiến Nghê ngũ đường chủ!

Mã Nhị tiên sinh định thần nhìn lại, trông thấy thanh niên áo trắng phía trước tướng mạo bất phàm nhưng sát khí cực nặng, kiêu ngạo vô cùng, tuổi tác chỉ khoảng hai mươi lăm nhưng thần thái trấn định, đã hơi có phong thái của danh gia cao thủ.

Chỉ nghe thanh niên kia hồ hững nhìn Mã Nhị tiên sinh một cái, lạnh nhạt nói:

- Người chính là tổng quản Mã Nhị của Thí Kiếm sơn trang?

Mã Nhị tiên sinh lạnh lùng nói:

- Đúng vậy.

Thanh niên kia cười lạnh nói:

- Ta là Bạch kỳ đường chủ Nghê Hưởng Thiên trong ngũ đại đường chủ của Trường Tiểu bang, người nên nhớ kỹ cái tên này, ngày khác trong Diêm

Vương điện có thể tìm ta báo thù.

Mã Nhị tiên sinh cả giận nói:

- Còn nhỏ mà dám buông lời ngông cuồng, tránh ra!

Như trước đó đã nói, trong Trường Tiểu bang ngoại trừ bang chủ Tăng Bạch Thủy, phó bang chủ “Thiết Quyền” Khuất Lôi và tổng đường chủ “Khoái Kiếm” Phương Trung Bình thì ngũ kỳ đường chủ là lớn nhất, phía dưới là ngũ kỳ kỳ chủ, cùng với ngũ kỳ hương chủ. Mà kẻ gọi là Nghê Hướng Thiên này chính là người trẻ tuổi nhất, đứng hàng thấp nhất, võ công cũng kém nhất trong số ngũ kỳ đường chủ, quản lý Bạch Kỳ đường, ngoại hiệu là “Thiểm Điện Kiếm”. Lúc mười bảy tuổi hẵn học được kỳ kiếm, lại giết sư diệt tổ, truy sát đồng môn, tru diệt gần như tận cùng. Cho nên trong võ lâm, người có thể sử dụng Thiểm Điện kiếm pháp của Thiểm Điện môn chỉ còn một mình Nghê Hướng Thiên mà thôi. Hành vi hèn hạ này của hãn khiến người trong thiên hạ không thể dung thứ. Nghê Hướng Thiên tự biết mình đã khiến nhiều người tức giận, cho nên đã gia nhập Trường Tiểu bang, có Trường Tiểu bang che chở thì người khác tự nhiên cũng bó tay.

Chỉ nghe Nghê Hướng Thiên cười lớn nói:

- Lão già, hai vai ngươi bị Lục Dương Kim Cương thủ đánh gãy rồi đúng không?

Mã Nhị tiên sinh trong lòng chấn động, thầm nghĩ kẻ này tuổi còn trẻ nhưng nhãn lực cao minh, vừa nhìn đã nhận ra mình bị thương thế nào, lập tức nói:

- Không sai.

Nghê Hướng Thiên cười nói:

- Chặt chặt chặt, như vậy giao thủ với một kẻ bất lực như người đúng là không có ý nghĩa!

Mã Nhị tiên sinh giận dữ nói:

- Khẩu khí thật lớn! Xem chiêu!

Lời vừa dứt, Mã Nhị tiên sinh hạ người vọt lên, hai chân liên hoàn đá ra, nhanh như điện chớp.

- Năm xuống!

Chợt thấy cầu vồng xanh lóe lên, Nghê Hưởng Thiên đột nhiên rút kiếm.

Kiếm vừa rút ra liền thu lại, người không hề cử động, kiếm cũng giống như chưa rời khỏi vỏ. Nhưng Mã Nhị tiên sinh lại hét thảm một tiếng, hai chân đá ra đã đồng loạt bị chém đứt.

Mã Nhị tiên sinh kêu thảm ngã xuống. Nghê Hưởng Thiên chấp hai tay sau lưng, xoay người đi vào trong phòng, cười lạnh nói:

- Một lão già như vậy cũng không bắt được, đúng là đồ ăn hại! Cho một tên tới giết hẳn là được.

Trong một sơn cốc kỳ dị, không có bóng người, thậm chí cũng không có tung tích của dã thú, chỉ có nấm độc trên đất, điều hâu trên trời, cùng với một số cây cối kỳ lạ mọc đầy gai.

Lúc này đã quá giờ Ngọ, gần đến hoàng hôn.

Trong sơn cốc này lại chông chất ba bốn chục tử thi, có một số đã hoàn toàn mục nát, có một số lại vừa chết không lâu.

Trong những người này có già có trẻ, cũng có nam có nữ, từng người khác

nhau, nhưng có một điểm giống nhau, đó là bọn họ đều là đệ tử của Thí Kiếm sơn trang.

Hóa ra mấy tháng gần đây, các đệ tử của Thí Kiếm sơn trang vô duyên vô cớ mất tích, đều là bị Trường Tiểu bang ám sát, vận chuyển tới sơn cốc hoang vu không bóng người này, không ai phát giác ra.

Mà trong đồng người chết này lại có thêm bốn người mới, một già ba trẻ.

Đột nhiên trong đó có một người nhúc nhích, khó nhọc giãy giụa ngồi dậy.

Đây là Ngân Thanh Hùng trong Ngân Thị Tam Hùng, hãn một kiếm giết chết Tôn Ngọc Đường, lại thấy đại ca Ngân Phi Hùng chết thảm dưới câu của Tôn Ngọc Đường, mà tam đệ Ngân Chân Hùng lại bị mình ngộ sát, cực kỳ bị thương, không kịp ngăn cản nên bị một côn đánh trúng đầu hôn mê.

Lúc này hãn đã tỉnh lại, khuôn mặt đầy máu. Hãn biết mình không còn sống lâu nữa, nhưng hãn nhất định phải trở về, nói cho Tư Đồ trang chủ biết chuyện đã xảy ra, bảo y cẩn thận, xin y báo thù.

Ngân Thanh Hùng lão đảo đứng lên, hãn không biết mình có đủ sức chạy về Thí Kiếm sơn trang hay không, nhưng hãn nhất định phải trở về. Hãn dùng cặp mắt đầy máu nhìn lên trời, ánh mặt trời dịu đi, đã sắp đến hoàng hôn.

Tại Thí Kiếm sơn trang.

Tư Đồ Thập Nhị đi qua hành lang thật dài, bước qua rừng trúc dày đặc, đi đến bên ngoài Thanh Vân các. Y đang định gõ cửa, đột nhiên trong rừng trúc lóe lên một tên đệ tử Thí Kiếm sơn trang, lễ độ cung kính nói:

- Báo cáo trang chủ, Phương công tử sáng sớm đã thức dậy, sau khi ngắm trúc một hồi liền nói với tiểu nhân có chuyện phải đi ra ngoài, nếu trang chủ

đến thì nhờ tiêu nhân bẩm cáo một tiếng.

- Được rồi, người lui xuống đi!

Tư Đồ Thập Nhị gật đầu mỉm cười vuốt chòm râu dài, tự nói với mình:

- Anh hùng xuất thiếu niên. Ta vốn nghĩ người tuổi trẻ ngủ trẻ khó tránh khỏi thức dậy muộn, cho nên chờ đến buổi trưa mới tới gặp hãn, không ngờ ngay cả Thí Kiếm thần vụ hãn cũng không bỏ qua, đúng là hăng hái.

Tư Đồ Thập Nhị nghĩ một hồi, mới cao giọng hỏi:

- Chương đàn đệ tử, Mã tổng quản và huynh đệ họ Ngân có trở lại không?

Tại khúc rẽ của hành lang lập tức lóe lên một tên đệ tử, cung kính nói:

- Bẩm cáo trang chủ, Mã tổng quản và huynh đệ họ Ngân đều không trở lại trang.

Tư Đồ Thập Nhị nhướng mày, lại hỏi:

- Có tin tức gì không?

Trên bức tường thấp ở đầu cuối vườn hoa lập tức lóe lên một người, tôn kính nói:

- Hoàn toàn không có tin tức.

Tư Đồ Thập Nhị nhíu đôi mày bạc, ngay lúc này chợt nghe một tiếng “trang chủ”. Lúc giọng nói này vừa vang lên giống như ở ngoài hành lang, âm thanh tuy nhẹ vẫn có thể nghe được rõ ràng, nhưng vừa dứt lời thì người đã ở trước mặt Tư Đồ Thập Nhị, không nhanh không chậm, giống như bình thường tản bộ. Công lực và khinh công của người này quả thật phi phàm.

Người này khoảng năm mươi tuổi nhưng cặp mắt long lanh có thần, chính là tứ đương gia của Thí Kiếm sơn trang, “Thiết Đạn Ngân Cung” Lộ Anh Phong.

Tư Đồ Thập Nhị thấy y đi tới, trong lòng lại có một loại cảm giác ôn hòa, ôn nhu và ấm áp như đêm tối. Ngày xưa lúc ông ta sáng lập nên Thí Kiếm sơn trang chính là bạn sinh tử như vậy, cùng ông ta giết địch phá trận. Hôm nay Thí Kiếm sơn trang có thể sừng sững không ngã trong võ lâm hiểm ác, người ngoài làm sao biết được máu và mồ hôi gian khổ nơi sa trường điểm binh năm ấy?

Tư Đồ Thập Nhị ôn hòa cười nói:

- Anh Phong, có chuyện gì vậy?

Lộ Anh Phong vẫn chấp tay làm lễ với vị võ học tông sư này như trước kia, nói:

- Trang chủ, con trai của Ưng Sầu Nham Hàm Ưng bảo Quách bảo chủ là Quách Ngạo Bạch cầu kiến.

Tư Đồ Thập Nhị nói:

- Mau mời!

LONG HỒ PHONG VÂN

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 4 : Hàm Ứng Bảo Quách Ngạo Bạch

Tư Đồ Thập Nhị đối diện với vị thiếu niên hào kiệt đang ngồi trước mặt y. Lúc y còn trẻ cũng giống như thiếu niên này, tự phụ tài cao, đồng thời có khát vọng lớn, tự cho mình giỏi, nhưng cũng thật sự ghét ác như thù, cuộc sống có máu có lệ, có ca có khóc.

Tư Đồ Thập Nhị gật đầu mỉm cười nhìn vị thiếu niên anh hùng khoảng hai mươi tuổi này, giống như nhìn thấy bản thân ngày trước, ngọc thụ lâm phong, oai hùng tài hoa. Những người bình thường, cho dù là cao thủ võ lâm, vừa gặp ông ta cũng khó tránh khỏi thấp thỏm, nhưng thiếu niên này lại tự nhiên thoải mái, tìm được vị trí mà mình nên ngồi, sau đó ung dung ngồi xuống.

Hai hàng lông mày của thiếu niên này nằm xéo về phía tóc mai, đáng tiếc hẳn không giống Phương Chấn Mi ung dung từ tốn, nho nhã ôn hòa, cũng không có loại khí độ khiêm nhường kia, càng vĩnh viễn không có nụ cười ôn nhu và trấn định nơi khóe miệng như vậy.

Quách Ngạo Bạch có vẻ nôn nóng ngồi đó. Hẳn là một thanh niên có khát vọng, có kiên cường. Hẳn đối diện với trang chủ Thí Kiếm sơn trang Tư Đồ Thập Nhị danh chấn võ lâm này, trong lòng luôn có một loại cảm giác tôn kính, đây là điều không có khi gặp những danh gia cao thủ khác. Hẳn tuổi trẻ tài cao, rất ít khi cảm phục người khác, nhưng lúc này vừa nhìn thấy Tư Đồ Thập Nhị, cảm thấy lão nhân áo trắng này trong sự uy nghiêm mang vẻ hiền lành nhìn hẳn, ngay cả phụ thân hẳn là Ứng Sâu Nham Hàm Ứng bảo chủ Quách Thiên Định cũng không có sự ung dung và khí độ như vậy.

Hắn cảm thấy hơi bất an.

Tư Đồ Thập Nhị cười hỏi:

- Quách thiếu hiệp, lệnh tôn có khỏe không?

Quách Ngạo Bạch vội khom người nói:

- Gia phụ rất khỏe, đa tạ thế bá. Lần này lão nhân gia không thể tới, là vì gần đây Trường Tiểu bang đồ nhiều lần xuất hiện ở phụ cận Ứng Sâu Nham, gia phụ sợ rằng có biến, cho nên lệnh tiểu chất tới đây. Nếu thế bá có chuyện gì khó giải quyết cần đến tiểu chất, xin cứ phân phó, tiểu chất sẽ chuyển lời cho gia phụ, còn nếu là chuyện nhỏ thì tiểu chất có thể thay mặt ra sức.

Những lời này mặc dù có thể xem là khiêm tốn nhất của Quách Ngạo Bạch, nhưng đến hai câu cuối vẫn lộ ra sự sắc bén. Chuyện mà ngay cả Tư Đồ Thập Nhị cũng cho rằng khó giải quyết, hắn lại muốn “ra sức” thực hiện.

Tư Đồ Thập Nhị cười cười, thở dài một tiếng, kể lại tường tận chuyện Huyết Hà thần kiếm bị mất, sau đó nói:

- Lão phu loáng thoáng cảm thấy lần này Trường Tiểu bang rục rịch, e rằng không chỉ nhắm vào tề trang, mà là muốn hiệu lệnh thiên hạ, diệt hết đối lập, một mình xưng vương. Lệnh tôn và lão phu tương giao mấy chục năm, lại luôn ghét ác như thù, đã phá hoại không ít chuyện thương thiên hại lý của Trường Tiểu bang. Lão phu cảm thấy Trường Tiểu bang đã sắp ra tay với tề trang, quý bảo cũng nên tăng cường đề phòng. Đây là chuyện lão phu muốn nói với lão bảo chủ, phiền thiếu hiệp chuyển lời với lệnh tôn.

Quách Ngạo Bạch hừ lạnh nói:

- Thực ra gần đây Trường Tiểu bang thường xuyên lấp ló tại Ứng Sâu Nham, tiểu chất đã biết bọn chúng không có ý tốt. Gia phụ bảo tiểu chất nhẫn

nại, cho nên chậm chạp không hành động. Thế bá, chuyện Huyết Hà thần kiếm cứ để tiểu chất đi Trường Tiểu bang một chuyến là được...

Tư Đồ Thập Nhị lắc đầu nói:

- Thiếu hiệp đừng nên xung động. Trường Tiểu bang cao thủ như mây, gọi là thiên hạ đệ nhất đại bang cũng không phải hư danh, thực lực e rằng còn cao hơn tề trang, quyết không dưới Phong Vân tiêu cục. Thiếu hiệp nhất định không được sơ ý. Hơn nữa chuyện Trường Tiểu bang trộm kiếm chỉ do lão phu tự mình suy đoán, lỡ may hiểu lầm chẳng phải là oan uổng người khác...

Quách Ngạo Bạch lạnh lùng nói:

- Nhất định là bọn chúng! Ngày đó vì Cửu Tinh thần châu mà không tiếc tru diệt Liên Vân mười ba trại, dẫn đến báo thù; vì trộm Vô Tướng bí kíp mà không ngại tàn sát Thiếu Lâm đệ tử bảy mươi sáu người; vì muốn có Thần Châu lệnh xí mà không quản giết dân chúng vô tội hơn một trăm sáu mươi người, chẳng phải đều do Trường Tiểu bang gây nên sao! Không cần nghi ngờ, nhất định là bọn chúng. Đợi tiểu chất bắt đầu sở của bọn chúng tới là có thể biết rõ.

Tư Đồ Thập Nhị mấp máy môi, đang định lên tiếng, đột nhiên có một tên đệ tử Thí Kiếm sơn trang lướt vào phòng khách, thở hổn hển nói:

- Bẩm cáo trang chủ, không hay rồi, lão nhị Ngân Thanh Hùng trong ba huynh đệ họ Ngân đã trở lại, toàn thân... toàn thân đều là... máu...

Tư Đồ Thập Nhị đứng vụt dậy, chỉ thấy nơi cửa lớn có mấy tên đệ tử Thí Kiếm sơn trang đang khiêng Ngân Thanh Hùng toàn thân đầy máu đi vào.

Chiều buông rắng màu, đang lúc hoàng hôn.

Chiều hôm khép lại, hoàng hôn đã qua.

Tư Đồ Thập Nhị lẳng lẳng đứng trước thi thể Ngân Thanh Hùng, nhắm mắt không nói gì.

Y nhớ tới vị tổng quản kia, tổng quản Mã Nhị tiên sinh của Thí Kiếm sơn trang, tất cả chuyện cũ trong Thí Kiếm sơn trang, như khói như mơ...

Hôm nay Mã Nhị tiên sinh lại chết.

Ngân Thị Tam Hùng cũng chết.

Bọn họ chết, chỉ vì chấp hành một mệnh lệnh của mình.

Mã Nhị tiên sinh vốn không đáng chết, nếu không phải y muốn cứu Ngân Thị Tam Hùng ra. Ngân Thị Tam Hùng lại càng không đáng chết, bọn họ vẫn còn trẻ như vậy. Y dường như còn nghe thấy Ngân Thanh Hùng nằm trong vũng máu, vừa rên rỉ vừa vùng vẫy, sau khi kể lại những chuyện xảy ra đột nhiên yên tĩnh, bất động, lạnh lẽo, chết đi. Trong khoảnh khắc, Tư Đồ Thập Nhị cảm thấy không biết làm thế nào ăn nói với phụ thân của Ngân Thị Tam Hùng, tổng chưởng giáo “Đao Kiếm Song Tuyệt” Ngân Tuyệt Nhai của Thí Kiếm sơn trang.

Ngân Thanh Hùng chết rồi, trái tim của Tư Đồ Thập Nhị cũng lạnh đi.

Y chậm rãi đứng lên. Trời chiều đã chìm xuống, hoàng hôn khép lại. Y thề nhất định phải khiến Trường Tiểu bang trả lại công đạo.

Ngay lúc này Quách Ngạo Bạch ở bên cạnh bỗng cảm hận nói:

- Thế bá, để tiêu chất đi lấy đầu Nghê Hương Thiên xuống, tế vị Ngân huynh đệ này!

Nói xong cũng không đợi Tư Đồ Thập Nhị đồng ý, lập tức phi thân lên.

- Chờ đã!

Tư Đồ Thập Nhị phát tay áo lên. Quách Ngạo Bạch ở xa khoảng mười bước bỗng cảm thấy một luồng kinh lực đè ép, không tự chủ được nhẹ nhàng đáp xuống, trong lòng thầm kinh ngạc công lực của Tư Đồ Thập Nhị cao thâm khó lường.

- Thiếu hiệp là con trai của Quách lão đệ, đây là chuyện của Thí Kiếm sơn trang, ta tuyệt đối không cho thiếu hiệp đi mạo hiểm.

Lời này không giận mà uy, Quách Ngạo Bạch cũng không dám làm càn.

Chợt nghe Tư Đồ Thập Nhị cao giọng nói:

- Đệ tử Thí Kiếm sơn trang nghe lệnh, đệ tử Cáp tổ phái ra mười sáu người, thăm dò sơn cốc mà vị Ngâm huynh đệ này nói, chở toàn bộ thi thể về; Anh Phong, nhờ đệ chuẩn bị một buổi tế lễ lớn, tất cả do đệ xử lý; Ứng tổ tăng thêm mười sáu đệ tử, cẩn thận chú ý tất cả hành động của Trường Tiểu bang; đệ tử Hồ tổ từ hôm nay trở đi tăng cường canh phòng bản trang, hủy bỏ chế độ luân phiên; tiền lương tăng gấp đôi!

Tư Đồ Thập Nhị phát lệnh trong lúc khẩn cấp, vẫn trật tự mạch lạc:

- Cử hai người đưa thi thể Ngâm huynh đệ vào tiết đường, an bài tang lễ, tối nay toàn trang trên dưới đều phải đến tế lễ.

Đột nhiên một tiếng kêu lớn vang lên trong phòng khách:

- Thanh nhi!

Tư Đồ Thập Nhị thở dài một tiếng:

- Tuyệt Nhai...

Chỉ thấy một lão hán thân hình cao lớn lướt đến, vừa thấy Ngâm Thanh

Hùng nằm trong vũng máu trên đất, lập tức ngậy ra.

Tư Đồ Thập Nhị đi đến, vỗ vai Ngân Tuyết Nhai, chậm rãi nói:

- Tuyết Nhai, đệ hãy bảo trọng!

Ngân Tuyết Nhai đột nhiên quay đầu lại, cặp mắt già nua chảy đầy lệ, gân xanh nổi lên đầy mặt, nói:

- Phi nhi Chân nhi cũng chết rồi sao?

Tư Đồ Thập Nhị chậm rãi gật đầu. Ngân Tuyết Nhai nghiêng răng nghiêng lợi, lại hỏi:

- Mã tổng quản cũng bỏ mình sao?

Tư Đồ Thập Nhị cũng nặng nề gật đầu. Khóe mắt Ngân Tuyết Nhai như muốn nứt ra, lại hỏi:

- Đúng là do Trường Tiểu bang hạ thủ?

Tư Đồ Thập Nhị khó khăn nói:

- Không sai, có điều...

Ngân Tuyết Nhai đột nhiên vung quyền gào lớn:

- Ta phải báo thù, Tăng Bạch Thủy! Ta phải liều mạng với người!

Nhất thời toàn trang trên dưới, bảy tám chục tên đệ tử Thí Kiếm sơn trang đều cảm phấn dâng trào, giận dữ hét lên. Tư Đồ Thập Nhị lại quát lớn:

- Im lặng, không được lỗ mãng!

Đệ tử Thí Kiếm sơn trang đều im lặng, chỉ có “Đao Kiếm Song Tuyết”

Ngân Tuyết Nhai vẫn giống như nổi điên gào lớn:

- Tăng Bạch Thủy! Ta và người không chết không thôi!

Tư Đồ Thập Nhị cau mày kêu lên:

- Lục đệ, lục đệ, đệ phải tỉnh táo! Tăng Bạch Thủy giết đám người Mã ngũ đệ, là muốn khiến cho chúng ta mất đi lý trí, tự loạn trận thế, tự mình chịu chết. Lục đệ, đối phó loại người như Tăng Bạch Thủy, không bình tĩnh thì sao làm được?

Những lời này khiến toàn trang trên dưới đều cúi đầu, nắm chặt tay. Nhưng Ngân Tuyết Nhai vẫn điên cuồng gào thét, đột nhiên bắn lên như chớp, muốn vượt tường lao ra. Tư Đồ Thập Nhị thở dài một tiếng, bay lên không, trong nháy mắt đã phong tỏa bốn đại yếu huyệt của Ngân Tuyết Nhai. Ngân Tuyết Nhai mềm nhũn ngã xuống, Tư Đồ Thập Nhị liền ôm lấy y lướt vào nội đường.

Sau khi Tư Đồ Thập Nhị đi vào nội đường, đệ tử Thí Kiếm sơn trang cũng lần lượt tản đi, chấp hành nhiệm vụ của bọn họ, chỉ để lại Quách Ngạo Bạch lạnh lùng đứng trong đình viện dưới chiều hôm âm trầm.

Đợi đến khi Tư Đồ Thập Nhị trở ra, mới phát hiện Quách Ngạo Bạch đã không thấy nữa.

Lần này Tư Đồ Thập Nhị cùng với “Nhất Dao Đoạn Hồn” Hà Bất Lạc và “Lôi Sơn Thần Quyền” Âm Dương Hắc từ nội đường đi ra.

Trong đời y đã trải qua bao nhiêu chiến dịch, đều là ba người bọn họ cùng thương lượng ứng chiến, cùng liên thủ đối địch. Mà Hà Bất Lạc vĩnh viễn túc trí đa mưu như vậy, Âm Dương Hắc vĩnh viễn chính trực nghĩa liệt như vậy, khiến Tư Đồ Thập Nhị dù gặp phải kẻ địch đáng sợ vẫn có thể cười nói dụng binh.

Bọn họ phát hiện Quách Ngạo Bạch không thấy nữa. Hà Bất Lạc vỗ tay một cái, trên nóc nhà lập tức có một tên đệ tử nhảy ra. Hà Bất Lạc hỏi:

- Quách công tử kia đi đâu rồi?

- Y nói trang chủ phái y đến Trường Tiểu bang một chuyến.

Tư Đồ Thập Nhị dậm chân nói:

- Vậy thì hỏng rồi, thiếu niên này thật là!

Âm Dương Hắc cả giận nói:

- Tốt, chúng ta cứ dứt khoát giết tới là được!

Hà Bất Lạc quay người nhìn Âm Dương Hắc, lạnh nhạt nói:

- Lão tam, nếu chúng ta cũng làm như vậy, có khác gì với những bang phái tranh quyền đoạt lợi, gây hấn trả thù kia?

Chiều hôm đã qua, bóng đêm đã đến. Ánh trăng giống như sữa bạc tắm trên gương mặt xấu xí của Hà Bất Lạc.

Tư Đồ Thập Nhị than:

- Quách thiếu hiệp đi như vậy, e rằng chúng ta cũng phải đi một chuyến.

Đột nhiên dưới ánh trăng có một người áo trắng lướt qua, nhẹ nhàng đáp xuống, giọng nói kia vĩnh viễn ôn hòa bình tĩnh như vậy:

- Trang chủ, Hà đại hiệp, Âm Dương huynh, Thí Kiếm sơn trang dù sao cũng không nên trực tiếp xung đột với Trường Tiểu bang, chuyện này sẽ ảnh hưởng đến đại cục võ lâm. Lần này cứ để hạ đi vào nước đục được không?

Tư Đồ Thập Nhị cười nói:

- Hóa ra là Phương công tử đã trở lại.

Trong đêm tối, bên ngoài Trường Tiểu bang hùng vĩ nguy nga đột nhiên xuất hiện một thiếu niên áo xanh.

Trường Tiểu bang dựng bang trên đỉnh núi, gió gập và mạnh, khí phách phi phàm. Vầng trăng trên trời sáng và rõ ràng. Trời là một tấm áo đen che lại tất cả ánh sáng, nhưng những ngôi sao lại giống như lỗ hổng tiết lộ thiên cơ.

Thiếu niên áo xanh này vừa xuất hiện trên đỉnh núi, lập tức bị người quát chặn lại. Bốn tên Trường Tiểu bang đồng thời xuất hiện, bao vây Quách Ngạo Bạch vào giữa. Một tên bang đồ trong đó giơ đại đao lên, lớn giọng hỏi:

- Người là ai?

- Đi gọi Tăng Bạch Thủy ra đây!

- Mau báo tên họ!

- Đi gọi Tăng Bạch Thủy ra đây!

- Mẹ nó, người là thứ gì mà dám đòi gặp bang chủ chúng ta?

- Đi gọi Tăng Bạch Thủy ra đây!

- Người có trả lời không?

- Ta bảo người đi gọi Tăng Bạch Thủy ra đây!

- Còn nói thêm câu nữa lão tử sẽ đánh chết người.

- Đi gọi Tăng Bạch Thủy ra đây!

Vẫn là một câu như chém đinh chặt sắt, Quách Ngạo Bạch nói xong liền lạnh lùng đi thẳng tới. Đại hán kia hét lớn một tiếng, đại đao chọt lóe lên chém vào cổ Quách Ngạo Bạch.

Nhưng cùng lúc đó đao của hắn cũng bay lên, trên người có thêm bảy lỗ kiếm, ngã sang một bên.

Quách Ngạo Bạch căn bản không quan tâm, cũng không thèm nhìn, vẫn đi về hướng Trường Tiểu bang. Hai tên bang đồ chặn ở trước người hắn, một tên đôi tay cầm Nga Mi Phân Thủy thích, một tên cầm Cửu Trán Mai Hoa thương, đâm thẳng vào Quách Ngạo Bạch.

Bả vai Quách Ngạo Bạch rung lên.

Hai người này lập tức bắn ra, trên ngực cũng có thêm bảy lỗ kiếm.

Tên Trường Tiểu bang đồ còn lại tay cầm đao, vừa thấy đồng bạn xuất thủ liền vung đao muốn gia nhập trận chiến. Nhưng đao của hắn vừa giơ lên đã thấy ba đồng bạn lần lượt ngã xuống, ngay cả Quách Ngạo Bạch xuất kiếm thế nào hắn cũng không nhìn thấy, trong lòng hoảng hốt, chẳng lẽ thiếu niên này biết pháp thuật sao?

Nghĩ đến đây, một đao kia cũng không chém xuống được nữa.

Quách Ngạo Bạch lạnh lùng trừng mắt nhìn hắn, vừa đi vừa nói:

- Người tốt nhất không nên chém xuống, gọi bang chủ các người ra đây!

Tên bang đồ kia hồn phi phách tán, vội vàng đáp lời, chạy như bay vào bang. Trong Trường Tiểu bang lập tức đèn đuốc sáng ngời, chiếu sáng đến cả sườn núi. Năm mươi hai tên Trường Tiểu bang đồ tay trái cầm đèn Không Minh, tay phải cầm đao xông ra, đoàn đoàn bao vây Quách Ngạo Bạch.s

Trăng xông vào tầng mây, gió gấp mây trôi. Quách Ngạo Bạch người mặc áo xanh, ngạo nghễ bất động, lạnh nhạt nói:

- Tốt, đều mặc áo lam, có lẽ tên Lam kỳ hương chủ Hưu Siêu Nguyên kia của các người cũng sắp tới rồi.

Chợt nghe trong Trường Tiểu bang vang lên một tiếng đồng la, một đại hán toàn thân mặc áo lam như rồng như hổ bước nhanh ra, đồng thời cười lớn nói:

- Ha ha ha... bằng hữu nói đúng, những tên kia đều là đám trẻ của ta. Bằng hữu có thể cho biết đại danh hay không, để ta dễ thông báo cho bang chủ.

Quách Ngạo Bạch cười nhạt nói:

- Người chính là Hưu Siêu Nguyên?

Hưu Siêu Nguyên cười lớn nói:

- Ta chính là Trường Tiểu bang Lam kỳ hương chủ Hưu Siêu Nguyên.

Quách Ngạo Bạch lạnh nhạt nói:

- Ta biết người còn có một ngoại hiệu.

Hưu Siêu Nguyên “ồ” một tiếng, không hiểu ý đối phương. Quách Ngạo Bạch tiếp tục nói:

- Người có biệt danh là “Tri Nhân Khẩu Diện”, còn gọi là “Phật Khẩu Xà Tâm”, bề ngoài thì ôn hòa nho nhã, nhưng trong tối lại cho người ta một đao, dù là anh em ruột thịt của người cũng không ngoại lệ. Ca ca của người chính là chết trong tay người như vậy, là do thê tử của người muốn người giết hẳn, người lại nghe theo. Sau đó vì cô ta nói một câu đả tội với Trường Tiểu

bang chủ, người lại không tiếc giết chết cô ta để nịnh hót Tăng Bạch Thủy. Loại người như người chết chưa hết tội, đúng là không bằng heo chó.

“Phật Khẩu Xà Tâm” Hưu Siêu Nguyên nhất thời kinh ngạc, sắc mặt lúc đỏ lúc trắng, một lúc sau mới miễn cưỡng cười nói:

- Thiếu hiệp thật là lợi hại, đã điều tra rõ ràng về ta trước rồi. Giỏi, giỏi!

Quách Ngạo Bạch lạnh lùng nói:

- Người đừng làm bộ với ta.

Hưu Siêu Nguyên cười lớn nói:

- Cả đời ta thích nhất là người trẻ tuổi biết phân biệt tốt xấu, phân rõ thị phi. Tốt, tốt, tiểu huynh đệ, chúng ta kết giao bằng hữu đi!

Nói xong liền gạt mọi người ra, vỗ mạnh vào vai Quách Ngạo Bạch, giống như rất thân mật.

Đột nhiên năm ngón tay của Hưu Siêu Nguyên giống như câu móc vào cổ họng Quách Ngạo Bạch.

Cùng lúc đó Hưu Siêu Nguyên hét lớn một tiếng. Thân hình Quách Ngạo Bạch lại đột nhiên biến mất một cách thần kỳ, toàn thân hóa thành một đoàn ánh kiếm xoay tròn đăm về phía đối phương.

Kiểm thể như dòng chảy, mà dòng chảy lại là lực lượng lớn nhất không có sơ hở.

Phật Khẩu Xà Tâm thấy tình thế không ổn, lập tức thu chiêu lui lại.

Hưu Siêu Nguyên toàn lực rút lui, mới tránh khỏi một vòng kiếm công. Chợt thấy trước mắt sáng lên, lại là bảy kiếm đăm ra.

Thân hình Hưu Siêu Nguyên rời khỏi mặt đất lui nhanh, bay ra ngoài một trượng, tránh khỏi một vòng kiếm chiêu. Nhưng lại thấy trước mắt hoa lên, bóng người đã hóa thành ánh kiếm, một lần nữa xông đến.

Hưu Siêu Nguyên bỗng cảm thấy ngực và bụng đau đớn, đau đến mức gập người xuống. Chỉ thấy kiếm của Quách Ngạo Bạch đã thu về vỏ, giống như căn bản chưa từng động thủ, hai tay buông xuống, lạnh lùng nhìn hắn. Hưu Siêu Nguyên cảm thấy đau nhói trước giờ chưa từng có, hắn cúi đầu nhìn, trông thấy ngực và bụng của mình lại có thêm bảy lỗ kiếm. Trước khi chết hắn còn phát ra một tiếng kêu thảm không dám tin, sau đó mới ngã xuống đất.

Hưu Siêu Nguyên vừa ngã xuống, trong Trường Tiểu bang đột nhiên có hơn ba mươi tên đại hán áo đen xông ra. Theo tiếng quát lớn, một tên trung niên áo đen nhảy ra, vừa thấy cảnh này liền hét lên:

- Người của Lam Kỳ đường, còn không mau bắt tên này lại, báo thù cho hương chủ các người?

Người này chính là Trường Tiểu bang Hắc kỳ hương chủ “Cửu Chỉ Truy Hồn” Diệp Trường Chu. Hắn vừa hạ lệnh như vậy, năm mươi hai tên đại hán áo lam tay trái cầm đèn, tay phải cầm đao lập tức di động, chia làm phân bốn phương tám hướng vây giết Quách Tố Bạch.

Bọn hắn kêu gào, hò hét, vung đao, gió lớn thổi qua, y phục tóc mai tung bay, nhất thời trời đất đều rung chuyển theo ánh lửa di động trong tay bọn họ.

Tiếng la giết không ngừng.

Chỉ thấy Quách Ngạo Bạch gần như biến mất trong vòng vây của đám đại hán áo lam, hóa thành một đoàn ánh kiếm, lớn tiếng nói:

- Kẻ nào lui ra thì không giết, chuyện này không liên quan đến các người.

Nhưng không ai lui ra. Trường Tiểu bang mệnh lệnh như núi, cho dù bảo bọn hấn lên núi đao xuống chảo dầu, bọn hấn cũng chỉ có kiên trì xông qua, bởi vì như vậy mới không đến nỗi cả nhà bị liên lụy, hoặc bị lãng trì đến chết.

Ánh đao bóng kiếm.

Trăng xông ra khỏi tầng mây, tất cả khôi phục sáng trong. Ánh lửa trên đất đột nhiên vụt tắt, chỉ còn sót lại một vài nơi, đang cháy quanh vài mảnh giấy dán đèn lồng vỡ nát, tất cả đều yên tĩnh trong vắt giống như một thứ gì đó. Nhưng không ai có thể quên, trong trận hỗn chiến vừa rồi, năm mươi hai người sống sờ sờ, đã từng là hung thủ giết người vô số, trong nháy mắt đã trở thành kẻ bị giết nằm trên đất, không có một chút vùng vẫy nào, trên thân thể mỗi người đều có thêm bảy lỗ kiếm, lẳng lẳng ngã trong vũng máu.

Năm mươi hai người sống sờ sờ, đột nhiên đều biến thành quỷ ở một thế giới khác.

“Cửu Chỉ Truy Hồn” Diệp Trường Chu cảm thấy da đầu phát nổ, gió núi thổi qua, toàn thân lạnh đến rùng mình. Chỉ thấy Quách Ngạo Bạch cúi đầu đưa mắt nhìn trường kiếm trong tay, kiếm trắng như ngọc, kiếm như nước mắt mùa thu, sáng trong dưới ánh trăng, giống như người đang hối hận, lại giống như người đang trầm ngâm.

Sau đó Diệp Trường Chu thấy Quách Ngạo Bạch lạnh nhạt ngẩng đầu lên, cặp mắt như kiếm nhìn về phía mình. Diệp Trường Chu lại rùng mình một cái, hấn đã trải qua rất nhiều trận chiến, nhưng hôm nay lại có một sự sợ hãi khó tả đối với thiếu niên này. Chợt nghe thiếu niên kia lạnh nhạt nói:

- Diệp Trường Chu, có nhớ năm xưa người ở chân núi Thái Sơn chặn cướp tiêu ngân, giết người phóng hỏa như thế nào không?

Trong lòng Diệp Trường Chu phát lạnh, lại đáp không ra lời. Lại nghe

Quách Ngạo Bạch nói:

- Hôm nay ta không muốn giết người, dẫn đám môn đồ mặc áo tang của người rời đi, gọi Tăng Bạch Thủy ra đây!

Khi Diệp Trường Chu còn đang sợ hãi, không biết trả lời như thế nào, chợt nghe sau lưng có người cười lạnh nói:

- Kẻ nào dám hô to gọi nhỏ ở Trường Tiểu bang.

LONG HỒ PHONG VÂN

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 5 : Thất Trùng Thiên Kiếm Pháp

Diệp Trường Chu quay đầu nhìn, trông thấy một lão già áo đen không biết từ lúc nào đã đứng sau mình, vội vàng khom người chào:

- Diệp Trường Chu bá kiến Hắc kỳ kỳ chủ!

Lão già áo đen kia thấp hơn một đoạn so với người thường, nhưng lại giống như có uy nghiêm vô hạn. Trong mắt Quách Ngạo Bạch bắn ra ánh sáng sắc bén, lạnh lùng nói:

- Người là Hắc kỳ kỳ chủ của Trường Tiểu bang, Đoạt Mệnh Phi Phủ Tạ An Chính?

Lão già áo đen kia cười lớn nói:

- Nếu người sợ thì tự sát cũng không sao.

Nguyên lai tên Tạ An Chính này là một trong ngũ đại kỳ chủ của Trường Tiểu bang, công lực còn cao hơn một bậc so với Hồng kỳ kỳ chủ Thẩm Tứ thần quân, một thanh “đoạt mệnh phi phủ” lấy đầu trong vòng một trượng, người trong võ lâm gặp hẳn đều phải nhức đầu.

Quách Ngạo Bạch lạnh lùng nhìn chăm chăm vào Tạ An Chính, nói:

- Tối nay chính là giờ chết của người.

Tạ An Chính cười một tiếng, nói:

- Đúng là cuồng vọng.

Quách Ngạo Bạch lạnh lùng nói:

- Bảy năm trước ở thành Lạc Dương, người cường gian phụ nữ, ám sát thanh quan. Tạ An Chính, trong bảy chiêu ta sẽ lấy mạng người!

Tạ An Chính vốn hoành hành giang hồ mấy chục năm, đương nhiên không để Quách Ngạo Bạch vào mắt. Nhưng chẳng biết vì sao, vừa nhìn thấy ánh mắt như tia chớp của Quách Ngạo Bạch, trong lòng hẫng lại không nhận được trầm xuống. Quách Ngạo Bạch hét lớn một tiếng, vọt lên không, hóa thành một ánh kiếm đâm thẳng tới Tạ An Chính.

Tạ An Chính vừa thấy Quách Ngạo Bạch lướt lên, đột nhiên người đã lao tới trước mặt. Tạ An Chính kinh hãi, phi phủ lập tức bắn ra.

Phi phủ giữa không trung đánh thẳng vào Quách Ngạo Bạch.

Thân hình Quách Ngạo Bạch lại đột nhiên hạ xuống.

Phi phủ đánh vào khoảng không, Quách Ngạo Bạch đã đứng trên đất.

Tạ An Chính một kích không trúng, lập tức thu búa, nhưng Quách Ngạo Bạch đã liên tiếp đánh ra bảy kiếm.

Tạ An Chính lách người bảy lần, chợt nghe Quách Ngạo Bạch kêu lên:

- Chiêu thứ hai!

Lại là bảy kiếm liên tiếp.

Tạ An Chính lui nhanh bảy bước, tránh khỏi bảy kiếm này, đã thu búa về, còn đánh trả bốn búa. Chợt thấy Quách Ngạo Bạch lại vọt lên không, kêu lớn:

- Chiêu thứ ba!

Lại là bảy kiếm liên tục, bốn kiếm đánh bay phi phủ, ba kiếm khác đâm thẳng vào Tạ An Chính.

Tạ An Chính cúi người tránh qua, sau ba kiếm thì thân hình hắn đã gần như kề sát mặt đất.

- Chiêu thứ tư!

Quách Ngạo Bạch lại phát ra bảy kiếm liên tiếp.

Tạ An Chính phải dùng “hồ lô lăn đất” mấy lần mới tránh khỏi bảy kiếm này, đã vô cùng chật vật. Lại nghe Quách Ngạo Bạch kêu lên:

- Chiêu thứ năm!

Chỉ thấy bóng kiếm đầy trời, tiếng “xoẹt xoẹt” không dứt bên tai, lại là bảy bảy bốn mươi chín kiếm.

Tạ An Chính kêu lên một tiếng, lật búa ngăn cản, nhưng búa lập tức bị đánh bay. Quách Ngạo Bạch hét lớn:

- Đây là chiêu thứ sáu!

Lại liên tiếp đâm ra bốn mươi chín kiếm, phương hướng mỗi kiếm đều khác nhau.

Tạ An Chính liên tục di động bốn mươi chín phương vị, tránh khỏi một vòng công kích, đồng thời kêu lên:

- Người sử dụng Thất Trùng Thiên kiếm pháp của Hàm Ứng bảo! Người là gì của Quách Thiên Định?

Lời còn chưa dứt, ánh kiếm đầy trời bỗng hóa thành một kiếm, “phụp” một tiếng đâm vào cổ họng Tạ An Chính, lại “xoẹt” một tiếng từ sau lưng xuyên ra ngoài, ánh kiếm vẫn sáng ngời như trước. Chỉ nghe Quách Ngạo Bạch lạnh lùng nói:

- Đây là chiêu thứ bảy. Ta là con trai của Quách Thiên Định, Quách Ngạo Bạch.

Tạ An Chính nhìn chăm chăm vào Quách Ngạo Bạch, giống như không thể tin được. Đến chết hẳn cũng không tin mình lại bỏ mạng dưới kiếm của một thiếu niên xuất đạo không lâu. Hắn từ từ ngã xuống.

Đột nhiên trăng lại lần nữa chui vào tầng mây. Ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy mây đen chằng chịt từ lúc nào đã chiếm cứ cả màn trời, che phủ ánh trăng, cũng che phủ toàn bộ buổi đêm, tất cả đều trở nên đen kịt. Chợt nghe một người bán nam bán nữ nhỏ giọng nói:

- Đốt đèn!

Thanh âm tuy nhỏ nhưng lại có thể nghe được rõ ràng, những người ở đây đều bị tiếng nói này làm cho giật mình. Chỉ thấy hai vệt sáng vàng âm u kỳ dị, tại cửa lớn của Trường Tiểu bang, trong ánh lửa chập chờn có một người áo đỏ chậm rãi bước ra.

Những người ở đây vừa thấy người này xuất hiện, bao gồm cả Diệp Trường Chu đều cung kính kêu lên:

- Hắc kỳ đệ tử bá kiến Hồng kỳ đường chủ, Thiết tam đường chủ phúc an!

Nên biết trong Trường Tiểu bang, võ công của Trường Tiểu bang đồ là thấp nhất, đến ngũ kỳ hương chủ thì võ công đã tương đối cao, nhưng so với ngũ kỳ kỳ chủ thì chênh lệch càng xa, mà kỳ chủ so với đường chủ lại cách

nhau ngàn dặm, còn tông đường chủ thì võ công càng không thể tưởng tượng. Là một trong ngũ kỳ đường chủ, võ công tuyệt đối không dưới chưởng môn nhân của cử đại môn phái trên giang hồ.

Quách Ngạo Bạch vẫn ngạo nghễ đứng giữa trời đất, lạnh lùng quan sát. Chỉ thấy người tới toàn thân áo đỏ, trang điểm cực kỳ quái dị, hơn nữa tựa như lưỡng tính, nửa người trái giống như nữ nhân bôi đầy son phấn, nửa người phải lại rõ ràng là nam tử mày thô mắt thẳng, giọng nói cũng khó phân biệt nam nữ, đặc biệt là khi bước đi lại ưỡn ẹo thân hình, vô cùng buồn nôn. Nhưng võ công của kẻ này chính là dựa vào thân thể lưỡng tính như vậy, có cả cương kinh của phái nam và hồ mị của phái nữ, chiêu thức âm hiểm, không chuyện ác nào không làm.

Quách Ngạo Bạch lạnh lùng nói:

- Hồng kỳ đường chủ Thiết Kiêu Kiêu?

Thiết Kiêu Kiêu lại cười duyên khiến người nghe ngứa cả da đầu.

- Chính là ta. Lại có người gọi ta là “Bán Nam Bán Nữ”, bởi vì ta vừa nam vừa nữ, mọi thứ đều có. Anh bạn trẻ, người mày thanh mắt tú, tới đây để lão nương nhìn thử xem!

Quách Ngạo Bạch cả giận nói:

- Thiết Kiêu Kiêu, người ở trên giang hồ không biết đã hủy đi bao nhiêu tính mạng thanh niên nam nữ. Hôm nay ta muốn người mất mạng dưới kiếm của Quách Ngạo Bạch ta, dùng để tế trăm ngàn oan hồn!

- Chờ đã!

Trong Trường Tiểu bang lại có một đám đại hán áo trắng lướt ra, tay cầm đèn Không Minh. Trăng đã ẩn nấp, sao đã tắt đi, giữa trời đất chỉ còn ánh đèn

lập lòe kỳ dị.

Một tên thiếu niên áo trắng từ trong Trường Tiểu bang bắn ra như chớp, vừa thấy Quách Ngạo Bạch liền ngạo nghễ nói:

- Mấy ngày trước đã có một lão già tới chịu chết, bây giờ là người!

Ánh mắt Quách Ngạo Bạch co lại, lạnh lùng hỏi:

- Là người giết chết Mã Nhị tiên sinh?

Thiếu niên kia chấp hai tay sau lưng, ngửa mặt lên trời cười lớn, nói:

- Lão già của Thí Kiếm sơn trang đó à? Chắc chắc chắc, còn chưa đủ một kiếm của ta.

Quách Ngạo Bạch nói từng chữ từng câu:

- Người là Nghê Hưởng Thiên?

Thiếu niên kia đột nhiên ngừng cười, nhìn chăm chăm vào Quách Ngạo Bạch nói:

- Ta là Bạch kỳ đường chủ của Trường Tiểu bang, Thiểm Điện Kiếm Nghê Hưởng Thiên.

Quách Ngạo Bạch cười lạnh một tiếng, nói:

- Được, người cũng dùng kiếm, chúng ta sẽ so kiếm, ta muốn người đền mạng cho Mã Nhị tiên sinh!

Lời còn chưa dứt, toàn thân đã vọt lên, trong đêm tối liên tiếp đánh ra bảy kiếm về phía Nghê Hưởng Thiên.

Thân hình Nghệ Hương Thiên rung động, tránh khỏi bảy kiếm, lại đánh trả mười bốn kiếm.

Quách Ngạo Bạch từng kiếm va chạm, ánh kiếm cuộn cuộn, đánh ra bảy bảy bốn mươi chín kiếm.

Kiếm của Nghệ Hương Thiên như tia chớp, bay lượn ngược xuôi, lại phát ra năm mươi một kiếm, đánh văng mũi kiếm của Quách Ngạo Bạch, sau đó đánh trả hai kiếm.

Tay trái của Quách Ngạo Bạch đột nhiên lại có thêm một thanh trường kiếm, hai kiếm đồng thời thi triển, đánh ra chín mươi tám kiếm.

Ánh kiếm chớp động, gió kiếm nổi lên, khiến người xem hoa mắt rối loạn, kinh hãi không thôi. Ngay cả “Bán Nam Bán Nữ” Thiết Kiêu Kiêu cũng không ngờ kiếm thuật của Quách Ngạo Bạch lại có thành tựu cao như vậy, trong lòng rung động.

Chợt nghe Nghệ Hương Thiên hừ lạnh nói:

- Giỏi cho Thất Trùng Thiên kiếm pháp, kiếm thuật của người có lẽ đã vượt qua Quách Thiên Định rồi.

Quách Ngạo Bạch đánh ra một trăm lẻ tám kiếm, cũng cười lạnh một tiếng, nói:

- Buồn cười, gia phụ mà tới thì người không tiếp nổi ba kiếm.

Nghệ Hương Thiên hừ lạnh nói:

- Người còn chưa kiến thức Thiểm Điện kiếm pháp đâu!

Hắn đột nhiên xông đến gần, liên tục phát ra chín kiếm.

Hắn phát ra chín kiếm chỉ trong nháy mắt. Người khác còn chưa phát ra một kiếm, hắn đã đâm ra chín kiếm, hơn nữa phương hướng mỗi kiếm đều khác nhau, càng chuyên nhắm vào yếu huyệt, vừa nhanh vừa chuẩn. Quách Ngạo Bạch xê dịch chín lần, kiếm trái trở tay, kiếm phải xoay tay, “Thất Trùng Thiên kiếm pháp” như sóng một đợt lại một đợt, tầng tầng phá giải.

Trường kiếm của Nghệ Hường Thiên giơ ngang, ngăn cản song kiếm trái phải của Quách Ngạo Bạch. Bỗng nhiên một luồng chân lực kỳ dị truyền ra, song kiếm của Quách Ngạo Bạch lại dính vào trường kiếm của Nghệ Hường Thiên, kéo cũng không ra.

Nghê Hường Thiên ngoại trừ am hiểu “Thiểm Điện kiếm pháp”, còn được Hóa Vũ đạo nhân nổi danh của Không Động phái chỉ điểm. Hóa Vũ đạo nhân thấy Nghệ Hường Thiên trẻ tuổi thông minh, rất là yêu thích, nhưng lại thấy hắn sát khí quá mạnh, cho nên không dám dạy hắn “Hóa Vũ kiếm pháp”, chỉ truyền thụ “Hóa Vũ kỳ công”, hi vọng dùng nội công tu vi thuần chính khiến hắn có thể tu tâm, lập địa thành phật. Không ngờ sau khi Nghệ Hường Thiên luyện thành “Hóa Vũ kỳ công”, lại bám lấy Hóa Vũ đạo nhân, muốn y truyền dạy “Hóa Vũ kiếm pháp”. Hóa Vũ đạo nhân thấy hắn lòng tham không đáy, hơn nữa truy cầu quá cao, cho nên kiên quyết từ chối không dạy. Nghệ Hường Thiên không có được thứ mình muốn, lại sợ Hóa Vũ đạo nhân sẽ truyền thần công ra ngoài, do đó nổi ác tâm, đột nhiên hạ sát thủ, dùng “Thiểm Điện Kiếm” ám toán sư phụ hắn, xuyên tim đâm chết.

Công dụng lớn nhất của “Hóa Vũ kỳ công” là có thể dính chặt binh khí đối phương không thả. Nghệ Hường Thiên một chiêu đắc thủ, thấy song kiếm của Quách Ngạo Bạch đã bị giữ lấy, lập tức vận “Hóa Vũ kỳ công” đánh một chưởng vào ngực Quách Ngạo Bạch.

Quách Ngạo Bạch vừa thấy song kiếm bị giữ, lại không hề hoảng loạn, nhún vai một cái, một thanh kiếm đột nhiên trượt đến dưới nách phải của hắn. Nách phải của hắn kẹp lại, ổn định chuôi kiếm, mũi kiếm giơ lên, một

chưởng kia của Nghê Hưởng Thiên lại biến thành đánh vào mũi kiếm.

Nghê Hưởng Thiên kinh ngạc, nhưng vẫn lâm nguy không loạn, hóa chưởng thành chỉ, song chỉ kẹp lấy mũi thanh kiếm thứ ba này.

Một chiêu này suýt nữa thành công, nhưng vẫn bị Nghê Hưởng Thiên tiếp được.

Quách Ngạo Bạch đột nhiên hạ eo, một thanh kiếm liền từ trên người trượt xuống bàn chân. Hắn nhắc chân một cái, kiếm lập tức bay lên. Hắn dùng nách trái kẹp lấy thanh kiếm này, nghiêng về phía trước, thanh kiếm này lại vừa nhanh vừa chuẩn đâm vào Nghê Hưởng Thiên.

Thanh kiếm thứ tư đột nhiên xuất hiện này khiến Nghê Hưởng Thiên sửng sốt, hai tay hắn đang bận ứng phó với ba thanh kiếm của Quách Ngạo Bạch, nếu thu tay nhất định sẽ mất mạng, lại không thể tránh né, càng không thể chống đỡ được. Nghê Hưởng Thiên đột nhiên hét lớn một tiếng, hai chân mở ra trên không, kẹp lấy thanh kiếm thứ tư này.

Một chiêu này càng cận kề nguy hiểm, nhưng vẫn bị Nghê Hưởng Thiên tiếp được.

Lúc này kiếm trên tay phải Nghê Hưởng Thiên chống lại song kiếm, tay trái kẹp một kiếm, hai chân kẹp một kiếm, mà người khựng lại giữa không trung, đã vô cùng nguy hiểm. Nhưng hắn cho rằng Quách Ngạo Bạch cũng không thể phát kiếm, đã bị hắn không chế.

“Bán Nam Bán Nữ” Thiết Kiêu Kiêu ở bên kia thấy kiếm thuật của Quách Ngạo Bạch cao minh như vậy, trong lòng nổi lên sát ý, thấy cảnh này lập tức muốn nhân cơ hội tung chưởng đánh chết Quách Ngạo Bạch.

Hắn không lập tức chạy qua, bởi vì hắn cho rằng Nghê Hưởng Thiên đã kiềm chế Quách Ngạo Bạch.

Nhưng sự thật cũng không như vậy.

Chỉ thấy ánh kiếm chọt lóe lên.

Quách Ngạo Bạch khom lưng, lại một thanh kiếm từ vỏ kiếm bên hông bắn ra, bay thẳng đến trước mặt hắn. Quách Ngạo Bạch mở miệng ra, không nghiêng không lệch căn lấy chuôi kiếm này, vươn về phía trước. Kiếm đâm vào Nghê Hương Thiên, đây là thanh kiếm thứ năm.

Nghê Hương Thiên dùng kiếm thành danh, nhưng hắn năm mơ cũng không nghĩ tới có người có thể phát ra năm kiếm. Nếu hắn không muốn chiếm tiện nghi, nóng lòng cầu thắng, dùng kiếm so kiếm, không dùng “Hóa Vũ kỳ công” hút lấy song kiếm của Quách Ngạo Bạch, có lẽ sẽ không bị thua nhanh như vậy.

Một tiếng “xoẹt” vang lên, trường kiếm đâm vào ngực Nghê Hương Thiên. Nghê Hương Thiên co giật một trận, cất giọng khàn khàn:

- Người... người có thể phát ra năm kiếm?

Quách Ngạo Bạch nhìn chăm chăm vào hắn, lạnh lùng nói:

- Không, ta có thể phát ra bảy kiếm.

Nghê Hương Thiên kêu lên một tiếng, thân kiếm vừa rút, máu lập tức phun ra. Máu tươi từ mũi kiếm nhỏ xuống, thân kiếm lại khôi phục sáng ngời. Nghê Hương Thiên cũng ngã xuống.

Lúc này “Bán Nam Bán Nữ” Thiết Kiêu Kiêu vừa thấy Nghê Hương Thiên trúng kiếm, trong lòng vừa gấp vừa giận, gào lớn một tiếng, song chưởng đánh ra, một âm một nhu, hai luồng chưởng phong đi theo thân hình bắn về phía Quách Ngạo Bạch. Thiết Kiêu Kiêu vốn định tới giải nguy cho Nghê Hương Thiên, lúc này vừa thấy Nghê Hương Thiên mất mạng, lại

không cho Quách Ngạo Bạch bất kỳ một cơ hội thở dốc nào, muốn đối phương chết ngay dưới chưởng của hắn.

Nhưng Thiết Kiêu Kiêu vừa xông đến gần, Quách Ngạo Bạch lập tức phát giác ra. Quách Ngạo Bạch đột nhiên vung chân, đá thi thể Nghệ Hưởng Thiên bay lên, thi thể Nghệ Hưởng Thiên lại không nghiêng không lệch bắn thẳng vào Thiết Kiêu Kiêu.

Thiết Kiêu Kiêu vốn đã xông đến trước người Quách Ngạo Bạch, chính giữa cách một Nghệ Hưởng Thiên đang nằm dưới đất. Mắt thấy song chưởng sắp sửa đánh trúng, chính là lúc tập trung toàn bộ tinh thần, đột nhiên lại phát hiện Nghệ Hưởng Thiên từ dưới đất bay lên.

Thiết Kiêu Kiêu còn không rõ chuyện gì xảy ra, vừa thấy Nghệ Hưởng Thiên bật dậy, còn tưởng rằng Nghệ Hưởng Thiên chỉ bị thương chứ chưa chết, lúc này lại đứng dậy tái chiến, không kìm được ngăn ra. Khi hắn phát hiện Nghệ Hưởng Thiên lại quay lưng về phía mình bắn tới, đã không kịp thu chưởng, “bùng” một tiếng song chưởng đánh vào lưng Nghệ Hưởng Thiên. Một chưởng này tuy đã thu lại bảy tám thành công lực, nhưng vẫn đánh cho Nghệ Hưởng Thiên thất khiếu chảy máu, tròng mắt lồi ra khỏi hốc mắt, hai dòng máu tươi từ trong lỗ mũi phun ra.

Thiết Kiêu Kiêu thấy song chưởng của mình đánh trật, trong lòng giận dữ, nếu thu chưởng biến chiêu e rằng khó chiếm được thượng phong, cho nên kiên quyết đẩy hai tay ra. Song chưởng mang theo thi thể Nghệ Hưởng Thiên đánh thẳng vào Quách Ngạo Bạch.

Quách Ngạo Bạch vốn cho rằng Thiết Kiêu Kiêu lỡ đánh trúng người nhà, nhất định sẽ thu chiêu hoặc ngậy người, không ngờ Thiết Kiêu Kiêu đánh Nghệ Hưởng Thiên thành như vậy, vẫn đẩy cả Nghệ Hưởng Thiên về phía mình, khiến hắn không kìm được ngăn ra.

Nhưng chỉ ngấn ra trong phút chốc, hấn lập tức xuất kiếm.

Theo hai tiếng “phụp phụp”, liên tiếp hai kiếm từ ngực Nghê Hưởng Thiên xuyên ra, đâm vào song chưởng của Thiết Kiêu Kiêu sau lưng thi thể.

Thiết Kiêu Kiêu đột nhiên thu chưởng, phóng lên cao, một vệt bóng đỏ lướt qua thân thể Nghê Hưởng Thiên, đánh thẳng xuống hai vai Quách Ngạo Bạch.

Quách Ngạo Bạch không kịp rút kiếm ra, đành phải bỏ kiếm.

Thiết Kiêu Kiêu vừa thấy Quách Ngạo Bạch trong tay không kiếm, cho rằng đã thành công, chưởng kinh một cương một nhu đánh thẳng vào Quách Ngạo Bạch.

Không ngờ Quách Ngạo Bạch lại giơ tay lên, ánh kiếm chợt lóe, hai kiếm đan xen bắn ra, đâm ngược vào song chưởng của Thiết Kiêu Kiêu.

Thiết Kiêu Kiêu chỉ cảm thấy trước mắt hoa lên, trong tay đối phương lại có thêm hai kiếm, trong lòng kinh hãi, cũng không dám khinh địch nữa, toàn lực ứng chiến.

Thực ra với công lực hai người Thiết Kiêu Kiêu và Nghê Hưởng Thiên, nếu vừa bắt đầu đã hợp sức công kích Quách Ngạo Bạch, Quách Ngạo Bạch chắc chắn sẽ thất bại. Còn nếu một mình chiến đấu, Quách Ngạo Bạch đương nhiên sẽ thắng Nghê Hưởng Thiên, ngay cả “Bán Nam Bất Nữ” Thiết Kiêu Kiêu võ công vẫn kém hơn Quách Ngạo Bạch.

“Cửu Chỉ Truy Hồn” Diệp Trường Chu ở bên cạnh thấy tình thế không ổn, liền âm thầm trở vào trong bang...

Thiết Kiêu Kiêu bên này đánh càng lâu thì áp lực càng lớn, không kịp được mồ hôi đầm đìa, trong lòng kinh hãi.

Chợt thấy Quách Ngạo Bạch người kiếm hợp nhất, hóa thành một vòng kiếm tròn xoe, như có ngàn vạn thanh kiếm xoay tròn chuyển động trên không, lúc lên lúc xuống, nhẹ như chuồn chuồng chạm nước, một khi phát ra lại như trường giang đại hải. Thiết Kiêu Kiêu càng chiến càng hoảng, đột nhiên ánh kiếm trong vòng hơi dừng lại, một vệt kiếm xé gió bắn thẳng đến.

Thiết Kiêu Kiêu kêu lên một tiếng, song chưởng vội vàng khép lại, bắt lấy phi kiếm.

Đúng lúc này thân hình Quách Ngạo Bạch bỗng dừng lại, ba thanh trường kiếm từ trong vỏ kiếm bên hông bay lên.

Càng khiến người ta ngạc nhiên là Quách Ngạo Bạch dùng tay trái bắt lấy một thanh, hai thanh còn lại rơi xuống mắt cá hai chân hẳn. Bởi vì hai thanh kiếm này rất kỳ lạ, vừa vịn rơi xuống mắt cá chân, giống như cái bệ nâng lấy kiếm. Sau đó Quách Ngạo Bạch lại phi thân lên.

Lúc Quách Ngạo Bạch phi thân lên, hai tay hai chân đều duỗi thẳng ra trước, tư thế kỳ lạ, biến thành hai tay hai kiếm, hai chân hai kiếm, tổng cộng bốn kiếm lao về phía Thiết Kiêu Kiêu.

Biến hóa này chỉ xảy ra trong nháy mắt, Thiết Kiêu Kiêu vừa tiếp được phi kiếm, liền phát giác Quách Ngạo Bạch đã một người bốn kiếm xông về phía hẳn. Lẽ ra phương pháp duy nhất của Thiết Kiêu Kiêu là dùng âm nhu chưởng lực của hẳn đánh bay thế công của Quách Ngạo Bạch, nhưng hẳn lại không tự chủ được tiếp lấy phi kiếm của Quách Ngạo Bạch, khi muốn thu tay đổi chưởng thì đã không còn kịp. Hẳn đã trúng kế của Quách Ngạo Bạch.

Thiết Kiêu Kiêu vừa gấp vừa giận, đành phải dùng phương pháp ngọc đá cùng tan, hao tay lật lại cầm kiếm của Quách Ngạo Bạch đâm thẳng ra.

Thiết Kiêu Kiêu vốn cho rằng Quách Ngạo Bạch sẽ thu kiếm tự cứu mình,

không ngờ Quách Ngạo Bạch có thể một người phát ra bảy kiếm, từng kiếm linh hoạt. Khi Quách Ngạo Bạch sắp sửa đâm vào mũi kiếm của Thiết Kiêu Kiêu, hăn bỗng giơ kiếm trên tay phải lên, dùng kiếm đấu kiếm, gạt văng một chiêu kia của Thiết Kiêu Kiêu. Mà kiếm trên tay trái và hai chân hăn vẫn giữ nguyên tốc độ và tư thế, đâm thẳng vào Thiết Kiêu Kiêu.

Thiết Kiêu Kiêu muốn tránh cũng không còn kịp, mắt thấy sắp sửa ba kiếm xuyên tim, đột nhiên trên chín tầng trời vang lên tiếng chim ưng, một luồng gió mạnh từ trên thổi xuống, đánh vào gáy Quách Ngạo Bạch.

LONG HỒ PHONG VÂN

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 6 : Đệ Nhất Khoái Kiếm Phương Trung Bình

Quách Ngạo Bạch lập tức cảnh giác, chỉ cảm thấy luồng kinh phong này vừa gấp vừa mạnh, vội thu chiêu lật kiếm ngăn cản. “Keng” một tiếng, đóm lửa văng tung tóe. Quách Ngạo Bạch quay đầu nhìn lại, trông thấy một con vật to lớn bay lên không, lại lượn vòng trên đầu, chờ thời cơ lao xuống, hóa ra là một con chim ưng thể tích to lớn, lông vũ xanh đen.

Con ưng lớn này lại có thể xuất kích nhanh như vậy, thu thể linh hoạt như vậy, khiến Quách Ngạo Bạch âm thầm kinh ngạc, tập trung tinh thần đề phòng. Chỉ với lực sát thương của con ưng lớn này chỉ sợ đã không dưới Thiết Kiêu Kiêu.

“Bán Nam Bất Nữ” Thiết Kiêu Kiêu vừa thấy con ưng lớn này liền lộ vẻ vui mừng. Con ưng lớn kia vẫn lượn vòng không hạ xuống, chợt nghe một tiếng kêu:

- Thiết nhi, trở lại!

Con ưng lớn kia liền lướt thẳng xuống trước cửa Trường Tiểu bang, hai cánh cuốn lên gió mạnh, khiến cho ánh nến không ngừng lay động. Một số Trường Tiểu bang đồ công lực hơi kém gần như không đứng vững được. Con ưng lớn kia từ trời cao bay thẳng xuống, đột nhiên khép hai cánh lại, ngoan ngoãn đứng bên trái một người.

Vừa rồi Quách Ngạo Bạch đỡ một chiêu kia, đã cảm thấy con ưng này vượt cứng như sắt, hơn nữa lực đạo vô tận, hiển nhiên đã được huấn luyện võ công, vậy thì võ công của chủ nhân nó càng không thể tưởng tượng được.

Quách Ngạo Bạch đưa mắt nhìn, trông thấy người nọ lại là một gã thanh niên, trên người mặc cẩm y hoa phục. Lúc này bầu trời đen kịt, không khí khẩn trương, nhưng thần thái của người này vẫn ung dung, phong độ tiêu sái. Dung mạo của Nghê Hương Thiên so với hẳn lại cách nhau một trời một vực. Người này ấn đường có một điểm đỏ thẫm, hai mắt như điện, chỉ là ánh mắt có phần thâm tà, nhìn người khác giống như chẳng thèm để ý. Toàn thân trên dưới người này cũng không có binh khí.

Quách Ngạo Bạch đang định lên tiếng, chợt thấy toàn bộ Trường Tiểu bang đồ đều quỳ xuống, còn Diệp Trường Chu lại khoanh tay đứng bên phải người này, hơi cúi đầu, giống như thân phận còn không quan trọng bằng con ưng bên trái người này.

“Bán Nam Bất Nữ” Thiết Kiêu Kiêu vừa thấy người này, lập tức khom người nói:

- Hồng kỳ đường chủ Thiết Kiêu Kiêu bái kiến Phương tổng đường chủ, cảm tạ ơn cứu mạng. Thuộc hạ không thể vì Trường Tiểu bang diệt địch giết thù, xin được nhận tội. Thuộc hạ võ công thấp kém, năng lực không đủ chứ không phải là không gắng sức, xin tổng đường chủ thứ tội!

Quách Ngạo Bạch đột nhiên tỉnh ngộ. Chẳng lẽ người này là tổng đường chủ của Trường Tiểu bang, thân phận chỉ đứng sau bang chủ và phó bang chủ, ngoại hiệu “Thiên Hạ Đệ Nhất Khoái Kiếm” Phương Trung Bình?

Chỉ nghe Phương Trung Bình lạnh nhạt nói:

- Gần đây Trường Tiểu bang đúng là hết người rồi! Ba tháng trước tại phân đàn Huyết Hồn tiêu cực, Hoàng kỳ kỳ chủ Âu Lập Nhân và Lam kỳ kỳ chủ Thượng Bộ Vân bảo vệ Huyết Hà đồ thất bại, đã là sỉ nhục! Hôm trước một lão già và ba tên tiểu tử của Thí Kiếm sơn trang tới đây, giết chết một kỳ chủ và hai hương chủ của chúng ta! Được, tối nay lại tới một thằng nhóc như

vậy, đã hủy đi một đường chủ, một kỳ chủ và một hương chủ của chúng ta, thật sự xem Trường Tiểu bang chúng ta không người sao?

Quách Ngạo Bạch hừ lạnh một tiếng, tiếp lời:

- Nếu các người không mưu đồ xưng bá võ lâm, tàn sát đồng đạo, sao lại bị trời trừng...

Phương Trung Bình bỗng xoay người quát lớn:

- Câm miệng!

Quách Ngạo Bạch bị Phương Trung Bình trừng mắt nhìn, thật sự trong lòng phát lạnh, nhưng vẫn gắng cười hỏi lại:

- Người là thứ gì?

Phương Trung Bình đột nhiên cười lên, sau đó nói:

- Người cho rằng võ công của mình đã giỏi rồi?

Quách Ngạo Bạch ngạo nghễ nói:

- Kiếm khí trường tạt, chính khí trường tồn!

Phương Trung Bình nói từng chữ từng câu:

- Được! Ta xem người trường tồn đến khi nào!

Lời còn chưa dứt, đột nhiên giống như một luồng khói thổi tới.

Trên người Quách Ngạo Bạch tổng cộng có bảy thanh kiếm, hai thanh cắm vào thi thể Ngô Hương Thiên, một thanh ở trong tay Thiết Kiêu Kiêu, do đó trên người hắn chỉ còn lại bốn thanh. Quách Ngạo Bạch rung người

một cái, ba thanh kiếm về vỏ, chỉ giữ lại một kiếm, liên tiếp bảy thức đâm vào Phương Trung Bình.

Mắt thấy Phương Trung Bình sắp đâm vào mũi kiếm, đột nhiên ánh kiếm lóe lên. Sau một tiếng “keng”, Phương Trung Bình đứng lại, trong tay không có kiếm, nhưng kiếm của Quách Ngạo Bạch đã gãy làm hai.

Phương Trung Bình cười lạnh nói:

- Ta dùng kiếm đánh gãy kiếm của ngươi. Kiếm của ta ở đâu, ngươi cũng không thấy rõ đúng không?

Quách Ngạo Bạch vừa giận vừa sợ, lại rút ra một kiếm, liên tiếp bảy bảy bốn mươi chín kiếm như mưa lớn trút vào Phương Trung Bình.

Cũng thấy kiếm sắp đâm trúng Phương Trung Bình, đột nhiên từ trong tay Phương Trung Bình lóe lên ánh kiếm. “Keng” một tiếng, kiếm trong tay Quách Ngạo Bạch lại gãy làm hai, bắn lên trời.

Phương Trung Bình ngạo nghễ nói:

- Ngươi nhìn cho rõ, đây mới là thiên hạ đệ nhất khoái kiếm!

Quách Ngạo Bạch vừa nhìn, trong tay Phương Trung Bình lại không có kiếm, ngay cả Phương Trung Bình giấu kiếm ở đâu hẳn cũng không nhìn ra. Quách Ngạo Bạch kinh hãi không dám xem thường, nhưng hẳn bản tính quật cường, quyết không khuất phục, liền quát lớn một tiếng, rút ra cả hai kiếm còn lại.

Nhưng kiếm của hẳn vừa rời vỏ, đột nhiên ánh kiếm lại lóe lên. Lần này là hai tiếng “keng keng”, hai kiếm của Quách Ngạo Bạch đều gãy. Quách Ngạo Bạch ngơ ngẩn nhìn Phương Trung Bình, thất thanh nói:

- Người luyện Tụ Trung Kiếm?

Phương Trung Bình cười lớn nói:

- Không sai, bây giờ người mới nhìn rõ sao!

Tay áo hắn cuốn một cái, ánh kiếm lóe lên, đâm thẳng vào yết hầu Quách Ngạo Bạch.

Quách Ngạo Bạch không ngờ Phương Trung Bình đang tươi cười, nhưng lại trở tay phát ra một chiêu ác độc như vậy. Hắn vội hạ thấp người tránh khỏi một kiếm.

Lại nghe Phương Trung Bình quát lên:

- Giỏi!

Lúc hạ thấp người xuống, kiếm chiêu không đổi đã đâm tới. Quách Ngạo Bạch đã không còn đường tránh, chỉ có thể nhắm mắt chờ chết.

Quách Ngạo Bạch chỉ cảm thấy yết hầu chợt lạnh, không cảm thấy đau. Hắn trợn mắt nhìn, trông thấy Phương Trung Bình đang cười chế giễu, một thanh trường kiếm vừa mỏng vừa nhỏ vừa sáng đang chỉ vào cổ họng hắn. Phương Trung Bình nói:

- Người lại có thể tránh được một kiếm của ta! Tốt! Ta muốn người chết từ từ, đến chết cũng sẽ không quên Phương Trung Bình ta!

Quách Ngạo Bạch chỉ cảm thấy mũi kiếm của Phương Trung Bình khê đi động, cổ họng bất giác nổi da gà.

Phương Trung Bình cười chế giễu nói:

- Người có sợ chết không? Người có muốn ta cắt từng miếng thịt trên

người người, lại không để người chết, rắc muối lên vết thương của người, xem thử tư vị thế nào? Hay là người tận mắt nhìn thấy thịt trên người mình bị người khác nướng trên đồng lửa để ăn, khi đó cảm giác của người như thế nào?

Quách Ngạo Bạch đỏ mồ hôi lạnh, nhưng vẫn nói như đinh đóng cột:

- Họ Phương kia, ta tài nghệ không bằng người, bị người bắt giữ, muốn chém muốn giết tùy người, đừng hòng dọa người!

Phương Trung Bình cười lớn nói:

- Được, người chịu quỳ xuống gọi ta một tiếng gia gia, ta sẽ để cho người chết sáng khoái một chút!

Đột nhiên một thanh âm cũng cười nói:

- Hãn thật sự là hảo hán, người cần gì phải làm khó?

Phương Trung Bình lập tức quay đầu quát lên:

- Là ai?

Sáu bảy chục tên Trường Tiểu bang đồ đứng trên khoảng đất rộng kia cũng không biết âm thanh vang từ phương nào, ào ào nhìn về phía trước, nhìn ra phía sau, lại người nhìn sang ta, ta nhìn sang người, nhưng lại không thấy một kẻ khả nghi nào.

Phương Trung Bình đột nhiên thu kiếm, kiếm vừa thu lại lập tức biến mất. Quách Ngạo Bạch thấy vậy đang muốn động thủ, nhưng Phương Trung Bình đã trở tay chụp một cái, nắm lấy mạch môn của Quách Ngạo Bạch, nhìn chung quanh lạnh lùng nói:

- Bằng hữu, người đã đến rồi, sao không hiện thân?

Chỉ nghe giọng nói ôn hòa kia lại vang lên từ một góc nhỏ phía bắc, cười nói:

- Cho dù đã đến, cần gì phải hiện thân?

Bảy tám tên Trường Tiểu bang đồ đứng ở phía bắc, bỗng nghe trong nhóm mình phát ra giọng nói như vậy, liền kinh ngạc ào ào nhìn xung quanh, nhưng lại không biết ai vừa lên tiếng. Bọn họ quay đầu nhìn lại, trông thấy tổng đường chủ đang nhìn chăm chăm về phía mình, nhất thời ba hồn đi mất bảy phách, toàn thân run rẩy.

Phương Trung Bình nhìn chăm chú vào bảy tám tên bang đồ kia, thấy bọn họ đã sợ đến mặt không còn chút máu, không giống người khác cải trang lẫn vào. Lập tức muốn thử xem rốt cuộc ai đang nói chuyện, vì vậy tập trung nhãn lực nhìn về phía bắc, nói:

- Bằng hữu, có phải đến vì vị Quách huynh đệ này không?

Chỉ nghe giọng nói ôn hòa kia đột nhiên vang lên từ phía nam, cười nói:

- Không sai, chẳng biết Phương tổng đường chủ có thể thành toàn hay không?

Phương Trung Bình lập tức quay đầu, nhìn chăm chú về phía nam. Năm sáu tên Trường Tiểu bang đồ đứng ở phía nam nhất thời cảm thấy họa từ trời rơi xuống, sợ đến gần chết. Phương Trung Bình thầm nghĩ người này có thể ngay trước mặt hắn từ phía bắc vòng sang phía nam, có thể thấy công lực cao thâm thế nào, lập tức mắt nhìn phía nam, cũng cười nói:

- Các hạ không ngại thì hãy hiện thân, ta sẽ giao vị Quách huynh đệ này cho người!

Giọng nói kia ôn hòa như gió xuân, lại vang lên từ phía tây:

- Nếu Phương tống đường chủ có thành ý, cứ thả Quách thiếu hiệp ra là được, cần gì tại hạ phải hiến thân?

Phương Trung Bình nhanh như chớp xoay người. Phía tây chỉ có ba tên Trường Tiểu bang đồ, đang kinh ngạc nhìn Phương Trung Bình, dở khóc dở cười. Phương Trung Bình cảm hận nói:

- Được, người không ra, ta không thả người!

Giọng nói ôn hòa kia không hề tức giận, lại vang lên từ phía đông, cười nói:

- Đúng rồi, đây mới là lời trong lòng người, ta không ra thì người không thả người, nếu ta đi ra thì người sẽ giết người, đúng không?

Phương Trung Bình không cần quay đầu, đã biết người này vận dụng nội công cực kỳ thâm hậu, người có thể còn ở phía xa, nhưng lại dùng “Nhiều Lương Tam Nhật” vang lên từ mỗi nơi. Hãn cười lớn nói:

- Ha ha ha! Ta tưởng là ai, hóa ra là con rùa rút đầu, không dám ra mặt!

Quách Ngạo Bạch liều mạng giãy dụa, nhưng tay của Phương Trung Bình lại giống như kim sắt. Hãn chỉ cảm thấy mạch môn căng thẳng, toàn thân tê liệt, lại biết Phương Trung Bình cố ý dùng kế khích người nọ đi ra, lập tức hét lớn:

- Bằng hữu, không cần đa sự, kẻ này võ công lợi hại, đừng có đi ra!

Chỉ nghe giọng nói kia trầm mặc một lúc, giống như quanh quẩn trên không, lại nhàn nhạt nói:

- Quách thiếu hiệp, người không cần lo lắng. Phương tống đường chủ, đến

lúc thích hợp ta sẽ tự đi ra, người nóng lòng cũng vô dụng, cần gì dùng lời nói tổn thương người!

Phương Trung Bình ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy bầu trời đen kịt, không có một ai. Con ửng kia kêu lớn một tiếng. Quách Ngạo Bạch thấy người nọ không chịu rời đi, hẳn đã giao thủ với Phương Trung Bình, biết Phương Trung Bình võ công cao cường, chỉ sợ người nọ sẽ chịu thiệt, lập tức bất chấp tất cả hét lớn, mong người kia tức giận bỏ đi:

- Cút đi, Quách Ngạo Bạch ta không cần người đến cứu, người đừng nhúng tay vào vũng nước đục này, cút!

Giọng nói kia lại trầm mặc một lúc, đột nhiên giống như vang lên từ mỗi góc nhỏ, ngữ điệu ôn hòa lễ độ khiến người ta vui vẻ:

- Quách thiếu hiệp, ta hiểu tâm ý của người, nhưng ta không đi, hơn nữa ta còn phải tới.

Nói xong câu này, đột nhiên trước cửa Trường Tiểu bang, bảy tám chục chiếc đèn lồng bất kể treo hoặc cầm tay đều bị dập tắt.

Trường Tiểu bang chúng lập tức sợ hãi kêu lên, bắt đầu hỗn loạn. Trời đất một mảnh đen kịt, sau khi ánh đèn tắt đi thì không nhìn thấy thứ gì.

Trong lòng Phương Trung Bình rung động, lập tức quyết định đánh chết Quách Ngạo Bạch rồi tính sau.

Hắn vừa có suy nghĩ này, đột nhiên lại có một người lao đến.

Phương Trung Bình hừ một tiếng, đâm ngược ra một kiếm.

Người nọ chẳng những không tránh mà còn lao thẳng đến.

Trong lòng Phương Trung Bình máy động, nếu đây là người đang ẩn nấp,

vì sao võ công lại kém như vậy, ngay cả mình cũng không tránh được? Còn nếu đây là người trong bang mình, vì huyết đạo bị khống chế nên lao tới, mình một kiếm giết chết hẳn chẳng phải là oan uổng?

Phương Trung Bình trong lòng suy nghĩ, ra tay chậm đi. Nhưng ánh kiếm vừa động, người nọ đã biết người xuất kiếm là Phương Trung Bình, bởi vì nơi này ngoại trừ hẳn ra còn ai có thể xuất kiếm nhanh như vậy? Người nọ sợ đến hồn phi phách tán, vội hét lên:

- Là tôi đây! Tổng đường chủ!

Phương Trung Bình vừa nghe, biết là Thiết Kiêu Kiêu, nhưng kiếm đã đâm ra ngoài, cắm vào trong y phục Thiết Kiêu Kiêu. Phương Trung Bình cố gắng thu lại chân lực, Thiết Kiêu Kiêu xông tới, cả thanh kiếm bị đung đến cong vòng, nhưng lại không đâm vào trong thân thể Thiết Kiêu Kiêu.

Có thể tưởng tượng được Phương Trung Bình ứng biến nhanh để mức nào, công lực thu phát tùy ý càng đạt tới đỉnh cao.

Chỉ nghe Thiết Kiêu Kiêu hoảng loạn nói:

- Tổng đường chủ... có người đột nhiên chế ngự tôi... lại... lại đẩy tôi...

Lúc này Phương Trung Bình đang phân tâm vì Thiết Kiêu Kiêu bên trái, chợt thấy bên phải bóng người lóe lên.

Người nọ vừa nhoáng lên, một chưởng liền chặt vào cổ tay Phương Trung Bình đang giữ Quách Ngạo Bạch.

Phương Trung Bình chỉ cảm thấy người tới chiêu thức cực nhanh, không kịp suy nghĩ nhiều, vội thu tay cầm kiếm, đâm ngược lại một kiếm.

Bóng người kia lại đột nhiên lóe lên, không thấy nữa, một kiếm kia tự

nhiên cũng rơi vào khoảng không.

Sau khi Phương Trung Bình đâm ra một kiếm, lại thu kiếm chụp một cái. Một kiếm một chụp này chỉ diễn ra trong nháy mắt, cho nên hẳn vẫn có thể bắt lấy cổ tay Quách Ngạo Bạch. Mà ngay lúc này bỗng nghe tiếng ửng kêu trên trời cao.

Phương Trung Bình biết Quách Ngạo Bạch vẫn không chạy được, cảm thấy an lòng, bình tĩnh nói:

- Mau đốt đèn!

Lập tức có bảy tám chiếc đèn lồng được đốt sáng lên, dù sao người của Trường Tiểu bang vẫn phản ứng nhanh nhẹn, lâm nguy không loạn.

Đèn vừa sáng lên, Phương Trung Bình nhìn người bị nắm trong tay, lại là “Cửu Chỉ Truy Hồn” Diệp Trường Chu, đã bị người khác chế ngự huyết đạo, mạch môn lại bị Phương Trung Bình nắm lấy.

Tại khoảnh khắc Phương Trung Bình buông tay xuất kiếm, người nọ đã cứu đi Quách Ngạo Bạch, còn điểm huyết Diệp Trường Chu thay vào, mà Phương Trung Bình lại hoàn toàn không phát giác ra.

Phương Trung Bình nhìn lại con ửng lớn kia, chỉ thấy lông ửng tróc ra, lông vũ khắp nơi, chán nản đứng ở một bên. Hiên nhiên vừa rồi lúc người nọ bỏ chạy, mắt ửng có thể nhìn trong bóng tối, cho nên lao xuống đánh lén, nhưng lại bị người nọ một chiêu đánh bại. May mắn là người nọ không hạ sát thủ, ửng có linh tính cũng tự thông hiểu, nếu không cũng sẽ không suy sụp đứng đờ ra như vậy.

Người nọ có thể ở trước mặt mình, trong nháy mắt dập tắt bảy tám chục ngọn đèn sáng, chế ngự “Bán Nam Bất Nữ” Thiết Kiêu Kiêu, điểm huyết “Cửu Chỉ Truy Hồn” Diệp Trường Chu, lại cứu đi Quách Ngạo Bạch, càng

không hề tổn thương một người, đó rốt cuộc là ai?

Người nào lại có công lực không thể tưởng tượng như vậy?

Phương Trung Bình không thể lý giải được, đột nhiên một giọng nói uy nghiêm, trầm ổn lại hơi mang vẻ tang thương cất lên:

- Nếu ta không đoán sai, người nợ chắc là Giang Nam Chấn Mi tài tử, Phương Chấn Mi!

Phương Trung Bình vội xoay người, cúi đầu khom mình, lễ độ cung kính nói:

- Bái kiến bang chủ!

Từ Trường Tiểu bang một đường cười ngựa rời đi, đã đi được mấy canh giờ. Đây là một buổi sớm ôn hòa, Phương Chấn Mi ngồi trên lưng ngựa, chỉ cảm thấy từng đợt gió xuân, tâm thần thư thái. Hôm nay tâm tình của hắn rất vui vẻ, bởi vì hắn lại quen được một vị thiếu niên hào hiệp, Quách Ngạo Bạch. Quách Ngạo Bạch tuy được hắn cứu nhưng vẫn vô cùng kiêu ngạo. Bản thân Phương Chấn Mi rất tán thưởng vị thiếu hiệp trước mắt này.

- Cám ơn đại ân cứu mạng của người, nhưng người không nên tự đắc, một ngày nào đó ta sẽ trả lại ân tình này.

- Há? Là ta cứu người sao?

- Là người tự tay cứu ta, ta nợ ơn người... nhưng ta sẽ cứu người một lần, khi đó hai ta không còn nợ nhau.

- Thực ra bây giờ cũng không nợ.

- Ai nói?

Phương Chấn Mi nói:

- Ta nói, bởi vì ta cứu người là do cao hứng, cứu người không cần đền đáp. Sau này lúc ta gặp nạn, người không cứu cũng không phải là không đền đáp. Chúng ta cần gì phải cứu tới cứu lui?

- Như vậy bây giờ người hối hận đã cứu ta?

- Ha ha!

- Ha ha là có ý gì?

- Ha ha chính là cười.

- Nếu như người hối hận đã cứu ta, có thể trói ta trở về Trường Tiểu bang, ta tuyệt đối không kêu một tiếng.

- Bây giờ ta mệt rồi, không muốn quay lại đường cũ nữa.

Quách Ngạo Bạch nói:

- Người xem thường ta? Người cho rằng ta không cứu nổi người?

- À à.

- À à cái gì?

- Ài!

- À, ta hiểu rồi, người muốn kích động ta, không muốn ta báo đáp người. Người yên tâm, ta nhất định sẽ cứu người một lần! Bỏ đi, ta tạm coi người là bằng hữu vậy!

- Đa tạ!

- Ta là Quách Ngạo Bạch.

- Ta biết.

- Người tên gì?

- Ta tên Phương Chấn Mi.

- Cái gì... người chính là...

LONG HỒ PHONG VÂN

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 7 : Đại Hiệp Áo Đen Ngã Thị Thù

- Cưỡi ngựa tình thâm nhớ cố nhân, tuổi nhỏ soi hoa thắm trúc xanh, đàn tranh trâm ngọc ẩn trong màn.

Đây chính là lúc “gió xuân xanh biếc bờ Giang Nam”.

Khi Phương Chấn Mi và Quách Ngạo Bạch đang nói đến say sưa, song song đi về phía trước, đột nhiên có một con tuấn mã bồm đen đi qua. Trên ngựa có một hán tử áo đen nằm ngãng mặt, đầu gối lên đùi ngựa, dùng nón trúc che mặt, mặc cho ngựa đi lại vẫn vững như Thái Sơn.

Chợt nghe hán tử kia cao giọng ngâm nga, âm thanh vang dội và hùng tráng. Phương Chấn Mi khẽ cười, hát tiếp:

- Rời nhà đã lâu dầm mưa nắng, sao vơi nỗi nhớ lại qua thu, gió đêm chiều tối vẫn bi sầu.

Đại hán áo đen kia đột nhiên bật lên, vững vàng ngồi dậy, ghìm cương ngựa lại, chậm rãi gỡ nón trúc xuống. Đó là một thanh niên mà rậm mắt sáng, lại nghe hẳn nói từng chữ từng câu:

- Cuối cùng ta đã đợi được ngươi.

Phương Chấn Mi khẽ cười nói:

- Đại hiệp Ngã Thị Thù?

Đại hán áo đen gật đầu nói:

- Thực ra người đã sớm nhận ra ta rồi.

Phương Chấn Mi cười nói:

- Người ở nơi này chờ ta?

Ngã Thị Thùy lạnh lùng nói:

- Là chờ người, chờ người quyết đấu!

Quách Ngạo Bạch nghe vậy liền sửng sốt. Từ lâu hắn đã nghe đến uy danh của đại hiệp Ngã Thị Thùy, không ngờ hôm nay lần đầu gặp mặt, lại nghe Ngã Thị Thùy muốn quyết đấu với Phương Chấn Mi.

Phương Chấn Mi nói:

- Hình như chúng ta không có lý do quyết chiến.

Ngã Thị Thùy trầm giọng nói:

- Không được!

Phương Chấn Mi lạnh nhạt nói:

- Vậy xem như ta thua được không? Ta vốn không phải đối thủ của người.

Ánh mắt Ngã Thị Thùy buồn bã, lập tức nói:

- Không! Chúng ta phải tử chiến một trận! Sau trận chiến này, trong chúng ta chỉ một người có thể còn sống trở về.

Quách Ngạo Bạch ở bên cạnh nghe được liền tức giận nói:

- Ngã Thị Thùy! Người đừng tưởng rằng mình võ công cao cường, để thiếu gia chiến một trận với người!

Ngã Thị Thùy hờ hững nhìn Quách Ngạo Bạch một cái, nói:

- Người là ai?

Phương Chấn Mi cười nói:

- Thiếu bảo chủ của Hàm Ứng bảo, nhân tài mới nổi trong võ lâm, kiếm thử giang hồ Quách Ngạo Bạch Quách thiếu hiệp.

Ngã Thị Thùy quan sát Quách Ngạo Bạch một chút, sau đó nói:

- Hắn là anh kiệt, ta không muốn giết hắn.

Phương Chấn Mi than:

- Bởi vì ta không phải anh kiệt, cho nên người muốn giết ta?

Gió thổi qua rừng cây, cành xuân khẽ lay, hoa xuân uyển chuyển, không ngừng quấy nhiễu một hồ nước xuân.

Ngã Thị Thùy buông mắt nói:

- Không. Người cũng là anh kiệt, nhưng trong hai chúng ta chỉ một người có thể sống!

Phương Chấn Mi ngạc nhiên hỏi:

- Vậy tại sao người muốn giết ta?

Ngã Thị Thùy nặng nề nói:

- Bởi vì ta đã đáp ứng một người.

Phương Chấn Mi truy hỏi:

- Đó là ai? Người nào lại muốn người giết ta?

Ngã Thị Thùy đột nhiên ngẩng đầu nói:

- Người không cần hỏi, chúng ta tử chiến một trận là được.

Phương Chấn Mi cười nói:

- Vậy không cần chiến nữa, nếu như người bị người ta uy hiếp, bắt buộc phải giết ta, vậy thì ta bó tay chịu chết là được.

Thần sắc Ngã Thị Thùy đột nhiên trở nên tịch mịch, một lúc sau mới gơ năm tay tức giận nói:

- Phương Chấn Mi, lúc ở Thí Kiếm sơn trang ta đến tìm người, cũng là muốn giao chiến với người, nhưng lại sợ Tư Đồ Thập Nhị nhiều chuyện, cho nên trước tiên rút lui. Hôm nay hai ta không thù không oán, là ta ép người giao thủ, nếu người không chiến mà chờ chết, ta cũng không giết đối thủ không chiến đấu. Nhưng trong hai chúng ta chỉ một người có thể còn sống trở về... ta thà rằng tự sát tại đây!

Quách Ngạo Bạch nghe được tâm huyết sôi sục, khí huyết dâng trào, liền quát lớn:

- Ngã Thị Thùy, Phương Chấn Mi đã không chiến, để ta thay hãn chiến là được!

Vừa dứt lời, hai tay rút kiếm, bóng kiếm như núi ập đến Ngã Thị Thùy.

Ánh mắt Ngã Thị Thùy đột nhiên sáng lên, cười nói:

- Hóa ra là người! Lúc ở Huyết Hồn tiêu cục đoạt Huyết Hà đồ, ta đã thấy kiếm pháp của người!

Trong lúc nói, hắn lại không lùi mà tiến tới, xông vào lưới kiếm, đánh ra một quyền.

Quách Ngạo Bạch chỉ cảm thấy trước mắt hoa lên, Ngã Thị Thùy đã xông vào trong lưới kiếm, một nắm tay đánh tới trước mặt. Mặc dù Quách Ngạo Bạch kiếm thuật siêu tuyệt, nhưng đối phương đã đến sát người, không kịp thu kiếm, đành phải nhảy về phía sau.

Ngã Thị Thùy dùng một chiêu ép lui Quách Ngạo Bạch, lại xoay người nhìn vào Phương Chấn Mi. Phương Chấn Mi nói:

- Chuyện này vốn nên do ta gánh vác, người cứ đến đây!

Ngã Thị Thùy trầm giọng nói:

- Được! Người tiếp chiêu!

Ngay lúc này, phía sau đột nhiên vang lên tiếng vó ngựa gấp gáp, đập lên cỏ hoang khô héo, làm văng lên bùn xuân ẩm ướt.

Trên con ngựa đi đầu có một nam một nữ. Nam chỉ khoảng mười tuổi, nhưng mày thanh mắt tú, hết sức ngây thơ. Nữ khoảng gần hai mươi tám tuổi, nhìn chân mày có thể thấy sự phóng khoáng và tinh ranh trong tính cách của nàng. Biểu tình của hai nam nữ này đều rất hoảng hốt, cằm bào màu trắng của nam đã nhể nhại mồ hôi, một chùm tóc đen của nữ vì mồ hôi đầm đìa nên dính vào gò má trắng như tuyết.

Hai người này còn cách Phương Chấn Mi mấy chục trượng, đám người Phương Chấn Mi nhờ tinh mắt nên mới thấy rõ dáng vẻ người tới. Con ngựa đi phía sau một nam một nữ này đột nhiên hí lên một tiếng, mềm nhũn sụp xuống, người trên lưng ngựa lập tức lộn nhào ngã xuống cỏ.

Nữ nhân kia vội ghì cương ngựa, cùng với nam nhân kia nhảy xuống, đi

đến trước mặt người ngã dưới đất. Lúc này trên đường bọn họ vừa đi qua cũng xuất hiện sáu bảy con tuấn mã, đang từ xa xa chạy nhanh đến, thanh thế kinh người.

Thiếu nữ kia hoảng hốt đỡ hán tử trung niên ngã trên đất dậy, đang muốn dìu hẳn lên ngựa, chợt nghe hán tử kia thở dốc khó khăn nói:

- Tiểu thư... công tử... các người đi đi... không cần... lo cho ta...

Chỉ thấy hán tử kia vẻ mặt tang thương, khóe miệng tràn ra máu tươi, trên lưng có một vết thương lớn bằng cái chén, không ngừng chảy máu, giãy giụa nói:

- Ta... Thẩm Thị Ngũ Báo sống chết đồng lòng... bây giờ lão đại, lão nhị... lão tam... lão ngũ... đều đi rồi... ta còn sống làm gì!... Tiểu thư... công tử... thứ cho chúng ta... không thể... hộ giá nữa... các người đi đi... sắp đến Thí Kiếm sơn trang rồi... người của Trường Tiểu bang sắp đuổi... tới rồi... nhanh!...

Nói xong chữ “nhanh” cuối cùng, đại hán kia đã đứt hơi.

Đám người Phương Chấn Mi vừa nghe được liền lưu ý, bởi vì “Thẩm Thị Ngũ Báo” là một trong số cận vệ của Thí Kiếm sơn trang, võ công không phân cao thấp với đám người “Ngân Thị Tam Hùng”. Tiểu thư và công tử mà hẳn nói, chẳng lẽ là nữ nhi Tư Đồ Khinh Yến và ấu nhi Tư Đồ Thiên Tâm của Tư Đồ Thập Nhị? Người đuổi giết phía sau hóa ra là Trường Tiểu bang chúng. Đường đường là thiên hạ đệ nhất đại bang, ngay cả hài tử của Thí Kiếm sơn trang cũng không tha, vậy thì quá ngang ngược vô đạo rồi.

Còn đang suy nghĩ, trong sáu con ngựa đuổi theo phía sau kia, có năm con đã chạy tới bao vây chị em Tư Đồ, một người trong đó ngồi trên ngựa vung lưu tinh chùy, quát lên:

- Mau theo đại gia trở về, có chuyện vui cho người xem!

Chỉ nghe Tư Đồ Thiên Tâm nghiêng răng nghiêng lợi nói:

- Thà chết chứ không chịu nhục, có gan thì cứ giết ta, ta tuyệt đối không bó tay chịu trói.

Lời còn chưa dứt, thanh trường kiếm trong tay giống như răn lớn xuất động, đâm thẳng vào người trên lưng ngựa vừa lên tiếng.

Người cưỡi ngựa kia vùng lư tinh chùy, ngăn cản một kiếm. Trường kiếm của Tư Đồ Thiên Tâm mỏng manh, bị chặn đến cánh tay tê dại. Nhưng hẳn thông minh hơn người, một chiêu không trúng, lập tức không tấn công trực diện nữa, trở tay dùng một kiếm đâm thẳng vào chân trên bụng ngựa của người nọ.

Người nọ không ngờ đến một chiêu này, trúng phải một kiếm, đau đến kêu lớn, từ trên lưng ngựa ngã xuống. Tư Đồ Thiên Tâm đang định tiến lên, hai tên Trường Tiểu bang đồ khác đã rút đao đuôi nhọn ra quấn lấy hẳn. Mà Tư Đồ Khinh Yến cũng bước nhanh đến, một thanh Đan Phượng đao chém tên đại hán dùng lư tinh chùy kia bị thương. Còn có hai tên Trường Tiểu bang đồ khác, một tên trong đó sử dụng gậy móng vuốt, quát lớn:

- Bà mẹ nó, con ả kia dám hạ độc thủ, xem chiêu!

Hắn cùng với một gã khác sử dụng chùy dây xích xông đến, giao chiến với Tư Đồ Khinh Yến.

Bốn tên Trường Tiểu bang đồ này tuy dùng hai địch một, nhưng Tư Đồ Khinh Yến và Tư Đồ Thiên Tâm dù sao cũng là hậu nhân của Tư Đồ Thập Nhị, mặc dù bẩm sinh không quá hứng thú với võ đạo, nhưng lại thông minh hơn người, cho nên vẫn chiếm được thượng phong. Nhất là Tư Đồ Khinh Yến, người như chim én, uyển chuyển linh hoạt, sau hơn mười chiêu đã một

dao chém trọng thương tên đại hán dùng gậy vuốt sắt kia.

Còn lại tên đại hán dùng chùy dây xích càng đánh càng kinh, chợt nghe một người trầm giọng quát lên:

- Dừng tay, để đó cho ta!

Tiếng quát này thâm trầm và uy nghiêm, chẳng những khiến Trường Tiểu bang đồ lần lượt dừng tay, ngay cả chị em Tư Đồ cũng quay người lại.

Chỉ thấy con tuấn mã cao lớn thứ sáu từ từ đến gần, một người chậm rãi xuống ngựa. Người này tuổi tác khoảng trung niên, sắc mặt như sắt, toàn thân căng cứng, cường tráng khác thường, y phục trên người giống như làm bằng đồng, xương năm tay nhô lên, mắt quyền lại lớn như miệng chén, vừa đen vừa thô, gân tay lồi ra, hạ bàn vững chắc, vừa xuống ngựa sát khí đã kinh người.

Gió lạnh nổi lên, mây trắng xao động, gió xuân cũng là thứ dọa người.

Người này vừa nói xong, hai tên đại hán dùng đao đuôi nhọn và một tên dùng chùy dây xích liền cúi đầu lui về phía sau, cung kính nói:

- Vâng thưa phó bang chủ!

Phó bang chủ? Phó bang chủ của Trường Tiểu bang, thiên hạ đệ nhất đại bang.

Dựa vào một đôi quyền sắt đánh khắp thiên hạ, “Thiết Quyền” Khuất Lôi.

Tư Đồ Khinh Yến mím môi nói:

- Ta mặc kệ người là ai, chúng ta sẽ không để các người uy hiếp cha ta!

Tư Đồ Thiên Tâm thiếu niên hăng máu, trẻ người non dạ, đột nhiên lao ra,

một kiếm ba thức đâm vào Khuất Lôi, đồng thời quát lên:

- Ta xem ngươi có bao nhiêu bản lĩnh, dám chọc vào Thí Kiếm sơn trang chúng ta!

Một kiếm ba thức, rồng ngâm hổ gầm, thanh thế bức người.

Nhưng Khuất Lôi vẫn nhìn về phía trước, chẳng thèm nhìn chị em Tư Đồ bên cạnh một lần, chỉ lạnh nhạt nói:

- Muốn chết!

Hắn đột nhiên xuất quyền.

Chỉ một quyền.

Nắm tay Khuất Lôi không nghiêng không lệch đánh vào trường kiếm của Tư Đồ Thiên Tâm. Mũi nhọn trường kiếm đâm trúng nắm tay của hắn, phát ra một tiếng “keng”, kiếm lập tức vỡ nát.

Một thanh kiếm sắc lại không chịu nổi nắm tay của Khuất Lôi.

Tư Đồ Thiên Tâm kinh hãi rút lui. Tư Đồ Khinh Yến lại đột nhiên lướt lên, quát lớn:

- Chúng ta biết không phải đối thủ của ngươi, nhưng trừ khi ngươi giết chúng ta, nếu không chúng ta tuyệt đối sẽ không theo các ngươi trở về để uy hiếp cha ta.

Gương mặt Khuất Lôi không hề có biểu tình, vẫn nhìn về phía trước, hờ hững nói:

- Vậy ta sẽ thành toàn cho ngươi.

Hắn lại đột nhiên xuất quyền.

Khinh công của Tư Đồ Khinh Yến tuy cao, nhưng vẫn không thể sánh bằng tốc độ xuất quyền của Khuất Lôi. Tư Đồ Khinh Yến vội vàng xuất kiếm, quyền tới kiếm gãy, dư thế không hề giảm bớt đâm thẳng vào ngực Tư Đồ Khinh Yến.

Tư Đồ Thiên Tâm kinh hãi kêu lên. Tư Đồ Khinh Yến đang nhắm mắt chờ chết, đột nhiên thấy bóng áo trắng lóe lên, lúc nhìn kỹ thì mình đã bị dời ra cách đó một trượng. Chỉ thấy trước mắt là một tên văn sĩ áo trắng ung dung tự đắc, một tay còn kéo theo Tư Đồ Thiên Tâm, hiên ngang mỉm cười. Còn có một thanh niên áo đen mày rậm mắt lớn, cùng với một thiếu niên áo xanh kiêu ngạo bất kham đang chậm rãi đến gần.

Tư Đồ Khinh Yến nhìn nhìn, thấy thanh niên áo trắng kia cũng mỉm cười nhìn nàng, không kìm được đỏ mặt lên, nhẹ giọng hỏi:

- Ngài là...

Bạch Y Phương Chấn Mi vừa xông đến gần, Khuất Lôi cũng không đánh ra nữa, đột nhiên thu quyền, hai mắt vẫn nhìn về phía trước, lạnh lùng nói:

- Khinh công của các hạ thật nhanh.

Phương Chấn Mi cười nói:

- Không dám, không dám, Khuất phó bang chủ ra tay lưu tình.

Khuất Lôi nói từng chữ:

- Trong thiên hạ khinh công có thành tựu như vậy, chẳng lẽ là Giang Nam Bạch Y Chấn Mi tài tử?

Phương Chấn Mi mỉm cười nói:

- Tại hạ vô tài, nào xứng là tài tử.

Tư Đồ Khinh Yến thất thanh kêu lên:

- Ngài chính là Phương thúc thúc...

Nàng từng nghe nói đến Chấn Mi tài tử danh động giang hồ, biết cha mình rất coi trọng người này. Nàng vốn cho rằng cái gọi là tuổi trẻ tài cao chẳng qua là lời đồn trên giang hồ, Phương Chấn Mi này nhất định là một tên võ phu hùng dũng oai vệ, hoặc là tuổi gần năm mươi, mới có thể xưng huynh gọi đệ với phụ thân Tư Đồ Thập Nhị. Không ngờ người thanh niên ôn văn nhã trước mắt lại là Phương Chấn Mi tiểu ngạo giang hồ, dũng cảm phá Cửu Hoàn sơn, trục xuất Thất Đại Hại, câu “thúc thúc” này cũng không gọi được nữa.

Khuất Lôi lạnh lùng nói:

- Đây là chuyện giữa Trường Tiểu bang và Thí Kiếm sơn trang, công tử bớt can thiệp vào thì tốt hơn!

Phương Chấn Mi cười nói:

- Chẳng lẽ chúng ta thấy kẻ nổi danh giang hồ ra tay giết chết hậu bối cũng mặc kệ sao? Con người ta vốn không quá tốt, cũng không ngại làm xấu lần này.

“Thiết Quyền” Khuất Lôi trầm giọng nói:

- Phương Chấn Mi, hi vọng năm tay của người cũng cứng như miệng lưỡi của người.

Quách Ngạo Bạch ở bên cạnh quát lớn:

- Khuất Lôi, chỉ mong nắm tay của người có thể sắc hơn kiếm của ta mới đúng.

Khuất Lôi đột nhiên xoay người, ánh mắt co lại, hỏi:

- Người là ai?

Quách Ngạo Bạch nói:

- Hàm Ưng bảo, Quách Ngạo Bạch.

Khuất Lôi nhìn chăm chú vào Quách Ngạo Bạch, nói:

- Tốt! Sáng nay ta nghe được tin báo, nói có người náo loạn tổng đà Trường Tiểu bang, chính là người?

Quách Ngạo Bạch nói như đinh đóng cột:

- Đúng vậy.

Khuất Lôi trầm giọng nói:

- Vậy thì tốt! Trước tiên ta sẽ bắt giữ người, chờ bang chủ xử lý!

Trong ánh mắt bùng lên sát khí, khiến Quách Ngạo Bạch cũng không tìm được trong lòng chấn động.

Ngã Thị Thùy ở một bên bỗng nhiên nói:

- Chờ đã!

Khuất Lôi lập tức xoay người, nhìn thấy Ngã Thị Thùy liền nói:

- Người cũng ở đây?

Ngã Thị Thùy không lên tiếng. “Thiệt Quyền” Khuất Lôi lại cười lạnh nói:

- Ngã Thị Thùy thiếu hiệp, người còn nhớ đã đáp ứng chuyện gì không? Lúc này Phương Chấn Mi đang ở đây, người còn chờ cái gì?

Tư Đồ Khinh Yến đã quên mình đang ở trong hiểm cảnh, lập tức bị ba thiếu niên anh hiệp này làm cho mê hoặc. Một chốc thì là Bạch Y Phương Chấn Mi, một chốc thì là đại hiệp Ngã Thị Thùy, một chốc lại là thiếu hiệp Quách Ngạo Bạch, nhưng đều là người trẻ tuổi anh tuấn, nàng không nhận được hiếu kỳ quan sát.

Chỉ nghe Ngã Thị Thùy sầm mặt nói:

- Người bớt can thiệp vào, ta đã nói thì dĩ nhiên sẽ làm!

Sau đó xoay người nói với Phương Chấn Mi:

- Bây giờ chúng ta có thể tử chiến một trận. Nhưng người yên tâm, nếu người thắng ta, ta sẽ tự chặt thủ cấp; còn nếu ta thắng người, ta sẽ thay người hộ tống chị em Tư Đồ trở về, cũng hộ vệ Thí Kiếm sơn trang, tiêu diệt Trường Tiểu bang để tế linh hồn các hạ trên trời.

Tư Đồ Khinh Yến và Tư Đồ Thiên Tâm đều bị Ngã Thị Thùy làm cho mơ hồ. Ngã Thị Thùy này không phải xuất hiện cùng với đám Phương Chấn Mi à? Sao bây giờ lại đột nhiên muốn quyết chiến với Phương Chấn Mi? Không chỉ chị em Tư Đồ không hiểu, ngay cả Phương Chấn Mi và Quách Ngạo Bạch cũng rất mê hoặc. Xem ra Ngã Thị Thùy này bị người khác khống chế, bị ép phải giao chiến với Phương Chấn Mi, hình như có liên quan đến Trường Tiểu bang hoặc Khuất Lôi; nhưng Ngã Thị Thùy luôn nói rằng muốn tiêu diệt Trường Tiểu bang, không giống như đứng về phía Trường Tiểu bang, quả thật khiến người ta mê hoặc khó hiểu.

Phương Chấn Mi cười khố nói:

- Khi nào chỗ nào thì chúng ta quyết chiến?

Ngã Thị Thùy quả quyết nói:

- Bây giờ.

Gió gập nổi lên, tầng mây chuyển động. Phương Chấn Mi áo trắng phất phơ, nghiêm trang đứng thẳng. Ngã Thị Thùy áo đen như sắt, phần phật muốn bay, chột bước lên trước một bước, quát lớn:

- Xem chiêu!

Lập tức đánh ra một quyền.

Một quyền này thoát nhìn bình thường không có gì đặc biệt, nhưng sau khi đánh ra lại mang theo tiếng gió cuồng liệt, vừa nhanh vừa chuẩn đánh thẳng vào Phương Chấn Mi.

Phương Chấn Mi thở dài một tiếng, lật tay đánh ra một chưởng nghênh đón, cũng giống như nhẹ nhàng vô lực.

Ngay lúc này, Khuất Lôi đột nhiên lặng lẽ đánh ra một quyền, tập kích Tư Đồ Khinh Yến. Sở dĩ Khuất Lôi đột nhiên ra tay với chị em Tư Đồ, là vì nghe những lời vừa rồi của Ngã Thị Thùy, hẳn biết bất kể người sống là Ngã Thị Thùy hay Phương Chấn Mi, nhất định sẽ ngăn cản mình bắt giữ hậu nhân Tư Đồ, không bằng ra tay giết sạch để tránh hậu hoạn.

Hơn nữa hẳn cũng biết rõ, một khi Phương Chấn Mi và Ngã Thị Thùy giao thủ, hai người võ công cao tuyệt như vậy, không ai có thể ra tay cứu người. Nếu bọn họ mặc kệ bản thân thu chiêu cứu người, có thể sẽ lập tức mất mạng dưới tay đối phương. Hậu nhân Tư Đồ và bọn họ không thân

không thích, bọn họ dĩ nhiên sẽ không vứt bỏ tính mạng để cứu giúp.

Khuất Lôi càng hiểu rất rõ, Tư Đồ Khinh Yến tuyệt đối không tiếp được một quyền của mình, hẳn còn có thể giết cả Tư Đồ Thiên Tâm, mà Quách Ngạo Bạch bên cạnh cũng chắc chắn không phải đối thủ của mình. Cho nên hẳn rất yên tâm, đánh ra một quyền, quyền chưa tới đã loáng thoáng có tiếng sấm gió, như dời núi lấp biển ép đến.

Tiếng sấm gió vừa nổi lên, Phương Chấn Mi đột nhiên biến chiêu, thân hình như gió, năm ngón như điện, chụp ngược vào năm tay trái của Khuất Lôi.

Cùng lúc đó, quyền của Ngã Thị Thùy cũng biến thành thủ đao, chém vào cổ tay trái của Khuất Lôi.

Lẽ ra khi Phương Chấn Mi biến chiêu cứu người, nếu Ngã Thị Thùy vẫn xuất chiêu đánh tới, hẳn nhất định sẽ không kịp cứu mình. May mắn là Ngã Thị Thùy cũng buông tay đi cứu Tư Đồ Khinh Yến. Mà cùng lúc đó Quách Ngạo Bạch cũng xuất kiếm, ánh kiếm đâm thẳng vào cánh tay phải Khuất Lôi.

Phương Chấn Mi xuất chiêu không một tiếng động, Ngã Thị Thùy biến chiêu nhanh như tia chớp, chỉ có Quách Ngạo Bạch xuất kiếm phát ra một tiếng rít. Khuất Lôi lập tức cảnh giác, năm tay trái vẫn không đổi đánh vào Tư Đồ Khinh Yến, năm tay phải đột nhiên vung lên, một quyền đánh vào trường kiếm của Quách Ngạo Bạch. Trường kiếm gãy bắn ra, Quách Ngạo Bạch lập tức hạ eo rút kiếm, hai tay lại cầm hai kiếm. Hẳn đang định tiếp tục tấn công, nhưng tất cả đã an bài, cũng không cần xuất chiêu nữa.

Tại khoảnh khắc Khuất Lôi phân tâm đối phó với Quách Ngạo Bạch, Phương Chấn Mi đã bắt lấy cổ tay trái của hắn. Khuất Lôi cố sức rút ra không được, Ngã Thị Thùy đã vận chưởng như đao chém xuống, một bàn tay trái

bay lên không, mang theo máu tươi rơi xuống.

Phương Chấn Mi lập tức lỏng tay, Khuất Lô kêu lên một tiếng, lui ra phía sau, mồ hôi lạnh lớn chùng hạt đậu từ trên trán chảy xuống, giận dữ trừng mắt nhìn ba người Phương Chấn Mi.

Phương Chấn Mi không ngờ Ngã Thị Thùy và Quách Ngạo Bạch lại ra tay, Ngã Thị Thùy cũng không nghĩ đến Phương Chấn Mi và Quách Ngạo Bạch sẽ ra tay, Quách Ngạo Bạch cũng không đoán được Phương Chấn Mi và Ngã Thị Thùy cùng nhau xuất thủ, nhưng ba người đều hành động.

Ba người hợp sức, Khuất Lô làm sao có thể chống lại?

“Thiết Quyền” Khuất Lô cả đời hơn sáu trăm trận chiến chưa từng thất bại, nhưng hôm nay chỉ dưới một chiêu cổ tay trái đã đứt.

Chi em Tư Đồ ngơ ngác đứng một bên, nhất là Tư Đồ Khinh Yến, giống như đã đi một vòng qua Diêm Vương điện, đang nhắm mắt chờ chết thì đột nhiên áo trắng, áo đen, áo xanh lóe lên, ngay cả Khuất Lô cũng chỉ còn lại một tay.

Phương Chấn Mi yên lặng đứng ở đó, bỗng thở dài một tiếng, nói:

- Người trở về dưỡng thương đi!

Ngã Thị Thùy nhìn Khuất Lô một hồi, nói:

- Hôm nay ta vốn định đánh chết người, nhưng người đã mất một tay, rất không công bằng, cho nên ta cũng không muốn giết người, người nên đi thôi!

Khuất Lô vẫn đang nhìn, thần sắc bi phẫn đột nhiên biến mất, lại khôi phục sự lạnh lùng, giống như thứ bị đứt không phải tay hãn mà là tay người khác. Sau đó hãn lần lượt nhìn ba tên “đại địch” một vòng, xoay người rời đi,

không quay đầu lại, cũng không nói lời nào.

Phương Chấn Mi nhìn Khuất Lô đi xa, hai tên đệ tử Trường Tiểu bang còn lại cũng lần lượt bỏ chạy. Phương Chấn Mi quay sang Ngã Thị Thùy, ánh mắt Ngã Thị Thùy cũng có ý cười.

Nụ cười giống như gió xuân, ấm áp thổi qua trời đất.

Phương Chấn Mi cười cười nói:

- Hôm khác chúng ta quyết đấu được không?

Ngã Thị Thùy hỏi:

- Vì sao?

Phương Chấn Mi nói:

- Ta nghĩ chúng ta nên đưa đám Tư Đồ tiểu thư về Thí Kiếm sơn trang trước, ngoài ra ta còn có một số việc chưa xử lý. Trường Tiểu bang và Thí Kiếm sơn trang cuối cùng sẽ giao chiến, nếu Tư Đồ trang chủ không có Huyết Hà thần kiếm, e rằng sẽ chịu thiệt dưới Trường Tiểu Thất Kích của Tăng bang chủ.

Ngã Thị Thùy nói:

- Được.

Đột nhiên hân cũng cười lên:

- Thực ra ta cũng có chuyện cần xử lý.

Trong nụ cười giống như ẩn chứa ưu thương vô hạn:

- Sáng sớm ngày mai, cùng lúc cùng nơi, quyết chiến ở đây, thế nào?

Phương Chấn Mi đáp:

- Được.

Đột nhiên giống như nghĩ đến chuyện gì, lại nói:

- Đúng rồi, ta muốn hỏi người một chuyện.

Ngã Thị Thùy nói:

- Người cứ hỏi!

Phương Chấn Mi nghiêm mặt nói:

- Huyết Hà thần kiếm của Thí Kiếm sơn trang, có phải bị người trộm hay không?

Ngã Thị Thùy dứt khoát nói:

- Không phải.

Phương Chấn Mi nói như đinh đóng cột:

- Quả nhiên không phải là người.

Lần này lại là Ngã Thị Thùy ngạc nhiên hỏi:

- Vì sao ta nói không phải, người lại tin?

Phương Chấn Mi hờ hững nói:

- Vì sao người nói không phải, ta lại không tin? Nếu không tin thì ta hỏi người làm gì?

Ngã Thị Thùy đột nhiên cảm giác được một loại ánh sáng bao trùm hốc mắt, không chỉ hữu tình là ấm áp, ngay cả tín nhiệm cũng ấm áp. Quách Ngạo Bạch đứng bên cạnh, đột nhiên cảm thấy mình kiêu ngạo hơn mười năm, cũng không bằng những gì học được hôm nay, không tìm được buột miệng nói:

- Y nói rất đúng.

Ngã Thị Thùy nhìn Quách Ngạo Bạch, lại chấp tay nói với Phương Chấn Mi:

- Ngày mai gặp lại!

Tiếp đó cũng cười lên, cười rất thoải mái, rất hồn nhiên, cũng rất ấm áp:

- Nói thật, nếu không phải chúng ta gặp nhau không đúng lúc, ta thật muốn...

Hắn nhìn Phương Chấn Mi một chút, lại nhìn sang Quách Ngạo Bạch, nhẹ giọng nói:

- Kết giao bằng hữu với hai vị đây.

Nắng xuân vừa sinh, bốn con ngựa phi nhanh làm bùn xuân bắn lên. Trên cây chim tranh nhau hót, khắp nơi đầy làn khói bếp, đây sao lại là một thế giới tàn khốc?

Tư Đồ Thiên Tâm cười ngựa đi sau Quách Ngạo Bạch, hắn cảm thấy rất hứng thú với Quách Ngạo Bạch, có lẽ là do tuổi tác khá gần.

- Quách đại ca, huynh là người dùng kiếm, ta cũng là người luyện kiếm, vì sao ta xuất kiếm không đẹp như huynh, cũng không nhanh như huynh?

- Không! Kiếm của ta không phải luyện để nhìn, những chiêu thức kia chỉ

là hư hư thực thực, để khiến người ta hoa mắt rối loạn, do đó trúng kiếm mà thôi. Còn về ta xuất kiếm nhanh, là vì ta muốn nó nhanh.

- Vì sao ta muốn kiếm nhanh, nhưng nó vẫn cứ không nhanh?

- Bởi vì người muốn kiếm nhanh, nhưng cũng không luyện kiếm nhanh.

- Huynh muốn nói?

- Luyện.

- Chuyện đó ngoại trừ cần mẫn, còn phương pháp khác khiến kiếm chiêu nhanh nhạy không?

- Không có.

Quách Ngạo Bạch thẳng thắn nói:

- Ta từ bốn tuổi đã được gia phụ truyền dạy kiếm pháp, mỗi ngày ít nhất phải rút kiếm ngàn lần. Thất Trùng Thiên kiếm pháp cơ bản chỉ có bảy thức, những thức khác đều là biến hóa. Mỗi ngày ta luyện một thức một ngàn lần, đến năm ngoài mới có thể sử dụng bảy kiếm, nhanh nhất có thể liên tục đâm ra chín mươi tám kiếm. Nếu như người chuyên cần, bất kỳ chiêu thức nào cũng có thể trở thành tuyệt chiêu; còn nếu người lười biếng, bất kỳ tuyệt chiêu nào cũng là bại chiêu.

Tư Đồ Thiên Tâm nghe đến ngần ngơ một hồi, le lưỡi ra. Tư Đồ Khinh Yến bên kia cũng đang truy hỏi Phương Chấn Mi:

- Võ công của huynh lợi hại như thế, có thể dạy ta một chiêu không?

Phương Chấn Mi cười nói:

- Cô nên bảo lệnh tôn dạy mới phải, võ công của ta còn kém xa lệnh tôn.

- Hứ, ta không cần, võ công mà cha dạy đều cứng nhắc, không hề thú vị chút nào.

- Vậy thì không được, công phu của ta càng không thú vị.

- Không, huynh gạt ta, con người huynh thú vị như thế, võ công nhất định cũng rất thú vị. Có phải huynh không thích ta, không chịu dạy ta?

Tư Đồ Khinh Yến nghiêng đầu nhìn chăm chú vào Phương Chấn Mi.

Phương Chấn Mi nhìn Tư Đồ Khinh Yến vẫn còn nét ngây thơ, không nhìn được sờ cảm, thở dài một tiếng, gần như nhận định mình đã “già” rồi:

- Được rồi, ta sẽ dạy cô một chiêu.

Tư Đồ Khinh Yến cao hứng đến mức gần như nhảy khỏi lưng ngựa, vỗ tay kêu lên:

- Tốt quá, dạy bây giờ, dạy ngay luôn đi!

- Được, cô nghe nhé, mỗi ngày đổ một lớp dầu thật dày lên sàn gỗ nhãn bóng, mỗi chân cột mười cân chì, đáy giày đóng mười một hạt dương mai, sau đó chạy tới chạy lui, càng nhanh càng tốt. Một ngày ít nhất liên tục một canh giờ, hơn nữa không được gián đoạn, không được sợ té. Thứ nhất có thể luyện bước, thứ hai có thể luyện khinh công, thứ ba có thể luyện khí.

Hắn nghiêng đầu thấy Tư Đồ Khinh Yến đang trợn to hai mắt, không nhìn được cười nói:

- Chẳng thú vị chút nào đúng không? Được, nếu như muốn thú vị, vậy trên đầu đội một cây nến, lúc chạy không được để nó rơi xuống, khi công lực cao một chút thì ngọn nến cũng không được tắt. Cô chịu luyện ba năm, có thể bắt người trong nháy mắt, không gây ra một chút tiếng động nào.

Tư Đồ Khinh Yến trợn to mắt, một lúc sau mới có thể nói:

- Không sao, ta nghĩ vẫn nên gây ra một chút tiếng động thì tốt hơn, tránh làm cho người khác giật mình.

Một nhóm bốn ngựa vừa đến bên ngoài Thí Kiếm sơn trang, lập tức có đệ tử Thí Kiếm sơn trang phi ngựa gấp báo. Tứ trang chủ của Thí Kiếm sơn trang là “Thiết Cung Ngân Đạn” Lộ Anh Phong liền nghênh đón ngoài cửa lớn:

- Phương công tử, Quách thiếu hiệp, cuối cùng các người đã trở về rồi. Tư Đồ trang chủ thấy hai vị cả đêm không về, sốt ruột vô cùng, suýt nữa đã cùng Hà nhị ca và Âm Dương tam ca đi Trường Tiểu bang rồi.

Phương Chấn Mi chấp tay cười nói:

- Bởi vì dọc đường gặp phải người quen, chậm trễ một chút, đã khiến đám trang chủ phí tâm, thứ lỗi thứ lỗi!

Lộ Anh Phong cười lớn nói:

- Phương công tử sao lại nói như vậy, công tử bốn ba lao碌 vì tậ trang, chúng ta cảm ơn còn không kịp nữa là.

Phương Chấn Mi cũng cười nói:

- Thật ra người bốn ba không phải tại hạ, mà là vị Quách thiếu hiệp này, một mình xông vào Trường Tiểu bang, giết đi một hương chủ, một kỳ chủ và một đường chủ của Trường Tiểu bang, còn giết mấy chục bang đồ, thật khiến tại hạ xấu hổ.

Quách Ngạo Bạch cười nói:

- Phương huynh, huynh quá lời rồi. Trên giang hồ gọi huynh là “nhân giả

vô địch”, là anh hùng hào kiệt duy nhất trong ba trăm năm nay tay không dính máu, không giết một người, trận chiến hôm qua mới biết lời đồn không sai.

Lộ Anh Phong cười nói:

- Hai vị đều là thiếu niên anh hiệp, quá khiêm tốn rồi. Tới đây, mau xuống ngựa nghỉ ngơi một chút, trang chủ đã chờ đến sốt ruột rồi.

Chợt nghe Tư Đồ Khinh Yến giận dỗi nói:

- Lộ Tứ thúc, thúc chỉ lo nhìn người ta, đã quên cả Yến nhi Tâm nhi rồi!

Lộ Anh Phong nhìn thấy chị em Tư Đồ, dường như ngạc nhiên, nhưng lập tức khôi phục vẻ tươi cười, nói:

- Nào, Tiểu Yến Thiên Tâm, sao các cháu lại về chung với Phương công tử và Quách thiếu hiệp?

Tư Đồ Thiên Tâm giành nói:

- Chúng cháu vốn định đi Thanh Vân tiêu cực một chuyến, bái phỏng Hồ Diên bá bá, ai ngờ nửa đường lại gặp phải người của Trường Tiểu bang, muốn bắt giữ chúng cháu. Chúng cháu giao chiến một hồi, sau đó xuất hiện một kẻ gọi là cái gì... cái gì Lô, hình như là phó bang chủ Trường Tiểu bang. Hắn vừa tới, chúng cháu cũng không cần đánh nữa... Thảm gia thúc thúc vì bảo vệ chúng cháu nên đã hi sinh.

Lộ Anh phong động dung nói:

- Thiết Quyền Khuất Lô?

Tư Đồ Thiên Tâm vội nói:

- Đúng! Chính là hắn. Chúng cháu vừa đánh vừa chạy, hắn căn bản không cần ra tay. Sau đó... sau đó lại gặp được hai vị Phương công tử và Quách thiếu hiệp này, cùng một vị hình như gọi là Ngã Thị Thùy gì đó, đã đuổi hắn chạy đi rồi.

Lộ Anh Phong kinh ngạc hỏi:

- Khuất Lô thế nào rồi?

Tư Đồ Thiên Tâm đáp:

- Chạy rồi.

Tư Đồ Khinh Yến nói tiếp:

- Không chỉ chạy đi, hơn nữa còn bị đứt một tay.

Lộ Anh Phong kinh hãi:

- Cái gì?

Tư Đồ Thiên Tâm thành thật nói:

- Đúng vậy, là Quách thiếu hiệp trước tiên thu hút sự chú ý của hắn, Phương công tử nắm lấy một tay của hắn, Ngã Thị Thùy đại hiệp một chưởng chặt xuống, đã đứt rồi.

Lộ Anh Phong nghe được sững sốt đứng ngây ra tại chỗ. Phương Chấn Mi cười nói:

- Bây giờ chúng ta có thể đi gặp trang chủ rồi chứ?

Lộ Anh Phong giống như chợt tỉnh giấc mộng, vội cười nói:

- Có thể có thể, hai vị cứ vào trước, ta dẫn Yến nhi Tâm nhi đi thay y phục rồi sẽ tới ngay.

- Bình an là tốt rồi.

Tư Đồ Thập Nhị nhíu đôi mày trắng sầu tư quá độ, khẽ vuốt râu trắng, nhẹ giọng nói:

- Lần này Quách hiền chất đi Trường Tiểu bang, có thể khiến địch nhân mất hồn mất vía, dĩ nhiên là thanh danh tăng vọt. Nhưng lỡ may có gì sơ suất, bảo lão hủ làm sao ăn nói với Quách bảo chủ đây?

- Lần này may mắn được Phương huynh đến cứu.

Quách Ngạo Bạch nói:

- Nếu không thì cháu đã rơi vào tay Phương Trung Bình rồi.

- Hai vị vì tề trang mà không để ý đến an nguy như vậy, thật khiến lão hủ vạn phần sợ hãi.

Tư Đồ Thập Nhị nhìn Quách Ngạo Bạch, cảm thấy chỉ trong một đêm thái độ kiêu ngạo của hắn đã thay đổi hoàn toàn:

- Phương Trung Bình là võ lâm đệ nhất khoái kiếm, người này tuổi trẻ ưu việt, chỉ tiếc tâm địa độc ác, đố kỵ dễ giận. Có điều một thức “Chưởng Kiếm” của hắn có thể nói là thiên hạ nhất tuyệt, cho đến nay cũng không ai có thể luyện xuất sắc hơn hắn. Còn về Khuất Lôi, trong Trường Tiểu bang võ công chỉ xếp dưới Tăng Bạch Thủy, hôm nay lại bị các người chặt đi một tay, ài, e rằng ân oán với Trường Tiểu bang đã định rồi. Có điều đại hiệp Ngã Thị Thùy là cháu của Tăng Bạch Thủy, đã muốn giết công tử, nhưng lại chịu ra sức diệt trừ ác đồ của Trường Tiểu bang, quả thật khiến người ta khó hiểu...

Phương Chấn Mi nói:

- Tại hạ cảm thấy Ngã Thị Thùy bị ép buộc phải giết tại hạ, có thể hẳn đã đáp ứng với người nào đó... trận chiến ngày mai đúng là khiến tại hạ khó xử.

Tư Đồ Thập Nhị thở dài nói:

- Thật ra hai người đều là thiếu niên hào kiệt, tội gì phải quyết chiến? Kết làm tri kỷ không phải tốt hơn sao? Ài... có điều Phương công tử giao thủ với Ngã Thị Thùy, theo như cách nhìn của lão hủ, Phương công tử là người nắm chắc phần thắng... Ài, nếu không vì chuyện của tệt trang thì sao lại liên lụy đến hai vị thiếu hiệp.

Phương Chấn Mi vội nói:

- Sao lại nói như vậy! Cho dù tại hạ không bị cuốn vào chuyện này, Ngã Thị Thùy nhất định cũng sẽ đến tìm tại hạ, mục tiêu của hẳn là tại hạ chứ không phải Thí Kiếm sơn trang.

Quách Ngạo Bạch cũng nói:

- Cháu cũng hi vọng có thể làm một số chuyện oanh oanh liệt liệt, không muốn sống một cách yên yên tĩnh tĩnh, như vậy chẳng bằng chết đi còn hơn.

Tư Đồ Thập Nhị hớp một ngụm trà xanh, nhìn lá trà nổi lên trong ly, xanh xanh, mỏng mỏng, giống như những con thuyền nhỏ:

- Ta luôn cảm thấy những chuyện này đều liên quan đến Trường Tiểu bang và tệt trang, ài...

Đột nhiên cánh cửa “rầm” một tiếng bị đụng ra, một người áo quần rối tung chạy vào, hét lớn:

- Trang chủ, đại ca, không hay rồi, Yến nhi Tâm nhi bị người ta bắt đi rồi!

Tư Đồ Thập Nhị lập tức đứng dậy, đỡ lấy Lộ Anh Phong, quan tâm hỏi:

- Tứ đệ, đệ có bị thương không? Có nặng không?

Y thân là chủ nhân một trang, cốt nhục bị bắt, trước tiên không trách hỏi mà lại quan tâm đến thương thế đám trợ thủ của mình, quả thật có phong độ tông sư.

Lộ Anh Phong thở hỗn hên lớn tiếng nói:

- Vừa rồi đệ dẫn Yến nhi Tâm nhi trở lại Thanh Phong các, đột nhiên gặp một người áo đen, ra tay như điện, sau khi đánh lui đệ còn dùng đao chém ba tên đệ tử có mặt ở đó, bắt Yến nhi và Tâm nhi đi. Lúc đệ đuổi theo, hăn bỗng ném cho đệ một hòn đá, đệ vừa chụp lấy thì hăn đã không thấy nữa...

Tư Đồ Thập Nhị trầm ngâm một hồi, hỏi:

- Đệ có nhận ra người đó không?

Lộ Anh Phong nói:

- Không nhận ra, nhưng hăn nói mình là Ngã Thị Thù.

Tư Đồ Thập Nhị giật mình:

- Cái gì?

Liên quay đầu nhìn Phương Chấn Mi.

Phương Chấn Mi lẩm bẩm nói:

- Là hăn sao?

Tư Đồ Thập Nhị lại hỏi Lộ Anh Phong:

- Ba tên đệ tử kia thì sao?

Y vẫn quan tâm đến mỗi người trong trang.

Lộ Anh Phong thở dốc nói:

- Chết cả rồi.

Quách Ngạo Bạch cả giận nói:

- Ngã Thị Thùy sao có thể làm chuyện như vậy!

Lộ Anh Phong lấy ra một hòn đá, nói:

- Chính là hòn đá này, trên đó còn bọc giấy, đại ca, thư này là cho huynh.

Tư Đồ Thập Nhị đưa tay cầm lấy, nói:

- Được.

Y mở tờ giấy ra, chỉ thấy phía trên viết:

Tư Đồ trang chủ đại giám.

Huyết Hà thần kiếm và hai người Kinh Yến Thiên Tâm của quý trang đều ở chỗ đệ đây. Nếu các hạ muốn kiếm muốn người, tốt nhất tối nay trang chủ có thể tự mình quang lâm tề bang một chuyến, xin cung nghênh đại giá. Nếu quý trang đi hơn một người, đó là cố ý gây hấn, đến lúc đó người kiếm đều hủy, đừng trách vô tình. Khuyên huynh đài đừng lỡ chuyến tối nay, để tránh sáng mai hối hận không kịp.

Đệ bạch thủy cần bái.

Lộ Anh Phong hỏi Tư Đồ Thập Nhị:

- Đại ca, trong đó viết gì?

Tư Đồ Thập Nhị quay sang Lộ Anh Phong phất phất tay, mệt mỏi nói:

- Tứ đệ, đệ trước tiên tới Thanh Hàn các nghỉ ngơi một chút rồi tính sau, mấy chuyện này tự ta sẽ xử lý.

Tư Đồ Thập Nhị vẫn ngồi ngay ngắn trên ghế gỗ đàn hương, hớp từng ngụm từng ngụm trà. Lá thư kia đã đưa cho Phương Chấn Mi xem qua, lúc này Quách Ngạo Bạch đang xem, sau khi xem xong liền giận dữ vỗ bàn:

- Nào có chuyện như vậy, Tăng Bạch Thủy thật hiệp người quá đáng, để tối nay thiếu gia tìm hãn tính số!

Tư Đồ Thập Nhị thở dài nói:

- Quách hiền chất không nên xung động!

Y quay đầu nói với Phương Chấn Mi:

- Tăng Bạch Thủy ngang nhiên thừa nhận đã trộm Huyết Hà thần kiếm của ta, lại dám lén vào tề trang bắt cốt nhục của ta, âm mưu tất lớn. Bản ý của hãn là muốn hẹn ta một mình đi đến, chỉ cần có thể diệt trừ ta, Thí Kiếm sơn trang sẽ không công tự phá. Hãn quá xem thường Thí Kiếm sơn trang rồi, ngoại trừ lão hủ ra, Bất Nhạc và Hắc Tử đều đã chuẩn bị cùng tồn vong với Thí Kiếm sơn trang. Hãn đã hẹn một mình ta đến, nếu ta dẫn mọi người đi theo, chẳng những tỏ ra yếu thế, hơn nữa tính mạng của Yến nhi Tâm nhi có thể gặp nguy hiểm. Còn nếu ta không đi, người trong thiên hạ sẽ chê cười, tính mạng của Yến nhi Tâm nhi cũng khó được bảo toàn. Lão phu quyết định tối nay sẽ đi Trường Tiểu bang một chuyến, cho dù Trường Tiểu bang là đầm rồng hang hổ, ta cũng muốn xông pha một lần. Lỡ may ta không bảo vệ được mình, chỉ mong Phương công tử ngăn cản đám Hắc Tử đừng làm chuyện hi sinh vô ích, hành động thiếu suy nghĩ, cũng xin Quách thiếu hiệp giúp đỡ Bất

Nhạc chủ trì chính nghĩa võ lâm.

Phương Chấn Mi hờ hững cười nói:

- Trang chủ không thể mạo hiểm. Trường Tiểu bang chỉ giới hạn một người đi đến, cũng không chỉ định là người nào, tại hạ có thể thay trang chủ đi Trường Tiểu bang.

Tư Đồ Thập Nhị kiên quyết nói:

- Không được. Đây là chuyện của Thí Kiếm sơn trang, nên do người của Thí Kiếm sơn trang xử lý, chúng ta đã làm phiền hai vị quá nhiều rồi. Ngoại trừ lão phu ra, trong Thí Kiếm sơn trang e rằng không ai là đối thủ của Tăng Bạch Thủy, cho nên ta không đi không được.

Phương Chấn Mi nói:

- Trang chủ cho rằng “tri giao trên đời, vì tình vì nghĩa, hai sườn cầm đao, quyết không chối từ”, lời này có đúng không?

Tư Đồ Thập Nhị trầm ngâm nói:

- Cái này...

Phương Chấn Mi quả quyết nói:

- Trang chủ không cần suy nghĩ nhiều, nếu cảm thấy xem thường tại hạ, chúng ta sẽ lập tức rời khỏi đây, sau này không dám bước vào Thí Kiếm sơn trang một bước. Nếu không thì tối nay tại hạ quyết thay trang chủ đi Trường Tiểu bang. Thí Kiếm sơn trang không thể thiếu trang chủ, bằng không thì quần long không đầu. Phương Chấn Mi không có gì vướng bận, quyết chiến với Tăng bang chủ một trận thì đã làm sao.

Tư Đồ Thập Nhị nhất thời không biết nói gì:

- Chuyện này... ài!

Đột nhiên giống như nhớ đến chuyện gì, liền nói:

- Phương công tử tài nghệ siêu quần, dĩ nhiên là nhân tuyển thích hợp. Có điều Phương lão đệ đừng quên ngày mai sẽ quyết chiến với Ngã Thị Thùy, nếu hôm nay điều tức không đủ, lại hao tổn thể lực, vậy thì quá bất trí rồi.

Phương Chấn Mi cười lớn nói:

- Tối nay tại hạ cũng muốn tra xem Ngã Thị Thùy có phải là tiểu nhân phản phúc hay không. Nếu hãn thật sự nổi giáo cho giặc, ngày mai chiến đấu với hãn, tại hạ có thể yên tâm xuất thủ. Còn nếu hãn là anh hùng hảo hán, trận chiến ngày mai bảo tại hạ làm sao xuống tay được? Đây cũng xem như tại hạ vì chuyện riêng mà đi Trường Tiểu bang, Phương Chấn Mi không có sở trường, chỉ có lá gan, nếu trang chủ còn từ chối thì là xem thường tại hạ rồi.

Tư Đồ Thập Nhị trầm ngâm một lúc, nói:

- Ài, chuyện này không được...

Quách Ngạo Bạch cắt lời:

- Thay trời hành đạo, việc nghĩa nên làm, nếu trang chủ năm lần bảy lượt ngăn cản, vậy chẳng khác nào không muốn giúp người khác hoàn thành nguyện vọng. Nếu võ công của cháu cao hơn Phương huynh, cháu sẽ ngăn cản thậm chí thay huynh ấy đến đó. Nhưng cháu tự biết tài không bằng người, đi như vậy chỉ sẽ làm hại lệnh ái lệnh lang, còn liên lụy đến Phương huynh. Xin trang chủ đừng cố chấp nữa!

Tư Đồ Thập Nhị trầm tư một hồi, cuối cùng thở dài nói:

- Được! Chỉ hi vọng công tử trước tiên nghỉ ngơi một chút, dùng xong bữa tối rồi mới đi Trường Tiểu bang. Dù sao chỉ cần tối nay đi là được, không xem như thất ước.

Phương Chấn Mi trầm tĩnh một hồi, nói:

- Tại hạ cảm thấy sự tình cấp bách, cứu người như cứu hỏa, nên đi sớm thì tốt hơn, đành phải tạ lỗi với trang chủ rồi.

Tư Đồ Thập Nhị quả quyết nói:

- Lúc này còn chưa tới giờ Ngọ, công tử đến đó có hơi sớm quá. Dù thế nào công tử cũng nên nghỉ ngơi một hồi, đợi ta chuẩn bị rượu và thức ăn để công tử gia tăng thanh thể trước khi đi.

Phương Chấn Mi nhìn sắc trời một chút, cuối cùng khẽ thở dài, nói:

- Vậy tại hạ từ chối là bất kính rồi.

LONG HỒ PHONG VÂN

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 8 : Bang Chủ Trường Tiểu Bang

Trong đại viện của Trường Tiểu bang.

Ngoài đại viện là tầng tầng hộ vệ dày đặc như thùng sắt, còn trong đại viện lại rất yên tĩnh, giống như không có một người nào.

Không, có người, có một người.

Người này mặc một bộ trường bào màu trắng, đứng giữa đình viện, mặt trời chiếu lên người hắt giống như biến thành ánh trắng, không hề nóng nực đốt người, ngược lại có vẻ âm trầm lạnh lẽo, khiến cho chiếc bóng của hắt vừa cao, vừa lớn, vừa dài.

Người này chấp tay sau lưng, giống như đang nhìn trời, cũng giống như đang nhìn đất, càng giống như chẳng nhìn gì cả, nhưng tất cả mọi thứ chung quanh đều lần lượt rơi vào trong mắt hắt. Chẳng hạn như trong Thiết Huyết đường có một tên thủ vệ ngủ gật khi làm nhiệm vụ, hình phạt là cắt đi ngón út; trong Kinh Đại viện có một cây hòe già ngã xuống, vừa trồng lại một cây dâu nhỏ.

Hắt đang nghĩ, Trường Tiểu bang hoành hành giang hồ mấy chục năm, luôn nói là làm, cho dù đối với người mình cũng tàn nhẫn như vậy. Chỉ có tàn nhẫn mới khiến thuộc hạ sợ hãi phục tùng, giống như tên thủ vệ của Thiết Huyết đường kia, sau này chắc chắn sẽ không dám ngủ gật lúc đang làm việc nữa.

Những người khác cũng sẽ không dám ngủ gật khi đang làm nhiệm vụ.

Mà Trường Tiểu bang đã ăn sâu bén rễ trên giang hồ, trong võ lâm, lá cờ uy chấn tám phương, danh dương bốn biển đã được dựng lên, bây giờ nên thay một lá cờ mới hoàn toàn khác, đó là minh chủ võ lâm, thiên hạ về một.

Người này vừa suy nghĩ vừa đắc ý, quay người khẽ cười một tiếng. Chỉ thấy hắn khoảng năm mươi tuổi, ba chòm râu đen buông thẳng xuống ngực, trên đầu đội một chiếc khăn nho sĩ, giống như một lá cờ nhỏ màu trắng tung bay phần phật. Nhưng sắc mặt của hắn lập tức trở nên trầm trọng, bởi vì hắn nhớ tới Thí Kiếm sơn trang. Nhớ tới Thí Kiếm sơn trang thì hắn lại không thể yên lòng.

Trên giang hồ hiện giờ, thế lực có thể đối kháng với Trường Tiểu bang chỉ có Phong Vân tiêu cục và Thí Kiếm sơn trang. Phong Vân tiêu cục thanh thế to lớn, nằm ở Khai Phong xa xôi, cục chủ là Long Phóng Khiếu, “Cửu Đại Quan Dao” của y tuy danh chấn giang hồ, nhưng nước xa không cứu được lửa gần, không uy hiếp được Trường Tiểu bang. Chỉ có Thí Kiếm sơn trang cùng ở thành Trường An, Tư Đồ Thập Nhị cũng là người đức cao vọng trọng. Những năm gần đây tuy Trường Tiểu bang ngày càng người đông thế mạnh, nhưng Thí Kiếm sơn trang cũng dần dần hùng mạnh, đã trở thành mối họa ngầm của Trường Tiểu bang. Cho nên nhất định phải tiêu diệt Thí Kiếm sơn trang trước, Trường Tiểu bang mới có thể xưng bá võ lâm.

Người này đang suy nghĩ, đột nhiên nói:

- Khuất Lôi?

Bên ngoài tường viện sau lưng người này bỗng có một người nhảy vọt lên, giống như một cây dùi lớn cắm thẳng xuống đất, sau đó khom người nói:

- Bái kiến bang chủ!

Tăng Bạch Thủy cũng không xoay người, hai hàng lông mày nhíu lại, hỏi:

- Người đã đứt tay trái?

Khuất Lôi lễ độ cung kính nói:

- Vâng.

Trong lòng lại thầm giật mình, Tăng bang chủ lại có thể từ âm thanh lúc mình đáp xuống đất nghe ra được tay trái mình bị đứt.

Hai hàng lông mày của Tăng Bạch Thủy giãn ra, trầm giọng hỏi:

- Kẻ nào làm?

Khuất Lôi oán hận nói:

- Phương Chấn Mi, Ngã Thị Thùy, Quách Ngạo Bạch.

Tăng Bạch Thủy cau mày nói:

- Ba người bọn chúng đánh một mình người? Không thể nào.

Khuất Lôi căm hận nói:

- Không phải. Là ba người bọn chúng không hẹn mà cùng ra tay, Quách Ngạo Bạch thu hút sự chú ý của tôi, Phương Chấn Mi khống chế cổ tay tôi, Ngã Thị Thùy một chưởng chặt xuống...

Tăng Bạch Thủy bỗng xoay người, hai mắt bắn ra ánh sáng như đốm lửa. Tuy rằng Khuất Lôi quyền đánh thiên hạ, nhưng cũng sợ đến tâm thần chấn động. Chỉ nghe Tăng Bạch Thủy nói:

- Ngã Thị Thùy lại dám đả thương người?

Khuất Lôi vội nói:

- Hãn còn nói với Phương Chấn Mi rằng hãn muốn tiêu diệt Trường Tiểu bang.

Đột nhiên xương cốt toàn thân Tăng Bạch Thủy kêu lên lách cách, hai mắt bắn ra ánh sáng như lửa đỏ, nhưng trong nháy mắt lại khôi phục như cũ, hồ hững nói:

- Không hề gì, dù sao loại người muốn làm anh hùng hào kiệt như bọn chúng chỉ là những kẻ ngồi ăn không dám nói. Sáng mai quyết chiến với Phương Chấn Mi, chỉ sợ hãn sẽ không còn mạng trở về.

Khuất Lôi nghe vậy liền ngẩn ra, hỏi:

- Xin hỏi bang chủ làm sao biết được ngày mai Phương Chấn Mi và Ngã Thị Thùy sẽ quyết chiến?

Tăng Bạch Thủy lạnh nhạt nói:

- Kẻ mà người muốn bắt sao rồi?

Khuất Lôi vội cúi đầu, nói:

- Ty chức đáng chết! Bởi vì...

Tăng Bạch Thủy cười nói:

- Người không cần giải thích, ta đã biết tất cả rồi. Hiện giờ con gái và con trai của Tư Đồ Thập Nhị đang bị nhốt trong Thiết Huyết đường, đêm nay Tư Đồ Thập Nhị hoặc Phương Chấn Mi sẽ tự tới nạp mạng.

Khuất Lôi ngạc nhiên nói:

- Bang chủ, Tư Đồ Khinh Yến và Tư Đồ Thiên Tâm không phải được bọn Phương Chấn Mi đưa về Thí Kiếm sơn trang à? Tại sao lại...

Tăng Bạch Thủy cười lạnh nói:

- Người nghĩ Thí Kiếm trang là nơi an toàn của Tư Đồ Thập Nhị sao?

Khuất Lôi bỗng tỉnh ngộ, cười nói:

- Thì ra là hửn! Ha ha... lần này công lao của hửn thật lớn! Đáng thương cho Tư Đồ lão nhi còn không phát giác ra!

Đột nhiên từ ngoài tường vang lên một giọng nói:

- Phương Trung Bình bá kiến bang chủ!

Tăng Bạch Thủy lạnh nhạt “ừ” một tiếng. Một người áo trắng phi thân vào trong, vừa thấy Khuất Lôi liền kinh ngạc nói:

- Phó bang chủ, sao tay của ngài...

Khuất Lôi cảm phẫn nói:

- Là ta quanh năm đánh nhận, hôm nay lại bị nhận mỗ mù mắt, đừng nói nữa!

Tăng Bạch Thủy đột nhiên hỏi:

- Mấy ngày nay bị Mã Nhị của Thí Kiếm trang và Quách Ngạo Bạch của Hàm Ứng bảo đến quấy nhiễu, rốt cuộc mất bao nhiêu người?

Phương Trung Bình đáp:

- Ty chức đã điều tra, đám người Mã Nhị kia đã giết Thanh kỳ hương chủ Tôn Ngọc Đường, Bạch kỳ hương chủ Triệu Côn và Hồng kỳ hương chủ Thẩm Tứ, còn Quách Ngạo Bạch đem qua xông vào bang giết Lam kỳ hương chủ Hưu Siêu Nguyên, Hắc kỳ hương chủ Tạ An Chính và Bạch kỳ hương chủ Nghê

Hướng Thiên, ngoài ra đem qua đệ tử của Thanh Kỳ đường và Lam Kỳ đường tử thương khoảng hơn bảy mươi người, đệ tử của Bạch kỳ đường cũng thương vong một chút.

Tăng Bạch Thủy hừ lạnh một tiếng, nói:

- Kẻ địch mới đến một người, người lại không bắt giữ được hẳn, mà thương vong trong bang lại nhiều như vậy, người chịu trách nhiệm được không?

Phương Trung Bình cúi đầu nói:

- Vâng, ti chức đáng chết. Nếu không phải Phương Chấn Mi cố ý cản trở, Quách Ngạo Bạch chắc chắn đã chết rồi.

Tăng Bạch Thủy cười lạnh nói:

- Nếu không phải người thua dưới tay Phương Chấn Mi, ta đã sớm dùng bang quy xử trí người rồi.

Phương Trung Bình nghe được liền giật mình. Tăng Bạch Thủy lập tức nói với Khuất Lôi:

- Hiện nay trong vòng mấy trăm dặm, còn bang phái nào có thể gây họa không? Còn môn phái nào ủng hộ Thí Kiếm trang không? Người nói thử xem!

Khuất Lôi nói:

- Chỉ có Hàm Ứng bảo, Hàm Bích lâu và Thanh Vân tiêu cục.

Tăng Bạch Thủy “ừ” một tiếng, nói:

- Nói tiếp đi!

Khuất Lôi đỉnh đạc nói:

- Phía đông là Hàm Ứng bảo. Bảo chủ Quách Thiên Định sở trường Thất Trùng Thiên kiếm pháp, nghe nói đã luyện tới Cửu Trùng Thiên, vượt qua tất cả những người tu luyện loại kiếm pháp này. Mỗi khi Thí Kiếm sơn trang gặp nguy, Hàm Ứng bảo chắc chắn sẽ dốc sức tương trợ; mỗi lần Hàm Ứng bảo gặp nạn, Thí Kiếm sơn trang cũng nhất định sẽ phái người cứu giúp. Cho nên muốn diệt Thí Kiếm sơn trang, trước tiên phải trừ Hàm Ứng bảo.

Tăng Bạch Thủy lạnh nhạt nói:

- Rất tốt.

Khuất Lôi lại nói tiếp:

- Phía nam là Hàm Bích lâu. Hàm Bích lâu thoạt nhìn chỉ là lầu ngói, nhưng lại có thực lực nhất định. Người đứng đầu Âu Dương Tảo Nguyệt là nữ trung hào kiệt, những nữ nhân thanh lâu yếu ớt trong khu vực này đều dựa vào bà ta che chở. Bà ta là chí giao của Tư Đồ lão nhi, tuy rất ít khi lui tới, nhưng lại canh phòng cho nhau. Hai đứa con gái nuôi của bà ta là Công Tôn U Lan và Công Tôn Nguyệt Lan đều tài năng xinh đẹp, tinh thông văn võ. Công Tôn Nguyệt Lan có một người bạn thân, chính là Ngã Thị Thù...

Nói đến đây, trên mặt Khuất Lôi lại hiện lên vẻ căm phẫn.

Tăng Bạch Thủy nói:

- Nói tiếp đi!

Khuất Lôi dừng một chút, sau đó nói tiếp:

- Phía bắc là Thanh Vân tiêu cục. Thanh Vân tiêu cục là một trong ba phân cục lớn của Phong Vân tiêu cục Khai Phong phủ. Hai phân cục khác là

Phi Vân tiêu cục và Trì Vân tiêu cục, năm ngoái đều đều bị chúng ta đập tan rồi, chỉ còn lại Thanh Vân tiêu cục mạnh nhất. Cục chủ Hồ Diên Nhất Định được xưng là “Kim Tiên Vô Địch”, hiện giờ đang ở cùng với cục chủ chạy trốn của Phi Vân tiêu cục là “Phi Vân Thập Bát Chương” Tiết Chính Âm, cộng thêm người sống sót duy nhất nhưng võ công cao nhất của Trì Vân tiêu cục là “Tuyết Hoa Thần Kiếm” Tương Thanh Phong. Ba người này liên thủ, khiến cho Thanh Vân tiêu cục rất khó đối phó. Hồ Diên Nhất Định, Long Phóng Khiếu và Tư Đồ Thập Nhị tình như anh em, một khi Thí Kiếm sơn trang gặp nạn, Thanh Vân tiêu cục tuyệt đối sẽ không ngồi nhìn. Hơn nữa chúng ta trước sau hủy đi Phi Vân tiêu cục và Trì Vân tiêu cục, Tiết Chính Âm và Tương Thanh Phong đã sớm muốn phản kích Trường Tiểu bang. Cho nên muốn độc bá Trung Nguyên, nhất định phải diệt trừ Thanh Vân tiêu cục, Hàm Bích lâu và Hàm Ứng bảo.

Tăng Bạch Thủy nói tiếp:

- Nói rất hay! Bây giờ chính là lúc diệt trừ bọn chúng!

Hai người Khuất Lôi, Phương Trung Bình nghe được đều giật mình. Tăng Bạch Thủy lạnh lùng nói:

- Chúng ta đã nghỉ ngơi dưỡng sức một khoảng thời gian, bây giờ chính là lúc xuất chinh. Ba mỗi họa ngầm này dĩ nhiên phải diệt trừ trước. Quách Ngạo Bạch đã giết người của Trường Tiểu bang ta, chúng ta sẽ hủy cả hang ổ của hắn, Hàm Ứng bảo phải chó gà không tha! Ngã Thị Thùy đã chặt một tay của người, người hãy giết chết người mà hắn yêu quý nhất! Sau khi chúng ta diệt trừ Thí Kiếm trang, sớm muộn gì cũng sẽ quyết chiến với Phong Vân tiêu cục, trước tiên hủy đi tay chân của Phong Vân tiêu cục vươn đến nơi này, cũng là chuyện quan trọng trước mắt.

Nói đến đây, Tăng Bạch Thủy bỗng ngửa mặt lên trời cười lớn:

- Ngã Thị Thùy hẹn Phương Chấn Mi vào sáng ngày mai, vậy tối nay nhất định ở lại Hàm Bích lâu, trời chưa tảng sáng hẳn sẽ lên đường... chính là như vậy. Khuất Lôi, bây giờ người lập tức dẫn người đi Hàm Ưng bảo, giết đến gà chó không tha! Phương Trung Bình, người dẫn theo nhiều người một chút, san bằng Thanh Vân tiêu cục! Sau đó khi tối nay còn chưa kết thúc, các người đợi Ngã Thị Thùy rời khỏi thì hợp sức tấn công Hàm Bích lâu.

Khuất Lôi và Phương Trung Bình rất phấn chấn, nghiêm trang nói:

- Rõ!

Tăng Bạch Thủy nhìn lên trời cười lớn nói:

- Đêm nay ta sẽ ngồi đợi Tư Đồ Thập Nhị hoặc Phương Chấn Mi. Bất kể là ai, Thí Kiếm trang không thể thiếu đi đầu não, Tư Đồ Thập Nhị càng không thể mất đi cánh tay phải như Phương Chấn Mi! Cho dù là ai tới, ta đều sẽ khiến hắn tới được nhưng không đi được. Đi đi!

Khuất Lôi và Phương Trung Bình cùng kêu lên:

- Cười lớn trên thiên hạ, chỉ một giang sơn này!

Trong tiếng cười lớn của Tăng Bạch Thủy, Khuất Lôi và Phương Trung Bình lui về phía sau, quay người rời đi. Tăng Bạch Thủy đột nhiên ngưng cười, hỏi:

- Khuất Lôi, tay trái của người có thuận tiện không?

Khuất Lôi xoay người nói:

- Đa tạ bang chủ, chút thương thế này, chỉ cần có địch để giết, có chuyện để làm, tôi sẽ quên đi đau đớn.

Tăng Bạch Thủy cười nói:

- Rất tốt, người luôn luôn rất dũng mãnh.

Sau đó ngạo nghễ nói:

- Trong vòng một ngày, chúng ta phải hủy Hàm Ứng bảo, phá Hàm Bích lâu, diệt Thanh Vân tiêu cục, hơn nữa phải giết Ngã Thị Thùy, chém Phương Chấn Mi, tự mình lấy mạng Tư Đồ Thập Nhị, xóa sổ Thí Kiếm sơn trang, xưng bá võ lâm, mình ta xưng vương! Ha ha ha ha ha ha ha...

Giọng nói như cú đem truyền thẳng ra ngoài chín tầng mây.

LONG HỒ PHONG VÂN

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 9 : Một Mình Xô vào Trường Tiểu Bang

Ánh trăng nửa đêm như nước mùa thu. Đêm xuân tươi đẹp như vậy, trầm tĩnh như vậy. Đêm vừa bắt đầu vẫn còn vài tia ráng nhạt, hiện giờ đều đã mất đi không tung tích.

Tại Trường Tiểu bang khí thế huy hoàng, không gì sánh nổi, trên ngói nhà yên lặng không một âm thanh, ngay cả một con mèo đêm cũng không có, càng không cần nói đến thú vật. Cứ như vậy, không hề đột ngột, một bộ áo trắng bông bành và ung dung, nhẹ nhàng lướt qua trong đêm xuân. Sau khi bay được một lúc, bóng áo trắng ngừng lại một chút để phân biệt phương hướng. Người này chính là Phương Chấn Mi.

Từ mái nhà rồng cuộn hổ ngồi của Trường Tiểu bang nhìn lên, chỉ thấy trăng trên trời sáng như nước, gió mây quay cuồng, khí phái hào hùng. Từ mái hiên nhìn xuống đình viện, yên yên tĩnh tĩnh, vắng lặng trang nghiêm. Phương Chấn Mi ngẩng đầu nhìn lên trời, không tìm được khe thở dài một tiếng, thầm nghĩ đây có lẽ là một đêm xuân không yên tĩnh nhất.

Gió nhẹ bỗng lướt qua đầu, lông mày Phương Chấn Mi nhướng lên, chợt nghe một giọng nói:

- Xem kiếm!

Cùng với đó là tiếng mũi nhọn xé gió đâm đến.

Phương Chấn Mi lập tức quay đầu, chỉ thấy trong trời đêm, một thanh trường kiếm như thác nước đâm thẳng vào vai trái hấn. Người tới chẳng

những kiếm pháp cao cường, hơn nữa cực nhanh, còn uyển chuyển ưu mỹ. Phương Chấn Mi khẽ than một tiếng, trên giang hồ hẳn rất ít khi thấy người dùng kiếm một cách khéo léo như vậy.

Hắn vừa suy nghĩ vừa đưa tay chụp một cái, trường kiếm đã nằm trong tay. Người nọ kéo một cái không ra được, kêu lên một tiếng, lại bị hắn kéo xuống nóc nhà.

Ánh trăng như nước, nhưng lại giống như nước hồ xao động, sóng sóng sánh sánh, cũng nhẹ nhẹ nhàng nhàng. Phương Chấn Mi chỉ cảm thấy trước mắt hoa lên, trước mặt là một bộ y phục màu đen, nhưng lại là tuyệt sắc hồng nhan mi mắt sinh xuân.

Thiếu nữ kia nhẹ nhàng đáp xuống mái ngói, vẻ mặt hơi kinh hãi, cặp mắt như nước cũng thoáng hiện lên vẻ hoảng hốt. Làn da của nàng như tuyết, thậm chí còn hơn cả tuyết, bởi vì còn có hồng hào lộ ra trong tuyết. Ngón tay của nàng như cỏ cói cầm lấy thanh kiếm kia, bởi vì cầm quá chặt nên tay khẽ run lên. Phương Chấn Mi thở dài, buông lỏng tay ra, thiếu nữ kia vừa kéo được kiếm, gần như mất đà không đứng vững được.

Phương Chấn Mi cười nói:

- Là Tăng đại tiểu thư?

Thiếu nữ kia không ngờ người trước mắt là một thanh niên vẻ mặt ung dung, tuấn tú tiêu sái như vậy, đang mỉm cười nhìn mình, không kìm được trong lòng rung động, sắc mặt đỏ lên, lập tức giả vờ lạnh lùng nói:

- Ai cần người quan tâm!

Câu này chẳng khác nào thừa nhận nàng chính là Tăng Đan Phượng.
Phương Chấn Mi cười nói:

- Trường Tiểu bang là nơi nào, há có thể cho người khác lui tới? Mà cô nương dung nhan tuyệt thế, thiên hạ có ai không ca tụng? Với dung mạo xinh đẹp của cô nương, trong Trường Tiểu bang còn ai khác nữa?

Những lời này đã khen ngợi sự xinh đẹp của nàng, Tăng Đan Phượng nghe được đương nhiên trong lòng thoải mái, nhưng vẫn ra vẻ lạnh lùng nói:

- Nói ngon nói ngọt, đồ không biết xấu hổ! Người là Tư Đồ Thập Nhị hay Phương Chấn Mi?

Phương Chấn Mi cười nói:

- Cô thấy ta là Tư Đồ trang chủ hay Phương Chấn Mi?

Tăng Đan Phượng dậm chân nói:

- Ta vốn ở đây chờ các người tới.

Phương Chấn Mi ngạc nhiên:

- Há?

Tăng Đan Phượng nói:

- Người không thể xuống, cha đã bày thiên la địa võng bên dưới, chờ các người tự chui đầu vào lưới. Hơn nữa người cũng không phải đối thủ của cha, mau trở về đi, nếu không thì sẽ không kịp nữa!

Phương Chấn Mi cười nói:

- Lệnh tôn võ công cái thế, mưu lược kiệt xuất, tại hạ không dám so sánh. Nhưng lần này ta tới cứu người, đã không để ý đến an nguy của mình rồi. Ta cũng lưỡng lự trước lệnh tôn đã an bài, có thể bình yên hay không phải xem ý trời thôi.

Tăng Đan Phượng dậm chân nói:

- Không được đâu! Tối nay ta định chờ người hoặc Tư Đồ Thập Nhị đến đây, khuyên các người mau mau trở về. Ta cũng biết, hành vi của cha quá thật khiến người trong thiên hạ xem thường. Ta cũng biết, người của Thí Kiếm sơn trang đều là nhân sĩ chính nghĩa trên giang hồ. Cho nên ta không đành nhìn các người tự diệt vong. Được rồi, người mau đi đi! Về phần đám người Tư Đồ Khinh Yến, ta sẽ tìm cách giải cứu, nếu như trộm được Huyết Hà thần kiếm, ta cũng sẽ đưa cho các người.

Phượng Chấn Mi cười nói:

- Tăng cô nương, đa tạ ý tốt của cô. Tuy cô sống ở Trường Tiểu bang, nhưng lại có tấm lòng hiệp nghĩa hiếm thấy như vậy, khiến tại hạ vô cùng kính phục. Vấn đề là cách làm của cô căn bản không giúp được chúng ta. Thử nghĩ xem, với sự cẩn thận của Tăng bang chủ, cô thực sự có thể cứu được người nhà Tư Đồ sao? Với sự khôn khéo của lệnh tôn, cô có thể trộm được Huyết Hà thần kiếm sao? Nhưng với sự thiết diện vô tư của Tăng bang chủ, nếu như cô làm càn, e rằng ông ta cũng sẽ không tha cho cô. Như vậy đáng giá sao? Vẫn nên để người ngoài cuộc như ta ra tay, ngược lại không phải bận tâm, như vậy ổn thoả hơn.

Những lời này đã nói trúng tâm sự trong lòng Tăng Đan Phượng, vành mắt cũng đỏ lên:

- Ta mặc kệ! Ông ta dám làm gì ta chứ? Ông ta luyện võ thành cường, lại muốn độc bá võ lâm, mẫu thân khuyên bảo không nghe, đành phải giả làm thích khách để cảnh cáo ông ta, không ngờ lại bị ông ta một chưởng đánh chết. Sau chuyện này cha rất hối hận, nhưng vẫn mưu đồ xưng bá, dã tâm không hề giảm đi. Mọi chuyện cha đều quan tâm đến ta, ra sức nuông chiều, cho dù ta cứu người nhà Tư Đồ ra, ông ta có thể làm gì? Dù sao ta cũng là con gái của ông ta.

Phương Chấn Mi đứng trong gió đêm thổi dài một tiếng, nhẹ giọng nói:

- Chính vì Tăng cô nương là con gái của ông ta, chúng ta càng không muốn hai cha con các người bất hòa. Phân tranh võ lâm sao có thể hại đến thân tình cha con? Đại nghĩa diệt thân tất nhiên đáng quý, nhưng nếu người ngoài có thể ra sức, cần gì phải lấy chính nghĩa để cầu người khác diệt trừ người thân. Trong võ lâm cũng không thể người người đều làm như vậy. Ta nghĩ nếu như Tư Đồ trang chủ ở đây, y nhất định cũng sẽ lựa chọn đi xuống liêu mạng.

Tăng Đan Phượng cuối cùng khóc lên, trong gió đêm đôi vai khẽ rung rung, quay lưng về phía Phương Chấn Mi.

Phương Chấn Mi do dự một lúc, sau đó đi tới nhẹ nhàng nói:

- Đan Phượng cô nương, người nhà Tư Đồ bị nhốt ở đâu, có thể cho ta biết không?

Tăng Đan Phượng vẫn đang nước nỡ, sau thời gian một chén trà mới miễn cưỡng nén bi thương, nói:

- Phía đông nam, đi thẳng về phía trước, vòng qua bờ hồ, đi qua cây cầu nhỏ có bảy ngôi đình, đình cuối cùng chính là Thiết Huyết đường. Cha nhốt bọn họ ở đó, Huyết Hà thần kiếm hình như cũng cất ở đó.

Phương Chấn Mi nói:

- Đa tạ cô nương!

Sau đó vỗ nhẹ hai vai Tăng Đan Phượng, nói:

- Cô nương bảo trọng!

Dứt lời liền lao về phía đông.

Tăng Đan Phượng quay đầu lại, dưới ánh trăng nước mắt lưng tròng, càng
hiển lộ khuôn mặt xinh đẹp động lòng người, run giọng nói:

- Công tử bảo trọng!

Nhưng tầm mắt mênh mang, nào còn có tung tích của Phương Chấn Mi.

LONG HỒ PHONG VÂN

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 10 : Hàm Ưng Bảo

Cùng là một vầng trăng, cùng là một đêm xuân, nhưng tại địa phương khác nhau lại có vẻ thê lương vô cùng. Trăng ẩn hiện giữa núi non, loáng thoáng màu xanh, ngay cả mây cũng là một màu xanh âm đạm, khiến người ta có cảm giác tiêu điều.

Núi liên miên, trên đỉnh núi tuyết trắng phủ đầy, hiện giờ tuy là tiết tháng mười, nhưng tuyết nơi này bốn mùa không tan. Ưng Sầu Nham, núi đá hiểm lạ khắp nơi.

Ưng Sầu Nham, đất đá kỳ dị, sơ suất một chút là có thể tan xương nát thịt, chẳng những người sâu, ngay cả chim ưng cũng sâu. Mà Hàm Ưng bảo nổi tiếng thiên hạ, dùng Thất Trùng Thiên kiếm pháp danh chấn giang hồ lại nằm ở đây.

Hàm Ưng bảo vững như thành đồng, nhiều năm qua không ít nhân sĩ tà phái muốn đánh hạ Hàm Ưng bảo, nhưng dựa vào địa thế hiểm trở, phần lớn chỉ lên được giữa sườn núi thì đã ngã xuống rồi, cho dù có thể lên được, nhưng làm sao là đối thủ của Hàm Ưng bảo?

Bảo chủ Hàm Ưng bảo là Quách Thiên Định, tính tình luôn nóng nảy dễ giận, nhưng lúc này lại đang hài lòng mãn nguyện. Y càng nghĩ càng đặc ý, Hàm Ưng bảo từ khi sáng lập đến nay đã hai mươi lăm năm, xem như đã có cơ nghiệp, “Thất Trùng Thiên kiếm pháp” của mình chẳng những đã luyện thành, hơn nữa còn sáng tạo ra hai tầng mới, trở thành “Cửu Trùng Thiên kiếm pháp”, bao nhiêu kẻ địch tới đều lần lượt thua dưới tay y.

Mà Bạch nhi của y, Quách Ngạo Bạch cũng không phụ kỳ vọng. Hàm Ưng bảo tổng cộng có ba trăm mười bảy người, già trẻ lớn bé đều biết võ, nhưng người luyện thành “Thất Trùng Thiên kiếm pháp” chỉ có một mình Quách Ngạo Bạch mà thôi. Xem ra Quách Ngạo Bạch rất nhanh cũng sẽ học được “Cửu Trùng Thiên kiếm pháp”.

Quách Thiên Định cảm thấy tuổi già rất được an ủi, Quách Ngạo Bạch cuối cùng cũng không khiến y thất vọng, y cũng không thẹn với hồn thiêng của mẫu thân của Quách Ngạo Bạch trên trời.

Y lại nghĩ mình đã hơn năm mươi, mà vợ già năm ngoái đã buông tay lìa trần, có lẽ mình cũng nên từ giã trần thế giang hồ, sống một cách điềm đạm qua những năm cuối cùng.

Quách Thiên Định vốn là người hào khí tận trời, nhưng mấy năm nay lại muốn dừng tay quy ẩn, tâm tình này ngay cả chính y cũng không giải thích được.

Chuyện khiến y cảm thấy an ủi, chính là mấy chục năm nay lăn lộn trên giang hồ, dù sao cũng có một chút hiệp danh, hơn nữa còn kết giao được đám bằng hữu như Tư Đồ Thập Nhị, xem như đã không uổng phí. Đột nhiên y lại nghĩ tới, tối nay đứa con thông minh quật cường kia đang làm gì ở Thí Kiếm sơn trang? Thí Kiếm sơn trang dùng bồ câu đưa tin, nói rằng có vấn đề khó khăn, rốt cuộc Quách Ngạo Bạch có giúp được hay không? Dù thế nào y vẫn muốn Quách Ngạo Bạch đi một chuyến này, trải nghiệm việc đời cũng tốt. Hơn nữa có lão hữu Tư Đồ Thập Nhị ở đó, chắc chắn sẽ không để Quách Ngạo Bạch chịu thiệt, về điểm này y rất yên tâm. Ngược lại mình thật sự có phần xấu hổ, bởi vì Thí Kiếm sơn trang dùng bồ câu đưa tin, hi vọng mình có thể xuống núi một chuyến, nhưng mình lại phái Quách Ngạo Bạch đi, để nó có thể tăng thêm kiến thức, chuyện này có hơi ích kỷ một chút, thật sự thẹn với bạn cũ.

Nhưng y lại lập tức thư thái. Bởi vì mấy năm nay Trường Tiểu bang rất hung hăng ngang ngược, Thí Kiếm sơn trang hành động đa số là vì chuyện của Trường Tiểu bang. Quách Thiên Định không cho rằng Thí Kiếm sơn trang không thắng được Trường Tiểu bang, trong suy nghĩ của y thì Trường Tiểu bang chỉ là hạng yêu ma tà đạo, không chịu nổi một kích, Thí Kiếm sơn trang chiến thắng dễ dàng, diệt trừ không khó. Quách Thiên Định thực sự cảm thấy Tư Đồ Thập Nhị quá bản khoãn, thậm chí chuyện bé xé ra to, lo bò trắng răng rồi.

Trường Tiểu bang chẳng có gì tài giỏi, y đã từng thấy bang phái lớn quật khởi, cũng chỉ là “nhìn lâu mọc lên, nhìn lâu sụp đổ”, cuối cùng vẫn là “tà không thể thắng chính”, Trường Tiểu bang chỉ là một trong số đó mà thôi.

Huống hồ mấy chục năm trước Quách Thiên Định luyện hổ trao công, mỗi khi trời rét bệnh phong thấp nơi mười ngón tay lại phát tác, lại không yên tâm về Hàm Ứng bảo, bảo y làm thế nào bớt thời gian đến Thí Kiếm sơn trang chuyển này? Nghĩ như vậy, Quách Thiên Định cũng cảm thấy mình có lý do đầy đủ, không nhịn được mỉm cười.

Tay trái y cầm một tẩu thuốc nhỏ, tay phải cầm hai viên bi sắt màu bạc, thoải mái nửa nằm nửa ngồi. Trong khói lửa mờ lung, y phảng phất nhìn thấy hơn nửa đời của mình, muôn màu muôn vẻ, nhưng rất mơ hồ, giống như vừa mới trải qua, còn sẽ trở lại một chuyến.

- Báo cáo báo chủ!

Dường như là một tiếng gọi đã phá vỡ mê mộng của y. Y đột nhiên ngồi dậy, hóa ra chỉ một tên gia đình vội vàng tới báo cáo. Trong lòng Quách Thiên Định thầm mắng tại sao tâm thần lại mơ màng như vậy, hỏi:

- Chuyện gì?

- Bẩm báo bảo chủ, dưới chân núi có ba người, muốn gặp bảo chủ.

- Người nào?

- Trường Tiểu bang phó bang chủ Khuất Lô, Hắc kỳ đường chủ “Phích Lịch Hỏa” Vạn Mãn Đường và Hắc kỳ hương chủ “Cửu Chỉ Truy Hồn” Diệp Trường Chu.

Quách Thiên Định cười lạnh.

- Bọn chúng muốn làm gì? Bọn chúng cũng xứng đi vào Hàm Ưng bảo sao?

- Bẩm báo bảo chủ, bọn chúng nói, ngài nhất định phải gặp bọn chúng.

- Cái gì?

- Bởi vì ba người bọn chúng còn áp giải một người.

- Đó là người nào?

- Họ Khuất kia nói, đó là... đó là Quách thiếu bảo chủ.

- Cái gì?

- Là... là bọn chúng nói.

- Người xác định là thiếu gia sao?

- Không, người đó bị che đầu, trói hai tay sau lưng, lại giống như bị chế ngự huyết đạo.

- Sao Tư Đồ Thập Nhị lại để bọn chúng bắt Bạch nhi?

Trong lòng Quách Thiên Định cảm thấy kỳ quái, nhưng người mà y

thương yêu nhất chính là đứa con một này, làm sao không gấp, liền phát tay nói:

- Mau truyền bọn chúng vào!

Bốn người này nối đuôi nhau đi vào, đứng trước mặt Quách Thiên Định. Nếu có người muốn từ bên ngoài Hàm Ưng bảo đánh thẳng vào, e rằng ngay cả Ưng Sầu Nham cũng không vào được.

Lệnh này vừa ban ra, bốn người đều đã yên ổn trong phòng khách của Hàm Ưng bảo.

Quách Thiên Định lo cho an nguy của con trai, chỉ thấy trên đầu hấn bọc vải đen, hai tay bị trói, huyết đạo giống như cũng bị khống chế, trong lòng đau xót, cả giận nói:

- Các người làm gì con ta rồi?

Khuất Lôi hừ lạnh một tiếng, nói:

- Là chuyện tốt do con trai người làm.

Quách Thiên Định cố gắng ổn định tâm thần, nói:

- Người nói thử xem, nó đã làm chuyện xấu gì?

Khuất Lôi nói:

- Con trai người tập hợp người của Thí Kiếm sơn trang, đến Trường Tiểu bang giết chết sáu bảy chục người của bang ta, cùng với Nghệ đường chủ, Tạ kỳ chủ và Hưu hương chủ. Quách lão bảo chủ, đối với chuyện này người giải thích thế nào?

Quách Thiên Định vốn định phát tác, nhưng thầm nghĩ Quách Ngạo Bạch

đang ở trong tay người ta, giống như thịt nằm trên thớt, đành phải cố nén lửa giận, nói:

- Chuyện này ta cũng nghe nói đến, ta sẽ tự mình dựa theo quy củ xử phạt nó.

Khuất Lôi lạnh lùng nói:

- Lệnh lang bị chúng ta bắt được tại chỗ, nhưng không giết ngay, chính vì nể mặt vàng của Quách lão bảo chủ đây. Bây giờ trả lại lệnh lang cho người, Quách lão bảo chủ, người cũng phải cho Trường Tiểu bang ta một công đạo!

Quách Thiên Định nói như đinh đóng cột:

- Được!

Khuất Lôi quay sang nói với Hắc kỳ đường chủ “Phích Lịch Hỏa” Vạn Mãn Đường:

- Có câu này của hãn, có thể thả người rồi!

Vạn Mãn Đường nói:

- Vâng!

Liên trở tay giải huyệt đạo cho Quách Ngạo Bạch, lại dùng một chưởng đẩy Quách Ngạo Bạch về phía Quách Thiên Định, đồng thời nói:

- Đi đi!

Quách Thiên Định thấy Vạn Mãn Đường đã giải huyệt đạo cho Quách Ngạo Bạch, mà Quách Ngạo Bạch lại không lập tức phản kích, đây không giống với tính khí của Quách Ngạo Bạch, trong lòng hơi cảm thấy hoài nghi. Nhưng ngay sau đó lại nghĩ, Ngạo Bạch nhất định là đã bị ủy khuất gì đó, đến

nổi không thể phản kháng được. Lúc này Quách Ngạo Bạch bị đẩy về phía y, Quách Thiên Định tay phải cầm tẩu thuốc, tay trái cầm bi sắt, lại nghe Quách Ngạo Bạch bi thương kêu lên một tiếng:

- Cha!

Tiếng kêu này khiến Quách Thiên Định lòng như dao cắt, đây rõ ràng là giọng của con trai y. Quách Ngạo Bạch rơi vào tay Trường Tiểu bang, nhất định đã chịu rất nhiều đau khổ, đều là do mình phái nó ra ngoài mới dẫn đến kiếp nạn này. Quách Thiên Định lập tức dùng cánh tay phải đỡ lấy Quách Ngạo Bạch, đang muốn nói mấy câu an ủi, hai tay của người nọ đang bị trói ngược đột nhiên bung ra. Quách Thiên Định kinh ngạc, trông thấy hai tay của người nọ lại không có ngón tay, hơn nữa bề mặt không phải bị cắt đứt, mà là trải qua năm tháng mài mòn, đây rõ ràng không phải bàn tay của Quách Ngạo Bạch.

Quách Thiên Định kinh hãi, nhưng đã không còn kịp. Người nọ xông đến gần, hai tay hoàn toàn cắm vào hai bên sườn Quách Thiên Định, đã cắt đứt tiếng kêu đầy thân tình của Quách Thiên Định:

- Bạch nhi...

Người nọ một chiêu đắc thủ, thấy Quách Thiên Định hai mắt trợn trừng, lập tức rút tay lui lại, đi đến bên cạnh Khuất Lô, cười lớn cời khăn trùm đầu xuống. Đó là một thanh niên diện mạo rất giống Quách Ngạo Bạch, đang rất đặc ý nói:

- Lão già, người xem thử ta là ai? Chính là Trường Tiểu bang Hoàng kỳ kỳ chủ Chiêm Vũ Xan đây!

Mắt của Quách Thiên Định như muốn nứt ra, lui về phía sau, dọc theo bàn bát tiên ngã xuống, lưng chạm vào đất, ly trà lư hương trên bàn bát tiên đều

rơi xuống.

Chỉ nghe Khuất Lô lạnh lùng nói:

- Đây là đại lễ mà Trường Tiểu bang cho người. Chúng ta biết người chẳng những tinh thông kiếm pháp, hơn nữa một cặp bi sắt bách phát bách trúng, không ai có thể đến gần, còn có một thân Quy Giáp thần công, đao thương không vào. Nhưng Vô Chỉ chưởng mà Chiêm kỳ chủ tu luyện là chưởng pháp chí độc trong võ lâm, chuyên phá nội gia cương khí, sau khi luyện thành ngay cả ngón tay của mình cũng lần lượt rụng xuống. Quách lão đầu, bây giờ người đã trúng Vô Chỉ chưởng, còn gì để nói không?

Người của Hàm Ứng bảo trong phòng khách lập tức hét lên, nhào ra, vung đao, múa kiếm, xông về phía “Thiết Quyền” Khuất Lô và “Vô Chỉ Chưởng” Chiêm Vũ Xan.

Đột nhiên ánh lửa bắn ra bốn phía, tiếng nổ liên tiếp vang lên. “Phích Lịch Hỏa” Vạn Mãn Đường vừa phát ra ám khí, vừa cười gằn nói:

- Cho các người kiến thức sự lợi hại của thuốc nổ Phích Lịch Hỏa!

Nhất thời trong phòng khách người chết người bị thương, những người chưa tử thương vẫn tiếp tục xông đến gần. Hoảng kỳ kỳ chủ Chiêm Vũ Xan và Hắc kỳ đường chủ Vạn Mãn Đường cùng nhau xông ra, đại khai sát giới, tiếng la giết vang trời.

Quách Thiên Định ngã xuống, lư hương lăn một vòng trên đất tỏa khói hun mắt, sau vụ nổ khói mù tràn ngập. Trong khói mù biến ảo không ngừng, y phảng phất nhìn thấy quá khứ của mình, giống như tất cả đều rất gần, đưa tay là có thể chạm đến. Lại giống như con trai yêu quý đang đi về phía y, nhưng con của y sao rồi? Đúng vậy, con của y sao rồi?

Quách Thiên Định hét lớn một tiếng, đột nhiên đứng lên, nhưng lại cảm

thấy trời đất quay cuồng, lão đảo muốn ngã. Chợt nghe Diệp Trường Chu cười lớn nói:

- Lão già, để ta kết thúc ngươi!

Chín ngón tay như móc chụp thẳng vào tử huyệt trên đầu Quách Thiên Định.

Quách Thiên Định đột nhiên giơ tay lên, thuốc lò bắn thẳng vào mặt Diệp Trường Chu.

Diệp Trường Chu kinh hãi, vội cúi người tránh qua nguy hiểm.

Hắn lại không nhìn thấy, cùng lúc đó Quách Thiên Định đã bắn ra hai viên bi sắt.

Lúc Diệp Trường Chu phát hiện, lập tức lui lại. Bi sắt đánh không trúng, lại chạm vào nhau làm bắn ra tia lửa, phân làm trái phải bắn vào huyệt thái dương hai bên của Diệp Trường Chu.

“Phụ phụ”, hai viên bi sắt kia cắm thẳng vào hai huyệt thái dương của Diệp Trường Chu, đụng vào nhau trong trán.

Diệp Trường Chu lập tức mất mạng.

Quách Thiên Định cố gắng đứng lên, rút kiếm.

Khuất Lôi đột nhiên xông đến, xuất quyền.

Một quyền này phát sau mà tới trước, đánh nát vai phải Quách Thiên Định.

Khuất Lôi lại xuất quyền, đánh vỡ trán của Quách Thiên Định.

Quyền thứ ba đánh bay Quách Thiên Định, đụng vào trên tường, lồm vào trong tường đá.

Quách Thiên Định hai mắt trợn trừng, chết không nhắm mắt.

Khuất Lôi cười lạnh nói:

- Vạn đường chủ, phóng hoả tiễn ra, lệnh Trường Tiểu bang tấn công lên núi, trong ứng ngoài hợp, giết đến chó gà không tha!

Vạn Mãn Đường cười lớn nói:

- Rõ!

Ba chữ lớn “Thiết Huyết Đường” đỏ như máu tung bay trên hoành phi.

Mặt đất không tiếng, trăng lạnh không âm.

Đột nhiên lại nghe tiếng, đó là tiếng sáo.

Lại có người ở trên mái ngói cao nhất của Thiết Huyết đường thổi một khúc “Đại Phong Khởi Hề”, tiếng sáo tuy nhỏ, nhưng trong phạm vi năm dặm người người đều có thể nghe rõ ràng.

Người nọ ngồi thẳng trên nóc nhà, áo trắng như tuyết, một khúc đã hết, lại ngâm nga:

Ngàn khoảnh khắc biển bằng bồng nổi

Ngọn bích phong lộn đảo treo nghiêng

Sóng ba đào bạc đầu cao vội

Nhảy múa hân hoan gào thét uy quyền

Khá cười cho Lan Đài công tử

Chịu thua hơi sáo mạnh Trang Sinh

Khí hạo nhiên mỗi lần giận dữ

Ngàn dặm reo gió bão Khoái Tai đình. (1)

Ngâm xong lại dương dương đắc ý, dạo bước trên Thiết Huyết đường, nhưng trên dưới Trường Tiểu bang đều giống như ngủ say, không một người nào đi ra xem thử. Phương Chấn Mi đi được vài bước, bỗng nhiên cười nói:

- Các vị bằng hữu, đã biết ta tới rồi, sao vẫn ẩn nấp ở đầu tường, sau cửa sổ?

Lời này vừa nói ra, vẫn không có ai hiện thân, nhưng ở nhiều góc của Thiết Huyết đường loáng thoáng nghe được có người đang bất an nhúc nhích.

Phương Chấn Mi nói:

- Các vị đã không hiện thân, vậy ta phải xuống dưới rồi.

Chợt nghe một người cũng cười nói:

- Không phải ta đã ở đây cung kính chờ đợi công tử sao? Công tử chỉ lo ngâm thơ trên ngói, không chịu làm khách trong phòng, chẳng phải quá khác người rồi sao?

Phương Chấn Mi cười lớn nói:

- Trong phòng có rượu không? Không khéo không thành chuyện, không rượu không thành tiệc, nếu không có rượu, làm sao đãi khách?

Người nọ trầm giọng cười nhẹ, nói:

- Rượu có, kiếm cũng có.

Phương Chấn Mi cười nói:

- Là Huyết Hà thần kiếm?

Người nọ cười nói:

- Còn có Tư Đồ Khinh Yến.

Phương Chấn Mi cười nói:

- Chính là thứ tại hạ cầu, dù là núi đao chảo dầu, tại hạ cũng phải xuống một chuyến rồi.

Dứt lời liền phi thân đáp xuống trong phòng khách của Thiết Huyết đường.

Chỉ thấy bốn vách phòng khách loáng thoáng có màu xám nhạt, đại khái vách tường không phải làm bằng đá, mà là tường sắt. Phòng khách vuông vắn, vô cùng rộng rãi, nhưng không có một món đồ trang trí nào. Nơi bức tường chính diện có hai người, tay chân đều bị cột vào vòng sắt, cặp mắt đáng thương nhìn hẳn, bởi vì huyết cam bị phong tỏa nên kêu không thành tiếng, hai người này chính là Tư Đồ Khinh Yến và Tư Đồ Thiên Tâm.

Mà trong phòng khách lại có một người màu đỏ đứng bồng bênh.

Không, người này vốn mặc trường bào màu tuyết, nhưng lại loáng thoáng có màu đỏ, nguyên nhân là do kiếm bên hông hẳn.

Kiếm bên hông hẳn dài một thước bảy tấc, là đoản kiếm, nhưng thân kiếm lại ẩn hiện từng trận ánh sáng đỏ, tỏa vào lòng người.

Người mặc áo bào trắng này cười nhạt, vô cùng ung dung, ba chòm râu

dài khiến hần càng tiêu sái phóng khoáng, mặt mày không giận mà uy, khiến người khác không dám tập trung nhìn vào. Chỉ nghe người này cười nói:

- Người tới có phải là Bạch Y Phương Chấn Mi danh chấn giang hồ?

Phương Chấn Mi cười nói:

- Chính là tại hạ. Tối nay có thể gặp được bang chủ Trường Tiểu bang danh lừng thiên hạ, tại hạ cảm thấy vô cùng vinh hạnh.

Tăng Bạch Thủy nghiêm mặt nói:

- Phương công tử, Trường Tiểu bang từ khi sáng lập đến nay, giống như mặt trời giữa trưa, điểm này công tử dĩ nhiên hiểu rõ, ta cũng không cần nhiều lời. Trường Tiểu bang rất cần nhân tài như công tử, nếu công tử chịu gia nhập Trường Tiểu bang ta, ngoại trừ bảy bang quy lớn, còn lại không có bất kỳ hạn chế nào, hơn nữa thân phận còn trên tổng đường chủ, dưới phó bang chủ, chẳng biết công tử có bằng lòng không? Nên biết trượng nghĩa giang hồ tuy có được hiệp danh, nhưng nhân sinh một đời trong nháy mắt đã qua, lưu được hư danh lại thành quý oan trong mộ để làm gì! Không bằng làm một phen đại nghiệp trên thế gian, nắm giữ thiên hạ, tung hoành một thời, không phải càng thiết thực hơn sao! Chỉ vốn vẹn hư danh, có đáng hay không, công tử nên suy nghĩ lại!

Phương Chấn Mi cũng nghiêm mặt nói:

- Đây là do bang chủ coi trọng tại hạ. Nhân tài thiên hạ như cá diếc qua sông, bang chủ yêu mến, nhưng tại hạ chỉ có thể phụ lòng. Tại hạ không dám khuyên can, có điều tại hạ tính tình phóng đãng, bốn biển là nhà, cái gọi là hiệp danh không cần cũng được. Đúng như bang chủ nói, người sống trên đời, mấy chục năm trong nháy mắt đã qua, vậy tại sao không nắm lấy thời cơ, không cầu nổi tiếng, không màng công danh, chỉ làm một chút chuyện có ý

nghĩa cho người trong thiên hạ? Như vậy mới đúng là sống. Khuyên giải những kẻ không để ý đến sống chết của người khác mà chỉ cầu hoàn thành bá nghiệp của mình, chẳng phải cũng là một chuyện có ý nghĩa sao? Tại hạ là hậu sinh tiểu bối, đắc đạo rất muộn, không đáng nhắc đến. Bang chủ là tiền bối võ lâm, nên hiểu lý lẽ!

Những lời này khiến cho Tăng Bạch Thủy yên lặng, một lúc sau mới cười lạnh nói:

- Miệng lưỡi của công tử thật sắc bén.

Phương Chấn Mi cười nói:

- Miệng sắc không bằng tay cứng, một tay của Tăng bang chủ lại nắm giữ sinh tử an nguy của thiên hạ võ lâm rồi.

Tăng Bạch Thủy cười hỏi:

- Nói vậy nghĩa là sao?

Phương Chấn Mi cười nói:

- Nếu bang chủ chịu đem kiếm bên hông trả lại cho Thí Kiếm sơn trang, đại nạn trăm năm không gặp, có thể lập tức biến chiến tranh thành tơ lụa rồi.

Sắc mặt Tăng Bạch Thủy từ trắng chuyển thành xanh, hiển nhiên rất giận dữ vì câu nói này, một lúc sau mới nói:

- Công tử xem Tăng Bạch Thủy ta là đứa trẻ lên ba sao?

Phương Chấn Mi thở dài nói:

- Bang chủ quá lời rồi.

Tăng Bạch Thủy lạnh lùng nói:

- Công tử đã u mê không tinh ngộ, được! Muốn lấy kiếm bên hông, hãy tiếp Trường Tiểu Kích của ta!

Phương Chấn Mi kiên quyết nói:

- Được! Trường Tiểu Thất Kích của bang chủ, không có ai có thể đỡ được kích thứ tư. Phương mỗ ta may mắn được bang chủ chỉ giáo, chết cũng vinh hạnh. Lỡ như may mắn, Huyết Hà thần kiếm vật về chủ cũ, Phương Chấn Mi ta chết cũng không hối tiếc.

Tăng Bạch Thủy cười lạnh một tiếng nói:

- Vậy là công tử chuẩn bị tiếp chiêu?

Phương Chấn Mi nghiêm túc nói:

- Châu châu đá xe, cũng muốn thử một lần.

Tăng Bạch Thủy nhìn chăm chú vào Phương Chấn Mi, đột nhiên trong mắt hiện lên sát ý.

Lúc này chợt nghe một tiếng quát yêu kiều, trường kiếm như dây xích, cả người lẫn kiếm đâm thẳng vào Phương Chấn Mi.

Phương Chấn Mi ung dung điềm tĩnh, hai ngón tay kẹp lấy trường kiếm. Người tới chính là Tăng Đan Phượng.

Trong nháy mắt này, chợt nghe Tăng Đan Phượng nói nhỏ:

- Nhanh, chế ngự huyết đạo của ta đổi kiếm!

Cánh tay trái Phương Chấn Mi vung ra, đã kẹp lấy cánh tay phải của Tăng

Đan Phượng, cười nói:

- Không cần, quá nguy hiểm rồi!

Lời còn chưa dứt, tay áo phải của Tăng Bạch Thủy phát một cái, chột có kình phong đánh tới.

Phượng Chấn Mi đã không kịp nói rõ, liền ôm lấy Tăng Đan Phượng tránh ra ngoài một trượng. Chỉ nghe một tiếng “ầm”, toàn phòng chấn động, tiếng vọng không dứt, một cái phát tay của Tăng Bạch Thủy lại có lực lượng kinh người như vậy!

Tăng Bạch Thủy một kích không trúng, đang định tiếp tục tấn công, Tăng Đan Phượng đã kêu lên:

- Cha, hấn bắt con rồi, không thể đánh nữa!

Thường nói “hổ dữ không ăn thịt con”, Tăng Bạch Thủy vừa nghe Tăng Đan Phượng kêu lên, không kìm được thở dài một tiếng, dừng tay nói:

- Đan Phượng, sao con lại hồ đồ như vậy, con đâu phải là đối thủ của hấn!

Sau đó quả quyết nói:

- Phượng công tử, không ngờ công tử cũng dùng một chiêu này! Được! Kiếm cho công tử, người trả lại ta!

Phượng Chấn Mi lập tức buông tay, cười nói:

- Tăng cô nương xin hãy trở về!

Sau đó nói với Tăng Bạch Thủy:

- Người trả lại ngài, kiếm thì sao?

Tăng Bạch Thủy trầm giọng nói:

- Ta đã nhận lời, kiếm dĩ nhiên sẽ trả cho công tử!

Vừa nói xong, kiếm bên hông đã rời tay bay ra, giống như cầu vồng bắn thẳng đến Phương Chấn Mi.

Phương Chấn Mi trở tay đón lấy, cầu vồng vụt tắt. Tăng Bạch Thủy cười lạnh nói:

- Kiếm này có thể chặt đứt vòng sắt của con cháu Tư Đồ, nếu công tử có thể chặt đứt vòng sắt dưới tay ta, ta có thể tha cho ba người các người rời khỏi Trường Tiểu bang!

Phương Chấn Mi cười nói:

- Đắc tội rồi!

Hắn đột nhiên lao về tường sắt bên trái. Tăng Bạch Thủy ngăn ra, bởi vì vách sắt bên trái cũng không có người.

Nói thì chậm nhưng diễn ra thì nhanh, Phương Chấn Mi vừa lao tới bức tường, đột nhiên men theo vách tường trượt lên, khi đến đỉnh tường lại trượt thẳng về phía đám người Tư Đồ Khinh Yến.

Tăng Bạch Thủy từng nghe nói đến “Bích Hồ Du Tường” (thần lăn leo tường), nhưng không ngờ lại có người luyện “Bích Hồ Công” đến cảnh giới ưu mỹ như vậy, liền quát lớn một tiếng, nhanh chóng vọt lên.

Thân hình Tăng Bạch Thủy vừa động, Phương Chấn Mi lại chột rơi xuống, như tia chớp lao về phía Tư Đồ Khinh Yến.

Hay cho Tăng Bạch Thủy, lập tức dùng một chiêu “Thiên Cân Trụ” nhanh chóng hạ xuống. Nhưng Phương Chấn Mi đã đi trước hắn một bước,

giống như một đám mây trôi đến.

Tăng Bạch Thủy xuất chưởng, chưởng còn cách lưng Phương Chấn Mi không quá nửa thước. Từ cửa phòng đuổi đến bức tường chính diện, bàn tay Tăng Bạch Thủy vẫn cách lưng Phương Chấn Mi nửa thước.

Nhưng Phương Chấn Mi dù sao cũng đi trước một bước, hắn vừa lướt đến gần Tư Đồ Khinh Yến và Tư Đồ Thiên Tâm, trong nháy mắt kiếm trong tay đã chém ra.

Một kiếm trong lúc vội vàng này lại vừa nhanh vừa chuẩn, chém đứt bốn vòng, Tư Đồ Khinh Yến và Tư Đồ Thiên Tâm giống như được cởi trói.

Trong khoảnh khắc này, Phương Chấn Mi nhìn thấy ánh mắt của Tư Đồ Khinh Yến và Tư Đồ Thiên Tâm. Bọn họ giống như có miệng khó kêu, nói không nên lời, nhưng ánh mắt lại rất lo lắng và vội vàng, không hề có vui sướng khi thoát hiểm.

Trong lòng Phương Chấn Mi trầm xuống, nhưng tình huống cấp bách đã không cho hắn suy nghĩ nhiều. Thân pháp của hắn vốn cực nhanh, sau khi một kiếm đắc thủ, mắt thấy đã sắp đụng vào vách sắt, mà hắn lại không thể ngừng lại, bởi vì bàn tay của Tăng Bạch Thủy chỉ còn cách nửa thước.

Phương Chấn Mi xuất ra một kiếm, kiếm vừa phát liền thu lại, hai tay ấn Tư Đồ Khinh Yến và Tư Đồ Thiên Tâm xuống đất, cùng lúc đó hắn cũng hạ thấp người, thân hình trầm xuống, khiến chp một chưởng của Tăng Bạch Thủy không đánh trúng hắn mà đánh vào trên vách.

Tăng Bạch Thủy một chưởng đánh trật, lập tức thu lực, cho nên một chưởng đánh vào tường lực đạo đã giảm đi bảy tám thành, nhưng vẫn gây ra tiếng vang giống như núi lở đất tan.

Tường sắt bị trúng một chưởng này phát ra tiếng vang rung trời, nhưng lại

không hề có dấu tay, có thể tưởng tượng được sự cứng rắn của nó.

Một chưởng kia của Tăng Bạch Thủy đã kịp thời hóa giải phần lớn công lực, mà đó cũng không phải một trong số “Trường Tiểu Thất Kích” thành danh của hắn.

Phương Chấn Mi vừa nhìn bức tường kia, lập tức tỉnh ngộ, muốn phi thân lui lại. Mà Tăng Bạch Thủy đã dựa vào lực lượng một chưởng kia, đẩy lui thân mình ra hơn một trượng. Phương Chấn Mi đột nhiên nhảy lên, tay trái kẹp lấy Tư Đồ Khinh Yển, tay phải xách lấy Tư Đồ Thiên Tâm, đang định xông ra ngoài, nhưng tất cả đã muộn.

Một hàng rào sắt cùng một mặt vách sắt tạo thành bốn mặt đường cùng, mỗi rào to như cổ tay rơi xuống, chặn tất cả đường lui của Phương Chấn Mi, nhốt ba người vào trong. Rào sắt vừa rơi xuống, thân hình Phương Chấn Mi lập tức dừng lại, để Tư Đồ Khinh Yển và Tư Đồ Thiên Tâm xuống, lạnh nhạt nói:

- Các người cũng không cần gấp, bị nhốt không có nghĩa là chết, đúng không?

Tăng Bạch Thủy cười nói:

- Công tử nói đúng, bị nhốt không có nghĩa là chết, cũng không có nghĩa là sống được ra ngoài, đúng không?

Phương Chấn Mi mỉm cười nói:

- Tại hạ lại không ngờ, với thân thủ của Tăng bang chủ mà cũng phải dùng tới cơ quan.

Tăng Bạch Thủy mặt không đổi sắc:

- Ta đã nói nếu công tử có thể chặt đứt vòng sắt, ta sẽ thả công tử ra khỏi Trường Tiểu bang. Nhưng vấn đề là vòng đã bị công tử chặt đứt, ta cũng không nuốt lời không thả, bây giờ các người chỉ là bị cơ quan vây khốn mà thôi.

Phương Chấn Mi lại vỗ tay khen:

- Biện pháp tốt, biện pháp tốt! Đầu tiên là bang chủ muốn tại hạ chém vòng, nhưng bản thân vòng sắt chính là nút bấm, vòng đứt rào sắt lập tức hạ xuống, chúng ta sẽ chấp cánh khó bay, mà bang chủ lại ở bên ngoài cười lớn với những kẻ đáng thương chúng ta.

Tăng Bạch Thủy không hề giận nói:

- Công tử quả nhiên có tài hùng biện! Đáng tiếc người ở trong ngục, chỉ dựa vào miệng lưỡi sắc bén thì không làm được chuyện gì. Bây giờ nếu công tử không chê chấp nhận gia nhập tệ bang, ta vẫn sẽ đối xử như thượng khách, ý công tử thế nào?

Phương Chấn Mi cười rất vui vẻ:

- Bang chủ nói đùa rồi, vừa nãy tại hạ đã không đồng ý gia nhập quý bang, bây giờ bị nhốt mới đổi ý, chẳng phải là tự hạ thấp giá trị bản thân sao? Nếu bang chủ muốn nhắc lại chuyện này, đợi tại hạ phá ngục ra rồi sẽ suy nghĩ.

Tăng Bạch Thủy lạnh mặt nói:

- Công tử đến chết không tỉnh, ta cũng không còn gì để nói. Rào sắt này là do địa mẫu tinh thiết tạo thành, vòng này là do địa cực tinh đồng chế thành, tường này là do Trường sơn từ hoàng đúc thành, công lực có cao cũng không phá được. Nơi các người đứng hiện giờ, chỉ cách một hàng rào sắt, phía dưới chính là lò lửa hừng hực, trên đầu cũng là lò luyện. Chỉ cần ta ra lệnh một

tiếng, lập tức nổi lửa, không tới hai ba canh giờ ba vị sẽ thành vịt nướng, đến lúc đó chỉ sợ công tử không cười được nữa.

Phương Chấn Mi cười nói:

- Há? Vịt nướng sao? Không biết bang chủ muốn nói đến vịt nướng Tô Châu hay là vịt nhồi Bắc Kinh?

Sắc mặt Tư Đồ Khinh Yến và Tư Đồ Thiên Tâm đã lộ vẻ hoảng sợ.

Tăng Bạch Thủy đột nhiên xoay người, cao giọng nói:

- Lập tức đốt lửa!

Lại nhìn ra bên ngoài cao giọng nói:

- Phong tỏa toàn bang, đề cao cảnh giác, nếu có người xông vào, giết không cần hỏi! Ta sẽ tự mình giám sát.

Lập tức có người đáp lời:

- Rõ!

Tăng Bạch Thủy trở tay nắm lấy tay Tăng Đan Phượng. Tăng Đan Phượng hoảng hốt nói:

- Phụ thân...

Tăng Bạch Thủy cười lạnh một tiếng, nói:

- Đừng nói nữa! Vừa rồi con cố ý để Phương Chấn Mi bắt giữ, con đừng tưởng là ta không biết!

Tăng Đan Phượng nghe vậy liền giật mình. Tăng Bạch Thủy lại sầm mặt

nói:

- Đi theo ta, một khắc ta cũng không cho con rời khỏi!

Hắn vừa bước nhanh ra bên ngoài, vừa quay người nói:

- Phương công tử, tạm biệt, chờ công tử trở thành con vịt bị nướng chín, sẽ hiểu được bị nhốt cũng chẳng khác nào không thể sống sót ra ngoài!

Phương Chấn Mi cũng cười lớn nói:

- Được, Tăng bang chủ, cũng xin ngài lưu ý, tại hạ đã nói rồi, bị nhốt cũng không có nghĩa là đã chết!

Nếu như người hỏi một tiểu tử có tiền nhưng lại có chí khí: “Người thích đi chỗ nào nhất?”

Đáp án nhất định sẽ là: “Hàm Bích lâu.”

Nếu như người hỏi một tiểu tử vừa nghèo vừa trẻ tuổi: “Người thích đến địa phương nào nhất?”

“Hàm Bích lâu.”

Nếu như người hỏi một vị đạo khách từng trải phong trần: “Người mong muốn ở chỗ nào nhất?”

“Hàm Bích lâu.”

Nếu như người hỏi một vị trung niên tú tài thi rớt: “Người muốn ở lại địa phương nào nhất?”

“Tốt nhất có thể an thân tại Hàm Bích lâu.”

Thậm chí người hỏi một bà lão tóc bạc, đáp án vẫn là: “Hàm Bích lâu.”

Chú thích:

(1) Trích từ bài “Thủy điệu ca đầu - Hoàng Châu Khoái Tai đình tặng Trương Ác Thuyên” của Tô Đông Pha.

Lạc nhật tú lâm quyển,

Đình hạ thủy liên không.

Tri quân vị ngã,

Tân tác song hộ thấp thanh hồng.

Trường ký bình sơn đường thượng,

Kỳ chẩm Giang Nam yên vũ,

Diểu diểu một cô hồng.

Nhận đặc túy ông ngữ,

Sơn sắc hữu vô trung.

Nhất thiên khoảnh,

Đô kính phù,

Đảo bích phong.

Hốt nhiên lãng khởi,

Hân vũ nhất diệp bạch đầu ông.

Kham tiếu Lan đài công tử,

Vị giải Trang Sinh thiên lại,

Cương đạo hữu thư hùng.

Nhất điểm hạ nhiên khí,

Thiên lý khoái tai phong.

Dịch thơ: (phanlang)

Khi chiều xuống vén rèm ngắm cảnh

Nước liền trời lấp lánh bên đình

Vì tôi anh đã làm song mới

Dưới mây hồng nhà mấp mé nước xanh

Còn nhớ mãi vách nhà trên núi

Nghiêng gối nhìn mây khói Giang Nam

Đợt sóng xa cánh hồng chìm nổi

Tiếng ông say còn đấy vọng vang

Như có như không núi sắc xanh lam

Ngàn khoảnh khắc biển bằng bồng nổi

Ngọn bích phong lộn đảo treo nghiêng

Sóng ba đào bạc đầu cao vội

Nhảy múa hân hoan gào thét uy quyền

Khá cười cho Lan Đài công tử

Chịu thua hơi sáo mạnh Trang Sinh

Khí hạo nhiên mỗi lần giận dữ

Ngàn dặm reo gió bão Khoái Tai đình.

LONG HỒ PHONG VÂN

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 11 : Hàm Bích Lâu

Hàm Bích lâu là nơi nào? Hàm Bích lâu không phải là một tòa thanh lâu sao? Vậy hẳn là nơi kỹ nữ “giao dịch”.

Tại sao lại khiến các tầng lớp nhân sĩ đều kính nể?

Đúng vậy, Hàm Bích lâu là một tòa thanh lâu, nhưng nó không giống những thanh lâu khác. Thứ nhất, nó bán nghệ không bán thân, trong Hàm Bích lâu có những cô gái sắc nghệ song tuyệt, có người tinh thông lục nghệ (lễ nghĩa, âm nhạc, cung tên, cưỡi ngựa, biết chữ, tính toán), có người học văn phong phú, có người sở trường múa võ, thông thạo ca hát, hoặc hiểu biết nhạc phổ, giỏi về khiêu vũ, giỏi về tiệc tùng, giỏi về bắn tên, giỏi về may vá, trà đạo hoặc chưng cất rượu, đều có thành tựu. Rất nhiều vị khách đặc biệt tìm đến, có người vì cầu kiến hồng phấn tri âm, có người vì muốn nhìn thấy tuyệt sắc, có một số người lại đến bái sư học nghệ. Những nghệ kỹ này đã không phải là “kỹ” nữa, bọn họ bán nghệ không bán thân, tuyệt đối không chung chạ với khách, nhưng đồng cảm với nhau, quyến luyến triền miên lại được cho phép. Thậm chí một số người sau khi cưới xin vẫn nguyện trở lại Hàm Bích lâu làm việc, nhưng phần lớn vẫn là thiếu nữ băng thanh ngọc khiết.

Thứ hai, nó không trọng giàu khinh nghèo, đây là chuyện mà những thanh lâu bình thường không làm được. Chẳng những người giàu có thể tới Hàm Bích lâu, người nghèo cũng như vậy. Võ nhân tất nhiên được hoan nghênh, văn sĩ cũng như thế. Nhưng phàm là người có hành vi không đứng đắn, thông thường chỉ có hai kết cục, không phải bị đánh thì là bị đuổi ra khỏi Hàm Bích

lâu, võ công địa vị thân phận cao thấp đều đối xử như nhau.

Vậy Hàm Bích lâu dựa vào cái gì để duy trì? Người nghèo đến Hàm Bích lâu có thể không lấy một đồng tiền, nhưng người có tiền khó tránh khỏi mở túi hiến dâng. Nếu có người giả bộ nghèo, e rằng không ai có thể thoát được đôi mắt sắc bén của Âu Dương Tảo Nguyệt.

Người nghèo ý chí chán nản, đi đến Hàm Bích lâu thường là vì được tôn trọng, được khuyến khích, từ đó thay đổi triệt để, gây dựng một phen sự nghiệp, đã có nhiều người như vậy. Hàm Bích lâu lại thành nơi giáo hóa, những người từ nghèo thành giàu này thường không đến nỗi quên gốc, sau này có lòng biết ơn với Hàm Bích lâu. Trong những người này có một số là danh sĩ phong lưu, thậm chí có người là đại tướng triều đình, huyện lại hay nha dịch. Những thanh lâu khác, các nữ nhân đều kiên quyết ngăn trượng phu của mình đi vào, nhưng đối với Hàm Bích lâu, có một số nữ nhân thấy trượng phu hoặc con trai mình không thành tài, chỉ mong sao mau mau đẩy hẳn vào Hàm Bích lâu một chuyến, học cho tốt rồi trở về.

Hàm Bích lâu diện tích cực rộng, phong cảnh thanh nhã, gần núi gần biển, chính là thắng cảnh. Trong bốn biển người mộ danh tìm đến nhiều không kể xiết.

Lâu chủ Âu Dương Tảo Nguyệt tinh thông võ thuật, lục nghệ xưng tuyệt, từng điếm lệ một thời, hiện giờ đã trung niên nhưng vẫn có phong vận, trên giang hồ người người kính trọng. Vô số nữ nhân yếu đuối, có người từ trại cường đạo trốn ra, có người đời sống khó khăn tìm đến, có người từ kỹ viện khác chạy qua, đều được bà một tay cứu vớt, có đến hàng trăm.

Hai đứa con gái nuôi của Âu Dương Tảo Nguyệt là Công Tôn U Lan và Công Tôn Nguyệt Lan, đều là mỹ nhân điếm lệ trong Hàm Bích lâu. Bọn họ vốn là một đôi tỷ muội đáng thương, thân thể phiêu linh, cha mẹ chết sớm, được Âu Dương Tảo Nguyệt một tay nuôi nấng. Tỷ muội hai người giỏi thơ

từ, thiện kiếm thuật, biết ca múa. Công Tôn U Lan tinh thông tỳ bà, Công Tôn Nguyệt Lan sở trường đàn tranh, hai người giấu kiếm trong đàn, cho nên lúc đánh đàn có tiếng rỗng ngâm, âm vận tuyệt vời, năm sông bốn biển không ai sánh bằng.

Trong Hàm Bích lâu, ngoại trừ ba người này là cao thủ hạng nhất trên giang hồ, còn lại phần lớn là võ công bình thường. Nhưng các bang phái bình thường trên giang hồ rất ít người dám chọc đến Hàm Bích lâu, bởi vì sẽ khiến cho nhiều người tức giận, nói không chừng sẽ khiến cho những thế lực khác trong võ lâm tiến hành phản kích. Lại nói Âu Dương đại nương và Công Tôn tỷ muội muốn đuổi bọn họ cũng dễ như trở bàn tay. Những bang phái có thực lực địa vị cũng không đến mức đi gây sự với Hàm Bích lâu. Thứ nhất là vì Hàm Bích lâu không xen vào chuyện bao đồng, không hung hăng ngang ngược, cũng không tranh giành với người khác. Hơn nữa dù là người trong võ lâm, hán tử giang hồ đều sẽ có lúc chán nản, ai dám nói đời này sẽ không có một ngày gặp nạn được Hàm Bích lâu chiếu cố? Thứ hai là vì Hàm Bích lâu và Thí Kiếm sơn trang, Phong Vân tiêu cục vô cùng hữu hảo, một khi ba nhà này liên hợp, cho dù năm bang mười phái bảy mươi hai nhà hợp sức đối phó, cũng chưa chắc thu được kết quả tốt.

Có điều trong số những bang phái này, dĩ nhiên không bao gồm thiên hạ đệ nhất đại bang Trường Tiểu bang.

Nhưng cho dù người của Trường Tiểu bang dám đến Hàm Bích lâu sinh sự, Hàm Bích lâu vẫn có thể khiến bọn họ gặp phải tai ương, tối nay chính là như vậy.

Đèn hoa vừa thắp lên, Hàm Bích lâu liền trở nên náo nhiệt, không ít anh hùng hào kiệt xuất hiện ở đây, nhưng vẫn ngay ngắn trật tự, không hề hỗn loạn.

Đột nhiên nơi cửa lớn vang lên tiếng thét của một cô gái. Âu Dương Tảo

Nguyệt đang ở trong phòng số ba trò chuyện với ba người khác. Ba người này đều không phải người bình thường, bọn họ là chưởng môn Không Động phái “Phi Đại Ngô Công” Thôi Nhất Trí, bang chủ Đan Phượng bang “Phi Nhứ” Thẩm Phi Phi, cùng với một vị tiêu sư của Phong Vân tiêu cục đường xa tìm đến là “Quá Giang Long” Dương Khố Uy. Bọn họ đang nói chuyện say sưa, nhưng khi tiếng thét vừa vang lên, Âu Dương Tảo Nguyệt đã lập tức biến mất, xuất hiện ở cửa lớn. Nhiều năm như vậy, bất kể nơi nào trong Hàm Bích lâu có hỗn loạn, bà đều có thể lập tức đi tới, cho dù đang làm chuyện gì, cho dù là vào lúc nào.

Nơi cửa lớn có ba người đang đứng, chính giữa là một lão nhân thân hình vạm vỡ, nhưng vẻ mặt âm hiểm; bên cạnh là một kẻ giống như văn sĩ, mặt trắng không râu, nhưng tướng mạo vô cùng bí ối; người còn lại là một đại hán râu ria, đứng ở đó giống như một ngọn núi thu nhỏ. Lão nhân kia hai mắt phát sáng, cực kỳ hung ác, tay trái nắm lấy cổ tay ngọc của một thiếu nữ.

Thiếu nữ kia đang rất kinh hoảng, nhưng lại không giãy ra được, một bên má ngọc xinh đẹp đã bị tát đến sưng một mảng lớn.

Một đám người nghe tiếng kéo đến, rất nhiều người lên tiếng hỏi:

- Chuyện gì? Chuyện gì?

Chỉ nghe lão nhân uy mãnh kia kêu lên:

- Đồ kỹ nữ thối tha, mở tiệm cái gì, ngay cả chiêu đãi khách cũng không biết!

- Rốt cuộc cô ấy có chỗ nào đắc tội với các hạ?

Có một người khách hỏi.

- Đắc tội cái gì? Lão tử chính là có ngân lượng, muốn ả ta làm gì thì phải

làm theo!

- Bằng hữu, người sai rồi, nếu người muốn tìm vui thì đến kỹ viện khác đi, nơi này không phải chỗ để người tác oai tác quái, người sống nhiều năm như vậy rồi cũng nên tự trọng một chút.

Lời còn chưa dứt, răng của người này đã bị đánh bay, người cũng ngã ra ngoài.

- Người dám đánh người! Người dám đánh người!

Lại có người xông tới, lần này là đại hán râu quai nón kia nghênh đón, một tay một người, lại đánh hai người ngã xuống đất.

- Đánh hẳn! Đánh hẳn! Để bọn chúng biết thế nào là vương pháp!

Càng có nhiều người bênh vực kẻ yếu xông lên.

Chợt nghe văn sĩ trung niên kia cười nói:

- Các người muốn đánh sao? Được, Huyết Hồn tiêu cục chúng ta cũng không phải dễ chọc!

Phần lớn những người xông lên lập tức lui về, những người khác thì đều bị bạn bè của bọn họ kéo lại:

- Người không thể đi tìm chết!

- Tại sao?

- Bọn họ là người của Huyết Hồn tiêu cục, xem ra chính là cục chủ Huyết Hồn tiêu cục “Huyết Hồn Thần Chưởng” Lạc Thiên Trì, phó cục chủ “Tụ Lý Nhật Nguyệt” Thẩm Thất Sơn và “Trượng Nhị Kim Cương” Mã Cửu Phu, không chọc được! Không chọc được!

Lập tức lại có mấy người lui về, còn lại vài người lòng đầy căm phẫn, cả giận nói:

- Là người của Huyết Hồn tiêu cục, làm nhiều việc ác, ta càng muốn đánh!

- Nhưng người đừng quên, Huyết Hồn tiêu cục có Trường Tiểu bang làm chỗ dựa.

Lời này vừa nói ra, gần như toàn bộ đều lui về. Chỉ có một thanh niên y phục xa hoa, tướng mạo đường đường vẫn ở lại, nhanh chóng cởi cấm bào ra, quát lớn:

- Các người đều sợ Trường Tiểu bang, “Ngọc Kỳ Lân” Đan Thanh Phong ta lại không sợ! Xem quyền!

Song quyền phát ra tiếng “vù vù”, tấn công Lạc Thiên Trì. “Trượng Nhị Kim Cương” Mã Cừu Phu ở bên cạnh liền vận chưởng ngăn cản. Đan Thanh Phong lại thay đổi mục tiêu tấn công Mã Cừu Phu, hai người giao chiến trong phòng.

“Phục Hồ quyền” của Đan Thanh Phong đã trải qua một phen khổ tâm rèn luyện, luận về chiêu thức còn xếp trên Mã Cừu Phu, chỉ là Mã Cừu Phu sức lớn như trâu, hơn nữa cao hơn Đan Thanh Phong không chỉ một cái đầu, khiến cho Đan Thanh Phong khó xáp đến gần. Đan Thanh Phong vô cùng to gan, liều mạng xuất kích, lại khiến cho Trượng Nhị Kim Cương luống cuống tay chân.

“Tụ Lý Nhật Nguyệt” Thẩm Thất Sơn đột nhiên lướt vào trận chiến. Đan Thanh Phong giật mình, vung quyền muốn đánh. Thẩm Thất Sơn lại giơ quạt xếp lên, cười nói:

- Không không, đừng đánh, tiểu anh hùng, người nghe ta nói...

Đan Thanh Phong dừng tay, đang muốn nghe xem đối phương nói gì. Thấm Thất Sơn xếp quạt lại, nhanh như chớp điểm Nhuyễn huyết của Đan Thanh Phong. Đan Thanh Phong quát lên:

- Người...

Hắn lập tức mềm nhũn ngã xuống. Mã Cửu Phu nhân cơ hội tung một quyền, đánh cho Đan Thanh Phong lỗ mũi nở hoa.

Người đứng xem nhao nhao quát mắng:

- Sao người có thể...

Thấm Thất Sơn cười khanh khách nói:

- Sao ta không thể? Dám đắc tội với Huyết Hồn tiêu cục chúng ta, ta còn muốn đánh rụng hết răng của người!

Vừa dứt lời, Thấm Thất Sơn cầm quạt điểm xuống, đánh vào môi Đan Thanh Phong đang nằm dưới đất.

Đột nhiên một vật lướt đến, nhanh như chớp bắn vào miệng Thấm Thất Sơn, sau một tiếng “bốp” cắm thẳng vào miệng hắn. Thấm Thất Sơn vội vàng nhổ ra, mới phát hiện đó là một cái đùi gà, cùng với ba chiếc răng đầy máu.

- Không cần toàn bộ, ba chiếc là đủ rồi, muốn lấy răng người nhưng lại không biết dùng làm gì, ba chiếc đã quá nhiều rồi.

Chỉ thấy một cô gái như hoa, tóc đen đến eo, má ngọc sinh xuân, mặc váy dài màu xanh nhạt, tay ôm tỳ bà dịu dàng đi ra.

Có người kêu lên:

- Công Tôn đại tiểu thư.

Mỹ nhân kia cười một tiếng.

Chẳng biết từ lúc nào nơi này lại có thêm một cô gái, váy màu xanh da trời, tư thái uyển chuyển, chỏm tóc ngắn trước trán hơi che giấu vầng trán xinh đẹp, nước da như tuyết ngọc, nụ cười như thủy tiên, mười ngón tay nhỏ nhanh như chớp giải huyết đạo cho “Ngọc Kỳ Lân” Đan Thanh Phong. Đan Thanh Phong lập tức vọt dậy, khom người nói:

- Đa tạ cô nương!

Cô gái kia nhoẻn miệng cười, giống như hoa xuân nở ra khe núi, khiến mọi người si mê. Chỉ nghe nàng yêu kiều nhỏ nhẹ nói:

- Công tử cần gì cảm ơn. Các hạ có thể uy vũ bất khuất, chí không đánh mất, làm chuyện mà mọi người không dám làm, tiện thiếp làm sao dám nhận lễ.

Đan Thanh Phong thở dài một tiếng, nói:

- Cô chính là Công Tôn nhị cô nương.

Cô gái kia giơ đàn tranh trên đầu gối lên, duyên dáng cười nói:

- Chính là tiện thiếp, còn kia là tỷ tỷ của ta.

Đan Thanh Phong dậm chân nói:

- Đan Thanh Phong không ngại đường xá xa xôi tìm đến, chính là vì muốn thấy hồng nhan tuyệt sắc. Thực không dám giấu, tại hạ vốn có mơ tưởng hảo huyền, quân tử hảo cầu, điều này khó tránh khỏi được. Ai ngờ vừa thấy tiểu thư, mới biết thế nào là tự thẹn kém người. Được rồi, bây giờ xin từ biệt!

Hắn liền quay người muốn rời đi, chợt nghe Công Tôn Nguyệt Lan nhẹ giọng nói:

- Công tử xin chờ, ai làm công tử bị thương, để tiện thiếp thay công tử báo thù!

Vừa dứt lời, đột nhiên vung tay ngọc lên, liên tục lướt vài âm tiết trên đàn tranh. Người ở nơi này vừa nghe, chỉ cảm thấy âm thanh như ngọc, khiến người ta rung động tinh thần. Chỉ có Mã Cửu Phu nghe được, lại cảm thấy trong lòng chấn động, đình tai như nước óc, gần như đứng không vững được.

Công Tôn Nguyệt Lan đột nhiên lướt lên, một chiêu “Phượng quyền” nhanh như chớp đánh vào sống mũi Trương Nhị Kim Cương. Mã Cửu Phu cao lớn như vậy lập tức bị đánh bay ra ngoài, người ở nơi này đều nghe được tiếng xương mũi của hắn vỡ nứt.

Thẩm Thất Sơn vừa bị đánh rụng răng, đang nhếch nhác tìm người trút giận, thấy Công Tôn Nguyệt Lan lại xuất thủ, liền hét lớn một tiếng:

- Đồ kỹ nữ thối tha, để lão tử cho người khó coi!

Công Tôn U Lan lách mình một cái, chặn ở trước mặt hắn, cười nói:

- Người cũng rất khó coi mà.

Tổng cộng nói sáu chữ, nhưng ra tay như chớp, ngay cả Thẩm Thất Sơn cũng không biết đối phương xuất thủ thế nào, hai má trái phải đã liên tiếp trúng sáu chưởng, bị đánh đến cả khuôn mặt đều sưng lên, quả thật khó coi. Mọi người đều cười lớn không ngừng.

Làm như vậy đã chọc tức Lạc Thiên Trì, thấy người của mình lại mất hết mặt mũi dưới tay hai con nhóc, không nhịn được giận đến phồng râu trợn mắt, quát lên:

- Bảo lâu chủ các người lăn ra đây!

- Không cần kêu nữa, chẳng phải ta đang ở trước mặt người sao!

Trước mắt hoa lên, một mỹ phụ trung niên đã đứng trước người Lạc Thiên Trì. Lạc Thiên Trì không kìm được “ấy” một tiếng, bị dọa lui lại một bước, cố gắng trấn định nói:

- Người chính là Âu Dương Tảo Nguyệt sao? Người xem đám nô tài của người đãi khách như thế nào?

Âu Dương Tảo Nguyệt cười nói:

- Vậy thì phải xem các người cư xử với chủ nhân như thế nào.

Nói xong liền đưa tay chỉ vào cổ tay của cô gái đang bị Lạc Thiên Trì nắm lấy. “Huyết Hồn Thần Chưởng” Lạc Thiên Trì đỏ mặt lên, bỏ tay phải ra, chỉ vào Âu Dương Tảo Nguyệt hét lớn:

- Tiện phụ, đây là người tìm chết, ném thử Huyết Hồn Thần Chưởng của lão phu!

“Phi Thiên Ngô Công” Thôi Nhất Trí, “Phi Nhứ” Thẩm Phi Phi và “Quá Giang Long” Dương Khổ Uy ở bên cạnh Âu Dương Tảo Nguyệt đều muốn ra tay. Âu Dương Tảo Nguyệt đưa tay ngăn lại, cười nói:

- Ba vị xin cứ nghỉ ngơi, để ta đối phó với lão già này. Nếu hãn có thể tiếp được năm kiếm của ta, tự ta sẽ tháo bảng hiệu Hàm Bích lâu. Còn nếu hãn không thoát được năm kiếm của ta, rất đơn giản, hãn dùng một chân trở về Huyết Hồn tiêu cục của hãn.

Kết quả không cần hoài nghi.

Đúng như lời đồn, gây rối trong Hàm Bích lâu không phải bị đánh ra ngoài thì là bị đuổi ra ngoài. Tổng chưởng giáo “Trượng Nhị Kim Cương”

Mã Cửu Phu của Huyết Hồn tiêu cực là trường hợp thứ nhất, phó cực chủ “Tụ Lý Nhật Nguyệt” Thẩm Thất Sơn là trường hợp thứ hai, còn về cực chủ thì sao? “Huyết Hồn Thần Chưởng” Lạc Thiên Trì là đi ra, nhưng trên chân hắn có thêm một lỗ kiếm. Nếu không phải kiếm thứ tư của Âu Dương Tảo Nguyệt cố ý cắt lệch một chút, e rằng hắn không chỉ què nửa đời sau mà căn bản không có nửa đời sau nữa.

Sau khi Tăng Bạch Thủy kéo Tăng Đan Phượng đi ra, cả phòng khách làm bằng sắt không còn thứ gì, hoàn toàn tĩnh mịch, nhưng trong phòng lại dần dần nóng lên, nhất là tấm sắt dưới đất và trên đầu nơi đám người Phương Chấn Mi đứng càng dần phồng tay.

Phương Chấn Mi vẫn luôn cười, nói chuyện với Tư Đồ Khinh Yến và Tư Đồ Thiên Tâm, lại cố ý pha trò để bọn họ vui vẻ:

- Sao các người lại bị bắt đến đây?
- Chúng tôi cũng không biết.

Tư Đồ Khinh Yến nói:

- Chúng tôi đi ở phía trước, đột nhiên phía sau có người điểm Vượng huyết của chúng tôi, sau đó không biết gì nữa.

- Không, cháu bị điểm huyết Khúc Trì, tuy không động đậy được nhưng thần trí lại rất tỉnh táo, đáng tiếc cháu nhào đầu xuống nên không thấy gì cả.

Tư Đồ Thiên Tâm nhớ lại nói:

- Nhưng mấy tên thủ vệ đi cùng chúng cháu, dường như hoàn toàn không có phản kháng đã ngã xuống, có thể thấy người tới võ công cao cường.

- Hoàn toàn không có phản kháng?

Phương Chấn Mi nhíu mày nói.

- Đúng vậy.

Tư Đồ Thiên Tâm chỉ sợ Phương Chấn Mi không tin, cho nên càng kiên quyết nói.

- Hử?

Phương Chấn Mi trầm ngâm một chút.

- Bây giờ chúng ta nên làm sao đây?

Tư Đồ Khinh Yến cuối cùng nóng nảy.

Phương Chấn Mi cười nói:

- Làm sao cái gì?

Tư Đồ Khinh Yến dậm chân nói:

- Bọn chúng muốn thiêu chết chúng ta đấy! Chẳng lẽ huynh thật sự muốn ăn vẹt nướng sao?

Phương Chấn Mi cười cười nói:

- Hiện giờ chúng ta còn chưa bị nướng chín, đúng không? Bây giờ mà ăn thì mùi vị không tốt lắm.

Tư Đồ Khinh Yến đi tới đi lui, cuối cùng vành mắt đỏ lên, nghẹn ngào nói:

- Phương công tử, đều là chúng tôi hại huynh, hại huynh chết theo chúng tôi.

Tấm sắt trên đất đã dần dần nóng người, Tư Đồ Thiên Tâm nhảy lên nói:

- Ta tới chẻ rào!

Hắn liên tục đánh ra mấy chưởng, nhưng rào sắt không rung động chút nào, còn hắn lại ôm bàn tay xuýt xoa kêu đau.

Phương Chấn Mi cười nói:

- Nếu rào sắt này có thể chẻ được, Tăng Bạch Thủy cũng sẽ không dùng nó để nhốt chúng ta. Bang chủ trường Tiểu bang này thật là bá chủ kiêu hùng, hơn nữa mưu trí vô song. Trước tiên hắn dùng Huyết Hà thần kiếm làm mồi, khiến chúng ta tưởng rằng thắng lợi, không cẩn thận rơi vào cái bẫy của hắn. Hắn nhốt ta ở đây, cũng không mạo hiểm sai người giết ta, để tránh chúng ta thừa cơ thoát nguy. Hắn chỉ dùng hỏa công... phương pháp chậm nhất lại đau đớn nhất để thiêu chết chúng ta.

Tư Đồ Thiên Tâm nghe được liền run rẩy:

- Vậy, vậy chúng ta nên làm sao đây?

Tư Đồ Kinh Yến quát lên:

- Tiểu đệ, ngươi sợ chết sao?

Bộ ngực nhỏ của Tư Đồ Thiên Tâm lập tức ưỡn ra thẳng tắp, nói:

- Sợ chết? Nhà Tư Đồ không có người sợ chết!

Nhưng hai chân vẫn không kìm được phát run.

Phương Chấn Mi cười nói:

- Đã không sợ chết, sao chúng ta không dứt khoát hàn huyệt một chút!

Tư Đồ Thiên Tâm vỗ vào sau đầu một cái, kêu lên:

- Thế nhưng... chẳng lẽ chúng ta cứ ở đây chờ chết sao?

Phương Chấn Mi cười nói:

- Nếu không chờ chết, vậy thì nên làm gì?

Tư Đồ Thiên Tâm dậm chân nói:

- Chuyện này... ít nhất cũng phải nghĩ biện pháp chứ!

Phương Chấn Mi nhíu mày nói:

- Biện pháp?

Tư Đồ Thiên Tâm nói:

- Đúng, nghĩ biện pháp.

Phương Chấn Mi cười một tiếng nói:

- Biện pháp thì có.

Tư Đồ Khinh Yến và Tư Đồ Thiên Tâm đều vui mừng, đồng loạt đến gần, vội vã hỏi:

- Biện pháp gì vậy? Nói nghe thử xem!

Phương Chấn Mi buông tay nói:

- Nhưng bây giờ còn chưa nghĩ ra.

Tư Đồ Khinh Yến “ô” một tiếng, dường như rất thất vọng. Ánh mắt Tư Đồ Thiên Tâm sáng lên, đột nhiên lại cảm thấy hứng thú với Phương Chấn

Mi này.

- Phương thúc thúc, thúc thật sự không sợ chết?

- Người nghe ai nói?

Phương Chấn Mi nhíu mày hỏi.

- Mọi người đều nói như vậy, anh hùng là kẻ không sợ chết. Phương thúc thúc, cháu muốn làm anh hùng, thúc dạy cháu làm thế nào để không sợ chết, được không?

Tư Đồ Khinh Yến cũng hiếu kỳ đến gần nghe Phương Chấn Mi trả lời. Phương Chấn Mi cười lớn một trận, nói:

- Người nghe những người đó nói bậy rồi. Anh hùng càng yêu quý tính mạng, nhưng khi tính mạng của người khác cũng quan trọng, hơn nữa tính mạng của rất nhiều người cộng lại càng quan trọng hơn mình, vậy thì có thể không tiếc hi sinh tính mạng của mình để giữ mạng cho người khác.

- Như vậy thúc thúc cũng sợ chết?

Tư Đồ Thiên Tâm mở to mắt, không tin hỏi.

- Sợ, đúng là rất sợ.

Tư Đồ Thiên Tâm ngạc nhiên một lúc mới nói:

- Cháu không tin, thúc thúc gạt cháu. Thúc thúc, làm sao mới có thể không sợ chết?

Phương Chấn Mi bị quần lấy vừa bực vừa buồn cười, đành phải nói:

- Giống như hiện giờ, người muốn học cách không sợ chết, trước tiên phải

học được gặp nguy không loạn, gặp biến không kinh.

Tư Đồ Thiên Tâm vỗ tay cười nói:

- Vậy thúc thúc đã không loạn, cũng không kinh, chẳng phải là thừa nhận không sợ chết sao? Cháu cũng không sợ chết, nhưng cháu sợ ma. Thúc thúc sợ nhất cái gì?

Đứa trẻ này dù sao tuổi tác còn nhỏ, nói chuyện một hồi giống như đã quên việc bị nhốt hơn nửa sấp bị nướng sống. Phương Chấn Mi như cười mà không cười, thấy Tư Đồ Khinh Yến đang ngơ ngác nhìn mình, liền cười khổ nói:

- Con gián.

Đêm dần sâu lắng.

Bốn phía yên lặng giống như một thứ gì đó, trắng sáng như nước mùa thu, từ ngoài cửa sổ chiếu vào hành lang của Hàm Bích lâu. Có mười bảy mười tám thiếu nữ yếu điệu đang bước đi nhẹ nhàng, váy áo phất phơ, sau khi lên lầu từng người lại phân tán về phòng.

Chỉ còn lại hai thiếu nữ động lòng người, một người mặc y phục màu xanh lục nhạt, tay ôm tỳ bà; một người khác mặc y phục màu lam, tay cầm đàn tranh.

Hai người thấp giọng nói chuyện, lại đi lên một thang lầu khác. Bọn họ chính là tỷ muội Công Tôn U Lan và Công Tôn Nguyệt Lan.

Vừa lên lầu ba, nơi cao dựa vào lan can, trăng sáng chiếu qua như có năm tháng tang thương, yên lặng đến mức khiến tâm hồn thanh tĩnh, giống như lụa mỏng phủ xuống trên hành lang. Công Tôn tỷ muội nhìn thấy ánh trăng sầu thảm như vậy, không kìm được ngẩn ra một hồi. Công Tôn U Lan nói:

- Ánh trăng thật đẹp.

Công Tôn Nguyệt Lan ngơ ngẩn nhìn trăng, nói:

- Lại một lần trăng tròn nữa.

Công Tôn U Lan “phì” một tiếng, cười nói:

- Ta nói muội muội này, muội cho rằng ta không biết muội đang nghĩ gì sao?

Công Tôn Nguyệt Lan đỏ mặt nói:

- Tỷ đấy! Tỷ đấy! Đầu óc toàn nghĩ bậy bạ!

Công Tôn U Lan biết đã nói trúng tim đen Công Tôn Nguyệt Lan, vì vậy càng đắc ý:

- À, à, muội thì đầu óc đầy chủ ý, ài, lại là lúc trăng tròn rồi, vị đại hiệp Ngã Thị Thùy kia sao còn chưa tới, ai da!

Gương mặt Công Tôn Nguyệt Lan đỏ đến mức giống như hoa dâu bụi, dậm chân nói:

- Tỷ, tỷ cười người ta, người ta không thèm nhớ hẳn, có quý mới nhớ hẳn!

Công Tôn U Lan “à” một tiếng, giả vờ bỗng nhiên tỉnh ngộ nói:

- À à, hóa ra muội không có cảm tình với Ngã Thị Thùy công tử. Được rồi, chờ lần sau y tới hỏi “U Lan tỷ, xin hỏi Nguyệt Lan muội muội có đó không”, ta sẽ nói cho y biết “muội muội nhà ta không muốn gặp người, muội ấy nói có quý mới nhớ người”.

Công Tôn Nguyệt Lan gắp đến độ dậm chân nói:

- Ta không nói nữa, tở chọc gheo người!

Nói xong liền giơ đàn tranh lên. Công Tôn U Lan vội giơ tỳ bà lên che lại, vừa đi vừa cười nói:

- Được rồi, ta không dám lĩnh giáo đàn tranh của muội. Hôm nay muội vung tay một cái đã đánh vỡ mũi con trâu kia, mũi của ta phải giữ cho kỹ. Muội chưa gả đi mà đã đánh tở tở, sau này không đánh trượng phu mới là lạ. Hì hì hi, để lần sau y tới, xem ta có tố cáo với y không.

Nàng vừa cười vừa lui về phía đông, đi vào trong phòng, “rầm” một tiếng đóng cửa lại, nhưng tiếng cười như chuông bạc vẫn từ trong cửa truyền ra.

Đợi sau khi Công Tôn U Lan biến mất, gương mặt ửng hồng của Công Tôn Nguyệt Lan mới từ từ khôi phục. Ánh trăng chiếu lên khuôn mặt nàng, trầm tĩnh khác thường, trắng sáng khác thường. Công Tôn Nguyệt Lan dường như khẽ thở dài một tiếng, thuận tay gảy gảy dây đàn, từ từ đi về phòng ngủ của mình.

Cửa sổ trong phòng cũng mở về hướng trăng sáng, gió mát chậm chậm thổi vào. Công Tôn Nguyệt Lan hít một hơi thật sâu, lại không nhận được thở dài. Ngay lúc này bỗng có một bóng người lướt vào.

Công Tôn Nguyệt Lan lập tức phát giác, quát lên:

- Ai?

Nàng đột nhiên xông đến, trong nháy mắt đánh ra bảy chưởng.

“Bốp bốp bốp bốp bốp bốp bốp”, liên tiếp bảy chưởng đánh vào người nọ. Người áo đen kia lộn nhào một cái giữa không trung, trúng cả bảy chưởng, chỉ cười một tiếng, bồng bênh đáp xuống.

Công Tôn Nguyệt Lan vừa nghe tiếng cười quen thuộc kia, không kìm được ngẩn ra, lập tức vừa kinh vừa mừng kêu lên:

- Là chàng?

Người áo đen quay người lại, chính là Ngã Thị Thùy, cười nói:

- Nguyệt Lan, mạo muội xông vào, khiến nàng bị giật mình rồi.

Công Tôn Nguyệt Lan ân cần hỏi:

- Vừa rồi ta không biết là chàng, đánh có đau không?

Ngã Thị Thùy cười nói:

- Đó là do ta, bị đánh cũng đáng.

Công Tôn Nguyệt Lan cao hứng đến mức mặt đỏ tới mang tai, cười duyên nói:

- Sao chàng không vào từ cửa lớn? Giống như ăn trộm...

Ngã Thị Thùy cười nói:

- Ta vốn định vào từ cửa lớn, sau đó nghe được những lời của U Lan tỷ và nàng...

Công Tôn Nguyệt Lan xấu hổ nói:

- Chàng nghe được hết rồi?

Ngã Thị Thùy cười gật đầu. Hai nắm tay của Công Tôn Nguyệt Lan không ngừng đánh tới, dậm chân nói:

- Chàng làm chuyện xấu, nghe lén người ta nói chuyện...

Trăng trốn vào tầng mây.

Vì sao?

Chẳng lẽ trăng không có đối tượng để yêu? Hay là vì nhớ tới mặt trời?

Công Tôn Nguyệt Lan thở dài xa xăm, nói:

- Tại sao chàng lại đến?

Ngã Thị Thùy cũng thở dài một tiếng, nói:

- Ta đến để từ biệt nàng.

- Từ biệt?

- Sáng mai ta sẽ tử chiến một trận với Phương Chấn Mi.

- Phương Chấn Mi! Giang Nam Bạch Y Chấn Mi tài tử?

- Đúng.

- Tại sao phải chiến?

- Bởi vì ta nhận lời.

- Nhận lời?

- Ừm. Năm năm trước gia mẫu bệnh nặng, hoàn toàn nhờ vào dưỡng chiếu cố. Lúc ta tới thì mẹ đã trong trạng thái hấp hối, lão nhân gia bà muốn ta nhận lời đền đáp đại ân. Khi đó dưỡng còn không có tội ác rõ ràng như vậy.

- Vậy chàng đáp ứng chuyện gì?

- Vì muốn an ủi mẹ, ta đã đáp ứng. Khi đó Tăng Bạch Thủy không muốn ta làm gì cả, chỉ nói đáp ứng với hần một chuyện là đủ. Bây giờ mới biết đó là quỷ kế của hần, bởi vì đáp ứng hần làm một chuyện, có thể là bất cứ chuyện gì.

- À.

- Cho nên ba tháng trước khi Phương Chấn Mi vào Trung Nguyên, Tăng Bạch Thủy lập tức lệnh cho ta giết Phương Chấn Mi.

- Phương Chấn Mi là một nhân sĩ hiệp nghĩa tay không dính máu mấy trăm năm qua hiếm gặp, chàng hẳn tâm giết y?

- Không đành, nhưng ta không thể thẹn với hồn thiêng của mẹ.

Ngã Thị Thùy lòng đầy lo lắng, nhìn lên trời thờ dài nói:

- Hơn nữa ta và y giao thủ, bại nhiều thắng ít. Cho nên ta quyết định, nếu ta chết dưới tay y, đó là tâm phục khẩu phục, tự mình chuốc lấy; còn nếu ta có thể giết y, nhất định sẽ diệt Trường Tiểu bang, đuổi Tăng Bạch Thủy, để an ủi linh hồn của y.

- Ài, đó thực sự không phải biện pháp tốt.

Công Tôn Nguyệt Lan than thở.

- Nhưng đó là biện pháp duy nhất.

Ngã Thị Thùy thần thờ nói.

- Đại trượng phu nói phải giữ lời, ta cũng không thể thất hứa.

Trăng lại từ tầng mây thong thả đi ra.

Vì sao?

Chẳng lẽ muốn chiếu sáng những chuyện không như ý trên nhân gian này?

Ngã Thị Thùy khẽ vỗ lên vai ngọc của Công Tôn Nguyệt Lan đang dựa vào cửa sổ, trầm giọng nói:

- Nguyệt Lan, cho nên ta tới cáo từ.

Công Tôn Nguyệt Lan cũng không quay đầu lại, lạnh lùng nói:

- Chàng thật sự phải chiến?

- Đúng vậy.

Công Tôn Nguyệt Lan nói:

- Vậy chàng nói cho ta biết, các người giao chiến ở đâu?

- Không.

Ngã Thị Thùy kiên quyết nói.

- Tại sao?

Công Tôn Nguyệt Lan hỏi.

- Ta không muốn nàng đi xem trận chiến.

Ngã Thị Thùy nhẹ giọng nói:

- Nàng đừng lo lắng, nếu như ta còn mạng, nhất định sẽ trở về gặp nàng.

Công Tôn Nguyệt Lan buồn bã xoay người, hóa ra hai mắt đã đầy nước,

trăng sáng chiếu rọi hai hàng lệ. Nàng run giọng nói:

- Tại sao chàng nhất định phải đi? Tại sao chàng nhất định phải chiến?

Ngã Thị Thùy thở dài một tiếng, thương tiếc dùng đôi tay khẽ vuốt ve gương mặt Công Tôn Nguyệt Lan dưới ánh trăng, nói:

- Nguyệt Lan...

Trăng lại ẩn vào tầng mây.

Là vì sao?

Chẳng lẽ trăng cũng không đành lòng nhìn cảnh tượng chia ly ở nhân gian?

- Đây là đêm trước quyết chiến.

- Vì vậy chàng nên nghỉ ngơi cho tốt.

- Không, ta và nàng ở cùng nhau đến ngày mai.

- Khi nào chàng sẽ đi?

- Trước bình minh.

- Trước bình minh?

- Ừm.

- Hứ!

- Nàng không nên khó chịu, thực ra người vô tội phải là Phương Chấn Mi.

- Lúc này không biết y đang làm gì?

- Không biết... có lẽ... ài... ta rất kính phục người này, hiệp nghĩa mà không kiêu ngạo, hào kiệt mà không ác bá... lúc này y đang làm gì?

- Có lẽ giống như chúng ta... có lẽ đang nhìn vầng trăng sáng này, cũng có lẽ đang ăn vịt nướng...

Tiếng hít thở của bọn họ dần dần dồn dập. Trăng lại từ trong mây đi ra, ánh trăng chiếu rọi đất đai như tắm, ngập tràn trong trời đất giống như ái tình.

Vịt nướng?

Ăn vịt nướng đương nhiên là một chuyện vui vẻ, nhưng bị người ta xem như vịt để nướng, vậy thì không vui chút nào.

Tư Đồ Khinh Yến và Tư Đồ Thiên Tâm chính là như vậy.

Kỳ quái là Phương Chấn Mi vẫn ung dung tự tại, giống như đang ăn vịt nướng uống rượu, ngẩng đầu ngắm trăng.

Bị nhốt trong rào sắt này, ngay cả nửa tia ánh trăng cũng không nhìn thấy. Tư Đồ Thiên Tâm không nhìn được đụng vào rào sắt kia, lại không nhìn được kêu đau oai oái, oán hận nói:

- Lồng chim chết tiệt, lồng chim thối tha, xem ta không đập vỡ người mới lạ!

Tư Đồ Khinh Yến không nhìn được cũng cười:

- Nếu như đây là lồng chim, chẳng phải chúng ta là chim?

Nhưng nàng lập tức phát giác ngay cả rào sắt này cũng dần dần nóng lên, lại cười không được nữa, nhảy đến trước mặt Phương Chấn Mi hỏi:

- Phương thúc thúc, bây giờ chúng ta nên làm gì đây?

Phương Chấn Mi cười nhạt nói:

- Ta đang nghĩ biện pháp.

Sức nóng trong phòng từ từ tăng cao, quần áo ba người dần ướt. Tư Đồ Thiên Tâm dậm chân nói:

- Phương thúc thúc, chờ thúc nghĩ ra biện pháp, chúng ta đã bị nướng chín rồi.

Tư Đồ Khinh Yến quát lên:

- Đừng quấy rầy Phương thúc thúc nghĩ biện pháp.

Tư Đồ Thiên Tâm cầu xin:

- Tỷ tỷ, tỷ cũng phải nghĩ biện pháp nha!

Tư Đồ Khinh Yến trầm ngâm một hồi, nói:

- Được, ta nghĩ, ta nghĩ...

Một lúc sau bỗng nhiên nói:

- A!

Tư Đồ Thiên Tâm mừng rỡ hỏi:

- Có rồi?

Tư Đồ Khinh Yến mắng:

- Ta nào có biện pháp gì!

Lại quay đầu hỏi Phương Chấn Mi:

- Phương thúc thúc, huynh nghĩ được biện pháp chưa?

Phương Chấn Mi cười nói:

- Vẫn chưa.

Nhiệt độ cao hơn, quần áo ba người đã ướt đẫm, tay vịn sàn nhà đều nóng lên, muốn ngồi cũng không được nữa.

LONG HỒ PHONG VÂN

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 12 : Thanh Vân Tiêu Cục

Thanh Vân tiêu cục có thể xem là tiêu cục lớn nhất trong thành Trường An. Lúc này đã gần nửa đêm, cửa lớn tiêu cục đã đóng, nhưng trong phòng khách vẫn có ba người đang đối ẩm.

Ba người này chính là cục chủ Thanh Vân tiêu cục “Kim Tiên Vô Địch” Hồ Diên Nhất Định, cục chủ Phi Vân tiêu cục “Phi Vân Thập Bát Chương” Tiết Chính Âm, thiếu cục chủ Trì Vân tiêu cục “Tuyết Hoa Thần Kiếm” Tương Thanh Phong.

Chỉ nghe Tiết Chính Âm cười ha hả nói:

- Hôm nay ta tới Hàm Bích lâu một chuyến...

Hồ Diên Nhất Định cười lớn:

- Chẳng lẽ Tiết huynh muốn kể với chúng ta chuyện phong lưu, lại quen biết một vị hồng nhan tri kỷ sao?

Tiết Chính Âm cười khoát tay nói:

- Không phải, không phải. Hôm nay ta tới Hàm Bích lâu, vốn là vì gần đây Trường Tiểu bang tàn hại võ lâm đồng đạo, muốn thỉnh giáo lâu chủ Âu Dương Tảo Nguyệt. Không ngờ vừa tới Hàm Bích lâu, lập tức có ba người bị đuổi ra...

Hồ Diên Nhất Định ngạc nhiên nói:

- Há?

Tương Thanh Phong cười nói:

- Mấy năm nay rất ít người dám đến Hàm Bích lâu gây sự, lần này người bị đuổi ra là ai?

Tiết Chính Âm cười lớn nói:

- Người nghĩ là ai? Hóa ra là cục chủ Huyết Hồn tiêu cục Lạc Thiên Trì, sư gia Thâm Thất Sơn và con trâu Mã Cừu Phu kia.

Hô Diên Nhất Định cười lớn nói:

- Thì ra là ba người bọn chúng, ha ha ha...

Tương Thanh Phong cũng cười nói:

- Huyết Hồn tiêu cục ý vào Trường Tiểu bang nâng đỡ, nổi giáo cho giặc, ức hiếp người hiền, vô pháp vô thiên, cáo mượn oai hùm, hôm nay cũng xem như có báo ứng rồi.

Tiết Chính Âm vừa cười vừa nói, dù sao tuổi tác của y cũng khá lớn, không kìm được hơi bị sặc, bèn cười nói:

- Xin phép hai vị, ta đi tiểu tiện một chút!

Nói xong liền lão đảo đi ra ngoài phòng khách, mang theo bảy phần men say, gió đêm ngoài hành lang thổi đến, không kìm được khẽ run lên. Y ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy trăng tròn vành vạch hiếm có, vừa xanh vừa vàng, bất giác rùng mình một cái, đột nhiên cảm thấy sờn tóc gáy.

Đúng lúc này, ít nhất có sáu mươi món ám khí, mười sáu mươi tám loại ám khí khác nhau bắn về phía y.

Tiết Chính Âm dù sao tuổi tác đã cao, lúc phát giác ra thì đã trễ, kiên hét lớn một tiếng, múa chường đến mức mưa gió không lọt.

Nhưng vẫn có bảy tám món ám khí bắn trúng người y.

Tiết Chính Âm hét lên giận dữ, xông lên phía trước, muốn chạy trở về phòng khách.

Đột nhiên trong bóng tối ánh kiếm lóe lên.

Khi ánh kiếm lóe lên, Tiết Chính Âm nhìn thấy một người.

Một người trẻ tuổi lãnh khốc và anh tuấn.

Tiết Chính Âm rộng to:

- Phương Trung Bình!

Y chỉ cảm thấy lồng ngực đau đớn, ngã xuống chết đi.

Hô Diên Nhất Định và Tương Thanh Phong vẫn đang đối ẩm trong phòng khách, chợt nghe ngoài phòng vang lên tiếng rống giận, khiến bọn họ ngẩn ra. Tiếp đó lại truyền tới một tiếng hét lớn, hai người lập tức nhận ra giọng của Tiết Chính Âm, đồng loạt đứng lên. Mà ngay lúc này tiếng kêu thảm “Phương Trung Bình” của Tiết Chính Âm đã truyền tới.

- Phương Trung Bình?

Tương Thanh Phong toàn thân chấn động. Đối với y thì cái tên Phương Trung Bình này quá quen thuộc. Trì Vân tiêu cục do phụ thân y cai quản vẫn luôn bình an thịnh vượng, nhưng chỉ trong một đêm, người trong viện hoảng loạn chém giết, đồng thời kêu lên “Trường Tiểu bang đánh tới rồi”, “Phương Trung Bình, ta liều mạng với người”. Y tận mắt nhìn thấy các sư thúc bá lùn lướt ngã xuống trong ánh lửa, y nghiến răng giết chết hơn mười tên Trường

Tiểu bang đồ, xông ra ngoài từ một hướng khác. Sau này mới biết toàn bộ Trì Vân tiêu cục chỉ có một mình y may mắn trốn thoát, thậm chí ngay cả một con chó cũng không lưu lại.

Sau đó y chạy đến Phi Vân tiêu cục. Tiết Chính Âm còn luôn miệng nói muốn báo thù cho Trì Vân tiêu cục. Nhưng chưa tới một năm, tại một buổi sáng sớm, người của Phi Vân tiêu cục và Trường Tiểu bang xung đột trong một ngõ hẻm, thương vong gần như không còn. Người của Trường Tiểu bang giết thẳng vào Phi Vân tiêu cục, người của Phi Vân tiêu cục hăng hái chống cự. Nhưng khi một thanh niên y phục xa hoa giết vào, những người phản kháng rất nhanh đều ngã xuống. Khi đó y cùng với Tiết Chính Âm và mười mấy tên tiêu sư đang cố sức chống đỡ, nhưng thanh niên kia vừa vào đã giết chết bốn tên tiêu sư, thực lực của Phi Vân tiêu cục lập tức tan vỡ. Thanh niên kia còn cười nói “nhớ lấy đại ân đại đức của ta đi, ta là Phương Trung Bình”. Tiết Chính Âm rống giận đánh tới, nhưng chỉ vài chiêu đã trọng thương ngã xuống. Y liều chết đỡ lấy Tiết Chính Âm, tránh khỏi Phương Trung Bình, vất vả lắm mới giết ra trùng vây, chạy trốn đến Thanh Vân tiêu cục này. Cả Phi Vân tiêu cục cũng chỉ còn hai người bọn họ sống sót.

Hôm nay Phương Trung Bình lại tới Thanh Vân tiêu cục?

Trong số những người của Phong Vân tổng tiêu cục ở đây, “Kim Tiên Vô Địch” Hô Diên Nhất Định có thể xem là võ công bối phận cao nhất, nhưng y có thể là đối thủ của Phương Trung Bình sao?

Tương Thanh Phong không kìm được ngây ra, mặc dù y đã trải qua rất nhiều trận chiến, nhưng lúc này toàn thân cũng run lên.

Cùng lúc đó Hô Diên Nhất Định đã giận dữ hét lên một tiếng, như một con hạc trắng lướt ra ngoài phòng khách.

Hô Diên Nhất Định vừa ra khỏi phòng khách, đột nhiên có một tấm lưới

từ mái hiên chụp xuống.

Nguyên lai trên bốn góc mái cong đều có người áo đen ẩn nấp.

Hô Diên Nhất Định muốn tránh cũng không còn kịp, bị chụp vào trong lưới.

Nhưng Hô Diên Nhất Định vừa rơi xuống đất, cũng không có ý định cắt lưới thoát ra, ngược lại lướt lên, liên tục bay dọc theo mái ngói, đột nhiên roi vàng từ trong lỗ hồng đâm ra.

“Oa”, một người trúng roi ngã xuống đất.

Hô Diên Nhất Định lại xoay người, lướt đến một góc khác xuất kích.

“A”, lại một người khác ngã xuống.

Đã có hai người ngã xuống, tấm lưới kia dĩ nhiên cũng không giữ được nữa, Hô Diên Nhất Định lập tức lướt ra.

Cùng lúc đó bốn năm chục món ám khí bắn về phía nóc nhà.

Hô Diên Nhất Định bỗng bành đáp xuống, những ám khí kia đã đánh ngã hai tên còn lại trên nóc nhà.

Nhưng khi Hô Diên Nhất Định còn chưa chạm đất, một người áo đỏ vừa nhanh vừa gấp xông lên trước, song chưởng đánh ra, hai luồng chưởng lực một âm một dương đánh vào Hô Diên Nhất Định, chính là Trường Tiểu bang Hồng kỳ đường chủ Thiết Kiêu Kiêu.

Hay cho Hô Diên Nhất Định, y đột nhiên hít sâu một hơi, lại đạp vào giữa không trung, toàn thân vọt lên, bay trở về trên ngói nhà, đồng thời kêu lớn:

- Mọi người dậy mau! Trường Tiểu Bang tập kích...

Nhưng còn chưa nói xong, chợt thấy phía trước lóe lên ánh kiếm, nhanh như tia chớp. Thân hình y còn đang ở giữa không trung, sức lực đã hết, không thể tránh được. Y lập tức vung roi, nhưng kiếm đã đâm vào bụng. Thân thể Hô Diên Nhất Định thẳng tắp khựng lại giữa không trung, sau đó thẳng tắp rơi xuống phía dưới.

Thanh niên kia tay cầm trường kiếm đâm vào bụng đối phương, cũng theo đó rơi xuống phía dưới. Hô Diên Nhất Định khàn giọng nói:

- Người...

Thanh niên kia cười lạnh nói:

- Ta là Phương Trung Bình.

Dứt lời hần liền rút kiếm, một trận mưa máu phun ra, sau đó phi thân trở về nóc nhà, mặc cho Hô Diên Nhất Định ngã xuống.

Lúc này Tương Thanh Phong và hơn mười tên tiêu sư đang từ trong phòng khách xông ra, chạy đến dưới bậc thềm, chợt thấy một vật rơi xuống, đó là thi thể của Hô Diên Nhất Định chết không nhắm mắt.

Mọi người đều kinh hãi, chợt nghe trên nóc nhà vang lên tiếng cười như chim đêm:

- Giết! Một tên cũng không để sót!

Trong rào càng lúc càng nóng, chẳng những không thể ngồi xuống, thậm chí còn không thể đứng lâu một chỗ. Hơi nóng từ dưới bàn chân truyền lên, lại từ trên đỉnh đầu ép xuống, nóng đến mức ba người trong rào đều mồ hôi đầm đìa.

Tư Đồ Thiên Tâm kêu lên:

- Làm sao đây? Làm sao đây? Hết rồi, hết rồi!

Tư Đồ Khinh Yến vội la lên:

- Phương thúc thúc, huynh, huynh rốt cuộc nghĩ được biện pháp chưa?

Phương Chấn Mi trầm tư một chút, đột nhiên cười nói:

- Có rồi!

Hai chị em Tư Đồ Khinh Yến và Tư Đồ Thiên Tâm đều vui mừng, liên tục hỏi:

- Là biện pháp gì? Là biện pháp gì?

Phương Chấn Mi trầm ngâm một lúc, nói:

- Biện pháp này hiện tại không thể dùng.

Tư Đồ Thiên Tâm dậm chân kêu lên:

- Vậy khi nào mới dùng được?

Phương Chấn Mi hờ hững nói:

- Còn phải chờ một chút.

Lần này ngay cả Tư Đồ Khinh Yến cũng gấp đến phát điên, nói:

- Khi đó chỉ sợ chúng ta đã bị nướng chín rồi.

Phương Chấn Mi khẽ mỉm cười nói:

- Đúng rồi, chính là khi đó.

Sắc trời dần sáng.

Khi đêm còn chưa hết, là lúc gió lạnh nhất, sương dày nhất, trời cũng tối nhất.

Trăng đã không thấy nữa, gió gấp mây thấp, gió lạnh dạt dào.

Tại dãy phòng phía tây Hàm Bích lâu.

Một bóng người áo đen lướt nhanh ra ngoài cửa sổ, còn lưu luyến nhìn Hàm Bích lâu một cái. Trong cửa sổ có một thiếu nữ đang ngơ ngẩn nhìn người đi xa.

Trong gió đêm, hai hàng nước mắt của Công Tôn Nguyệt Lan dường như đã kết thành hàn băng lóng lánh. Ngã Thị Thùy đã đi xa rồi.

Nàng buồn bã suy nghĩ, dựa vào cửa sổ nhìn ra ngoài, không trăng không sao, gió mây quay cuồng. Bỗng nàng nhìn thấy trên nóc nhà có vô số người áo đen đang lên đến Hàm Bích lâu.

Nàng muốn kêu lên, nhưng cửa sổ đột nhiên bị đánh nát, một người còn cường tráng hơn báo lạnh lùng bước vào.

Công Tôn Nguyệt Lan kinh hãi quát lên:

- Người nào?

Người kia cười lạnh nói:

- Trường Tiểu bang Khuất Lô.

Công Tôn Nguyệt Lan bước dài một cái, nhặt đàn tranh lên, rút bảo kiếm ra, kiếm nhanh như chớp, kiếm thế như cầu vồng đâm thẳng vào Khuất Lô.

Khuất Lôi xuất quyền.

Quyền phát sau mà tới trước, đánh vào mũi kiếm. Mũi kiếm không thể đâm vào nắm tay, nhưng nắm tay lại đánh gãy kiếm.

Công Tôn Nguyệt Lan biến sắc, lập tức vung đàn tranh lên đập thẳng vào Khuất Lôi.

Khuất Lôi cười lạnh, xuất quyền.

Đàn tranh năm âm đều vang, vỡ nát.

Công Tôn Nguyệt Lan liên tục lui lại mấy bước. Khuất Lôi cười lạnh đi đến gần. Công Tôn Nguyệt Lan nhặt ghế gỗ lên, ném vào Khuất Lôi.

Khuất Lôi dùng một quyền đánh nát ghế gỗ.

Công Tôn Nguyệt Lan lui đến mép giường, lại khiêng chiếc bàn lớn lên ném vào Khuất Lôi.

Nàng không hi vọng chiếc bàn này có thể đánh lui Khuất Lôi, chỉ hi vọng có thể ngăn cản hắn một chút, nàng sẽ có hi vọng chạy trốn.

Khuất Lôi cũng thèm không tránh, vẫn dùng một quyền.

Chiếc bàn vỡ nát.

Công Tôn Nguyệt Lan nghe được tiếng người huyên náo bên ngoài, tiếng kêu thảm thiết của đám tử tù không dứt bên tai, tiếng đánh nhau cũng không ngừng truyền đến. Nàng nghiêng rặng một cái, đột ngột chạy về phía cửa.

Khuất Lôi liền xông lên trước, lạnh lùng nói:

- Người nên ngoan ngoãn nghe lời đi!

Lập tức dùng một quyền đánh nát cửa, nhưng người lại chặn ở trước cửa.

Công Tôn Nguyệt Lan oán hận nói:

- Ta nguyện chết!

Nàng lao lên trước, hai ngón tay bắn ra, nhắm thẳng vào hai mắt Khuất Lôi.

Khuất Lôi hừ lạnh, xuất chưởng.

“Bình!”

Công Tôn Nguyệt Lan bay ra ngoài, khoe miệng chảy máu. Chỉ nghe Khuất Lôi lớn tiếng nói:

- Toàn lực tấn công Hàm Bích lâu, phản kháng cứ giết, không để một người chạy thoát!

Âm thanh liên miên không dứt vang vọng trong Hàm Bích lâu.

Khi trong phòng Công Tôn Nguyệt Lan vừa có tiếng động, Âu Dương Tảo Nguyệt lập tức tỉnh dậy. Bà vội vàng cầm kiếm chạy ra khỏi phòng, đột nhiên một ánh kiếm ép tới, vừa nhanh vừa chuẩn. Âu Dương Tảo Nguyệt vung kiếm ngăn cản, sau đó đánh ra bảy kiếm. Người nọ lùi lại bảy bước, đón lấy bảy kiếm, cũng không dừng lại phản công bảy kiếm. Âu Dương Tảo Nguyệt tránh khỏi bảy kiếm này, khí tức có phần mệt nhọc, liền đưa mắt nhìn, trông thấy đối phương là một gã trẻ tuổi lạnh lùng và âm tà. Âu Dương Tảo Nguyệt quát lớn:

- Người là ai?

Thanh niên kia cười nói:

- Trường Tiểu bang tổng đường chủ, Phương Trung Bình.

Âu Dương Tảo Nguyệt không dám xem thường, nếu là Trường Tiểu bang tập kích, vừa rồi chỗ Công Tôn Nguyệt Lan có tiếng động, chẳng phải đã gặp nguy hiểm? Vì vậy giờ kiếm quát lớn:

- Tránh ra!

Phương Trung Bình cười nói:

- Tránh ra? Người tuy tuổi tác lớn một chút, nhưng vẫn rất đẹp, ta cũng không đành lòng tránh ra...

Âu Dương Tảo Nguyệt không đợi hắn nói xong, liền phát ra một chuỗi kiếm chiêu, ép thẳng đến Phương Trung Bình.

Một chuỗi công kích này ép cho Phương Trung Bình từ trước cửa phòng ra đến ngoài hành lang.

Tại hành lang và trong các phòng, tiếng đánh nhau không ngừng truyền đến, trong ngoài đều là bóng người đang hoảng loạn chiến đấu. Âu Dương Tảo Nguyệt không kịp được phân tâm kêu lên:

- Mọi người cẩn thận, đừng hoảng loạn, liên hợp ứng chiến!

Ngay lúc vừa phân tâm, Phương Trung Bình đột nhiên ép ngược, đâm tới một kiếm.

Âu Dương Tảo Nguyệt quát lên:

- Muốn chết!

Kiểm trong tay rung lên, muốn dùng công phu nội gia mấy chục năm khổ tu đánh bay kiếm trong tay Phương Trung Bình.

Sau một tiếng “keng”, hai kiếm va chạm, Phương Trung Bình bị chấn đến eo bàn tay tê dại. Âu Dương Tảo Nguyệt nhân cơ hội phát ra ba kiếm, “đình đình đình”, đánh vào trên thân kiếm Phương Trung Bình, trường kiếm của Phương Trung Bình lập tức rời tay bay ra.

Âu Dương Tảo Nguyệt mừng rỡ, lại phát ra một kiếm, muốn lấy mạng Phương Trung Bình.

Phương Trung Bình đột nhiên không tránh mà tiến tới, trong tay tuy không có kiếm, nhưng lại dùng tay làm kiếm, một “kiếm” đâm vào ngực Âu Dương Tảo Nguyệt.

“Kiếm Chưởng”!

Phương Trung Bình không chỉ tu luyện “Tụ Trung kiếm”, càng lợi hại hơn là “Kiếm Chưởng”. Âu Dương Tảo Nguyệt đánh bay trường kiếm trong tay Phương Trung Bình, cho rằng đã nắm chắc phần thắng, nhất thời sơ ý nên trúng phải quỷ kế.

“Kiếm Chưởng” đâm vào ngực Âu Dương Tảo Nguyệt.

Âu Dương Tảo Nguyệt “a” một tiếng, đột nhiên hét lớn:

- Đám nhỏ đừng ham chiến, thoát được người nào hay người nấy!

Phương Trung Bình cười lạnh nói:

- Đáng tiếc ngay cả người cũng chạy không thoát.

Hắn lập tức rút tay, máu như tên từ ngực Âu Dương Tảo Nguyệt phun ra, Âu Dương Tảo Nguyệt lập tức mềm nhũn ngã xuống. Phương Trung Bình

kêu lớn:

- Hàm Bích lâu nghe đây, các người không nên phản kháng vô ích, thủ lĩnh của các người là Âu Dương Tảo Nguyệt đã mất mạng trong tay ta rồi.

Phía bên kia, Công Tôn U Lan vừa nghe tiếng Âu Dương Tảo Nguyệt xông ra khỏi phòng liền tỉnh lại. Nàng vừa mới ngồi dậy, bỗng nhiên có hai tên Trường Tiểu bang đồ xông vào. Nàng vung tỳ bà quét ngang, giết chết hai người, sau đó xông ra cửa phòng. Đột nhiên bóng chưởng lóe lên, một bóng người giống như cương thi đánh tới.

Công Tôn U Lan trong lúc vội vã xoay người một cái, tránh khỏi một chưởng, lạnh lùng quát lên:

- Các người là ai?

Người nọ ngửa mặt lên trời cười lớn, nói:

- Trường Tiểu bang Vô Chi chưởng Chiêm Vũ Xan, cô em, người nên ngoan ngoãn nghe lệnh đi!

Công Tôn U Lan vừa thấy người này không có ngón tay, nhưng xuất chưởng im hơi lặng tiếng, vừa chuẩn vừa nhanh, biết hẳn nhất định tu luyện độc chưởng, trong lòng vô cùng căm ghét, lập tức tay cầm tỳ bà, đánh tới một chiêu “Hoành Tảo Thiên Quân”.

“Vô Chi chưởng” Chiêm Vũ Xan hét lớn một tiếng, phi thân tránh khỏi một kích, song chưởng giữa không trung đánh vào Công Tôn U Lan.

Công Tôn U Lan vừa thấy Hàm Bích lâu ánh lửa hừng hực, trong lòng hoảng hốt. Lúc này giọng nói của Khuất Lô từ trong phòng Công Tôn Nguyệt Lan vang lên không dứt. Trong lòng nàng biết Công Tôn Nguyệt Lan nhất định đã gặp bất hạnh, cũng không ham chiến, liền vung tỳ bà đánh thẳng

vào Chiêm Vũ Xan.

Chiêm Vũ Xan giơ hai tay nghênh đón, đánh vỡ tỳ bà.

Tại khoảnh khắc tỳ bà vỡ tan, Chiêm Vũ Xan bị che khuất tầm mắt, Công Tôn U Lan đột ngột rút kiếm trong tỳ bà đâm ra.

Chiêm Vũ Xan kêu thảm một tiếng, bị một kiếm xuyên qua cổ họng.

Công Tôn U Lan giải quyết xong Chiêm Vũ Xan, đang muốn chạy về phía tây cứu viện muội muội, đột nhiên có người từ sau lưng tập kích. Công Tôn U Lan cảnh giác nhanh nhạy, vội vàng lách qua, nhưng vai ngọc vẫn bị thương. Chỉ thấy “Huyết Hồn Thần Chưởng” Lạc Thiên Trì hung thần ác sát của Huyết Hồn tiêu cục đang đứng ở đó, trong tay cầm giới đao.

Công Tôn U Lan kêu lên:

- Hôm nay tha cho người khỏi chết, người lại còn mặt mũi ám toán người khác ở đây!

Lạc Thiên Trì giơ giới đao lên, cười lớn nói:

- Hôm nay ta ám toán người, thiên hạ có ai biết được! Người đã là thịt nằm trên thớt, trước tiên để ta vui vẻ...

Đột nhiên cổ họng vang lên tiếng “ực ực”, đảo mắt một cái liền ngã xuống, bởi vì một thanh kiếm sắc đã đâm qua ngực hẳn.

Công Tôn U Lan đưa mắt nhìn, trông thấy vị khách “Quá Giang Long” Dương Khổ Uy của Phong Vân tiêu cục. Dương Khổ Uy trầm giọng nói:

- Cô nương chạy mau, bốn phía đều là kẻ địch...

Y còn chưa nói xong, bỗng nghe được lời nói của Phương Trung Bình đã

giết Âu Dương Tảo Nguyệt. Dương Khố Uy quát lớn:

- Mẹ nó...

Âm thanh dừng lại, đầu của y đột nhiên nổ tan, máu tươi văng ra tứ tung, khiến Công Tôn U Lan sợ hãi thét lên.

Chỉ thấy một người áo đen thấp bé chạy đến gần, cười lớn nói:

- Cô em, thuốc nổ của Phích Lôi đường thế nào?

Dứt lời liền cười sảng sặc. Người này chính là một trong những kẻ đã tấn công Hàm Ứng bảo, Hắc kỳ đường chủ Vạn Mãn Đường.

Nhưng hăn mới cười được một nửa, âm thanh đột nhiên biến thành thét lớn. Hăn lập tức xoay người, chỉ thấy sau lưng dính ba con rết màu đỏ, “Phi Thiên Ngô Công” Thôi Nhất Trí đứng ở phía sau, lạnh lùng nói:

- Đây là dùng gậy ông đập lưng ông, người trúng phải rết độc của ta, ba bước lập tức tử vong, người nên nhận mệnh đi!

“Phích Lịch Hỏa” Vạn Mãn Đường hét lớn một tiếng, nhưng lại không dám cử động. Đột nhiên lại có người từ sau lưng ôm chặt lấy Thôi Nhất Trí. Thôi Nhất Trí giãy dụa không thoát, hóa ra người nọ là “Tụ Lý Nhật Nguyệt” Thẩm Thất Sơn, đang kêu lên với Vạn Mãn Đường:

- Vạn đường chủ, mau tới giết hăn!

Đáng tiếc hăn không biết được tính cách của Vạn Mãn Đường. Vạn Mãn Đường đúng là giết Thôi Nhất Trí, nhưng lại ném ra thuốc nổ toàn thân, nổ chết cả Thẩm Thất Sơn, sau đó Vạn Mãn Đường cũng ngã xuống mất mạng. Ngay khi Thẩm Thất Sơn ôm lấy Thôi Nhất Trí, Công Tôn U Lan muốn tìm cách cứu viện, nhưng lại bị một người quán lấy. Người này cao lớn cường

tráng, xuất chiêu vụng về, nhưng sức lớn vô cùng, chính là “Trượng Nhị Kim Cương” Mã Cừu Phu.

Công Tôn U Lan vừa vội vừa giận, liền ném trường kiếm ra, đâm xuyên qua ngực Mã Cừu Phu. Nhưng lúc này “Phi Thiên Ngô Công” Thôi Nhất Trí đã chết. Công Tôn U Lan nhìn thấy toàn lâu cảnh tượng thê thảm, vô số tử muội không cam chịu nhục, ra sức chống cự. Nàng chỉ cảm thấy bi phẫn dâng trào, đang muốn giết tới, đột nhiên một người lướt qua trời cao, ánh đèn toàn lâu đồng thời bị đập tắt. Khi ánh đèn còn chưa tắt hết, Công Tôn U Lan nhìn thấy một thanh niên anh tuấn uy nghi nhưng hơi có vẻ dâm tà đứng ở trước người, sau khi đèn tắt chỉ nghe người nọ nói:

- Ta là Phương Trung Bình, người là Công Tôn đại cô nương đúng không?

Công Tôn U Lan giơ tay muốn đánh, nhưng bỗng cảm thấy mạch môn bị giữ chặt, trong tai nghe được tiếng cười tà dị của Phương Trung Bình. Trời đất u ám, xa xa ánh lửa khắp nơi, tiếng gào khóc liên tục vang lên.

Hơi nóng trong phòng đã đến mức không chịu đựng nổi. Ba người không ngừng đi tới đi lui, sàn nhà rất nóng, muốn dừng lại một chút cũng không được. Tư Đồ Thiên Tâm nói:

- Hết rồi, cho dù hiện tại chúng ta có biện pháp cũng quá trễ rồi.

Tư Đồ Khinh Yến thở dài một tiếng, nói:

- Chúng ta tài không bằng người, đúng là đáng chết, nhưng Phương thúc thúc...

Phương Chấn Mi đột nhiên cười, cắt lời bọn họ:

- Lúc này chúng ta còn chưa chết, đúng không?

Tư Đồ Khinh Yến than thở nói:

- Nhưng thế này thì có khác gì với chết?

Vào lúc này Tư Đồ Thiên Tâm lại có tâm tình “nghiên cứu” Phương Chấn Mi:

- Phương thúc thúc, trong tình này cảnh này mà thúc còn có thể cười được, rốt cuộc trong tình hình nào thúc mới không cười nổi?

Phương Chấn Mi nghiêm mặt nói:

- Lúc ăn cơm.

Lời này vừa nói ra, Tư Đồ Khinh Yến và Tư Đồ Thiên Tâm đều không nhịn được cười. Phương Chấn Mi đột nhiên đứng lên, nghiêm mặt nói:

- Được, đã đến lúc xông ra rồi.

Tư Đồ Khinh Yến và Tư Đồ Thiên Tâm trợn mắt há mồm, cùng kêu lên:

- Xông ra?

- Đúng, xông ra.

Phương Chấn Mi nói, phất tay áo một cái, trong tay cầm Huyết Hà thần kiếm. Hấn hứng thú bưng bưng nói:

- Tăng Bạch Thủy đa mưu túc trí, đã tính toán chúng ta không thể phá cửa, cho nên không ngại để lại thanh Huyết Hà thần kiếm của lệnh tôn này. Nhưng thanh kiếm này lại chính là vật cứu mạng chúng ta. Đan Phượng cô nương tuy cứu chúng ta không thành, nhưng nhờ cô ấy mới khiến cho Huyết Hà thần kiếm rơi vào tay chúng ta, cũng giống như đã cứu chúng ta rồi.

Tư Đồ Khinh Yến nhíu đôi mày thanh tú, nói:

- Ta biết Huyết Hà thần kiếm có công năng chém sắt như chém bùn, nhưng nó có thể chém đứt địa mẫu tinh thiết này sao?

Phương Chấn Mi quả quyết nói:

- Không thể.

Tư Đồ tử đệ lại ngẩn ra. Phương Chấn Mi nói tiếp.

- Cho nên ta phải chờ tới lúc này. Tăng Bạch Thủy cho rằng dùng lửa nướng chết chúng ta là chắc chắn nhất, lại có thể tránh thủ hạ hi sinh, không ngờ phương pháp an toàn nhất cũng có chỗ sơ hở. Hỏa thiêu như vậy tấm sắt cũng mềm ra, chúng ta dùng kiếm chém rào sắt dĩ nhiên là không được, không bằng ra tay ở sàn nhà bị lửa đốt nóng, xông xuống bên dưới. Phía dưới đã có lửa, nhất định là hầm ngầm, hễ là hầm ngầm thì chắc chắn sẽ có đường ra. Phía trên tuy cũng có lửa, nhưng chúng ta không thể xông lên, bởi vì nếu cắt đứt sàn nhà sẽ khiến than lửa rơi xuống, chúng ta sẽ không thoát được.

Tư Đồ Thiên Tâm mừng rỡ nhảy lên. Tư Đồ Khinh Yến lại trầm ngâm nói:

- Nhưng cắt đứt sàn nhà, ngọn lửa sẽ tràn thẳng lên phía trên, chẳng phải chúng ta tự nhảy vào biển lửa sao? Làm thế nào xông ra ngoài được?

Phương Chấn Mi cười một tiếng nói:

- Ta tự có biện pháp. Ta sẽ nhảy xuống trước, các người chờ sau mười tiếng lập tức nhảy theo. Nhớ kỹ, sau mười tiếng, không được quá trễ cũng không được quá sớm, bất kể phía dưới có gì cũng phải nhắm mắt nhảy xuống. Sau khi ta nhảy thì các người lập tức bắt đầu đếm.

Phương Chấn Mi mắt thần như chớp đảo qua hai người, khiến hai người không kịp được tinh thần phấn chấn. Phương Chấn Mi nói:

- Được rồi, việc này không nên chậm trễ, chuẩn bị xong rồi, ta ra tay đây!

Dứt lời liền nhảy vọt một cái, đáp xuống tấm sắt chính giữa nóng nhất, truyền công lực vào trên thân Huyết Hà thần kiếm, “phụp” một tiếng đâm thẳng vào trong tấm sắt, dùng sức vạch một cái. Chỉ nghe tiếng “xoẹt xoẹt” không dứt, tấm sắt kia đã bị hấn nhấc lên một lỗ hổng lớn hình cung dài bốn năm thước, quả nhiên nơi lỗ hổng ngọn lửa hùng hực tỏa lên. Phương Chấn Mi hét lớn một tiếng, hai tay lật lại đè xuống, ngọn lửa kia liền bị chường lực của hấn đánh tan, hoàn toàn bay tứ tán xuống phía dưới, cầu lửa bắn ra, than lửa tung tóe. Phương Chấn Mi nhảy xuống trong lửa lớn, đồng thời kêu lên:

- Bắt đầu đếm!

Phương Chấn Mi vừa nhảy xuống, lập tức nghiêng người lướt ra khỏi đồng lửa, nhưng trên người cũng có vài chỗ bị đốt cháy. Có bốn người đang coi lửa dưới tầng hầm, bỗng thấy trần nhà bị nhấc lên, một người nhảy xuống, lập tức kinh hãi. Bọn họ đang muốn tập kích, không ngờ bị chùm lửa bắn trúng, nóng đến mức nhảy loạn trên đất, gào lớn như heo bị giết.

Phương Chấn Mi chân vừa chạm đất, lập tức lướt đến bên cạnh bốn người kia, tay như đao sắc cắt bỏ toàn bộ y phục dính lửa của bọn họ, bốn người kia mới may mắn tránh khỏi tai nạn.

Sau khi Phương Chấn Mi cứu bốn người kia, lại nhanh như chớp đánh ra một chường, quét ngọn lửa vừa mới bốc lên tản ra bốn phía. Cùng lúc đó chị em Tư Đồ đã nhắm mắt nhắm tay đồng loạt nhảy xuống.

Vậy gần như là nhảy xuống trong than lửa.

Phương Chấn Mi lại từ xa đánh ra một chường, đẩy Tư Đồ Kinh Yến và

Tư Đồ Thiên Tâm ra bảy tám thước, sau đó lao đến dập tắt lửa trên quần áo của chị em Tư Đồ.

Hai chuyện này chẳng qua là trong nháy mắt, sau khi Phương Chấn Mi cứu Tư Đồ Khinh Yến và Tư Đồ Thiên Tâm, mới phát giác trên người mình có mấy chỗ đã bốc cháy.

Hóa ra hãn nóng lòng cứu người, đã quên mất trên người mình cũng bị dính lửa. Hãn vội vàng dập tắt, nhưng cũng bị phỏng vài nơi, đốt cháy một chút y phục, đáng vẻ có phần nhếch nhác.

Mấy tên Trường Tiểu bang đồ bị phỏng nằm trên đất, một người trong đó thương thế khá nhẹ nói:

- Chúng ta muốn thiêu chết người, người còn muốn cứu chúng ta?

Phương Chấn Mi cười nhạt, nhưng trên người có mấy chỗ bị bỏng, may mắn hãn công lực cao thâm, mới có thể kìm nén đau đớn. Một tên Trường Tiểu bang đồ khác mở một nửa mắt, rên rỉ nói:

- Ngài chính là Phương Chấn Mi Phương công tử?

Phương Chấn Mi cười gật đầu. Người nọ thở dài nói:

- Nếu sớm biết là ngài, có đánh chết ta cũng không đốt.

Một tên Trường Tiểu bang khác bị thương cựa quậy nói:

- Các người đi mau, bang chủ sắp đến rồi. Lối ra ở phía tây, thấy bảy cây tùng lập tức vòng sang hướng đông nam, sau khi ra cửa thì đi thẳng về hướng nam, thấy Minh Châu đình thì vòng sang hướng tây bắc, là có thể ra khỏi Trường Tiểu bang. Nhanh! Nhanh! Nhanh!

Phương Chấn Mi xá dài nói:

- Đa tạ!

Sau đó nắm tay Tư Đồ Khinh Yến và Tư Đồ Thiên Tâm, như một cơn gió lướt ra bên ngoài.

LONG HỒ PHONG VÂN

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 13 : Thiết Cung Ngân Đạn Lộ Anh Phong

Phương Chấn Mi đi ra khỏi phòng đá, gió mát chầm chậm thổi vào đầu vào mặt ba người. Phương Chấn Mi hít một hơi thật sâu không khí trong lành, trông thấy phương đông đã tờ mờ sáng, đêm tối sắp trôi qua, một ngày mới sắp đến.

Hắn lập tức xác định hướng nam, nhún chân mang theo Tư Đồ Kinh Yến và Tư Đồ Thiên Tâm bay qua mười hàng mái ngói. Đột nhiên nhìn thấy trong đình viện có một người đang từ từ bước ra, đi về phía cửa lớn của Trường Tiểu bang, thần thái vô cùng nhàn nhã, lại giống như hài lòng mãn nguyện. Tư Đồ Thiên Tâm vừa nhìn thấy liền kêu lên:

- Đó không phải là Lộ tứ thúc sao?

Phương Chấn Mi gật đầu nói:

- Chúng ta xuống xem thử một chút!

“Thiết Cung Ngân Đạn” Lộ Anh Phong quả không hổ là người từng trải, vừa nghe trên đầu có tiếng, lập tức xoay người, rút tên, giương cung, toàn bộ tinh thần đề phòng. Nhưng Phương Chấn Mi giống như đại bàng lướt qua, hờ hững đáp xuống trước người Lộ Anh Phong.

Tư Đồ Thiên Tâm chợt nhìn thấy thân nhân, liền vui mừng kêu lên:

- Lộ thúc thúc!

Lộ Anh Phong vừa thấy Phương Chấn Mi, Tư Đồ Khinh Yến và Tư Đồ Thiên Tâm xuất hiện, sắc mặt đại biến, một lúc sau vẫn chưa thể khôi phục lại, miễn cưỡng cười nói:

- Ấy... ha, sao các người cũng ở chỗ này? Ha ha!

Tư Đồ Khinh Yến ngạc nhiên hỏi:

- Lộ thúc thúc, sao thúc cũng ở đây?

Lộ Anh Phong “à” một tiếng, cười nói:

- Ha ha, chúng ta nghe nói các cháu bị bắt, mà Phương công tử cũng bị vây khốn, cho nên ta muốn tới... ta muốn mạo hiểm tới cứu các người...

Tư Đồ Khinh Yến cúi đầu than:

- Ngày đó đều do chúng cháu không tốt, hại các thúc thúc bá bá lo lắng.

Lộ Anh Phong cười nói:

- Nếu ta biết Phương công tử đã thoát khốn, vậy không cần đi uống chuyến này rồi.

Phương Chấn Mi cười hỏi:

- Thoát khốn? Lộ tiên sinh từ đâu biết được ta bị vây khốn?

Lộ Anh Phong biến sắc nói:

- Bởi vì... bởi vì...

Đột nhiên bàn tay rung lên, một mũi tên như điện bắn về phía Phương Chấn Mi.

Chuyện tình tình xảy ra, Tư Đồ Khinh Yến và Tư Đồ Thiên Tâm không ngờ Lộ Anh Phong lại đột nhiên hạ độc thủ như vậy, không kịp được ngăn người.

Phương Chấn Mi thân nhiên dùng hai ngón tay kẹp lại, chụp lấy mũi tên dài.

Lộ Anh Phong vừa phát tên xong, lập tức giương cung bắn ra bốn viên đạn bạc vào Tư Đồ Khinh Yến và Tư Đồ Thiên Tâm, sau đó quay người bỏ chạy.

Hắn dự định tấn công chị em Tư Đồ nhằm khiến Phương Chấn Mi phân tâm, để mình có thể chạy trốn, chỉ cần dẫn người của Trường Tiểu bang tới thì có thể được cứu rồi.

Nhưng Phương Chấn Mi giống như đã sớm đề phòng, tên trong tay đột nhiên bay ra, dùng một mũi tên đánh rơi bốn viên đạn.

Tiếp đó người như hạc trắng phóng lên cao, chặn đường Lộ Anh Phong.

Lộ Anh Phong hét lớn, hai tay lật lại, hai con dao găm đâm thẳng vào ngực Phương Chấn Mi.

Phương Chấn Mi chột lách người, đã nắm lấy mạch môn hai tay Lộ Anh Phong. Lộ Anh Phong chỉ cảm thấy hai tay căng cứng, dao nhỏ bị đoạt đi, thân thể đột nhiên nhẹ hẫng, đã bị nhấc thẳng lên quá đầu, “bùng” một tiếng bị đập xuống đất.

Lộ Anh Phong chỉ cảm thấy trời đất quay cuồng, nhất thời cũng không bò dậy nổi.

Tư Đồ Thiên Tâm trợn mắt há mồm:

- Làm sao...

Tư Đồ Khinh Yến líu lưỡi:

- Chẳng lẽ...

Phương Chấn Mi cười nói:

- Lộ tiên sinh, thực ra ngay từ đầu ta đã nghi ngờ người. Nhớ lại lần này ta đến Thí Kiếm sơn trang, lúc nói chuyện với Tư Đồ trang chủ, phát giác trong rừng trúc có người nghe lén. Chúng ta muốn truy bắt, nhưng người nọ đã không thấy tung tích. Thí Kiếm sơn trang trận thế phức tạp, há lại để cho người khác đi lại tự nhiên? Cho nên ta nghi là người trong trang. Ta còn nhớ đôi dấu giày mà người nọ lưu lại, kích cỡ cũng giống như giày của người, từ đó ta đã đặc biệt chú ý đến người...

Lộ Anh Phong nằm trên đất, vất vả lắm mới bò dậy được, oán hận nhìn chăm chăm vào Phương Chấn Mi.

Phương Chấn Mi chậm rãi nói:

- Sau đó ta cứu Khinh Yến và Thiên Tâm từ trong tay Khuất Lôi, liền cảm thấy kỳ quái, vì sao hành tung của người Thí Kiếm sơn trang luôn bị người ta nắm được rõ ràng. Giống như chuyện Khinh Yến và Thiên Tâm đi thăm Hồ Diên cục chủ, làm thế nào lại bị Khuất Lôi biết được... Sau đó người dẫn Khinh Yến và Thiên Tâm đi thay quần áo, lại tới báo cáo Khinh Yến và Thiên Tâm đã bị bắt đi, nhưng ta cảm thấy lời người nói ít nhất có ba điểm khả nghi. Một, Thí Kiếm sơn trang không phải nơi để người khác tự do ra vào, đương nhiên nếu công lực cao như đám Ngã Thị Thùy thì có thể, nhưng hẳn sẽ làm vậy sao? Hai, người nói người tới là Ngã Thị Thùy, lại dùng đao giết người của Thí Kiếm sơn trang, nhưng theo ta biết Ngã Thị Thùy rất ít khi dùng đao, cũng không phải một kẻ giết người diệt khẩu. Ba, người tới đã có

thể giết chết ba người diệt khẩu, người cũng không phải đối thủ của hắn, vì sao hắn không giết người, mà lại để người làm nhân chứng sống chỉ rõ hắn là Ngã Thị Thù?

Lời này khiến cho Lộ Anh Phong phải cúi đầu. Phương Chấn Mi nói tiếp:

- Cho nên ta cảm thấy trong Thí Kiếm sơn trang chỉ sợ có nội gián, nhưng cũng không có bằng chứng. Thứ nhất không muốn ngấm máu phun người, thứ hai không muốn khiến lão trang chủ thương tâm, chỉ có thể tạm thời âm thầm quan sát, cho rằng người sẽ biết dừng tay, hối lỗi sửa sai. Ta kiên quyết muốn lập tức đi Trường Tiểu bang cứu người, chính là để tránh người thông báo trước cho Tăng Bạch Thủy. Hiện giờ người ở đây, chắc hắn đã không nề cực khổ, chạy tới mật báo người tới là ta chứ không phải trang chủ. Chẳng trách Tăng bang chủ biết ta đến, đã lập tức bố trí thiên la địa võng.

Lộ Anh Phong cúi đầu, không nói được lời nào, bỗng nhiên nhảy vọt lên, từ trong giày phóng ra hai con dao găm, cả người lẫn dao xông về phía Phương Chấn Mi.

Phương Chấn Mi cười một tiếng, lắc mình, hai con dao bay qua, Lộ Anh Phong thì bị vụn người một cái, giống như điều đứt dây bay ra ngoài một trạng, ngã nhào xuống đất, nhất thời lại không bò dậy nổi.

Phương Chấn Mi cười lạnh nói:

- Ta khuyên người đừng cố vùng vẫy thì tốt hơn. Tuy ta bị nhốt trong Trường Tiểu bang, nhưng cũng từ miệng Kinh Yến và Thiên Tâm chứng thực được một chuyện. Bọn họ bị điểm huyết từ phía sau, căn bản không giống như tác phong của Ngã Thị Thù. Hơn nữa đệ tử của Thí Kiếm sơn trang bị giết mà không hề chống cự, khi đó người cũng có mặt, tại sao lại không phản kháng? Cũng không la lên? Kinh Yến và Thiên Tâm không phải bị bọn họ bắt, mà là bị người đánh lén. Hiện giờ người đã lập được đại công,

đang từ Trường Tiểu bang trở về Thí Kiếm sơn trang, dĩ nhiên là đóng vai người tốt, dương dương đắc ý. Nhưng người có nghĩ tới oan hồn của những đệ tử Thí Kiếm sơn trang chết thảm dưới tay người, có cảm thấy xứng đáng với sự tín nhiệm của Tư Đồ lão trang chủ hay không? Người là người được hậu bối võ lâm kính trọng, người làm như vậy có thẹn với bọn họ hay không?

Lộ Anh Phong thở dốc nằm trên đất, giống như một con chó. Phương Chấn Mi lạnh lùng nói:

- Ta không muốn giết người, ta chỉ hi vọng người có thể tỉnh ngộ, trở về Thí Kiếm sơn trang hối lỗi với Tư Đồ trang chủ, có lẽ như vậy còn vui sướng hơn là vô sĩ sống tiếp.

Sau khi rời khỏi Trường Tiểu bang, tâm tình của ba người Phương Chấn Mi rất nặng nề. Trời đã tảng sáng, bọn họ đã đến gần phạm vi thế lực của Thí Kiếm sơn trang. Tư Đồ Khinh Yến than thở:

- Thật sự, tôi rất mệt mỏi...

Tư Đồ Thiên Tâm phụ họa:

- Tôi cũng rất mệt mỏi.

Tư Đồ Khinh Yến liếc đệ đệ của nàng một cái, sau đó nói với Phương Chấn Mi:

- Phương thúc thúc, huynh có cùng chúng tôi trở về trang không?

Phương Chấn Mi dừng bước, cười khở nói:

- Không, trước tiên đợi một lát. Ta, hoặc là người khác sẽ đưa các người về trang, được không? Ta không yên tâm để các người đi về một mình.

Tư Đồ Thiên Tâm ngạc nhiên hỏi:

- Vậy chúng ta sẽ đi đâu?

Phương Chấn Mi nói:

- Cứ ở chỗ này.

Tư Đồ Khinh Yến nói:

- Ở chỗ này?

Phương Chấn Mi than:

- Đúng, ở chỗ này, ta sẽ chiến đấu với Ngã Thị Thùy đại hiệp, bất kể là ai sống sót, người đó sẽ phụ trách đưa các người trở về... ấy, vừa nhắc thì y đã tới rồi.

Tư Đồ Khinh Yến và Tư Đồ Thiên Tâm nhìn về phía trước, trông thấy xa xa có một người áo đen bước nhanh đến gần. Gió nổi mây trầm, trời vừa tảng sáng. Người nọ trong nháy mắt đã đến gần, chắp tay nói:

- Xin chào!

Phương Chấn Mi cười đáp lễ, nói:

- Xin chào!

Ngã Thị Thùy thủ thế không thay đổi, nói:

- Mời!

Phương Chấn Mi bình thân gật đầu nói:

- Mời!

Đột nhiên phía đông vang lên tiếng cười lớn the thé điên cuồng, một người trung niên mặc áo gấm, toàn thân dính máu, vừa vung loạn trường kiếm trong tay vừa hét lớn:

- Phương Trung Bình! Phương Trung Bình! Ta muốn giết ngươi! Ta muốn giết ngươi!

Tư Đồ Khinh Yến kêu lên:

- Chờ đã, chờ đã, đây không phải là Tương sư thúc của Trì Vân tiêu cục sao?

Phương Chấn Mi biến sắc, nói:

- Không hay rồi, y có thể do khùng hoảng quá độ, kiệt sức, tùy thời sẽ dẫn đến tẩu hỏa nhập ma...

Thân hình lóe lên, như hạc trắng lướt qua không trung, đã đến trước người Tương Thanh Phong. Chỉ thấy Tương Thanh Phong hai mắt đầy tơ máu, miệng phun bọt mép, giống như điên cuồng, vừa thấy Phương Chấn Mi liền xuất kiếm đâm tới. Phương Chấn Mi dùng hai ngón tay kẹp lấy trường kiếm, men theo cánh tay điểm vào huyết mạch của Tương Thanh Phong, đồng thời nói:

- Y hao tổn quá lớn, nhất định phải có nội lực bổ sung, nếu không sẽ hư thoát mà chết.

Ngã Thị Thùy trầm giọng nói:

- Để ta thử xem!

Tư Đồ Khinh Yến vội la lên:

- Tương thúc thúc, Tương thúc thúc, thúc làm sao vậy...

Phương Chấn Mi đánh mở huyết đạo của Tương Thanh Phong, dùng chân lực của mình liên tục truyền vào cho Tương Thanh Phong. Tương Thanh Phong gian khổ mở mắt ra, nhìn thấy Tư Đồ Khinh Yến, dường như nhận ra một chút, lại nhìn sang Tư Đồ Thiên Tâm, còn có thể dùng tay xoa đầu Tư Đồ Thiên Tâm, giãy giụa nói.

- Khinh Yến... Thiên Tâm... các cháu... ai... Trường Tiểu bang... đã phá người phá hủy... Thanh Vân... tiêu... tiêu cục...

Nói đến đây lại thở dốc từng hơi, cũng không nói được nữa.

Ngã Thị Thùy cả giận nói:

- Lại là chuyện tốt do Trường Tiểu bang làm!

Phương Chấn Mi trầm ngâm:

- Nếu vậy Trường Tiểu bang chắc chắn đã phát động rồi. Thanh Vân tiêu cục, Hàm Bích lâu và Hàm Ứng bảo được xưng là “Thí Kiếm tam hữu”, e rằng Trường Tiểu bang cũng sẽ không bỏ qua cho Hàm Bích lâu hay Hàm Ứng bảo.

Ngã Thị Thùy đột nhiên đứng lên, sắc mặt lúc xanh lúc trắng, lẩm bẩm nói:

- Hàm Bích lâu... Hàm Bích lâu...

Phương Chấn Mi ngạc nhiên nhìn Ngã Thị Thùy, không hiểu vì sao Ngã Thị Thùy nghe được Hàm Bích lâu có chuyện lại động dung như vậy, đột nhiên nghe thấy tiếng bước chân cấp tốc, sau đó một người ngã xuống đất.

Gần như trong khoảnh khắc người nọ ngã xuống đất, Ngã Thị Thùy đã phi thân đến trước người, đỡ người nọ dậy. Chỉ thấy đó là một phụ nữ trung niên,

đang gắng gượng thở gấp, lưng và ngực đều có năm cái lỗ nhỏ, máu tươi chảy xuống. Năm lỗ nhỏ trên ngực hiển nhiên là vết tích của năm ngón tay, nhưng vết thương trầy da sứt thịt, hiển nhiên là bị người luyện võ công như “Ứng Trảo công” gây thương tích. Sau lưng tuy cũng bị năm ngón tay cắm vào, nhưng vết thương vừa thẳng vừa sâu, hiển nhiên là bị người luyện võ công như “Cương Thi công” hạ độc thủ. Ngã Thị Thùy vừa thấy người phụ nữ này liền biến sắc, bởi vì hẳn từng gặp người này trong Hàm Bích lâu. Người này là một trong số hảo hữu của lâu chủ Hàm Bích lâu Âu Dương Tảo Nguyệt, chính là bang chủ Đan Phượng bang “Phi Như” Thẩm Phi Phi.

Chợt nghe Thẩm Phi Phi thở dốc dồn dập, giãy giụa nói:

- Ta... ta phải, phải đi Thí Kiếm sơn trang... phải gặp... gặp Tư Đồ...

Ngã Thị Thùy thấy cặp mắt Thẩm Phi Phi trợn trắng, hiển nhiên đã khó sống, vội kêu lên:

- Ngài có chuyện gì? Thẩm tiên bối, ngài hãy nói cho ta biết?

Thẩm Phi Phi vô lực nhìn Ngã Thị Thùy, yết ớt gật đầu, đột nhiên đau đớn công tâm, kêu thảm một tiếng, một môi nói:

- Ta... ta không sống nổi rồi... Ta bị... Trường Tiểu bang... hai tên kỳ chủ... Khô Thi Âu Lập Nhân và Trung Nguyên Thần Ứng... còn... Thượng Bộ Vân gây thương tích. Trường Tiểu bang... đã dẫn người đánh vào Hàm Bích lâu rồi... xin Thí Kiếm sơn trang... phái người... ọc... Tư Đồ trang chủ... cẩn thận...

Nói đến đây đã không thốt nên lời nữa.

Ngã Thị Thùy lòng như lửa đốt, vội dùng chân lực của mình truyền vào cho Thẩm Phi Phi, hỏi:

- Hàm Bích lâu làm sao rồi? Hàm Bích lâu rồi cuộc ra sao rồi?

Thẩm Phi Phi hai mắt trợn trừng, mở miệng nói:

- Tử, thương, gian, sát... đều... ọc!

Nói đến đây đã nhắm mắt chết đi.

Ngã Thị Thùy sắc mặt tái xanh. Phương Chấn Mi đã loáng thoáng biết được chuyện gì xảy ra, lập tức nói:

- Nếu người có chuyện, vậy cứ đi Hàm Bích lâu trước. Trường Tiểu bang thế lực mạnh mẽ, Hàm Bích lâu không phải là đối thủ của chúng, người mau đi cứu! Ta giúp vị Tương tiêu sư này khôi phục thần trí, sẽ lập tức cùng Khinh Yến, Thiên Tâm tới Hàm Bích lâu giúp người một tay!

Ngã Thị Thùy nói:

- Được!

Dứt lời người đã lướt ra ngoài một trượng.

Tại Trường Tiểu bang.

Vì chuyện Phương Chấn Mi, Tư Đồ Khinh Yến và Tư Đồ Thiên Tâm phá vòng vây, Tăng Bạch Thủy đã tức giận chặt xuống mười một chiếc đầu bang đồ. Ngay lúc này Lộ Anh Phong tới bẩm báo rằng đám người Khuất Lô, Phương Trung Bình đã trở lại.

Tăng Bạch Thủy hạ lệnh:

- Truyền bọn họ vào!

Khuất Lô và Phương Trung Bình vẻ mặt đặc ý bước vào. Tăng Bạch

Thủy lạnh lùng hỏi:

- Chuyện thế nào rồi?

Khuất Lôi đáp:

- Hàm Ưng bảo hủy.

Phương Trung Bình nói:

- Thanh Vân tiêu cực diệt.

Khuất Lôi cười lớn nói:

- Chúng tôi trước tiên bày cực, để người của Huyết Hồn tiêu cực đi trước thăm dò hư thực, xác định được điểm mấu chốt. Vào lúc canh ba chúng tôi mai phục tại các nơi, chờ tôi hạ lệnh lập tức ra tay với Hàm Bích lâu, ha ha ha...

Phương Trung Bình cười nói tiếp:

- Gà cũng không chừa.

Tăng Bạch Thủy nói:

- Người của chúng ta tổn thất bao nhiêu?

Phương Trung Bình khom người nói:

- Bấm báo bang chủ, lúc Khuất nhị ca tấn công Hàm Ưng bảo, Hoàng kỳ hương chủ Cửu Chỉ Truy Hồn Diệp Trường Chu đã bị Quách lão đầu giết chết. Lúc tôi dẫn người đi hủy Thanh Vân tiêu cực, đường chủ, kỳ chủ, hương chủ dưới tay đều không có thương vong. Chỉ khi chúng tôi hợp công Hàm Bích lâu, đã mất Hoàng kỳ kỳ chủ Vô Chỉ chưởng Chiêm Vũ Xan, Hắc

kỳ đường chủ Phích Lịch Hỏa Vạn Mãn Đường, cùng với ba tên thủ lĩnh của Huyết Hồn tiêu cục là Lạc Thiên Trì, Thẩm Thất Sơn và Mã Cừ Phu.

Tăng Bạch Thủy động dung nói:

- Rất tốt, có thành tích như vậy, các người chắc chắn có công lao. Ngày sau bang ta xưng bá võ lâm, uy chấn bốn phương, nhất thống thiên hạ, các người chính là phó minh chủ võ lâm và người giám sát anh hùng thiên hạ. Nam tử hán sống trên đời có thành tựu như vậy, sao phải hối tiếc.

Khuất Lôi và Phương Trung Bình thoáng nhìn nhau, sắc mặt vui mừng, cúi người đồng thanh nói:

- Đều nhờ minh chủ đề bạt!

Tăng Bạch Thủy nói:

- Được, chúng ta có thể phát động đại kế tấn công Thí Kiếm sơn trang rồi.

Khuất Lôi và Phương Trung Bình đều giật mình, nói:

- Có thể phát động rồi?

Tăng Bạch Thủy gật đầu nói:

- Trung Bình, nói cho ta biết binh lực của Trường Tiểu bang hiện giờ!

Phương Trung Bình cao giọng nói:

- Vâng!

Hắn trầm tư một chút, nhướng mày nói:

- Trong năm đường chủ của Trường Tiểu bang, ngoại trừ hai người Bạch

kỳ đường chủ Thiểm Điện Kiếm Nghê Hương Thiên, Hắc kỳ đường chủ Phích Lịch Hỏa Vạn Mãn Đường hi sinh vì nhiệm vụ, còn lại Hồng kỳ đường chủ Thiết Kiêu Kiêu, Thanh kỳ đường chủ Trần Quan Thái, Lam Kỳ đường chủ Triệu Liêu Phân. Trong năm kỳ chủ, ngoại trừ Bạch kỳ kỳ chủ Vô Chỉ chưởng Chiêm Vũ Xan, Hồng kỳ kỳ chủ Thẩm Tứ thần quân, Hắc kỳ kỳ chủ Đoạt Mệnh Phi Phủ Tạ An Chính hi sinh, còn lại Lam kỳ kỳ chủ Khô Thi Âu Lập Nhân và Thanh kỳ kỳ chủ Trung Nguyên Thần Ứng Thượng Bộ Vân. Còn về năm hương chủ thì thương vong lớn, Hắc kỳ hương chủ Cửu Chỉ Truy Hồn Diệp Trường Chu, Thanh kỳ hương chủ Phượng Hoàng Câu Tôn Ngọc Đường, Bạch kỳ hương chủ Cửu Hoàn Dao Khách Triệu Côn và Lam kỳ hương chủ Lục Thân Bất Nhận Hưu Siêu Nguyên đều đã hi sinh, chỉ còn lại một mình Hồng kỳ hương chủ Mục Sơn Lỗ mà thôi. Hiện nay trong năm đường Hồng, Lam, Thanh, Hắc, Bạch, đệ tử của Thanh, Lam đường là tử thương nhiều nhất, mấy ngày nay liên tục chiến đấu với đám người Mã Nhị, Quách Ngạo Bạch, Thanh Vân tiêu cực, Hàm Ứng bảo, Hàm Bích lâu, còn dư lại một trăm sáu mươi ba người. Ba đường Hồng, Hắc, Bạch tử thương hữu hạn, mọi người đều đang nghỉ ngơi dưỡng sức, nóng lòng muốn chiến, đấu chí rất cao.

Sắc mặt Tăng Bạch Thủy khẽ biến đổi, một hồi lúc sau mới thở dài nói:

- Tử thương như vậy cũng không lớn.

Lập tức ho nhẹ một tiếng, cao giọng nói:

- Bọn họ diễn tập công phạt Thí Kiếm sơn trang thế nào rồi?

Phương Trung Bình quả quyết nói:

- Điểm này bang chủ không cần lo lắng, bọn họ đã được dạy dỗ hơn ngàn lần, chỉ cần ngài ra lệnh một tiếng là có thể san bằng Thí Kiếm sơn trang.

Tăng Bạch Thủy cười lớn một trận, nói nhanh:

- Được. Đệ tử Hồng kỳ đường do Thiết đường chủ chỉ huy, đệ tử Thanh kỳ đường do Trần đường chủ chỉ huy, đệ tử Lam Kỳ đường do Triệu đường chủ chỉ huy, đệ tử Hắc kỳ đường do Âu kỳ chủ chỉ huy, đệ tử Bạch kỳ đường thì do Thượng kỳ chủ chỉ huy. Chỉ để lại một mình Mục hương chủ theo bên cạnh ta. Hôm nay trời vừa tối, Khuất Lôi làm quân tiên phong, Trung Bình thì làm trung tâm, tấn công Thí Kiếm sơn trang!

Khuất Lôi và Phương Trung Bình đồng thanh đáp:

- Rõ!

Tăng Bạch Thủy dừng lại một chút, tiếp đó nói:

- Còn về Phương Chấn Mi và Ngã Thị Thùy, cứ để ta xử lý. Các người đã hủy Hàm Bích lâu, không lo bọn chúng sẽ không đến.

Phương Trung Bình ngần ra hỏi:

- Bang chủ, không phải bọn chúng chiến đấu vào sáng nay sao?

Tăng Bạch Thủy cười lạnh nói:

- Không, các người giết còn chưa đủ sạch sẽ, Tương Thanh Phong của Thanh Vân tiêu cục và Thẩm Phi Phi của Hàm Bích lâu đã trốn thoát. Nếu hai người chạy đến trước khi bọn họ chiến đấu, người nghĩ bọn họ sẽ đánh tiếp nữa sao?

Khuất Lôi và Phương Trung Bình đều ngần ra, nhìn nhau một cái, cùng kêu lên:

- Ti chức làm việc không chu toàn, xin bang chủ thứ tội!

Tăng Bạch Thủy cười nhạt nói:

- Đừng tưởng ta không biết, các người chẳng những giết người, hơn nữa còn nếm trái ngọt... Có điều các người làm việc không nhục mệnh, lấy công chuộc tội, ta không trách các người. Nhưng cần phải đề phòng Ngã Thị Thù.

Khuất Lôi và Phương Trung Bình toàn thân đổ mồ hôi lạnh, nói:

- Đa tạ tạ bang chủ khai ân!

Khuất Lôi lại ngạc nhiên hỏi:

- Bang chủ, ngài làm sao biết được Phương Chấn Mi và Ngã Thị Thù không giao chiến?

Phương Trung Bình cũng hỏi:

- Bang chủ, ngài một mình ứng phó với Phương Chấn Mi và Ngã Thị Thù, chỉ sợ...

Tăng Bạch Thủy ngửa mặt lên trời cười lớn, âm thanh vang dội khiến cho Khuất Lôi và Phương Trung Bình đều rung động. Tăng Bạch Thủy cười một lúc mới ngừng, nói:

- Trên giang hồ, hai người được gọi là “Quyền Kiếm Song Tuyệt”, nhưng trong mắt nhân sĩ võ lâm thiên hạ, “Nam Quyền Bắc Cước” là người nào?

Khuất Lôi không lên tiếng. Phương Trung Bình liếc mắt nhìn, nói:

- “Nam Quyền Bắc Cước” là chỉ hai thanh niên cao thủ trên giang hồ hiện nay, “Nam Quyền” là Giang Nam Ngã Thị Thù, “Bắc Cước” là Ký Bắc Hoắc Vô Dụng.

Tăng Bạch Thủy cười nhạt nói:

- Đúng, chính là Hoắc Vô Dụng.

Khuất Lôi ngẩn ra, lập tức nói:

- Hoắc Vô Dụng cũng muốn gia nhập Trường Tiểu bang sao?

Tăng Bạch Thủy cười nói:

- Không sai.

Phương Trung Bình ngạc nhiên nói:

- Nghe giang hồ đồn, Hoắc Vô Dụng không thiện không ác, nhưng bản tính vô cùng cao ngạo, không thích qua lại với người trong võ lâm, hơn nữa không màng danh lợi, làm thế nào...

Tăng Bạch Thủy cười lớn nói:

- Không màng danh lợi? Ha ha ha ha... thiếu niên tài cao, sao lại không muốn vượt trội xuất sắc. Cái gọi là không màng danh lợi, căn bản là vì không ai tán thưởng, tự mình khó thành đại sự, đành phải hận đời quy ẩn. Ha ha ha, nếu có một cái chức vị võ lâm cung phụng, xem hẵn còn không màng danh lợi hay không?

Gương mặt Khuất Lôi lập tức hiện lên vẻ khó chịu:

- Cái gì, Hoắc Vô Dụng là cung phụng?

Tiếng cười của Tăng Bạch Thủy càng lớn, một lúc sau mới nói:

- Khuất Lôi, người xem ta sẽ cung phụng những kẻ này sao?

Khuất Lôi ngẩn ra, đột nhiên tỉnh ngộ. Tăng Bạch Thủy tiếp tục cười nói:

- Ta chỉ lợi dụng hãn giết chết Phương Chấn Mi. Ta đang chờ đợi, nếu hãn còn giữ được mạng, ta sẽ bảo hãn đi náo động Phong Vân tiêu cục, sau khi Long Phóng Khiếu chết thì cũng đến phiên hãn. Đám nhóc con này cũng muốn làm cung phụng của Trường Tiểu bang? Ha ha ha ha...

Khuất Lô cũng ngẩng đầu cười lớn, nói:

- Bang chủ diệu kế, diệu kế...

Phương Trung Bình cũng cười nói:

- Nghe nói Hoắc Vô Dụng này rất thông minh, nhưng hiện giờ cũng trúng kế của bang chủ, ha ha ha ha...

Khuất Lô nói:

- Tôi cũng từng nghe nói, Hoắc Vô Dụng cước pháp vô song, vừa gấp vừa ác liệt, một khi để hãn tấn công trước một chiêu thì sẽ liên miên không dứt, quyết không đình chỉ, cho đến khi đá chết kẻ địch mới thôi, e rằng Phương Chấn Mi cũng chưa chắc là đối thủ của hãn...

Tăng Bạch Thủy đắc ý cười nói:

- Chính là hãn. Ta lệnh cho hãn âm thầm theo sát các người đến Hàm Bích lâu, lỡ may xảy ra chuyện thì có thể chiếu cố lẫn nhau, sau đó lại đi xem Phương Chấn Mi và Ngã Thị Thùy quyết đấu, tốt nhất là có thể giết chết Phương Chấn Mi.

Tăng Bạch Thủy nhìn Khuất Lô và Phương Trung Bình, nói:

- Được rồi, hai người các người trước tiên nghỉ ngơi, giờ Ngọ ba khắc lập tức đến giáo trường chinh đốn nhân mã, chập tối sẽ xuất phát. Mang cả Lộ Anh Phong cùng đi, sau khi Thí Kiếm sơn trang bị hủy, ta sẽ cho hãn một

chức Phó tổng quản võ lâm.

Sau đó nhìn nắng sớm chiếu rọi, lẩm bẫm nói:

- Có lẽ lúc này Hoắc Vô Dụng đã chiến đấu với Phương Chấn Mi.

Buổi sớm dần qua, mặt trời đã mọc lên không. Hai tay Phương Chấn Mi dán vào lưng “Tuyết Hoa Thần Kiếm” Tương Thanh Phong, hai người ngồi khoanh chân, mồ hôi không ngừng toát ra, thấm ướt áo quần.

Tư Đồ Khinh Yến ở một bên nhìn Phương Chấn Mi, nhìn đến ngây dại. Tư Đồ Thiên Tâm thì không ngừng kéo vạt áo Tư Đồ Khinh Yến. Tư Đồ Khinh Yến không nhịn được mắng hăm:

- Đệ làm gì thế!

Tư Đồ Thiên Tâm nhỏ giọng:

- Hiện giờ Phương thúc thúc đang vận công chữa thương cho Tương thúc thúc, đệ nghe nói lúc người khác vận công chữa thương sẽ mất đi sức chiến đấu, nếu bị quấy nhiễu tùy thời có thể dẫn đến tẩu hỏa nhập ma, thậm chí mất mạng. Tỷ tỷ, lúc này chúng ta có nên hộ pháp cho Phương thúc thúc không?

Tư Đồ Khinh Yến nghe vậy liền giật mình, nhìn đông một chút, ngó tây một hồi, sau đó ưỡn ngực nói:

- Không sai, à, là hộ pháp, bây giờ để ta hộ pháp cho Phương thúc thúc.

Tư Đồ Thiên Tâm kêu lên:

- Tỷ tỷ, không chỉ có tỷ, để cũng có phần hộ pháp mà!

Tư Đồ Khinh Yến nhìn Tư Đồ Thiên Tâm một cái, ngược đầu nói:

- Đệ dám hộ pháp? Đệ bảo vệ được ai?

Tư Đồ Thiên Tâm vội dùng ngón tay chống môi “hư” một tiếng, nói:

- Đừng ồn ào, đệ nghe nói khi người khác vận công điều tức, nói mấy câu lớn tiếng cũng sẽ làm phân tâm bị thương đấy.

Tư Đồ Khinh Yến le lưỡi nói:

- Thật sao?

Tư Đồ Thiên Tâm ngạo nghễ nói:

- Đương nhiên là đệ uyên bác hơn tỷ nhiều.

Tư Đồ Khinh Yến nhảy dựng kêu lên:

- Đồ quý...

Tư Đồ Thiên Tâm lại “hư” một tiếng, nói:

- Tỷ đừng cứ la rách cổ họng như vậy...

Đột nhiên biến sắc nói:

- Tỷ tỷ, sau lưng tỷ có người...

Tư Đồ Khinh Yến dậm chân nói:

- Tên tiểu quý người, nào có ai, người thấy...

Nói đến đây, trông thấy sắc mặt Tư Đồ Thiên Tâm không thích hợp, không kìm được quay đầu nhìn lại, liền giật mình kêu lên một tiếng, một người đang đứng ở đó gần như dán sát vào lưng nàng, chữ “quý” kia cũng không thốt lên được nữa, lắp bắp nói:

- Người, người là ai...

LONG HỒ PHONG VÂN

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 14 : Bắc Cước Hoắc Vô Dụng

Người nọ khoảng hơn hai mươi tuổi, thần sắc hết sức chán chường, mặc trang phục màu đen gọn gàng, cũng không mang theo kiếm, nhưng hai chân giống như hai cây cột sắt, cao hơn người bình thường một cái đầu. Hắn chỉ cười lạnh một tiếng, cũng không để ý tới, đi thẳng về phía Phương Chấn Mi.

Tư Đồ Khinh Yến liếc mắt nhìn người nọ, chỉ cảm thấy da đầu tê dại, lại thấy người nọ đang đi đến chỗ Phương Chấn Mi, vội kêu lên:

- Người đứng lại cho ta!

Nàng duỗi tay một cái, nắm lấy sau vai người nọ.

Trông thấy sắp nắm được vai, người nọ đột nhiên đã đi xa khoảng bốn năm bước, vai bất động, eo không tránh, vẫn duy trì tư thế ban đầu, tiếp tục đi về phía Phương Chấn Mi.

Tư Đồ Khinh Yến nghi là mình hoa mắt, ngờ ngàng một lúc, ngẩn ra ở đó.

Tư Đồ Thiên Tâm lại ở một bên thúc giục:

- Tỷ tỷ, hộ pháp đi, tỷ hộ pháp đi!

Thấy tỷ tỷ còn ngẩn ra ở đó, hắn liền quát một tiếng, rút kiếm đâm vào vai trái người nọ. Tư Đồ Khinh Yến đột nhiên tỉnh lại, biết Tư Đồ Thiên Tâm tuyệt đối không phải đối thủ của người nọ, cũng lập tức rút đao chém vào vai phải đối phương.

Trong phút chốc này, bọn họ cảm thấy đã phối hợp đến mức không còn sơ hở, cho dù người nọ không trúng chiêu cũng phải xoay người đối địch. Nhưng khi bọn họ chém ra một đao một kiếm, đột nhiên thân dưới nhẹ hẫng, đồng loạt ngã xuống.

Nguyên lai ngay khi Tư Đồ tử đệ xông lên, người nọ cũng không quay đầu lại, chân trái đột nhiên ngáng một cái, không nghiêng lệch quét vào xương ống quyển Tư Đồ Thiên Tâm, đồng thời mũi chân hất một cái, vướng vào mắt cá phải Tư Đồ Khinh Yển, cứ như vậy đồng thời đánh ngã bọn họ.

Người nọ vẫn không thèm quay đầu lại, hừ lạnh một tiếng, đã đi tới trước mặt Phương Chấn Mi. Tư Đồ Thiên Tâm ngã khá gần đó, nhìn thấy cảnh này liền không để ý nguy hiểm, hét lên một tiếng, chống đất xuất kiếm, quét thẳng vào chân trái người nọ.

Người nọ vẫn không thèm nhìn, nhấc chân đạp xuống một cái, vừa vặn đạp trúng tay Tư Đồ Thiên Tâm, khiến cho hắn đau đến mức buông cả kiếm.

Người nọ cười lạnh một tiếng, chân phải như bay đá vào Phương Chấn Mi đang ngồi khoanh chân chữa thương cho “Tuyệt Hoa Thần Kiếm” Tương Thanh Phong.

Tư Đồ Khinh Yển phi thân xông tới, đao trên tay không biết từ lúc nào đã rơi mất, đành phải liều mạng chưởng theo người đánh tới.

Chỉ là Tư Đồ Khinh Yển làm sao nhanh hơn chân người nọ?

Khi một cước sấp đá trúng Phương Chấn Mi, người nọ đột nhiên thấy Phương Chấn Mi mở mắt ra, mỉm cười nhìn hắn.

Người nọ sửng sốt, một cước nhanh đến vô song kia liền dừng lại.

Khi người nọ đang ngẩn ra, Tư Đồ Khinh Yển đã lướt đến, một chưởng

đánh trúng đối phương. Người nọ không lắc lư chút nào, còn Tư Đồ Khinh Yến lại bị chấn văng ra ngoài một trượng.

Người nọ vẫn nhìn chăm chăm vào Phương Chấn Mi.

Tư Đồ Thiên Tâm thấy người nọ lại dừng tay, liền gắng gượng từ trên đất ngẩng đầu lên, nhìn thấy Phương Chấn Mi liền hét lớn:

- Phương thúc thúc, thúc tỉnh lại rồi!

Phương Chấn Mi cười nói:

- Ai nói ta ngủ rồi?

Tư Đồ Thiên Tâm nói:

- Không phải thúc đang chữa thương cho Tương thúc thúc sao?

- Đó là chữa thương, ta chỉ dùng chân lực của mình bổ sung nội lực hao tổn cho Tương tiên sinh mà thôi, chữa thương không nhất định sẽ tẩu hỏa nhập ma đâu.

- Ta thấy vị bằng hữu này không có ý đả thương các người, cho nên không lập tức ra tay. Hẳn vốn nhìn ra được ta cũng không dùng toàn lực, đáng tiếc là nghe các người nói lung tung lại tin tưởng.

Tư Đồ Khinh Yến cách đó một trượng bò dậy, giận dữ nói:

- Phương thúc thúc, huynh hẳn tâm nhìn chúng ta vì huynh mà bị đánh thành như vậy sao?

Phương Chấn Mi cười cười, không lên tiếng.

Trong mắt người nọ hiện lên sát khí, đột nhiên nói:

- Tốt, quả nhiên danh bất hư truyền.

Phương Chấn Mi bỗng nói:

- Người là Hoắc Vô Dụng?

Người nọ lại kinh ngạc.

Phương Chấn Mi cười nói:

- Ngoại trừ Hoắc Vô Dụng, còn ai có thể ra chân nhanh như vậy?

Hoắc Vô Dụng lạnh lùng nói:

- Vì câu này của người, sẽ cho người toàn thân.

Phương Chấn Mi chậm rãi nhắm mắt lại:

- Đáng tiếc, đáng tiếc.

Hoắc Vô Dụng nhìn chăm chăm vào Phương Chấn Mi, hỏi:

- Đáng tiếc cái gì?

Phương Chấn Mi khẽ thở dài:

- Vốn là anh hùng, sao lại làm giặc?

Hoắc Vô Dụng cả giận nói:

- Có ý gì?

Phương Chấn Mi nói từng chữ từng câu:

- Với thân thủ của các hạ, không nên làm chó săn của Tăng Bạch Thủy.

Hoặc Vô Dụng nhìn lên trời cười lớn nói:

- Ai nói ta làm thủ hạ của Tăng Bạch Thủy! Ta là cung phụng của Trường Tiểu bang.

Phương Chấn Mi nhíu mày nói:

- Tăng Bạch Thủy thật sự chịu tôn người khác làm cung phụng sao? Không biết người có từng nghe cổ sự của Tăng Bạch Thủy ba mươi năm trước không.

Hoặc Vô Dụng hỏi lại:

- Cổ sự gì?

Phương Chấn Mi nói:

- Ba mươi năm trước, Tăng Bạch Thủy là nhân tài võ lâm mới xuất hiện, võ công cao cường, hiểu chiến vô cùng. Nhưng có lần hấn một mình xông vào chùa Thiếu Lâm, lại bị một vị Vô Danh Lão Tăng chế ngự. Vô Danh Lão Tăng này phật hiệu là “Vô Danh”, lại tên là “Lão Tăng”, “Vô Danh Lão Tăng” là danh hiệu của y. Trong vòng ba chiêu y đã đánh bại Tăng Bạch Thủy. Tăng Bạch Thủy bị thua tâm phục khẩu phục, lại bái Vô Danh Lão Tăng làm sư phụ, học được tuyệt kỹ “Trường Tiểu Thất Kích”, vô cùng tôn kính, vâng lời, trung thành với Vô Danh Lão Tăng. Đợi sau khi Vô Danh Lão Tăng dốc lòng truyền thụ, Tăng Bạch Thủy lại dùng “Trường Tiểu Thất Kích” giết chết Vô Danh Lão Tăng. Sau khi nghe cổ sự này, người có cảm tưởng gì?

Hoặc Vô Dụng trừng mắt nhìn Phương Chấn Mi, nói:

- Ta hiểu rồi...

Phương Chấn Mi cười nói:

- Người hiểu cái gì?

- Dùng kế khích tướng, đối với ta vô dụng.

Hoặc Vô Dụng cười lạnh một tiếng, nói:

- Hôm nay chính là ngày giỗ của người.

Phương Chấn Mi vừa thở dài vừa cười nói:

- Quả là u mê không tinh ngộ.

Hoặc Vô Dụng nhìn chăm chăm vào Phương Chấn Mi, nói:

- Người đang kéo dài thời gian.

Phương Chấn Mi nhướn mày nói:

- Há?

Hoặc Vô Dụng nói từng chữ từng câu:

- Người vì cứu người này nên công lực hao tổn, nhất thời chưa khôi phục, cho nên mới kéo dài thời gian.

Phương Chấn Mi giống như cười không nổi:

- Nói tiếp đi!

Hoặc Vô Dụng lạnh lùng nói:

- Không nói nữa.

Phương Chấn Mi ngẩng đầu lên hỏi:

- Tại sao?

Hoắc Vô Dụng sắc mặt tái xanh, nói:

- Bởi vì ta phải giết người rồi.

Tư Đồ Khinh Yến và Tư Đồ Thiên Tâm đều ngẩn ra. Tư Đồ Khinh Yến kêu lớn:

- Không phải, huynh ấy đã khôi phục công lực rồi.

Hoắc Vô Dụng cười lớn như cú đêm, nói:

- Ta nhìn ra được, người chỉ thiếu thời gian một bữa cơm là có thể hồi phục công lực. Bây giờ nếu người có sức bóp vỡ một khối đá, ta sẽ quay đầu rời đi. Ta không muốn đợi thêm nữa, người đi chết đi!

Phương Chấn Mi than một tiếng, hai mắt chậm rãi nhắm lại.

Hoắc Vô Dụng cười lớn, đá ra một cước.

Đột nhiên ánh kiếm lóe lên, đâm thẳng tới cổ họng Hoắc Vô Dụng.

Chân của Hoắc Vô Dụng đang đá ra bỗng hất lên trên, đá bay trường kiếm.

Chỉ thấy “Tuyết Hoa Thần Kiếm” Tương Thanh Phong hét lớn:

- Y vì cứu ta mới hao tổn công lực như vậy, ta có chết cũng không để người giết y!

Dứt lời lại đánh một quyền vào Hoắc Vô Dụng.

Lúc này Tư Đồ Khinh Yến cũng xông lên, đồng thời nói:

- Phương thúc thúc, tôi không trách huynh để tên quái vật này khi dễ chúng tôi nữa.

Hoắc Vô Dụng cười lớn:

- Châu chấu mà cũng đòi đá xe?

Chân lại đá lên không, giữa không trung quần lấy cánh tay trái Tương Thanh Phong, trong ngoài kẹp lại. Tương Thanh Phong kêu thảm một tiếng, xương cánh tay gãy lìa. Hoắc Vô Dụng thuận chân đá ra, hất bay Tương Thanh Phong, vừa lúc đụng phải Tư Đồ Khinh Yến, cùng nhau bay ra ngoài.

Tư Đồ Thiên Tâm đang nằm trên đất, thừa lúc Hoắc Vô Dụng nhảy lên phía trên, lập tức rút cánh tay bị đập về, lao đến chỗ Phương Chấn Mi, muốn cứu Phương Chấn Mi đi.

Phương Chấn Mi yếu ớt than một tiếng.

Tay của Tư Đồ Thiên Tâm còn chưa chạm đến Phương Chấn Mi, Hoắc Vô Dụng đã dùng một cước đá văng Tương Thanh Phong và Tư Đồ Khinh Yến, một cước khác đá bay Tư Đồ Thiên Tâm ra ngoài một trượng.

Hoắc Vô Dụng cười lớn nói:

- Họ Phương kia, người cam chịu ba!

Chợt nghe một giọng nói quát lên:

- Họ Hoắc kia, người đi chết đi!

Sau đó một quyền đánh tới.

Ngã Thị Thùy chạy không ngừng nghỉ, khi đến Hàm Bích lâu thì trời đã sáng rõ.

Nhưng đây lại là thời khắc thê thảm nhất trong cuộc đời Ngã Thị Thùy.

Hàm Bích lâu đã bị hủy, chỉ còn lại gạch ngói ngổn ngang.

Ngã Thị Thùy đè nén bi thương trong lòng, giống như điên cuồng chạy lên Bán Miên sương.

Dọc theo đường đi, Ngã Thị Thùy nhìn thấy thi thể của đám tử muội Hàm Bích lâu, nửa thân trần hoặc áo quần rách nát, thê thảm khiến người ta không nỡ nhìn, trong đó cũng có thi thể của đệ tử Trường Tiểu bang.

Ngã Thị Thùy lòng đau như cắt, xông lên lâu, đột nhiên nhìn thấy thi thể trần trụi của Công Tôn U Lan.

Ngã Thị Thùy vừa giận dữ vừa bi phẫn, đi nhanh lên trước, dùng màn vải che lên thi thể Công Tôn U Lan, chợt nhìn thấy trên đất có ba chữ nhỏ “Phương Trung Bình”.

Ba chữ này dùng ngón tay vẽ lên trên sàn nhà, hóa ra Công Tôn U Lan lúc chết vẫn lưu lại ba chữ này.

Ngã Thị Thùy gật đầu, đau đớn bi phẫn nói:

- U Lan tử tử, tử yên tâm, ta nhất định sẽ báo thù cho tử!

Chợt giống như nhớ tới chuyện gì, vọt nhanh lên lâu, lại nhìn thấy thi thể Âu Dương Tảo Nguyệt nằm ở đó, chết không nhắm mắt.

Ngã Thị Thùy kêu lớn:

- Nguyệt Lan, Nguyệt Lan!

Hắn xông vào trong Bán Liên các, vén đống màn vải ra, chột dừng lại, ngây người. Người hắn yêu cũng chết giống như Công Tôn U Lan, có điều bên cạnh thi thể có hai chữ máu “Khuất Lôi”.

Khuất Lôi!

Ngã Thị Thùy ngơ ngác nhìn, ngây dại nhìn, cũng không biết đã nhìn bao lâu.

Khuất Lôi!

Ngã Thị Thùy nhẹ nhàng dùng màn vải che Công Tôn Nguyệt Lan lại, thương tiếc hôn lên mái tóc của nàng, lẩm bẩm nói chuyện, riu rít giống như nước mưa, sắc trời âm u mà không gián đoạn.

Khuất Lôi!

Ngã Thị Thùy đột nhiên đứng lên, gào lớn:

- Ta muốn báo thù, ta muốn báo thù, ta muốn báo thù!

- Khuất Lôi! Ta muốn dùng năm tay này đánh nát bàn tay và đầu của người!

- Ta muốn đi Trường Tiểu bang liều mạng.

Ngã Thị Thùy mí mắt muốn nứt, giống như điên cuồng xông ra Hàm Bích lâu, đạp lên thang gỗ thì thang gỗ sụp, chạm qua cây cột thì cây cột ngã, chạy qua trường đình thì trường đình đổ, bước qua thềm đá thì thềm đá nứt.

Lúc Ngã Thị Thùy sắp chạy ra khỏi Hàm Bích lâu, chột thấy một người áo xanh còn ở lại Hàm Bích lâu, đang lột trang sức trên người một cô gái của Hàm Bích lâu xuống, bỏ tất cả vào trong túi mình.

Ngã Thị Thùy giống như một con hổ giận, đột ngột dừng lại, nhìn chăm chăm vào người kia.

Bên cạnh người áo xanh kia còn có bốn năm tên áo xanh khác, cũng đang làm chuyện tương tự.

Người áo xanh kia lập tức phát giác Ngã Thị Thùy, liền ngăn ra.

Ngã Thị Thùy nói từng chữ từng câu:

- Các người là ai?

Người áo xanh thân nhiên cười nói:

- Trường Tiểu bang Thanh kỳ đường chủ Trần Quan Thái.

Ngã Thị Thùy giống như điên hét lớn:

- Ta nói cho các người biết, ta là Ngã Thị Thùy...

Chữ “Thùy” đã biến thành một tiếng gào điên cuồng. Khi mọi người còn chưa kịp ngạc nhiên, Ngã Thị Thùy đã giống như một con hổ giận xông đến. Nếu là lúc bình thường, Trần Quan Thái còn có thể giao thủ mấy chiêu với Ngã Thị Thùy, nhưng hăn thường ngày quen ám toán người khác, không ngờ hôm nay lại gặp phải Ngã Thị Thùy, còn chưa hiểu rõ chuyện gì xảy ra, bụng dưới đã trúng phải một quyền.

“Bốp!”

- Ặc!

Trần Quan Thái đau đến mức khom người, miệng phun bọt mép.

Năm tên đệ tử áo xanh của Trường Tiểu bang kia ào ào hét lớn, rút đao ra.

Tên thứ nhất rút đao lập tức vỡ đầu.

Tên thứ hai rút đao lập tức ngã xuống.

Tên thứ ba rút đao gần như đồng thời mặt bị đánh lõm.

Tên thứ tư còn chưa kịp rút đao đã bị đánh nát xương ngực.

Tên thứ năm không rút đao mà nhấc chân bỏ chạy, mới chạy được ba bước thì xương sống đã bị đâm gãy.

Khi tên thứ năm vừa ngã xuống, Trần Quan Thái vừa mới nhịn đau ngẩng đầu lên, thấy Ngã Thị Thùy đang nhìn chăm chăm vào hắn, lại trúng một quyền.

Trần Quan Thái kêu thảm, bị đánh đến mức ngồi bệt xuống đất, nôn mửa.

Ngã Thị Thùy nhấc hắn lên, quát hỏi:

- Là ai? Là ai giết Âu Dương lâu chủ?

- Là... Phương... Tổng đường chủ...

“Bốp”, lại trúng một quyền.

- Oa!

Trần Quan Thái bị đánh đến mức xương cũng mềm ra, mồ hôi hột lớn như đậu nành chảy xuống ròng ròng.

- Là ai dẫn các người tới giết người phóng hỏa?

- Là... là Khuất... là Khuất... Khuất phó...

“Bốp”, lại là một quyền.

- A!

Trần Quan Thái nước miếng máu mũi đều chảy, nhưng lại không nhớ ra thứ gì.

- Bọn chúng hiện đang ở đâu? Ở đâu?

- Tại... tại... trong... bang... về... về... rồi...

Ngã Thị Thùy đột nhiên quát lên:

- Được, ta đi tìm bọn chúng.

Đang muốn vứt Trần Quan Thái đi, chợt giống như nhớ tới chuyện gì, liền bóp cổ Trần Quan Thái hỏi:

- Tại sao các người cả gan ở đây?

Trần Quan Thái vùng vẫy muốn nói, nhưng Ngã Thị Thùy bóp quá chặt, khiến mắt của hắn trợn lên phía trên. Ngã Thị Thùy hơi lỏng tay, quát lên:

- Nói mau, các người ở đây làm gì?

- Tiếp... ứng... Hoắc... cung phụng...

- Hoắc cung phụng nào?

- Là... Hoắc... Vô... Dụng... cung...

Ngã Thị Thùy lập tức bình tĩnh một chút.

- Hoắc Vô Dụng đi làm gì?

- Không... biết... hình như... là đi... là đi... ám sát Phương... Chấn Mi... cái gì tôi... cũng... nói rồi, xin đại hiệp... ai da... giơ cao đánh... khê, đừng...

đừng... giết, giết tôi, giết tôi... cầu...

Ngã Thị Thùy lập tức bình tĩnh hơn nhiều, suy nghĩ một chút. Trước khi mình tới đây, Phương Chấn Mi đã nói là muốn dùng nội lực cứu chữa cho Tương Thanh Phong, nếu Hoắc Vô Dụng hạ thủ vào lúc này, chẳng phải Phương Chấn Mi vô cùng nguy hiểm?

Ngã Thị Thùy lập tức xốc Trần Quan Thái lên, lạnh lùng nói:

- Bây giờ ta sẽ đi một chuyến, nếu như người nói thật, ta sẽ tha cho người khỏi chết!

Dứt lời liền toàn lực chạy về hướng Thí Kiếm sơn trang.

Sau một quãng đường, chợt nhìn thấy Phương Chấn Mi đang ngồi trên đất, còn một người khác vừa đá văng Tương Thanh Phong, Tư Đồ Khinh Yến và Tư Đồ Thiên Tâm, hai chân đang đập xuống đầu Phương Chấn Mi, đồng thời cười gằn nói:

- Phương Chấn Mi, người cam chịu đi!

Ngã Thị Thùy vừa nhìn thấy cước pháp người nọ, lập tức biết người nọ chính là “Bắc Cước” Hoắc Vô Dụng, liền hét lớn một tiếng:

- Họ Hoắc kia, người đi chết đi!

Một tay ném Trần Quan Thái ra, vọt nhanh đến, giữa không trung đánh ra một quyền, đồng thời quát lên:

- Ta tới!

Hoắc Vô Dụng vừa thấy người tới thế công gấp rút mãnh liệt như vậy, trong lòng chấn động, hai chân chuyển sang đá vào Ngã Thị Thùy.

Ngã Thị Thùy vừa thấy hai chân này vừa trầm vừa mạnh, liền hét lớn một tiếng, một quyền khác cũng theo sau đánh ra.

“Bốp bốp!”

Quyền chân va chạm, hai người đều rơi xuống.

Hoắc Vô Dụng bị đánh bay ra ngoài một trượng.

Ngã Thị Thùy cũng đáp xuống bên ngoài một trượng.

Hai người giận dữ đứng đối diện với nhau.

- Người là ai?

- Ngã Thị Thùy.

- Người là Ngã Thị Thùy?

- Ta là Ngã Thị Thùy.

- Người biết ta là ai không?

- Ta biết, người bây giờ là Hoắc Vô Dụng sống, đợi một lát nữa sẽ là Hoắc Vô Dụng chết!

- Được! “Nam Quyền Bắc Cước” chúng ta quyết một trận tử chiến.

- Đương nhiên, hiện giờ người không muốn đánh cũng không được.

- Tốt! Hôm nay ta không giết người thì không phải họ Hoắc.

- Ta cho người biết một bí mật, chẳng biết người có muốn nghe không?

- Cái gì?

- Người vốn không phải họ Hoắc, lúc mẹ người sinh ra người, thấy người thích bò lung tung trên đất, cho nên đổi họ cho người, họ Vương, tên Bát (Vương Bát là con rùa)...

Ngã Thị Thùy nói những lời này là có dụng tâm khác. Khi cao thủ ra tay tối kỵ nổi giận, dễ bị đối phương chiếm được ưu thế, dùng khoẻ ứng mệt. Ngã Thị Thùy đã trải qua rất nhiều trận chiến, dĩ nhiên hiểu được điểm này. Vấn đề là hãn đã bi phần như điên, cũng không kiềm chế được nữa, chỉ có cách chọc giận Hoắc Vô Dụng mới xem như cân bằng.

Quả nhiên hãn còn chưa dứt lời, Hoắc Vô Dụng đã điên cuồng hét lên một tiếng, bay đá tới.

Những lời này hiển nhiên đã có hiệu quả.

Nhưng một khi Hoắc Vô Dụng tấn công trước thì sẽ liên miên không dứt, không đá ngã đối phương thì quyết không dừng lại giữa chừng, cho nên trong thiên hạ không mấy người có thể tiếp được cước pháp ác liệt bá đạo này của hãn.

Ngã Thị Thùy cũng không tiếp được.

Nhưng hãn có biện pháp.

Hãn không lùi, cũng không phải tiếp, mà là căn bản không tiếp.

Không tiếp mà phản công.

Quyền của Ngã Thị Thùy vừa nhanh vừa chuẩn, người biết rõ hãn xuất quyền nhưng lại không nhanh bằng hãn, cho dù đủ nhanh cũng không chụp được tay của hãn, có chụp được cũng không mạnh bằng hãn, hơn nữa muốn tránh cũng không chuẩn xác bằng nắm tay của hãn.

Do đó trong thiên hạ, người có thể tiếp được song quyền của Ngã Thị Thù cũng chẳng có bao nhiêu.

Hoặc Vô Dụng cũng không thể.

Hắn cũng có biện pháp.

Biện pháp duy nhất của hắn là đá ngã Ngã Thị Thù trước khi Ngã Thị Thù đánh ngã hắn.

“Bộp bộp bộp bộp!”

“Bình bình bình bình!”

Ngã Thị Thù trúng bốn cước.

Hoặc Vô Dụng trúng bốn quyền.

Hai người rơi xuống, đứng trên đất, lại phi thân, xuất chiêu.

“Rầm rầm!”

“Bộp bộp!”

Ngã Thị Thù trúng hai cước

Hoặc Vô Dụng trúng hai quyền.

Hai người một lần nữa rơi xuống, Ngã Thị Thù khóe miệng chảy máu, Hoặc Vô Dụng máu mũi chảy dài.

Hai người uy nghiêm đứng đối diện, chuẩn bị xuất kích lần thứ ba.

Một kích sinh tử.

Bên kia Tương Thanh Phong, Tư Đồ Khinh Yến và Tư Đồ Thiên Tâm nằm trên đất đều nhìn đến ngậy người, thậm chí quên cả đứng dậy.

Tư Đồ Thiên Tâm khẩn trương đến mức trái tim gần như nhảy ra khỏi lồng ngực, đột nhiên nghe thấy có người thấp giọng gọi hắn:

- Tiểu huynh đệ!

Tư Đồ Thiên Tâm giật mình, thấy một người áo xanh đang đau khổ nhìn hắn. Tư Đồ Thiên Tâm oán giận nói:

- Kêu cái gì, ta suýt chút nữa bị người hù chết rồi.

Người áo xanh cười bồi nói:

- Tiểu huynh đệ, rất xin lỗi, đã dọa người rồi, người có thể cứu ta không?

Tư Đồ Thiên Tâm tò mò hỏi:

- Ta làm thế nào cứu người? Người tên gì?

Trần Quan Thái nhỏ giọng nói:

- Trần Quan Thái.

Tư Đồ Thiên Tâm ngạc nhiên:

- Trần Quan Thái?

- Tiểu huynh đệ, người không thấy ta bị người khác điểm huyết sao? Người giải huyết là được rồi!

Trần Quan Thái cầu khẩn.

Tư Đồ Thiên Tâm nghĩ một lát rồi nói:

- Ta nhớ được, người cùng với Ngã Thị Thùy thúc thúc tới đây, đã vậy vì sao y lại điếm huyết người. Người nhất định không phải người tốt, không, ta không giải huyết!

Trần Quan Thái gấp đến độ đầu đầy mồ hôi, cầu khẩn:

- Ai da, tiểu huynh đệ, người hiểu lầm rồi. Đúng vậy, ta không phải kẻ xấu của Trường Tiểu bang. Người xem, không phải ta đã dẫn Ngã Thị Thùy thúc thúc của người tới cứu Phương đại hiệp sao? Ngã Thị Thùy đại hiệp gặp mặt kẻ thù, vô cùng xung động, lại điếm cả huyết đạo của ta, thật là oan uổng!

Tư Đồ Thiên Tâm trầm ngâm nói:

- Là thật sao? Vậy... để ta hỏi tỷ tỷ xem.

Trần Quan Thái giới về tâm kế, vừa thấy Tư Đồ Thiên Tâm hơi dao động, liền mừng rỡ trong lòng, vội kêu lên:

- Ai da, tiểu huynh đệ, người muốn thành đại sự, lập đại nghiệp, sao ngay cả một chút chuyện nhỏ cũng phải hỏi tỷ tỷ của người? Tiểu huynh đệ, cho dù người thả ta ra, ta muốn gây rối cũng không phải là đối thủ của người!

Sắc mặt Tư Đồ Thiên Tâm giãn ra, cười nói:

- Đúng, người cũng không phải đối thủ của ta, vì câu này của người, ta giúp người giải huyết... à, người bị điếm huyết gì?

Trần Quan Thái vui vẻ nói:

- Tiểu huynh đệ, chỉ cần người dùng sức vỗ một cái vào hai huyết Ngọc chẩm và Thiên Xu của ta là được rồi.

Tư Đồ Thiên Tâm làm theo. Trần Quan Thái dùng thế “cá chép bung

mình” lật người lên, hoạt động cánh tay một chút, cười lạnh nói:

- Đa tạ...

Đột nhiên đánh một chưởng vào ngực Tư Đồ Thiên Tâm. Tư Đồ Thiên Tâm bị đánh bay ra ngoài một trượng, lập tức hôn mê.

Tư Đồ Kinh Yến chợt nghe tiếng, thấy Tư Đồ Thiên Tâm đã giải huyết đạo cho Trần Quan Thái, đang muốn kêu lên ngăn cản, nhưng Thanh kỳ đường chủ đã lật người lên, đã thương Tư Đồ Thiên Tâm. Tư Đồ Kinh Yến tỷ đệ tình thâm, lập tức lao về phía Tư Đồ Thiên Tâm.

Tương Thanh Phong cũng lập tức cảnh giác. Lúc này Trần Quan Thái đang lên đến chỗ Hoắc Vô Dụng và Ngã Thị Thùy. Tương Thanh Phong nhịn đau dùng cánh tay phải còn lại, xuất kiếm ngăn cản Trần Quan Thái.

Trần Quan Thái thân là Thanh kỳ đường chủ của Trường Tiểu bang, công phu cũng rất cao cường, chỉ là gặp phải Ngã Thị Thùy đang giận dữ, gần như biến thành bao cát, bị Ngã Thị Thùy đánh cho ba hồn đi mất bảy phách. Lúc này hắn vừa thoát khỏi, tuy toàn thân đau nhức, hơn nữa tay chân tê dại, nhưng võ công vẫn không yếu, Tương Thanh Phong xuất kiếm vẫn không ngăn cản được hắn. Mà Trần Quan Thái đã lên đến sau người Ngã Thị Thùy, móc ra một tấm lưới tử bên hông, chụp xuống đầu Ngã Thị Thùy.

Ngã Thị Thùy đang tập trung tinh thần vào Hoắc Vô Dụng, không ngờ lưới tử đầu chụp xuống, lập tức bị bọc lấy. Ngã Thị Thùy rống giận, vung tay xé ra.

Tấm lưới này tuy được làm bằng tơ Thiên Chu, đao kiếm chém không đứt, nhưng bị Ngã Thị Thùy giận dữ xé ra đã có vết nứt.

Nhưng khi Ngã Thị Thùy còn chưa thoát ra, Hoắc Vô Dụng đã xông tới, hai chân toàn lực đá vào Ngã Thị Thùy đang ở bên trong.

Một kích chí mạng đã phát động.

Ngã Thị Thùy lại không thể ứng phó một kích này.

Trông thấy hai chân Hoắc Vô Dụng đã sấp đá vào ngực Ngã Thị Thùy, đột nhiên giữa hai người bọn họ có bóng áo trắng lóe lên, một người chặn ở phía trước Ngã Thị Thùy.

Do đó hai chân Hoắc Vô Dụng biến thành đá vào ngực người này, nhanh như điện chớp, thế không thể cản.

Nhưng người này ra tay càng nhanh hơn, đột nhiên bắt lấy đôi chân Hoắc Vô Dụng, ném mạnh một cái.

Hoắc Vô Dụng giữa không trung lộn người một vòng, đáp xuống, giận dữ trừng mắt nhìn người nọ.

Người nọ mỉm cười, thần sắc an tường nhìn hẳn, chính là Phương Chấn Mi.

Công lực của Phương Chấn Mi đã khôi phục.

Hoắc Vô Dụng rống giận, xông đến gần.

Lúc này Ngã Thị Thùy đã phá lưới chui ra, ánh mắt giận dữ tìm kiếm bóng dáng của Trần Quan Thái. Nhưng Trần Quan Thái vừa thấy Phương Chấn Mi xuất thủ, đã sớm chuồn mất, nào còn có bóng dáng.

Ngã Thị Thùy thét lớn, phản công Hoắc Vô Dụng.

Phương Chấn Mi đột nhiên chặn ở trước người hẳn, nói:

- Lần này để cho ta!

Ngã Thị Thùy trừng mắt, cuối cùng nói:

- Được.

Tại khoảnh khắc này, Hoắc Vô Dụng đã xông tới, liên tiếp tám cước đá vào Phương Chấn Mi.

Phương Chấn Mi vốn đang đối diện với Hoắc Vô Dụng, lúc này hẳn chỉ có hai biện pháp, một là phản công xuất chiêu đả thương Hoắc Vô Dụng, hai là lui về phía sau tránh khỏi công kích thể không thể cản. Vấn đề là một khi tránh lui sẽ không còn sức phản công, bởi vì thể công của Hoắc Vô Dụng là vĩnh viễn không ngừng nghỉ. Nhưng Phương Chấn Mi không muốn đả thương Hoắc Vô Dụng, cho nên hẳn lựa chọn cách sau.

Phương Chấn Mi đột nhiên lui ra tám thước, tránh khỏi tám cước, đồng thời nói:

- Hoắc Vô Dụng, người cam tâm bị Tăng Bạch Thủy lợi dụng sao?

Hắn mới nói mười ba chữ, Hoắc Vô Dụng đã đá ra hai mươi sáu cước.

Phương Chấn Mi nhanh như chớp lùi về phía sau, vẫn đối diện với Hoắc Vô Dụng, nhưng đã lui lên sườn núi.

Phương Chấn Mi hét lớn:

- Hoắc Vô Dụng, ta không muốn đả thương người, mau dừng tay!

Lần này hẳn chỉ nói mười hai chữ, nhưng Hoắc Vô Dụng đã đá ra ba mươi sáu cước. Phương Chấn Mi như tia chớp lùi lên dốc núi, nói liên tục cũng không dễ. Bởi vì hắn nhìn về phía Hoắc Vô Dụng, thể công của Hoắc Vô Dụng lại cấp bách, khiến hắn không có cơ hội xoay người, chỉ đành quay lưng về phía đỉnh núi giật lùi.

Phương Chấn Mi vẫn không đánh trả.

Lúc này Ngã Thị Thùy, Tương Thanh Phong và Tư Đồ Khinh Yến ôm lấy Tư Đồ Thiên Tâm đã theo lên sườn núi. Thế công của Hoắc Vô Dụng chẳng những không giảm mà càng ác liệt, hung ác giống như ma quỷ, không ngừng xuất cước.

Phương Chấn Mi vẫn né tránh, nhưng mồ hôi đã ướt áo.

Trên mặt Hoắc Vô Dụng cũng đầy mồ hôi, nhưng thế công càng dữ dội hơn, Phương Chấn Mi chỉ cần hơi sơ suất sẽ lập tức mất mạng dưới chân của hắn.

Nhưng Phương Chấn Mi vẫn không phản kích.

Tương Thanh Phong gấp đến độ kêu lên:

- Phương công tử, thứ gian ác này còn lưu lại làm gì?

Phương Chấn Mi liên tục lùi lại ba bốn trượng, vừa lui vừa nói:

- Dụng trong vô dụng mới là đại dụng. Hoắc Vô Dụng, người không giữ lại tấm thân hữu dụng, cứ tiếp tục u mê thì sẽ trở thành kẻ vô dụng.

Tương Thanh Phong gấp đến mức nhắc chân lên. Ngã Thị Thùy nhìn thương thế của Tư Đồ Thiên Tâm một chút, nói với Tư Đồ Khinh Yến:

- Ta chữa thương cho hắn trước, hắn bị thương rất nghiêm trọng, một chưởng kia đã chấn thương nội tạng của hắn. Người nọ là do ta mang đến, cho nên ta phải chịu trách nhiệm này. Hắn không thể kéo dài được nữa, ta muốn dùng chân lực giúp hắn bức chưởng độc ra, trị liệu nơi bị thương. Bây giờ cô hộ pháp cho ta. Tương tiên sinh, ngài đuổi theo xem thử thế nào, đừng để Phương công tử trúng phải quỷ kế của Hoắc Vô Dụng. Một khi có biến thì

lập tức trở lại, ta sẽ cố gắng bảo lưu nội lực hiệp trợ Phương công tử.

Lúc nói những lời này, Phương Chấn Mi và Hoắc Vô Dụng lại đi xa mấy chục trượng. Tương Thanh Phong đáp một tiếng, vội vàng đuổi lên.

Hoắc Vô Dụng và Phương Chấn Mi đã “đánh” đến mức áo quần trên người ướt đầm mồ hôi, nhưng thể công của Hoắc Vô Dụng vẫn không giảm.

Bọn họ đã lên đến đỉnh núi.

Phương Chấn Mi vẫn quay lưng về phía đỉnh núi, dường như cũng không biết đã lui đến đỉnh núi.

Mà Hoắc Vô Dụng lại thấy rõ.

Núi này không tính là quá cao, nhưng cũng sâu mấy trăm thước, trên núi có đá nhọn lởm chởm, chỉ cần có thể ép Phương Chấn Mi rơi xuống núi thì chắc chắn sẽ chết.

Hoắc Vô Dụng hét lên một tiếng, thân thể ở giữa không trung, hai chân dang ra hai bên, giống bánh xe gió bay lên, đá thẳng vào Phương Chấn Mi.

Phương Chấn Mi lui nhanh, lưng hướng về dốc núi, vẫn còn cách ba trượng.

Hoắc Vô Dụng vừa chạm đất, lập tức dùng một chiêu “Hoành Tảo Thiên Quân” quét thẳng vào chân Phương Chấn Mi.

Phương Chấn Mi nhảy lên. Hoắc Vô Dụng cũng theo lên, song phi cước đá ra.

Phương Chấn Mi hít sâu một hơi, lách ra xa một trượng. Hoắc Vô Dụng mừng rỡ trong lòng, liền vận chân khí xông tới, hai chân giữa không trung đá thẳng vào hai huyệt thái dương của Phương Chấn Mi.

Mũi chân của Phương Chấn Mi vừa chạm đất, lập tức lại lùi về phía sau hơn một trượng, chỉ thiếu một bước nữa là rơi xuống vách núi.

Phương Chấn Mi giống như vẫn không biết.

Hoắc Vô Dụng thấy kế đã thực hiện được, trong lòng mừng rỡ, một chiêu “Đan Phi cước” đá thẳng vào Phương Chấn Mi.

Tương Thanh Phong vẫn luôn đuổi theo lên núi, đã mệt đến mức thở gấp như trâu, vừa định thần lại, phát hiện Phương Chấn Mi đang đứng gần dốc núi nhưng vẫn không phát giác, trong lòng gấp gáp, vội kêu lên:

- Phương đại hiệp cẩn thận, sau lưng là...

Nhưng đã muộn.

Hoắc Vô Dụng đá ra một cước, trông thấy sắp sửa đá trúng Phương Chấn Mi, ngay lúc này Phương Chấn Mi lại lùi về phía sau một bước.

Phương Chấn Mi chỉ cảm thấy thân thể nhẹ hẫng, đã ngã xuống dưới vách núi.

Tình thế này đã nguy hiểm đến cực điểm.

Phương Chấn Mi thân trên lơ lửng, lúc rơi xuống hai mũi chân vẫn móc chặt vào ven rìa sườn dốc, chỉ bằng cái móc này lại vững vàng chống đỡ thân thể, biến thành đầu dưới chân trên treo ở bên sườn dốc.

Cùng lúc đó lại có một tiếng hét thảm.

Nguyên lai Hoắc Vô Dụng bởi vì nóng lòng, khi công lực còn chưa khôi phục đầy đủ đã toàn lực phát ra một cước này, nhất thời mất đi khống chế. Phương Chấn Mi trầm xuống dưới vách núi, Hoắc Vô Dụng cũng không thu

thể được, bay thẳng ra bên sườn dốc.

Lúc này thân thể Phương Chấn Mi vẽ ra một hình cung lớn, dán vào sát vách đá, hoàn toàn dựa vào hai mắt cá chân chống đỡ trọng lượng toàn thân.

Hay cho Hoắc Vô Dụng, vừa thấy tình thế không ổn, lập tức thả lỏng công lực toàn thân, rơi nhanh xuống phía dưới.

Trông thấy Hoắc Vô Dụng sắp bay ra khỏi vách núi, nhưng trong nháy mắt hắn đã loại bỏ lực đạo trên chân, dùng thức “Thiên Cân Trụ” cường hành hạ xuống ven sườn dốc.

Hoắc Vô Dụng quả nhiên có thể đáp xuống ven rìa sườn dốc, chỉ còn cách vách núi chừng một bàn tay.

Trong lòng Hoắc Vô Dụng thở phào, đang muốn nhìn xem Phương Chấn Mi chết như thế nào, chợt phát hiện nơi hắn đứng đất đá sụp xuống, thân hình hắn cũng rơi xuống theo.

Trong lúc cấp bách, Hoắc Vô Dụng lại quên mất ven rìa sườn dốc vốn không chắc chắn, sao có thể chịu được “Thiên Cân Trụ” của hắn.

Hoắc Vô Dụng kêu thảm một tiếng, đã rơi xuống dưới sườn dốc.

Đây chẳng qua là chuyện trong chớp mắt.

Phương Chấn Mi vừa móc vào sườn dốc, đang muốn lật người nhảy lên, chợt thấy Hoắc Vô Dụng rơi xuống vách núi.

Phương Chấn Mi lập tức quyết đoán, hét lên một tiếng:

- Bắt lấy!

Lúc này nói thì chậm nhưng diễn ra thì nhanh, Hoắc Vô Dụng đã lướt qua

bả vai Phương Chấn Mi, nhanh chóng rơi xuống. Phương Chấn Mi lập tức vươn hai tay ra, bắt lấy đôi tay Hoắc Vô Dụng, nhờ đó Hoắc Vô Dụng được giữ lại giữa không trung, không tiếp tục rơi xuống.

Nhưng hai chân Phương Chấn Mi lại có thêm một tầng lực kéo, đất đá bên sườn dốc lọc cọc rơi xuống. Trông thấy cả khối đất sắp sụp đổ, Phương Chấn Mi chợt quát lớn một tiếng:

- Lên!

Cánh tay rung lên, vẽ nên nửa hình cung giữa không trung, dựa vào lực hai chân rung động ném Hoắc Vô Dụng lên đỉnh núi, thân hình cũng theo đó lộn nhào một cái, trở lại trên vách núi một cách mạo hiểm.

Tương Thanh Phong nhìn thấy cảnh này, trái tim gần như nhảy ra khỏi lồng ngực.

Hoắc Vô Dụng giống như đã đi một vòng qua điện Diêm Vương, vừa định thần lại, nhất thời nói không nên lời, ngực liên tục phập phồng.

Phương Chấn Mi chỉ thờ gấp vài hơi, lập tức cười nói:

- Người không sao chứ?

Hoắc Vô Dụng nhìn chăm chú vào Phương Chấn Mi, đột nhiên cúi lạy.

Phương Chấn Mi vội bước tới đỡ Hoắc Vô Dụng, kêu lên:

- Sao như vậy được!

Sắc mặt Hoắc Vô Dụng như tro tàn, than thở:

- Ta muốn giết người, người còn cứu ta, ta...

Phương Chấn Mi đang muốn an ủi hẳn mấy câu, không ngờ Hoắc Vô Dụng đột nhiên nhún vai một cái, hai chân vung lên đá thẳng vào ngực Phương Chấn Mi.

Lần này ngay cả Phương Chấn Mi cũng không ngờ được, Hoắc Vô Dụng lại lấy oán báo ơn như vậy.

Chuyện xảy ra đột ngột, sau lưng là dốc đứng, Phương Chấn Mi đã không thể tránh.

Tương Thanh Phong đứng ở một bên, tuy quan sát cẩn thận, nhưng Hoắc Vô Dụng xuất chiêu quá nhanh, khiến y muốn cứu cũng không được.

“Bùng bùng!”

Hai cước này đá vào ngực Phương Chấn Mi.

Nhưng khi hai cước này còn chưa đá trúng, Phương Chấn Mi đã vận chân lực ngưng tụ ở trước ngực, cứng rắn chịu một kích này.

Vấn đề là Phương Chấn Mi không thể mượn lực hai cước này để lui về phía sau, loại bỏ lực đạo, bởi vì sau lưng chính là dốc đứng.

Phương Chấn Mi chỉ có thể chống chịu.

Hai cước vừa dứt, Phương Chấn Mi lắc lư, máu huyết quay cuồng, nhưng vẫn có thể giữ vững cước bộ, khoe môi chảy ra một vệt máu.

Lần này ngay cả Phương Chấn Mi cũng nổi giận, hai cánh tay khép lại.

Hoắc Vô Dụng một chiêu đắc thủ, trong lòng mừng rỡ. Hẳn tự phụ trong thiên hạ không ai có thể chịu được một cước của mình, Phương Chấn Mi dù không bị đá chết cũng sẽ bị đá ra ngoài sườn dốc. Không ngờ Phương Chấn Mi vẫn gắng gượng đứng trước mặt hẳn, hai chân đã bị kẹp lấy. Phương

Chấn Mi đẩy về phía trước một cái, ném Hoắc Vô Dụng ra ngoài một trượng, cả giận nói:

- Không ngờ người lại là tiểu nhân vô sỉ!

Đến lúc này cảnh này Phương Chấn Mi vẫn không muốn giết đối phương, chỉ hấn ném ra mà thôi. Nhưng lực đạo của cú đẩy này rất mạnh, Hoắc Vô Dụng chỉ cảm thấy cảnh vật bay nhanh, muốn lật người cũng không được, ngã về phía sau.

Bỗng dừng hấn khựng lại giữa không trung.

Phương Chấn Mi cũng ngưng ngẩn.

Chỉ thấy trước ngực Hoắc Vô Dụng lộ ra một đoạn kiếm máu, thân thể Hoắc Vô Dụng bị xâu trên thanh kiếm này.

Vẻ mặt Hoắc Vô Dụng đầy giận dữ, không thể tin và tuyệt vọng, đau đớn nhìn mũi kiếm trước ngực mình.

Phương Chấn Mi vội la lên:

- Tương tiên sinh, ngài...

Tương Thanh Phong tay cầm chuôi kiếm, cười lạnh nói:

- Tên tiểu nhân vô tình vô nghĩa này, còn để lại trên đời làm gì?

Phương Chấn Mi than một tiếng, ngẩng đầu, chợt kêu lên:

- Cẩn thận...

Lúc Hoắc Vô Dụng sắp chết, vẻ mặt tràn đầy cừ hận, đột nhiên hai chân đá ra phía sau.

Phương Chấn Mi muốn cứu đã không còn kịp. Tương Thanh Phong đâm trúng Hoắc Vô Dụng, vẫn không buông kiếm ra, đó chính là sai lầm lớn nhất. Hai chân Hoắc Vô Dụng nổi tiếng cực nhanh, Tương Thanh Phong ở gần như vậy làm thế nào tránh được. Sau hai tiếng “bùng bùng”, xương cốt của Tương Thanh Phong hoàn toàn vỡ nát, cắm vào ngực phổi, bay ra ngoài một trượng, lập tức mất mạng.

Tương Thanh Phong bị đá chết, nhưng Hoắc Vô Dụng cũng không dễ chịu, bởi vì trước khi chết tay của Tương Thanh Phong vẫn cầm chuôi kiếm, người bị đá bay, kiếm cũng rút theo. Một mũi tên máu từ trong lồng ngực Hoắc Vô Dụng bắn ra, chân lực chống đỡ hần lập tức tiêu tán, lão đảo muốn ngã.

Phương Chấn Mi vội chạy đến, nói:

- Mau phong huyết, nếu không sẽ mất máu chết!

Gương mặt Hoắc Vô Dụng u ám, hung ác nhìn chăm chăm vào Phương Chấn Mi, cắn răng nói:

- Không cần nữa... ta đã vô vọng... Phương Chấn Mi... ta thừa nhận mình xui xẻo... ca ca của ta... sẽ báo thù cho ta!

Nói xong liền ngã xuống chết đi.

Mặt trời lặn tròn trĩnh, Phương Chấn Mi nhìn lên trời cao, trong lòng chỉ cảm thấy vô cùng nặng nề, cũng vô cùng trống rỗng.

Ánh tà dương chìm về phía tây, hoàng hôn đến gần, ráng màu đầy trời giống như từng hàng máu tươi đậm nhạt khác nhau, trải ra trên mái ngói của Thí Kiếm sơn trang.

Ráng chiều chiếu xuống sơn trang cổ xưa và huy hoàng này, cũng chiếu

rọi lịch sử mấy trăm năm sừng sững không ngã của nó, mấy trăm lần chiến tranh vẫn hùng dũng cao vút. Ráng màu rực rỡ, ráng chiều diễm lệ.

Giống như ca tụng, cũng giống như thương tiếc.

- Hôm nay người trấn thủ lối vào Thí Kiếm sơn trang là ai?

- Là Âm Dương Hắc.

Lộ Anh Phong nói.

- Tốt, Lam kỳ kỳ chủ ở đâu?

Khuất Lô lạnh lùng hỏi.

- Ti chúc có mặt.

“Khô Thi” Âu Lập Nhân khom người đáp.

- Người đi một chuyến, giải quyết người canh cửa!

- Rõ!

LONG HỒ PHONG VÂN

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 15 : Xông Vào Sơn Trang

Tam trang chủ Thí Kiếm sơn trang “Lôi Sơn Thần Quyền” Âm Dương Hắc đang ngơ ngẩn nhìn ráng chiều, nhìn chăm chú rừng đào bị ráng chiều bao phủ, giống như nghĩ đến điều gì.

Y, Lôi Sơn Thần Quyền, Âm Dương Hắc, xưa nay hiếm khi tĩnh tâm suy nghĩ như vậy. Tính tình của y nóng nảy, rất ít khi chịu ngồi yên. Cũng bởi vì y nóng tính, cho nên từ sáng đến tối đều không thể dừng lại để bản thân nghỉ ngơi một chút.

Nhưng hôm nay không biết vì sao, y chợt nhớ tới quá khứ, nhớ tới Thí Kiếm sơn trang thành lập trong khó khăn như thế nào, trang chủ Tư Đồ Thập Nhị bồi dưỡng mình như thế nào, bảo mình chuyên tâm luyện võ, biểu dương tên tuổi, còn nhớ tới thân thế của mình. Gần như khi vừa sinh ra thì cha mẹ đã vứt bỏ y, từ nhỏ y đã sống trong hẻm nghèo, vừa đen, vừa gầy, thân thể lại yếu. Sau đó có một công tử nhà giàu nhìn trúng y, giúp y luyện võ, giúp y xông pha giang hồ. Đó là lão đại của y, cũng là trang chủ được mọi người kính trọng, Tư Đồ Thập Nhị.

Ban đầu Tư Đồ Thập Nhị, Hà Bất Lạc và y kết nghĩa ăn thề, sau đó Lộ Anh Phong mới gia nhập, Mã Nhị và Ngân Tuyệt Nhai thì càng sau này. Y lại nhớ đến vô số năm qua trong giang hồ mưa gió, sáu người bọn họ lâm trận giết địch, có khi nào từng sợ hãi? Có khi nào tách rời nhau?

Hiện nay lại bất hạnh, Mã Nhị luôn rất hợp ý với mình đã bị giết tại Trường Tiểu bang.

Nghĩ đến đây, y thật muốn bất chấp cả tất cả xông vào Trường Tiểu bang, báo thù cho Mã Nhị.

Y biết làm như vậy Tư Đồ Thập Nhị và Hà Bất Lạc sẽ không cho phép. Bao nhiêu năm nay, Âm Dương Hắc y cũng tự biết tính tình của mình quá nóng nảy, nói chuyện không kiêng nể, dễ tổn thương người khác, dễ làm hỏng đại sự, không biết đã khiến đám đại ca nhị ca gặp họa vì mình bao nhiêu lần. Nhưng dù sao cũng là “Tam Kiếm Khách” hai mươi năm trước, những việc xấu này của mình cũng giống như tan đi trong gió rồi.

Thứ duy nhất không thể biến mất theo gió là gì? Âm Dương Hắc nhìn mặt trời lặn, lại có một đáp án khẳng định, đó là hữu tình.

Hữu tình, khiến sinh mệnh của y có ý nghĩa. Y nhìn bầu trời vạn dặm, tà dương đỏ rực đến mức khiến người ta không thể đưa mắt nhìn, giống như máu thấm đượm ráng chiều. Bên kia vầng trăng vừa lên, còn ở trong bầu trời xanh lam, vẫn chưa thành hình. Một con nhạn bay trên trời, có lẽ là chim nhạn lạc bầy muốn về nhà, kêu lên một tiếng, xẹt qua trời cao, lướt qua vầng trăng, bay về hướng tà dương chìm xuống.

Cứ nhìn như vậy, Âm Dương Hắc lại cảm thấy hốc mắt cũng hơi ướt át. Người khác cho rằng quyền của y theo hướng cương mãnh, tình cảm nhất định cũng như vậy, không ngờ y cũng có lúc phiền muộn. Y gần như muốn cười mỉa chính mình.

Ngay lúc này, y nghe được một âm thanh, đó là tiếng người ngã xuống đất. Âm thanh này mặc dù xa hơn mười trượng, nhưng y vẫn nghe thấy, lập tức chạy tới như một con báo.

Mấy chục năm qua, trong võ lâm không ai có thể săn được một con báo giận dữ.

Khi y lao tới chỗ đó, đã là tiếng người thứ sáu ngã xuống.

Âm Dương Hắc vừa nhìn, trông thấy một người áo lam giống như cương thi, mười ngón tay mở ra, máu nhuộm đầy tay, đang cười hà hà âm hiểm. Mà trên đất đã có sáu tên đệ tử Thí Kiếm sơn trang ngã xuống, vết thương chí mạng đều là năm lỗ ngón tay, máu tươi chảy ra.

Lúc này bảy tám tên đệ tử Thí Kiếm sơn trang đã chạy tới, lập tức hét lớn, vung đao. Một tên đầu mục trong đó nói:

- Mau rung chuông báo hiệu!

Âm Dương Hắc lạnh lùng nói:

- Không cần, để đó cho ta!

Mấy tên đệ tử Thí Kiếm sơn trang kia vừa thấy Âm Dương Hắc, lập tức yên tâm. Từ khi bọn họ đi theo Âm Dương Hắc trấn thủ Thí Kiếm sơn trang đến nay, chưa từng thấy có kẻ nào mà Âm Dương Hắc không giải quyết được

Có tam trang chủ ở đây, tất cả dĩ nhiên đều giải quyết dễ dàng.

Âm Dương Hắc nghiêm nghị nhìn phần lưng thi thể đệ tử Thí Kiếm sơn trang nằm trên đất, chợt hỏi:

- Người luyện Cương Thi công?

“Khô Thi” Âu Lập Nhân cười hà hà, nói:

- Người đã biết thì tự xem đi.

Âm Dương Hắc cười lạnh một tiếng, nói:

- Những người này là bị người ám toán?

“Khô Thi” Âu Lập Nhân cười khà khà nói:

- Không sai, có ba tên bị ta ám sát, ba tên kia thì không biết sống chết giao thủ với đại gia, dù sao cũng như nhau, có giao thủ hay không đều chết cả.

Âm Dương Hắc cười lạnh nói:

- Rất tốt.

Âu Lập Nhân lại ngần ra:

- Tốt cái gì?

Âm Dương Hắc nói từng chữ từng câu:

- Bởi vì người có thể chết rồi.

Y đột nhiên xuất quyền.

Âm Dương Hắc còn cách Âu Lập Nhân nửa trượng, nhưng một quyền từ xa đánh ra, Âu Lập Nhân lập tức cảm giác kinh phong ập vào mặt, vội vàng cúi đầu lăn một vòng. Theo một tiếng “bùng”, một quyền này của Âm Dương Hắc từ xa đánh vào tường đá bên ngoài một trượng, đá bề tường vỡ, lưu lại một lỗ thủng lớn.

Âu Lập Nhân kinh hãi, bình sinh hẳn chưa từng thấy người nào có quyền kinh mạnh đến như vậy. Hẳn muốn lập tức lui lại, nhưng đã muộn, Âm Dương Hắc đã giống một con báo giận dữ nhào tới.

Âu Lập Nhân phi thân lướt lên, vượt qua tường vây. Âm Dương Hắc dùng một tay bắt lấy mắt cá chân đối phương, kéo trở về, một quyền đánh vào tim.

Lực đạo một quyền này nổ tung trong người “Khô Thi” Âu Lập Nhân, miệng, mũi, mắt, tai của Âu Lập Nhân đều chảy máu, lập tức bỏ mạng.

Âm Dương Hắc buông tay, thi thể Âu Lập Nhân rơi xuống dưới tường cao của Thí Kiếm sơn trang.

Một đầu mục của Thí Kiếm sơn trang hỏi:

- Tam trang chủ, vì sao không bắt sống hắn, hỏi xem là ai xúi giục hắn tới?

Âm Dương Hắc lạnh lùng nói:

- Ta không cần biết là ai bảo hắn tới! Dù sao ai tới cũng như nhau. Hắn ám sát đệ tử trong trang, chính là đáng chết, đáng chết thì cứ giết là xong, còn hỏi cái gì?

Trong ánh sáng còn sót lại trước hoàng hôn, trên tường cao cỏ dại mọc đầy, nắng chiều nhàn nhạt chiếu lên Thí Kiếm sơn trang cổ xưa và trang nghiêm, tỏ ra càng thần bí, dị thường, cùng với thần thánh không thể xâm phạm.

Khuất Lôi và Phương Trung Bình thấy Âu Lập Nhân nhảy lên thành tường, chưa đến một khắc đã thấy hắn rơi xuống dưới tường.

“Khô Thi” Âu Lập Nhân rơi xuống giống như một con chó chết.

Khuất Lôi “hừ” một tiếng, nói:

- Xem ra võ công của Âm Dương Hắc cũng không tệ.

Phương Trung Bình cười nói:

- Võ công của hắn có cao cũng vô dụng. Lộ tiên sinh, lần này phải phiền ngài đi một chuyến rồi!

Lộ Anh Phong đáp:

- Được.

Âm Dương Hắc vẫn đưa mắt nhìn tà dương chìm về phía tây, im lặng không nói, chợt nghe dưới chân tường có tiếng người. Âm Dương Hắc chau mày hỏi:

- Là Phương công tử trở lại rồi?

Tên đệ tử kia khom người đáp:

- Không phải, là Lộ tứ trang chủ và ba người không rõ lai lịch.

Âm Dương Hắc nói:

- Há?

Lúc này “Thiết Cung Ngân Đạn” Lộ Anh Phong đã từng bước đi lên cầu thang, vừa thấy Âm Dương Hắc liền cười nói:

- Tam ca!

Âm Dương Hắc hỏi:

- Lão tứ, có chuyện gì?

Lộ Anh Phong đến gần, nói nhỏ:

- Ba vị này là người đến từ Thanh Thành phái, bọn họ có chuyện cơ mật muốn thương nghị với hai chúng ta.

Âm Dương Hắc liếc mắt quan sát mấy người kia, chỉ thấy người cầm đầu vô cùng hùng tráng, thần thái bình tĩnh, một người khác thần thái ung dung, nhưng hơi có vẻ tùy tiện, người còn lại giống như bán nam bán nữ. Âm Dương Hắc không kiên nhẫn nói:

- Nếu không phải chuyện quan trọng thì đừng làm phiền ta!

Lộ Anh Phong nhỏ giọng nói:

- Không phải, thật sự là chuyện quan trọng ảnh hưởng đến đại cục, có liên quan đến Huyết Hà thần kiếm.

Âm Dương Hắc ngạc nhiên nói:

- Được, chúng ta nói một chút xem!

Lộ Anh Phong cười bồi nói:

- Bởi vì chuyện cơ mật, xin tam ca đến khu rừng phía trước một chuyến!

Âm Dương Hắc đáp:

- Được.

Phía trước Thí Kiếm sơn trang là một mảnh rừng hoa đào rực rỡ, khắp nơi đỏ tươi, mang theo xanh nhạt, liên tục đến mấy dặm đường. Lúc xuân về tất cả hoa đều nở rộ, nở ven bờ ngay cả nước cũng đỏ tươi, mọc trong núi ngay cả núi cũng phủ hồng.

Âm Dương Hắc áo đen như sắt, đi trong rừng hoa đào đỏ tươi.

Mặt trời chiều rọi về phía tây.

Từng đóa hoa đào lẳng lẳng canh giữ trong nắng chiều, giống như đang cẩn thận thưởng thức chính nó mỗi phần hoa nở, mỗi phần rực rỡ.

Có chút hoa đào mới rơi xuống, nhẹ nhàng, lẳng lẽ, lay động, vừa lúc dính vào trên vai Âm Dương Hắc.

Âm Dương Hắc lập tức cảnh giác, khẽ dùng hai ngón tay nhặt lấy hoa đào hồng nhạt, nhìn Lộ Anh Phong cười nói:

- Không ngờ hôm nay hoa đào cũng rơi xuống người Âm Dương Hắc ta.

Lộ Anh Phong không cười, chỉ lạnh lùng nói:

- Không ngờ tên quỷ đen người cũng xứng tay nhón hoa đào.

Âm Dương Hắc đột nhiên ngẩn ra. Sau lưng chợt có hai luồng kinh phong một âm một dương ập đến.

Hồng kỳ đường chủ “Bất Nam Bất Nữ” Thiết Kiêu Kiêu đã phát chiêu.

Hay cho Âm Dương Hắc, y lập tức cảnh giác, trở tay đỡ lấy một chưởng. Bởi vì chuyện xảy ra đột ngột, Âm Dương Hắc không kịp vận lực, bị đẩy lui một bước.

Âm Dương Hắc xoay người, giận dữ nói:

- Được, người cũng tiếp một quyền của ta xem thử!

Y tiến lên một bước, “Lôi Sơn thần quyền” đánh ra.

Theo hai tiếng như sấm vang, quyền phong giống như nổ tung giữa không trung, đánh thẳng vào Thiết Kiêu Kiêu.

Thiết Kiêu Kiêu kinh hãi, lập tức xuất chưởng, toàn lực ứng phó.

“Bùng!”

Sau một tiếng vang lớn, Thiết Kiêu Kiêu bị đánh bay ra ngoài một trượng, ngã xuống đất.

Âm Dương Hắc cười lớn, nói với Lộ Anh Phong:

- Sao đệ cũng mắc lừa, dẫn những kẻ này về.

Lộ Anh Phong đến gần, cười nói:

- Vâng, đệ sai rồi.

Đột nhiên hai tay rút dao găm ra, đâm vào hai bên sườn Âm Dương Hắc, dao cắm vào tận chuôi.

Âm Dương Hắc kêu thảm một tiếng, y nằm mơ cũng không nghĩ tới Lộ Anh Phong lại bán đứng mình, lão đảo muốn ngã, khàn giọng nói:

- Người... người...

Sau lưng ánh kiếm lóe lên, kiếm nhanh như chớp, đâm thẳng vào Âm Dương Hắc.

Phương Trung Bình đã phát động.

Trong đau đớn, Âm Dương Hắc lại lật người một cái, tránh khỏi một kiếm nhanh vô cùng này.

Trong mắt Lộ Anh Phong lóe lên sát ý, cắn răng một cái, rút hai dao ra.

Máu phun ra, Âm Dương Hắc hét thảm lùi lại.

Khuất Lôi lập tức xông đến gần, xuất quyền.

“Bùng bùng!”

Phần lưng Âm Dương Hắc lập tức dẹp xuống, bay ra ngoài, đụng vào cành lá hoa đào phát ra tiếng rào rào. Áo đen như sắt của Âm Dương Hắc

nhuộm đầy máu tươi, trên đất cũng vấy một hàng máu tươi. Âm Dương Hắc bay ra ngoài một trượng, đụng vào một cây hoa đào, lại trượt xuống dưới cây, lưu lại một hàng máu tươi chói mắt.

Toàn thân Âm Dương Hắc run rẩy, rục rịch giãy giụa, sau đó quay đầu lại, máu tươi thấm vào áo đen của y, hoa đào rơi trên người y. Có chút hoa đào vừa bị y đụng rơi, đang phất phơ từ trời rơi xuống, như tuyết như sương. Hoa đào tuy đẹp, nhưng hoa rơi vẫn là hoa rơi, không lâu sau sẽ phải héo tàn.

Hoa sắp héo tàn, cũng giống như tà dương chìm xuống, tà dương tuy đẹp, nhưng không lâu sau sẽ là đêm tối. Chiều hôm khe khẽ canh phòng bốn phương, lại thâm trầm nặng nề ép xuống. Tư Đồ Thập Nhị ngồi trong sân lớn, giống như đang nhập định. Y suy nghĩ càng nhiều, trên trán càng tăng thêm vài nếp nhăn ưu tư.

Tư Đồ Thập Nhị đang nhớ tới bằng hữu của y, huynh đệ của y. Nghĩ đến những người này, y lại không nhịn được cảm khái. Y có huynh đệ, có bằng hữu, những người này có thể vì y mà chết, y cũng có thể vì bọn họ mà bất chấp tất cả. Có những người này, bất kể hôm nay tà dương có chìm xuống hay không, nhưng cả đời này không phải rất rục rờ huy hoàng sao?

Hoàng hôn khép lại, bốn phía yên tĩnh đến lạ thường. Kỳ quái là tối nay không có cả tiếng côn trùng kêu, chỉ có gió chầm chậm thổi đến khiến hoa phát ra tiếng bất an. Trăng sáng trên không, người ở trong sân.

Bên cạnh chiếc ghế của Tư Đồ Thập Nhị còn có hai tên đệ tử Thí Kiếm sơn trang áo trắng, uy vũ rần rỏi, anh tuấn khôi ngô. Hai người yên lặng đứng bên cạnh lão nhân, giống như có một sự tôn kính nói không thành lời, một sự sùng bái nói không hết được.

Mà lão nhân mày râu bạc trắng này còn đang suy nghĩ. Bằng hữu của y, huynh đệ của y, giống như đám người lâu chủ Hàm Bích lâu Âu Dương Tảo

Nguyệt, cục chủ Thanh Vân tiêu cục Hô Diên Nhất Định, bảo chủ Hàm Ứng bảo Quách Thiên Định, “Tuyệt Hoa Thần Kiếm” Tương Thanh Phong, “Phi Vân Thập Bát Chương” Tiết Chính Âm, “Phi Thiên Ngô Công” Thôi Nhất Trí, “Quá Giang Long” Dương Khổ Uy, “Phi Như” Thẩm Phi Phi, những người này đều là tri giao ngày xưa sinh tử đồng lòng, cùng chung hoạn nạn với y. Chỉ tiếc huynh đệ kết nghĩa Mã Nhị tiên sinh lại vì y mà bỏ mạng tại Trường Tiểu bang.

Tư Đồ Thập Nhị nhớ tới những người này, đều cảm thấy bi thống khó tả. Bóng đêm đã thành hình, bóng tối chung quanh giống như một cạm bẫy mai phục con người, nhưng lão nhân cao ngạo này tuyệt đối không khuất phục. Hơn nữa y còn có tri giao như Phương Chấn Mi, thiếu niên hào hiệp như Quách Ngạo Bạch... Đột nhiên có tiếng bước chân truyền đến, lại nghe một thanh niên cười sang sảng nói:

- Thế bá, xin thứ cho tiểu chất...

Tư Đồ Thập Nhị không cần quay đầu, liền cười nói:

- Quách hiền chất, cháu quá khách khí rồi, tới đây, ngồi đi!

Quách Ngạo Bạch vừa cười vừa nói:

- Vừa rồi cháu nói chuyện với Hà đại hiệp, mới biết Hà đại hiệp quả thật là tiền bối thân mang tuyệt kỹ. Y hiển lộ một đao, cháu mới hiểu được thế nào là Nhất Đao Đoạn Hồn, nói ra thì Thất Trùng Thiên kiếm pháp của cháu thật xấu hổ không bằng...

Tư Đồ Thập Nhị cười ngắt lời:

- Quách hiền chất sao lại khiêm tốn như vậy. Võ công của Hà nhị đệ lúc này đương nhiên đã đạt đến trình độ cao cường, nhưng lúc y còn trẻ, tuy cũng nổi danh một thời, có điều võ công so với hiền chất còn kém một khoảng

lớn...

Quách Ngạo Bạch cũng cười nói:

- Nhớ lại gia phụ từng đề cập với cháu, Hà đại hiệp sau khi xuất đạo ba năm, đã dùng tay không quyết chiến với đệ nhất đao thủ hắc đạo đầy tội ác năm xưa là “Tuyệt Tâm Thiên Ma Đao” Hồng Bích Minh, kết quả đánh đến ba trăm hiệp, Hà đại hiệp chỉ phản công một chiêu... chỉ một chiêu đã đánh trọng thương đối phương, thật sự là rất tài giỏi.

Tư Đồ Thập Nhị vuốt râu nói:

- Mà nhắc đến, khi lão phu lần đầu gặp y, chính là ở trên đường Hàm Đan. Khi đó Trường Sơn Tam Ác là đại ác Dư Vũ Thiên, nhị ác Dư Phi Thiên, tam ác Dư Quan Thiên đang hoành hành giang hồ, không ai dám chọc. Y lại đi khiêu chiến bọn chúng, mặc dù lấy một địch ba, một người không đánh lại số đông, nhưng vẫn dựa vào trí tuệ đại chiến ba trăm hiệp mới thất bại. Khi đó lão phu trùng hợp đi tới, mới ngăn cản được trận chiến bất hạnh này.

Quách Ngạo Bạch cười nói:

- Hà đại hiệp túc trí đa mưu, cháu đã sớm nghe đến. À đúng rồi, gia phụ có nói, Âm Dương tam hiệp cũng là cao thủ hàng đầu trong võ lâm, nhưng tiểu chất và y luôn không thể nói chuyện được, không biết y...

Tư Đồ Thập Nhị cười lớn nói:

- Tính tình của Âm dương tam đệ không tốt, chắc hiền chất đã biết. Y là một người nóng nảy, nhưng dựa vào Lôi Sơn thần quyền thành danh của y, thật sự không dễ trêu vào...

- Hà, có thật không?

Trời đất tối đen, ánh trăng âm đạm, trong sân một mảnh cô liêu, ngoài tường đột nhiên vang lên một giọng nói lạnh lùng.

Không có gió, cây không động, cỏ bất động.

Yên tĩnh.

Quách Ngạo Bạch nhìn Tư Đồ Thập Nhị một cái. Tư Đồ Thập Nhị cao giọng nói:

- Cao nhân phương nào, đã vào tậ trang, không đón từ xa, xin thứ tội cho!

Không có tiếng trả lời.

Đột nhiên từ ngoài tường có hai vật hình dài đen nhánh bay vào, mang theo tiếng rít sắc bén, bắn thẳng đến chỗ Tư Đồ Thập Nhị.

Tư Đồ Thập Nhị chớp mắt, áo bào vung lên, hai vật kia đã bị cuốn vào trong tay áo.

Dưới ánh trăng, Tư Đồ Thập Nhị lật tay áo nhìn, trông thấy hai vật màu đen này lại là hai cánh tay, còn dính áo đen như sắt, vừa đen vừa rắn, nhưng khớp xương lộ ra, máu tươi đầm đìa, giống như vừa bị chặt xuống.

Đây không phải tay của Âm Dương Hắc thì là ai?

Chợt nghe giọng lãnh khốc ngoài tường kia lại cười khà khà nói:

- Lôi Sơn thần quyền, chẳng qua như vậy, Huyết Hà thần kiếm, làm sao phải sợ.

Tư Đồ Thập Nhị ứa nước mắt, ngơ ngác nhìn hai cánh tay trong tay áo, giống như si dại.

Quách Ngạo Bạch vừa nhìn thấy cánh tay, trong lòng xúc động, giận dữ quát lên:

- Bọn chuột nhắt phương nào, mau lăn ra đây!

Lại nghe ngoài tường có một giọng khác cười lạnh nói:

- Bại tướng dưới tay, cũng muốn làm anh hùng?

Quách Ngạo Bạch vừa nghe được giọng nói này, chính là kẻ địch mà hắn hận đến nghiến răng nghiến lợi, ăn ngủ khó quên, không tìm được thất thanh kêu lên:

- Phương Trung Bình!

Hắn biết rõ võ công của Phương Trung Bình hơn xa mình, nhưng vẫn đấu chí bưng bưng, cười lạnh nói:

- Phương Trung Bình, ta từng bại dưới tay ngươi, tâm phục khẩu phục, không một câu oán thán. Nhưng hôm nay ngươi có gan xông vào Thí Kiếm sơn trang, Quách Ngạo Bạch ta vẫn sẽ đón tiếp, không chết không thôi.

Hắn quả nhiên là anh kiệt trong đám người, dám thẳng thắn thừa nhận mình thất bại, nhưng lại nghiêm nghị bất khuất, biết bại vẫn chiến. Tư Đồ Thập Nhị cố nuốt bi thống, đưa tay cản lại, hắng giọng một tiếng, nói:

- Bằng hữu ngoài tường, Âm Dương tam đệ của ta, một thân võ công, một đôi quyền sắt, hiện nay đã bị các ngươi phế bỏ, chỉ trách y tài nghệ không bằng người. Bây giờ y đang ở đâu? Xin chư vị hãy tha y một mạng, không giết người bị thương, giao cho lão phu, lão phu vô cùng cảm kích!

Nói đến đây, Tư Đồ Thập Nhị gần như nói không thành tiếng.

Chỉ nghe giọng uy nghiêm ngoài tường kia lạnh lùng nói:

- Hửn à? Được thôi, cho người!

Theo một tiếng “rầm”, một người áo đen bay vào, rơi xuống đất. Tư Đồ Thập Nhị chạy đến, trông thấy phần lưng của người áo đen kia đã bị đánh nát, toàn thân đầy máu. Tư Đồ Thập Nhị run rẩy lật người kia lại, chỉ thấy người nọ chết rất thảm thiết, chết không nhắm mắt, giữa ngực bị đao đâm thủng hai lỗ lớn, hai cánh tay đều bị cắt, đã sớm mất mạng.

Tư Đồ Thập Nhị đứng dưới ánh trăng, trăng khiến cho cái bóng của y co rút lại, trùm lên thi thể Âm Dương Hắc. Chỉ có Tư Đồ Thập Nhị cúi thấp đầu là có thể nhìn thấy cặp mắt lồi ra của Âm Dương Hắc, đó là ánh mắt tràn đầy thống khổ vì bị lừa gạt, không thể tin được.

Toàn thân Tư Đồ Thập Nhị giống như đang run.

Giọng nói bên ngoài tường đang cười lớn, cuồng vọng.

Quách Ngạo Bạch đứng lên, giận dữ quát lớn:

- Gian đồ vô sỉ, hại chết Âm Dương đại hiệp, có gan thì đi ra chiến một trận với thiếu gia người!

Một giọng khác lại cười lên, hòa cùng với giọng cười đầu tiên, giống như chim đêm, khiến cho cỏ cây trong viện đều rung động. Giọng kia vừa cười vừa nói:

- Người nhìn người xem, còn không biết sống chết, ở đó kêu to gọi nhỏ. Tới đây, cho hửn xem đầu của cha hửn!

Theo một tiếng “vút”, một vật bay tới. Quách Ngạo Bạch đưa tay tiếp lấy, lập tức mắt muốn nứt ra, bởi vì đó chính là đầu của Quách Thiên Định.

Đôi tay Quách Ngạo Bạch run lên, lại không cầm chặt được, chiếc đầu rơi

xuống đất. Quách Ngạo Bạch thống khổ hai tay nắm lấy tóc, cả người co giật.

Hai giọng nói đặc ý kia không ngừng cười lớn. Tư Đồ Thập Nhị nhìn đầu của Quách Thiên Định, lòng như dao cắt, trầm giọng quát hỏi:

- Các người đã làm gì Hàm Ứng bảo rồi?

Giọng uy nghiêm đầu tiên không ngừng cười lớn, lạnh lùng nói:

- Thực ra đâu chỉ Hàm Ứng bảo, còn có Hàm Bích lâu, còn có Thanh Vân tiêu cục, hôm nay bọn chúng đều không thể đến cứu cái mạng già này của người. Bằng hữu của người, Hàm Ứng bảo Quách Thiên Định, Hàm Bích lâu Âu Dương Tảo Nguyệt, “Cầm Kiếm Tỷ Muội Hoa” Công Tôn Nguyệt Lan và Công Tôn U Lan, Thanh Vân tiêu cục Kim Tiên Vô Địch Hồ Diên Nhất Định, Phi Vân tiêu cục Phi Vân Thập Bát Chương Tiết Chính Âm, Trì Vân tiêu cục Tuyết Hoa Thần Kiếm Tương Thanh Phong, Đan Phượng bang Phi Như Thâm Phi Phi, Không Động phái Phi Thiên Ngô Công Thôi Nhất Trí, Phong Vân tiêu cục Quá Giang Long Dương Khổ Uy, còn có cả nhà lớn nhỏ của bọn chúng, đều đang ở dưới suối vàng chờ người rồi.

Hắn nói xong lại cười, hơn nữa càng lúc càng lớn, người cười cũng càng lúc càng nhiều, từ bốn phương tám hướng bên ngoài tường vang lên, giống như nước lũ và thú dữ ùn ùn kéo đến.

Thân thể Tư Đồ Thập Nhị dường như càng run rẩy kịch liệt, nhưng căn thân lắng nghe, mới biết xương cốt toàn thân y đang kêu lên lách cách, chính là vận hết nội lực, một khi phát động sẽ như Trường Giang sông lớn, vạn quân gào thét.

Phượng Chấn Mi đã xuống chân núi, liền gặp được Tư Đồ Khinh Yến đang nhìn chung quanh. Lúc này trời đã tối hẳn, gió đêm từ từ thổi tới, Tư Đồ Khinh Yến giống như một con chim én màu trắng, tung bay phất phơ trong

gió. Tư Đồ Khinh Yến vừa thấy Phương Chấn Mi, lập tức giống như bỏ xuống tảng đá lớn trong lòng, bật cười.

- Huynh... huynh quả nhiên đã trở lại rồi. Ngã Thị Thùy đại hiệp nói không sai, tên kia quả nhiên không phải đối thủ của huynh... hại tôi lo lắng quá... à... đúng rồi, huynh đã làm gì tên kia rồi?

Phương Chấn Mi nhìn Tư Đồ Khinh Yến, thấy nàng giống như gió đêm ôn nhu, ánh mắt không tìm được có ý cười, lại khẽ thở dài nói:

- Đừng nhắc đến nữa. Ngã Thị Thùy thì sao? Lệnh đệ thế nào rồi?

Vành mắt Tư Đồ Khinh Yến đỏ lên:

- Ngã Thị Thùy nói nội công của nó không sâu, trúng phải một chưởng của cái tên gọi là Trần Quan Thái kia, gần như đã mất đi mạng nhỏ. Nhưng nhờ Ngã Thị Thùy đại hiệp lập tức giúp Tâm đệ chữa thương, cũng may là Trần Quan Thái trước đó đã bị Ngã Thị Thùy đánh một trận, huyết đạo lại bị phong bế quá lâu, hơn nữa hẳn chỉ một lòng muốn đối phó với Ngã Thị Thùy đại hiệp, không dùng toàn lực, cho nên Tâm đệ cuối cùng đã không đáng ngại... Chỉ trách nó quá sơ ý, tùy tiện thả người, cũng không nói với tôi một tiếng...

Phương Chấn Mi an ủi:

- Đã không mất mạng, vậy thì tốt rồi. Ngã Thị Thùy thì sao?

Tư Đồ Khinh Yến lau nước mắt, nói:

- Ở chỗ chân núi. Ngã đại hiệp đã giúp Tâm đệ bức ra độc lực ẩn bên trong, Ngã đại hiệp nói, ít nhất phải giúp nó vận công thêm vài giờ mới có thể khôi phục được.

Phương Chấn Mi cười nói:

- Nếu đã bắt đầu thì phải tiếp tục, y mệt rồi thì để ta tới, hai bên thay phiên hộ pháp là được.

Tư Đồ Khinh Yến xa xăm nói:

- Không biết trong trang thế nào rồi?

Phương Chấn Mi thở dài nói:

- Đợi lệnh đệ chuyển biến tốt một chút, ta sẽ lập tức đưa các người về trang, còn có Huyết Hà thần kiếm... Lúc này Trường Tiểu bang đang như hổ rình mồi, bất cứ lúc nào cũng có thể xảy ra huyết chiến. Nếu không có Huyết Hà thần kiếm, vậy lão trang chủ sẽ vô cùng bất lợi...

Xương cốt toàn thân Tư Đồ Thập Nhị đều đang kêu lên lách cách. Trong tiếng cười lớn như sấm giữa trời quang, ít nhất có ba, bốn trăm người mặc y phục năm màu đỏ, xanh, lam, đen và trắng đứng trên đầu tường, huy động binh khí, vô cùng hung bạo.

Tư Đồ Thập Nhị ngẩng đầu nhìn, trông thấy một tên hán tử tướng mạo vô cùng uy vũ đứng ở trên tường, gió lớn nổi lên, tay áo phất phơ, giống như ma quỷ khiến người ta sợ hãi. Bên cạnh hắn là một thiếu niên áo gấm, thần thái ung dung, tướng mạo tuấn tú, có vẻ tùy tiện, đang dẫn đầu đám bang chúng, tư thái ngông cuồng.

Khuất Lôi nhìn chăm chăm vào Tư Đồ Thập Nhị, cười lớn nói:

- Thế nào, bốn mươi một tên đệ tử canh giữ trong trang của người đã đi đâu rồi? Người đâu, trả lại cho lão trang chủ đi!

Chỉ nghe một trận tiếng “rầm rầm rầm rầm”, hơn bốn mươi thi thể bị ném

vào trong sân, chất thành một đoàn, đều đã bị hạ độc thủ, thê thảm không nỡ nhìn. Hai bàn tay Tư Đồ Thập Nhị nắm chặt lại, tiếng xương cốt kêu vang giống như vải rách.

Phương Trung Bình cười ha hả nói:

- Hiện giờ người canh giữ trong trang đều đã chết sạch, chúng ta đã lặng lẽ chiếm được sơn trang của người rồi, mà lão hồ đồ người vẫn còn không biết. Lúc này người đừng nghĩ năm mươi hai tên đệ tử khác trong trang sẽ tới cứu người, bọn chúng đã bị chúng ta phái ra hơn ba trăm đệ tử chia nhau đi chặn giết rồi, ha ha ha ha...

Khuất Lôi càng cười ngông cuồng:

- Người ngạc nhiên vì sao chúng ta có thể im hơi lặng tiếng đi vào phải không? Người yên nghĩ đi! Chuyện này người vĩnh viễn cũng không nghĩ ra được đâu. Hiện giờ trong tường ngoài tường có đến bốn trăm sáu mươi ba người, xem người làm thế nào giết ra!

Phương Trung Bình cười quái gở nói:

- Chúng ta còn biết trợ thủ đặc lực nhất của người là Nhất Dao Đoạn Hồn Hà Bất Lạc đã đến nơi khác, dạy dỗ đệ tử Ứng tổ của Thí Kiếm sơn trang các người, trong thời gian ngắn sẽ không trở về. Đến lúc hãn trở về trang, thay người thu dọn thi thể, hãn cũng không cần vội, chúng ta đương nhiên sẽ chờ ở đây, tiếp theo sẽ đến phiên hãn.

Khuất Lôi thu lại sắc mặt, nói:

- Tư Đồ Thập Nhị, người đừng vọng tưởng xông ra. Ngoại trừ bốn trăm sáu mươi ba người này, còn có bảy mươi bốn tên cung tiễn thủ đang chờ người đấy!

Tư Đồ Thập Nhị ngậy ngốc đứng trong sân lớn, ánh trăng chiếu rọi cái bóng co rút của y, gió lạnh không ngừng tập kích y, hiện lên một lão nhân cô tịch, bản khoản vô hạn, sâu bi vô hạn. Dưới tình hình này, Tư Đồ Thập Nhị gần như không cần đánh đã bị hủy rồi.

Nếu Tư Đồ Thập Nhị thua, chẳng phải Thí Kiếm sơn trang sẽ xong đời.

Tư Đồ Thập Nhị không di động, chỉ cúi đầu, giống như đang chờ đợi. Y đang chờ cái chết phủ xuống sao?

Trong gió lạnh, Khuất Lôì dường như nhú mào, quát lên:

- Cung tiễn thủ, đi ra!

Trong đêm tối không có một tiếng động nào, chỉ có giọng nói của Khuất Lôì vang vang trong gió lớn.

Khuất Lôì nhìn sang Phương Trung Bình. Ánh mắt Phương Trung Bình lóe lên sát ý, quát lớn:

- Bảy mươi bốn cung tiễn thủ còn không hiện thân nghe lệnh?

Vẫn không có tiếng trả lời. Khuất Lôì và Phương Trung Bình nhìn nhau một cái, không tìm được hơi biến sắc. Đột nhiên có tiếng xôn xao, quả nhiên trên tường chung quanh đã xuất hiện sáu bảy chục tên cung tiễn thủ, gương cung lấp tên, nhắm thẳng vào Tư Đồ Thập Nhị, Quách Ngạo Bạch và hai tên đệ tử Thí Kiếm sơn trang.

Cung nỏ tập trung như vậy, cho dù Tư Đồ Thập Nhị có bản lĩnh bằng trời cũng tuyệt đối không thoát được. Tư Đồ Thập Nhị tập trung tinh thần đề phòng, nhưng lại giống như vô cùng tuyệt vọng, chỉ cầu chết nhanh.

Phương Trung Bình cười lớn nói:

- Tư Đồ Thập Nhị, đây là bảy mươi bốn tên cung tiễn thủ của Thanh kỳ đường Trường Tiểu bang, trăm phát trăm trúng, tuyệt không thất thủ. Bây giờ người đã chấp cánh khó bay rồi.

Khuất Lôi lạnh lùng hạ lệnh:

- Bắn tên!

Mắt thấy Tư Đồ Thập Nhị sắp chết dưới loạn tiễn.

Tăng Bạch Thủy ngẩng đầu nhìn sắc trời, nói với Hồng kỳ hương chủ “Hắc Sa” Mục Sơn Lỗ còn ở lại trong bang:

- Lúc này có lẽ đám Khuất Lôi đã giao chiến với Tư Đồ Thập Nhị rồi.

Mục Sơn Lỗ phụ họa:

- Đúng vậy, đúng vậy, Trường Tiểu bang uy chấn thiên hạ... Tư Đồ lão nhi nếu dám giao thủ với phó bang chủ, chỉ là nộp mạng mà thôi...

Tăng Bạch Thủy quát lớn:

- Nói bậy, Tư Đồ Thập Nhị của Thí Kiếm sơn trang là người thế nào. Nếu hãn là hạng người dễ đối phó, ta cũng không cần trộm đi Huyết Hà thần kiếm của hãn, trước tiên tiêu diệt Hàm Bích lâu, Hàm Ứng bảo và Thanh Vân tiêu cục, sau đó mới tấn công, lôi thôi phiền phức như vậy. Dù trong tay Tư Đồ Thập Nhị không có Huyết Hà thần kiếm, Khuất Lôi cũng chưa chắc là đối thủ của hãn...

Mục Sơn Lỗ vỗ mông ngựa ai ngờ vỗ trúng chân ngựa, sợ hãi vội nói:

- Đúng vậy, đúng vậy, Tư Đồ Thập Nhị không thể xem thường, nhưng ngoại trừ Khuất phó bang chủ thì còn có Phương tổng đường chủ, có lẽ...

Tăng Bạch Thủy nhường mày nói:

- À, không sai, Khuất Lôi và Phương Trung Bình liên thủ có thể chiến một trận với Tư Đồ Thập Nhị. Mà Thí Kiếm sơn trang còn có Nhất Dao Đoạn Hồn Hà Bất Lạc, Thiết Kiềm Kiềm có thể miễn cưỡng ứng phó được. Còn có Dao Kiếm Song Tuyệt Ngân Tuyệt Nhai, Lôi Sơn Thần Quyền Âm Dương Hắc, ước chừng hai người Trần Quan Thái, Triệu Liêu Phân có thể cầm chân bọn chúng. Huống hồ chúng ta còn có một quân cờ thần không biết quý không hay, đó là Lộ Anh Phong. Hừ hừ, người của Thí Kiếm sơn trang làm sao là đối thủ của đám Âu Lập Nhân, Thượng Bộ Vân.

“Hắc Sa” Mục Sơn Lỗ hèn mọn cười nói:

- Đúng đúng đúng, có mấy người bọn họ, bang chủ ngài căn bản không cần xuất thủ, Thí Kiếm sơn trang vẫn có thể khoanh tay lấy được.

Tăng Bạch Thủy lạnh lùng nói:

- Ai nói ta không đi?

Mục Sơn Lỗ giật mình, lắp bắp nói:

- Ngài... ngài... vậy tại sao...

Tăng Bạch Thủy cười lạnh nói:

- Trường Tiểu bang không đánh trận mà không nắm chắc. Bọn Khuất Lôi, Phương Trung Bình mặc dù chiếm được ưu thế, nhưng còn không chắc chắn hoàn toàn. Ta không đi, là để cho bọn họ cảm giác được sinh tử vinh nhục trên người, cần phải toàn lực ứng phó, lỡ may bọn họ thất thủ thì còn có chi viện, ta sẽ tự thân xuất mã. Đây chính là mục đích mà ta chia binh hai đường.

Mục Sơn Lỗ tỉnh ngộ cười nịnh bợ:

- Bang chủ cao minh, bang chủ mưu lược vô song, như vậy... bang chủ, nơi này còn hơn tám mươi tên đệ tử, có cần dẫn theo hết không?

Tăng Bạch Thủy ngẩng đầu nói:

- Không cần, ngay cả người cũng không cần đi, người canh giữ Trường Tiểu bang.

Mục Sơn Lão ngạc nhiên nói:

- Nhưng... bang chủ, một mình ngài...

Tăng Bạch Thủy ngửa mặt lên trời cười lớn, nói:

- Đúng, chính là một mình ta.

Hắn đột nhiên dừng tiếng, khiến Mục Sơn Lão lại giật mình hoảng hốt. Chợt nghe bang chủ Trường Tiểu bang Tăng Bạch Thủy ngạc nhiên nói:

- Nhìn khắp thiên hạ, người có thể chiến ba trăm hiệp với ta, đến nay có mấy ai? Ta làm sao có thể không đi!

Mục Sơn Lão khom người cúi đầu, vâng vâng dạ dạ nói:

- Đúng, đúng.

Phương Trung Bình cười ha hả. Khuất Lôì lạnh lùng hạ lệnh:

- Bắn tên!

Tư Đồ Thập Nhị võ công dù có cao, nhưng làm sao có thể chống nổi sáu mươi bốn chiếc nỏ mạnh kia?

Mắt thấy Tư Đồ Thập Nhị sắp mất mạng dưới loạn tiễn.

Thế nhưng...

Không có tên, ngay cả một mũi tên cũng không phóng ra.

Ngay cả rắm cũng không phóng một cái.

Sắc mặt Khuất Lôi biến đổi. Đột nhiên Tư Đồ Thập Nhị khẽ nói:

- Bắn tên!

Khuất Lôi giống như bị nước lạnh dội vào mặt.

Phương Trung Bình khàn giọng nói:

- Cẩn thận!

Lập tức tiếng xé gió đầy trời, bảy mươi bốn mũi tên lại không phải bắn về phía Tư Đồ Thập Nhị, mà là bắn vào đám người Khuất Lôi.

LONG HỒ PHONG VÂN

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 16 : Long Hồ Ưng Cáp

Biến hóa chợt xảy ra, ngoại trừ đám Khuất Lô, Phương Trung Bình, Thiết Kiêu Kiêu, Trần Quan Thái, Triệu Liêu Phân, Thượng Bộ Vân mỗi người đón lấy một mũi tên, còn lại sáu mươi tám mũi tên bắn trúng sáu mươi tám người, trong đó bốn mươi hai người lập tức bị bắn chết, hai mươi sáu người khác bị thương.

Sắc mặt Khuất Lô còn khó coi hơn người chết.

Tiếp đó hẳn nhìn thấy bảy mươi bốn tên cung tiễn thủ của mình, bọn chúng đều bị ném vào.

Bảy mươi bốn người cổ họng đều bị cắt đứt, chắc hẳn là bị đánh lén sau lưng, không kịp phản kháng đã mất mạng dưới dao sắc, không kêu được một tiếng nào.

Phương Trung Bình thấy Tư Đồ Thập Nhị đang khẽ cười, trên mặt vị anh hùng này lại xuất hiện thần thái như đang điểm binh sa trường, gặp phải thiên quân vạn mã vẫn ung dung bình tĩnh. Phương Trung Bình chỉ cảm thấy lạnh cả người.

Sau đó một tên đệ tử Thí Kiếm sơn trang bên cạnh Tư Đồ Thập Nhị chậm rãi bước ra, cười nhạt nói:

- Cung tiễn thủ của các người đều bị sát thủ Ưng tổ của trang ta tiêu diệt rồi. Năm mươi hai đệ tử ngoài trang và bốn mươi một đệ tử trong trang, chỉ là gia đình nòng cốt của tệ trang mà thôi. Đệ tử chân chính trong trang chúng ta

có bốn tổ, Giáp tổ là Ứng tổ, là chuyên phụ trách bảo vệ an toàn trong ngoài bản trang; Ất tổ là Cáp tổ, chuyên phụ trách theo dõi truyền tin; Bính tổ là Hồ tổ, gồm những đệ tử đại biểu tề trang chủ hoạt động trên giang hồ; Đinh tổ là Long tổ, trừ khi trong trang gặp nạn, nếu không bọn họ sẽ không ra tay, sở trường của bọn họ là đánh lén...

Sắc mặt Khuất Lô và Phương Trung Bình đều tái xanh.

- Ta phụng mệnh thông báo cho các người, hiện tại người các người ở ngoài tường đều đã bị sát thủ Ứng tổ ngoài viện bao vây rồi, mà trong viện sát thủ Long tổ cũng đã bày thiên la địa võng, cho dù các người có thể xông ra, ngoài trang cũng có Hồ tổ bao vây trùng trùng...

Quách Ngạo Bạch nghe được liền há hốc mồm, không ngờ Thí Kiếm sơn trang lại có lực lượng hùng mạnh như vậy, mà hẳn lại không hề hay biết chút nào.

Thí Kiếm sơn trang đã là thiên hạ đệ nhất trang, cùng với Trường Tiểu bang, Phong Vân tiêu cực tạo thành thế chân vạc, thực lực dĩ nhiên không thể xem thường, nếu không thì đã sớm bị sóng to gió trên giang hồ nuốt chửng rồi.

- Người của các người phái đi giết hơn năm mươi tráng đinh trong trang chúng ta, hiện giờ đã bị Cáp tổ của chúng ta chặn giết. Người yên tâm, ta có thể đảm bảo, hiện tại đám đệ tử kia của quý bang tuyệt đối còn không đến một trăm năm mươi tên...

Quách Ngạo Bạch càng ngạc nhiên, không ngờ tên đệ tử Thí Kiếm sơn trang này nhìn có vẻ trẻ tuổi, nhưng nói chuyện ung dung bình tĩnh, rành mạch rõ ràng, lại giống như có quyền uy vô thượng.

- Khuất Lô, Phương Trung Bình, các người cam chịu đi!

Sắc mặt Khuất Lô biến thành màu đỏ thẫm như gan heo, giận dữ nói:

- Câm miệng!

Phương Trung Bình nhìn chăm chăm vào người nọ, nói từng chữ từng câu:

- Người tốt cuộc là ai?

Tên đệ tử kia cười nhạt nói:

- Ta tốt cuộc là ai?

Vừa nói vừa dùng tay vuốt lên mặt một cái, hóa ra y lại mang mặt nạ da người, trải qua hóa trang tinh xảo không hề có sơ hở. Đây không phải “Nhất Dao Đoạn Hồn” Hà Bất Lạc thì là ai?

Phương Trung Bình lắp bắp:

- Người... người không phải đi huấn luyện Ưng tổ...

Trên khuôn mặt thật thà răn rỏi của Hà Bất Lạc lộ ra vẻ mỉm cười, nhìn sang Tư Đồ Thập Nhị. Tư Đồ Thập Nhị bình thản nói:

- Y là phó trang chủ của tệ trang, tất cả đại sự đều phải nhờ y xử lý, sao có thể đi xa được?

Phương Trung Bình ngạc nhiên nói:

- Vậy...

Hà Bất Lạc cười nói:

- Thực ra nơi huấn luyện đệ tử chính là mật thất dưới lòng đất tệ trang,

ngoại trừ trang chủ và ta, người khác làm thế nào biết được.

Sắc mặt Phương Trung Bình nhợt nhạt, nhất thời nói không thành tiếng.

Chợt nghe trong viện có một giọng nói vang lên:

- Trang chủ, nhị ca, không hay rồi, Trường Tiểu bang đánh vào rồi!

Tư Đồ Thập Nhị quay đầu nhìn, trông thấy “Thiết Cung Ngân Đạn” Lộ Anh Phong nhếch nhác chạy tới, vừa thấy Tư Đồ Thập Nhị liền nói ngay:

- A, tốt quá, hóa ra các người đều ở đây, huynh đệ ta cùng nhau liều mạng với bọn chúng!

Tư Đồ Thập Nhị khẽ mỉm cười nói:

- Lộ tứ đệ, đệ đừng xung động, đại cục nơi này đã được khống chế rồi, trong trang cũng có người xử lý, đệ đừng nôn nóng!

Nghe vậy gương mặt Lộ Anh Phong mới lộ ra vẻ thoải mái, bỗng nói:

- Trang chủ, đệ có chuyện quan trọng cần bẩm báo!

Tư Đồ Thập Nhị nhíu đôi mày bạc, hỏi:

- Chuyện gì phải báo cáo vào lúc này?

Lộ Anh Phong vội nói:

- Đây là chuyện hết sức khẩn cấp, có liên quan đến tam ca...

Tư Đồ Thập Nhị gật đầu nói:

- Được, đệ tới đây!

Lộ Anh Phong lễ độ cung kính đáp:

- Vâng!

Hắn đi tới, không ai nhìn thấy hai tay của hắn giấu trong tay áo đã nắm hai con dao sắc, tùy thời sẽ đâm vào tim Tư Đồ Thập Nhị.

Tăng Bạch Thủy toàn thân áo trắng đi trên sườn núi đầy cỏ, mây dao động phía trên đầu, ánh trăng giống như bất an, khảm vào ven rìa tầng mây bay tứ tán.

Khoác sao, đội trăng, gió lớn thét gào, người chạy như bay, giống như trượt đi trên đầu cỏ, đây chính là bang chủ Trường Tiểu bang, Tăng Bạch Thủy.

Tăng Bạch Thủy vừa chạy nhanh vừa suy nghĩ: “Chỉ cần có thể phá hủy Thí Kiếm sơn trang, Trường Tiểu bang xưng vương trên giang hồ, chỉ còn lại một mình Phong Vân tiêu cực, mục tiêu tiếp theo của Trường Tiểu bang chính là tiêu diệt bọn chúng.”

Hắn vừa đi vừa nghĩ, đã đến rất gần Thí Kiếm sơn trang. Lại băng qua một chóp núi, Thí Kiếm sơn trang đã ở trong tầm mắt. Trước mặt hắn là một mảng cỏ tranh dày đặc cao hơn đầu người, phất phơ dưới ánh trăng, giống như tiếng rên rỉ nhẹ nhàng khe khẽ, không dễ phát giác.

Tăng Bạch Thủy ngưng thần suy nghĩ: “Trận chiến giữa Phương Chấn Mi và Hoắc Vô Dụng không biết ra sao rồi, Ngã Thị Thùy cũng không có tin tức. Lần này bất kể là ai sống, Hoắc Vô Dụng, Ngã Thị Thùy hoặc Phương Chấn Mi, sau này đều phải khiến bọn chúng tàn sát lẫn nhau, còn lại một tên thì mình có thể giải quyết. May mắn lời hứa của Ngã Thị Thùy vĩnh viễn là vết thương chí mạng của hắn, bất kể Hoắc Vô Dụng có giết được Phương Chấn Mi hay không, kẻ còn sống trước sau cũng phải quyết một trận tử chiến với

Ngã Thị Thùy...”

Nghĩ tới đây, Tăng Bạch Thủy khó tránh khỏi cảm thấy hài lòng mãn nguyện, dùng hai tay tách cỏ tranh ra.

Dưới ánh trăng, bóng áo trắng của hãn chạy nhanh trong rừng cỏ. Cỏ rất cao và dày, hãn không nhìn thấy đường phía trước, ngoại trừ tiếng chân hãn đạp lên cỏ thì những thế giới khác như ánh trăng đều yên tĩnh.

Tăng Bạch Thủy vẫn chìm vào suy tư: “Lúc này hãn là Tư Đồ Thập Nhị đã giao thủ với đám người Khuất Lô. Sau khi giao chiến, bất kể thắng bại, thế lực nhất định sẽ hao tổn lớn, mình càng có thể chiếm được ưu thế. Nếu tới quá sớm, ngược lại sẽ phải động thủ với Tư Đồ Thập Nhị trước cả Khuất Lô và Phương Trung Bình, lộ ra bản lĩnh, có thể nói hoàn toàn không cần thiết. Theo như thám tử báo cáo, đám người Phương Chấn Mi và Ngã Thị Thùy vẫn chưa trở về Thí Kiếm sơn trang. Chỉ cần hai kẻ này không có mặt, Tư Đồ Thập Nhị cũng không lấy được Huyết Hà thần kiếm, hai người Khuất Lô và Phương Trung Bình có thể yên tâm đối phó với Tư Đồ Thập Nhị rồi...”

Nghĩ đến đây, tâm tình của hãn rất nhẹ nhõm vui sướng. Dưới ánh trăng, hãn vẫn như cũ đưa tay tách những cọng cỏ phía trước ra, bốn bề vẫn là cỏ tranh mờ mịt. Đột nhiên cỏ tranh rạp xuống, một gương mặt lạnh lùng xuất hiện trước mắt hãn.

LONG HỒ PHONG VÂN

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 17 : Âm Khí Thần Bí

Khuôn mặt này xa lạ, lãnh khốc, trẻ tuổi, nhưng tràn đầy kiên nhẫn, cơ trí, ngoan cường, thoát nhìn có vẻ vô tình, nhưng lại thấp thoáng có thiện ý.

Hiện giờ gương mặt này đang nhìn chăm chú vào hắn, giống như nhìn một con rắn độc.

Tăng Bạch Thủy không biết thanh niên này.

Người trẻ tuổi này mặc y phục màu đen, không hề báo trước, đột nhiên giơ tay lên.

Lúc Tăng Bạch Thủy gạt cỏ tranh ra, nhìn thấy người nọ liền sững sốt, lại thấy người trẻ tuổi kia vung tay lên, thành linh có mấy trăm âm khí giống như những con ruồi đầu vàng, phát ra tiếng “ong ong”, từ bốn phương tám hướng bắn nhanh đến.

Thanh niên kia đứng trước mặt phát ra âm khí, nhưng âm khí lại có thể từ bốn bề đánh tới. Trong số hảo thủ âm khí trên giang hồ, người có bản lĩnh phóng âm khí như vậy, e rằng chỉ có “Đường Môn Độc Thủ” Đường lão thái thái được xem là công phu âm khí đứng hàng thứ nhất.

Tăng Bạch Thủy ngẩn ra.

Âm khí đã như chớp đánh tới.

Nếu Tăng Bạch Thủy lách về bên trái, những con ruồi đầu vàng bên trái sẽ

đâm vào chính diện; nếu tránh về bên phải, cũng sẽ bị những con ruồi đầu vàng bên phải bắn vào giữa người; nếu lui về phía sau, ám khí phía sau sẽ lập tức trúng đích; thậm chí nếu tiến lên phía trước, những con ruồi đầu vàng phía trước cũng sẽ không đánh trượt; cho dù cúi người nằm tránh, vô số con ruồi đầu vàng cũng sẽ ép xuống, lập tức biến thành trăm ngàn vết thương.

Dưới tình hình này, nếu đổi thành bất cứ người nào khác, có lẽ đều không tránh được.

Nhưng hẳn lại gặp phải bang chủ của thiên hạ đệ nhất bang Trường Tiểu bang, Tăng Bạch Thủy.

Tăng Bạch Thủy vừa kinh vừa giận, nhưng vẫn ung dung điềm tĩnh, tay áo trắng cuốn một cái, thi triển thức thứ nhất trong “Trường Tiểu Thất Kích” là “Đông Hải Thủy Vân Tụ”.

Trong thiên hạ, bất luận là ai, có thể ép Tăng Bạch Thủy sử dụng bất kỳ một thức nào trong “Trường Tiểu Lục Kích”, đều là hảo thủ đỉnh cao trong võ lâm. Nhưng lần này Tăng Bạch Thủy thi triển ra “Đông Hải Thủy Vân Tụ” chỉ dùng để phòng thủ, đây quả thật là chuyện chưa từng có. Càng khó tin là Tăng Bạch Thủy chưa từng nghe nói trên giang hồ có một vị cao thủ sử dụng ám khí như vậy, hơn nữa còn là thiếu niên.

Ám khí đầy trời lóe lên rồi biến mất, hoàn toàn bị thu vào trong tay áo Tăng Bạch Thủy.

Trăng sáng trên không, người nọ một kích không trúng, lại lắc mình biến mất.

Tất cả lại trở về yên lặng.

Trong lòng Tăng Bạch Thủy dâng lên một luồng khí lạnh, rũ tay áo một cái, phát ra vô số tiếng “tinh tinh tinh tinh”, những con ruồi đầu vàng kia đều

rơi xuống đất. Hóa ra mỗi con đều là ruồi sống, trên đầu bị người ta gắn móc câu sắc bén, lúc này đã hoàn toàn bị nội lực của Tăng Bạch Thủy đánh chết.

Ngay cả Tăng Bạch Thủy cũng chưa từng nghe nói trên giang hồ có người sử dụng ám khí như vậy.

Cỏ tranh cao quá đầu người. Tăng Bạch Thủy lập tức ngồi xổm, nhấp nhô lên xuống, giống như thỏ nhảy ưng rơi, đã đi ra xa ba bốn trượng, đứng yên bất động. Hắn không biết đối phương là ai, đối thủ còn ở đó hay không, đối phương có bao nhiêu người, có phải đang chờ thời cơ tốt hơn, lại phát ra một kích chí mạng với mình?

Trăng lạnh yên ắng.

Lộ Anh Phong đến gần Tư Đồ Thập Nhị, nhỏ giọng nói:

- Hắc tam ca...

Tư Đồ Thập Nhị nhíu mày hỏi:

- Cái gì?

Lộ Anh Phong ngập ngừng nói:

- Hắc tam ca, y đã...

Tư Đồ Thập Nhị lắc đầu nói:

- Ta nghe không rõ.

“Thiết Cung Ngân Đạn” Lộ Anh Phong đến gần sát bên cạnh Tư Đồ Thập Nhị, bỗng nhiên nói:

- Âm Dương Hắc đang ở dưới suối vàng chờ người đấy!

Tư Đồ Thập Nhị nghe được liền giật mình, mày bạc đột nhiên nhướng lên.

Hai tay Lộ Anh Phong lật lại, hai con dao nhanh như chớp đâm ra.

Ngay lúc hai tay Lộ Anh Phong vừa chuyển động, đôi tay như thép của Tư Đồ Thập Nhị còn nhanh hơn tia chớp, đã bắt lấy hai vai Lộ Anh Phong.

“Keng keng!”

Hai con dao rơi xuống đất.

Lộ Anh Phong hét lớn, dùng khuỷu tay thúc tới.

Tư Đồ Thập Nhị hừ lạnh một tiếng, lập tức vận lực. Hai cánh tay của Lộ Anh Phong liền bị vặn ngược qua người, đau đến tận tim, nào còn thi triển được một chiêu một thức.

Lộ Anh Phong đã sợ đến mặt không chút máu, kêu lên:

- Trang chủ tha mạng, mau tới cứu ta!

Tư Đồ Thập Nhị vặn ngược hai cánh tay của Lộ Anh Phong, giận dữ nói:

- Anh Phong, người làm việc thật tốt!

Lộ Anh Phong đã sợ đến hồn phi phách tán, vội kêu lên:

- Trang chủ minh giám, tiểu đệ sao dám hại trang chủ... trang chủ hiểu lầm rồi, hiểu lầm rồi...

Đôi mày trắng của Tư Đồ Thập Nhị nhướng lên, quát lớn:

- Câm miệng! Người có ngoại hiệu “Thiết Cung Ngân Đạn”, đó là sau khi gia nhập Thập Kiếm sơn trang mới được người ta tôn xưng. Trước khi vào

trang, người là độc hành đại đạo Song Nhận Đao vang danh khắp năm châu, không ngờ qua nhiều năm như vậy người vẫn chưa bỏ đồ đao. Lần đó trên Hoa Sơn, thấy người sắp bị Quách Thiên Định đánh chết, ta có ý tốt muốn cứu người, không ngờ người lại là kẻ bất nghĩa...

Sắc mặt Lộ Anh Phong lúc đỏ lúc trắng, vội biện bạch:

- Không phải vậy, trang chủ...

Tư Đồ Thập Nhị cười thảm nói:

- Đừng gọi ta là trang chủ, ta đã không có tư cách làm trang chủ của người, Thí Kiếm sơn trang cũng không có người như người. Ta vẫn luôn cảm thấy kỳ quái, vì sao Huyết Hà thần kiếm để trong Thí Kiếm sơn trang lại bị mất, đã không phải do Ngã Thị Thùy trộm, chẳng lẽ là Tăng Bạch Thủy tự mình tới đây? Nếu không thì cũng chỉ có người trong trang chúng ta. Ta cũng hơi hoài nghi người, cam tâm bán bạn cầu vinh, không tiếc bán rế huynh đệ, hành vi vô sỉ này...

Toàn thân Lộ Anh Phong không ngừng run rẩy, kêu lên:

- Không phải, không phải đâu...

Tư Đồ Thập Nhị thở dài nói:

- Anh Phong, đại trượng phu dám làm dám nhận, sao người lại không dám! Vừa rồi ta nhìn thấy hai vết thương trên thi thể tam đệ, giống hệt như Song Nhận đao trước kia người sử dụng, y còn tròng mắt mà chết, rõ ràng là bị người nhà hạ độc thủ! Không phải người thì là ai! Người xem, mũi đao trên đất vẫn còn dính máu. Anh Phong, người thật quá độc ác!

Lộ Anh Phong hét lớn một tiếng, đột nhiên đá chân ra sau, đập vào ngực Tư Đồ Thập Nhị.

Hai hàng lông mày của Tư Đồ Thập Nhị nhướng lên, giận dữ quát:

- Anh Phong, người u mê không tỉnh ngộ, đừng trách ta!

Y lập tức vận lực. Lộ Anh Phong chỉ cảm thấy hai cánh tay đau đến mức không muốn sống, lập tức trật khớp, cũng không có sức đá tiếp nữa.

“Thiết Quyền” Khuất Lôi giận dữ quát lớn:

- Lên!

Thân hình như hổ đột nhiên lao tới Tư Đồ Thập Nhị.

Tiếng quát này khiến sự chú ý của mọi người đều tập trung vào Khuất Lôi, cùng lúc đó “Tụ Trung Kiếm” Phương Trung Bình và “Bán Nam Bất Nữ” Thiết Kiều Kiều đã chia làm trái phải, nhanh như chớp tập kích Tư Đồ Thập Nhị.

Thân hình Khuất Lôi còn chưa di động, Phương Trung Bình đã lao đến gần Tư Đồ Thập Nhị, vung tay lên, kiếm như tia chớp đâm ra.

Mắt thấy sắp sửa đâm trúng Tư Đồ Thập Nhị, một bóng người chột nhoáng lên, “Nhất Dao Đoạn Hồn” Hà Bất Lạc đã ở trước mặt, dùng một đao ngăn cản khoái kiếm của Phương Trung Bình.

Cùng lúc đó, thân hình Thiết Kiều Kiều như bóng quỷ đã đến gần Tư Đồ Thập Nhị, đột nhiên ngừng lại. Khuất Lôi đi sau mà tới trước, phát động tấn công, một quyền đánh tới Tư Đồ Thập Nhị.

Như vậy, ban đầu là Khuất Lôi quát lớn, khiến mọi người tập trung vào hắn, nhưng người ra tay trước lại là Phương Trung Bình và Thiết Kiều Kiều. Sau khi Phương Trung Bình xuất kích, Thiết Kiều Kiều lại đột nhiên dừng tay, trọng tâm của thế công lại biến thành Khuất Lôi.

Khuất Lôi vừa đánh ra một quyền, Thanh kỳ đường chủ “Thiên Vồng” Trần Quan Thái, Lam Kỳ đường chủ “Đao Ma” Triệu Liêu Phân ở một bên cũng như tia chớp lao đến Tư Đồ Thập Nhị.

Tình thế lập tức biến thành xa luân chiến, trước tiên giết chết Tư Đồ Thập Nhị, sau đó đánh chiếm Thí Kiếm sơn trang. Một khi phát động thì phối hợp vô cùng chặt chẽ.

Nhưng Thí Kiếm sơn trang sao cho phép người khác dễ dàng bước vào Lôi Trì.

Khi “Thiên vồng” Trần Quan Thái lao ra, Khuất Lôi đã đánh một quyền vào Tư Đồ Thập Nhị.

Tư Đồ Thập Nhị vẫn bình tĩnh đứng ở vị trí ban đầu.

Quyền phong như diên đánh tới.

Trông thấy sắp sửa đánh trúng, Tư Đồ Thập Nhị đột nhiên đẩy một cái, quát lên:

- Đi!

Lộ Anh Phong lập tức như điều đứt dây bay ra ngoài.

Lộ Anh Phong lại không nghiêng không lệch đâm thẳng vào Khuất Lôi.

Thiết quyền của Khuất Lôi cứng rắn dững mãnh, chấn nhiếp lòng người, hai cánh tay của Lộ Anh Phong đã trật khớp, cử động không linh hoạt, làm sao tiếp được một quyền này?

Lộ Anh Phong kêu lên:

- Là ta, đừng đánh...

Khuất Lôi thấy Lộ Anh Phong bay tới, lại không hề né tránh, bởi vì nếu thu quyền, Tư Đồ Thập Nhị nhất định sẽ đoạt lấy tiên cơ. Khuất Lôi căn bản không muốn mất đi tiên cơ.

Hắn không muốn mất đi tiên cơ, vậy thì phải mất đi Lộ Anh Phong.

Mất đi một tên Lộ Anh Phong thì có gì quan trọng?

“Bình!”

Một quyền của Khuất Lôi đánh trúng Lộ Anh Phong. Lộ Anh Phong làm sao chịu được một kích này, ngực lập tức lõm xuống, miệng phun máu tươi.

Nắm tay Khuất Lôi dính vào ngực Lộ Anh Phong, vẫn đánh thẳng vào Tư Đồ Thập Nhị.

Theo đó, quyền thế của Khuất Lôi không hề bị chặn, chỉ là giữa hắn và Tư Đồ Thập Nhị có thêm một Lộ Anh Phong. Khuất Lôi chỉ dựa vào quyền kinh xuyên qua thân thể Lộ Anh Phong, đánh thẳng tới Tư Đồ Thập Nhị.

Tư Đồ Thập Nhị vẫn không né tránh.

Quyền của Khuất Lôi thiên hạ vô song, Tư Đồ Thập Nhị lại dám đứng yên chịu một quyền của hắn sao?

“Bình!”

Quyền của Khuất Lôi đã mang theo Lộ Anh Phong đánh trúng Tư Đồ Thập Nhị.

Tư Đồ Thập Nhị chịu một chiêu, vẫn an nhiên bất động, nhưng trên mặt đã mất đi nụ cười.

Khuất Lôi một chiêu đắc thủ, thấy Tư Đồ Thập Nhị lại không ngã, đang

muốn thu quyền, Tư Đồ Thập Nhị đột nhiên đánh ra một chưởng, vỗ vào thi thể Lộ Anh Phong.

Khuất Lô muốn thu quyền đã không còn kịp, chỉ cảm thấy một chưởng của Tư Đồ Thập Nhị nhìn như nhẹ nhàng, nhưng lại có lực lượng như đời núi lấp biển, xuyên qua thi thể ép tới năm tay, truyền vào trong người.

“Bùng!”

Khuất Lô bị đánh bay ra ngoài ba trượng, chỉ cảm thấy sao sáng đầy trời, huyết khí dâng trào, sắc mặt tái mét. Hãn căn rãng, ôm ngực, nhất thời không nói được tiếng nào.

Lộ Anh Phong lại trúng một chưởng này, trong cơ thể bị hai loại chân lực khuấy động, hai con mắt từ trong hốc mắt bắn ra, lúc rơi xuống đất thì đã không còn hình người.

Nhìn lại Tư Đồ Thập Nhị, vẫn thần thái an nhàn đứng thẳng, nhưng gạch dưới chân đã bị chấn thành mảnh vụn. Hóa ra lực lượng một quyền của Khuất Lô đã bị Tư Đồ Thập Nhị chuyển vào gạch đá dưới đất, khiến gạch đá lập tức vỡ tan.

Có thể tưởng tượng một quyền của Khuất Lô mạnh như thế nào.

Quách Ngạo Bạch kinh hãi, muốn chạy tới đỡ Tư Đồ Thập Nhị, nhưng Tư Đồ Thập Nhị lại khoát tay ngăn cản, cười lạnh nói:

- Quyền tốt, quyền tốt...

Lại không nói được nữa.

Quách Ngạo Bạch lại nhìn sang Khuất Lô đang yên lặng. Đột nhiên Khuất Lô kêu lên:

- Tốt...

Vừa nói một chữ, lập tức phun ra máu tươi như tên bắn.

Đồng thời Thiết Kiêu Kiêu, Trần Quan Thái và Triệu Liêu Phân cũng hét vang, lao về phía Tư Đồ Thập Nhị.

Lam Kỳ đường chủ Triệu Liêu Phân hai tay phân ra trái phải, đột nhiên một chùm cát đen bắn tới Tư Đồ Thập Nhị.

Quách Ngạo Bạch hai tay bẩy kiếm, chặn giết “Đao Ma” Triệu Liêu Phân.

Thanh kỳ đường chủ Trần Quan Thái hét lớn một tiếng, hai tay mở ra, bàn tay lật lại đánh tới Tư Đồ Thập Nhị.

Một tên đệ tử áo trắng khác bên cạnh Tư Đồ Thập Nhị đột nhiên dùng tay vuốt mặt, hiện ra một khuôn mặt trung niên uy vũ, chính là lục đương gia của Thí Kiếm sơn trang, “Đao Kiếm Song Tuyệt” Ngân Tuyệt Nhai, cũng là phụ thân của Ngân Thị Tam Hùng đã bỏ mình tại Trường Tiểu bang.

Chỉ nghe Ngân Tuyệt Nhai quát lớn một tiếng:

- Ác đồ, nạp mạng đi!

Hai tay rung động, đao kiếm đều vung, đã ngăn chặn “Thiên Vồng” Trần Quan Thái, bắt đầu chém giết.

Chỉ có Hồng kỳ đường chủ Thiết Kiêu Kiêu đã lao tới trước người Tư Đồ Thập Nhị, hai tay phân ra, hai luồng kinh lực một âm một dương đã tràn ra ngoài.

Khuất Lôi bị đánh bay ra ngoài một trượng, lúc này cũng đột nhiên bắn ngược trở lại như tên, lại đánh ra một quyền.

Tư Đồ Thập Nhị lật tay, nhẹ nhàng đánh ra hai chưởng, vừa vận dĩnh vào song chưởng của Thiết Kiêu Kiêu.

Trong nháy mắt sắc mặt Thiết Kiêu Kiêu biến đổi.

“Bán Nam Bất Nữ” Thiết Kiêu Kiêu chỉ cảm thấy khi chạm vào bàn tay Tư Đồ Thập Nhị, lực đạo trái phải một âm một dương của mình đột nhiên biến mất không thấy.

Khi Thiết Kiêu Kiêu còn đang kinh ngạc, chợt thấy dương kinh của tay phải lại công thẳng vào tay trái, mà tay phải lại có một luồng âm kinh đánh vào. Tư Đồ Thập Nhị lại điều động lực lượng âm dương của hãn quay lại kiềm chế hãn.

Chưởng lực quay ngược này khiến sắc mặt Thiết Kiêu Kiêu đột ngột biến đổi.

Nhưng đã muộn, đây chính là một kích đoạt mệnh.

Thiết Kiêu Kiêu chỉ cảm thấy chân khí trong cơ thể quay cuồng, nhất thời khí lưu khuấy động bên trong, phun ra một ngụm máu, mềm nhũn ngã xuống, sắc mặt lại biến đổi.

Đây chẳng qua là hai chưởng va chạm, diễn ra nhanh như chớp, nhưng sắc mặt của Thiết Kiêu Kiêu đã biến đổi bốn lần, từ bình thường biến thành tái nhợt, từ tái nhợt biến thành xanh mét, từ xanh mét biến thành đỏ thẫm, lại từ đỏ thẫm biến thành tím đen.

Màu của tử vong.

Tư Đồ Thập Nhị một chiêu đắc thủ, hai tay còn chưa kịp thu hồi, “Thiết Quyền” Khuất Lôi đã tới.

“Bình!”

Một quyền của Khuất Lôi đánh trúng ngực Tư Đồ Thập Nhị, giống như đánh trúng gỗ mục.

Cùng lúc đó, một chưởng của Tư Đồ Thập Nhị nhẹ nhàng đánh xuống, vỗ trúng lưng Khuất Lôi.

Chỉ có một tiếng vang trầm, giống như trúng vào sắt đá.

Khi chưởng thứ hai của Tư Đồ Thập Nhị còn chưa đánh xuống, Khuất Lôi đã lộn về phía sau, đồng thời hét lên một tiếng kinh tâm động phách:

- Lui!

Sau đó Khuất Lôi là kẻ đầu tiên xoay người bỏ chạy, nơi hắn chạy qua, máu tươi không ngừng từ trong miệng trào ra.

Tư Đồ Thập Nhị nhẹ nhàng trở về chỗ cũ, sắc mặt tái nhợt, khóe miệng có một vết máu nhỏ. Y cũng không đuổi theo, chỉ lẩm bẩm nói:

- Thiết quyền thật lợi hại...

Trăng lạnh yên ắng.

Tăng Bạch Thủy vẫn đứng giữa lùm cỏ, không tiến lui được. Hắn không biết đối phương rốt cuộc có bao nhiêu người, cũng không biết đối phương có bao nhiêu ám khí, nhưng hắn biết chỉ cần sơ ý một chút trong đồng cỏ tranh này, nhất định sẽ gặp phải độc thủ.

Hắn càng biết rõ, thời gian đã qua lâu như vậy, đối phương vẫn không một tiếng động, nhưng bên phía Thí Kiếm sơn trang nhất định đã giao chiến lâu rồi.

Rốt cuộc đám Khuất Lôi có thể thuận lợi chiếm được Thí Kiếm sơn trang hay không?

Mình lại bị vây ở chỗ này.

Mặt đất không tiếng, trăng lạnh vô tình.

Có khi nào kẻ ám toán kia chỉ có một mình hay không?

Người này một kích không thành, có phải đã ngầm rút lui hay không?

Tăng Bạch Thủy nôn nóng, hẳn quyết định đợi thêm một chút, sau đó sẽ bất chấp tất cả xông ra rừng cỏ.

Hắn không tin, chỉ vốn vẹn một tiểu tử vô danh có thể vây được bang chủ Trường Tiểu bang.

Hắn càng không tin, kẻ kia có thể chống lại “Trường Tiểu Thất Kích” của mình.

Khi Khuất Lôi lần đầu tiên xông về phía Tư Đồ Thập Nhị, Phương Trung Bình và Hà Bất Lạc đã giao thủ.

“Nhất Dao Đoạn Hồn” Hà Bất Lạc dùng một thanh đao mỏng như tờ giấy, sau khi ngăn cản trường kiếm nhỏ như sợi chỉ của “Tụ Trung kiếm” Phương Trung Bình, hai người lập tức tấn công.

Chỉ nghe một chuỗi tiếng “đinh đinh đinh đinh”, thân pháp hai người nhanh nhẹn, ánh đao bóng kiếm che lấp bóng người.

Cho đến khi Khuất Lôi lần thứ hai lao về phía Tư Đồ Thập Nhị, hai người mới đột nhiên dừng tay, mỗi bên đã đánh ra một ngàn hai trăm bảy mươi sáu đao và một ngàn hai trăm bảy mươi sáu kiếm.

Hai người mặt không đỏ, thở không gấp.

Phương Trung Bình đột nhiên ném trường kiếm ra.

Phương Trung Bình lại ném kiếm, khiến Hà Bất Lạc cảm thấy ngạc nhiên, vội giơ ngang đao ngăn cản. Kiếm bị đánh bay, nhưng Phương Trung Bình đột nhiên sấn đến, dùng tay làm kiếm, đó là “Chưởng Kiếm”.

Kiếm thể như cầu vồng.

Hà Bất Lạc giật mình thì đã muộn, đao trong tay đã bị đánh bay.

Phương Trung Bình vung tay, cười gằn nói:

- Người trúng kế rồi, ta luyện chính là “Chưởng Kiếm”!

Ánh kiếm chợt lóe lên.

Hà Bất Lạc đã không thể lui được nữa.

Ánh đao chợt nổi lên.

Sau một tiếng “phụp”, đao kiếm giao nhau, cánh tay phải của Phương Trung Bình bay lên trời, đã bị chặt đứt.

Phương Trung Bình lui nhanh, nâng cánh tay cụt bị thương, kinh hãi nhìn chăm chăm vào tay phải Hà Bất Lạc.

Tay phải của Hà Bất Lạc phẳng lì, giống như một thanh đao sắc. Hà Bất Lạc mỉm cười nhìn hãn, nói từng chữ từng câu:

- Người sai rồi, ta luyện chính là “Thủ Đao”.

Phương Trung Bình đột nhiên kêu lên một tiếng, xoay người bỏ chạy, chỉ

để lại một câu:

- Lui!

Ánh trăng chiếu rọi khắp nơi, giống như rửa hết tất cả máu tanh trên mặt đất. Mà nơi này đã không có máu tanh, cho dù có cũng bị rửa sạch rồi.

Chuyện này cũng giống Tư Đồ Thiên Tâm dùng tay áo lau máu bên khóe miệng.

Nhưng thân thể Tư Đồ Thiên Tâm vẫn rất yếu ớt, chỉ có thể hơi mở mắt ra. Hắn nhìn thấy Ngã Thị Thùy, đang muốn lên tiếng, Ngã Thị Thùy liền nói:

- Nếu người muốn nói chuyện, nhất định đừng nói cảm ơn. Là ta dẫn tên Trường Tiểu bang kia tới, hắn đã đánh người, dĩ nhiên nên để ta giúp người chữa thương. Ta ghét nhất người khác hờ một chút là nói những câu như “cảm ơn”, “xin lỗi”, “nhìn thấy người thật cao hứng”, có thành ý hay không cũng đều nói lung tung.

Phương Chấn Mi nhìn Tư Đồ Thiên Tâm đang dờ khóc dờ cười, vỗ vỗ vai Ngã Thị Thùy nói:

- Vậy cũng không hẳn, nếu người khác nói thật lòng thật ý, người cũng không thể vá miệng hắn lại được.

Ngã Thị Thùy im lặng một lúc mới nói:

- Nói cũng phải.

Tư Đồ Khinh Yến không nhin được bật cười.

Trong suy nghĩ của nàng, chỉ cảm thấy tính khí của những cao thủ võ lâm này đúng là quái đản.

May mắn là quái, cũng không phải xấu, hơn nữa rất khả ái.

Đương nhiên Phương Chấn Mi càng đặc biệt.

Ngã Thị Thùy bỗng nói:

- Được rồi, không có chuyện gì nữa. Bây giờ ta sẽ đi Trường Tiểu bang, ta muốn tính nợ cũ với Tăng Bạch Thủy.

Phương Chấn Mi đang muốn lên tiếng, Ngã Thị Thùy đột nhiên cắt lời:

- Người không nên đi cùng ta. Ta đã đáp ứng Tăng Bạch Thủy giết người, người đi như vậy ta sẽ càng khó xử. Hai người này phải nhờ Phương huynh đưa về Thí Kiếm sơn trang rồi. Ta muốn một mình xông vào Trường Tiểu bang. Hơn nữa Huyết Hà thần kiếm còn chưa đưa cho Tư Đồ Thập Nhị, chuyện này rất cấp bách. Ai đi cùng ta thì sẽ là kẻ địch của ta!

Phương Chấn Mi nhìn sắc mặt kiên nghị của Ngã Thị Thùy, cuối cùng cảm thán:

- Người đã nói như vậy, ta còn có biện pháp gì đây?

Khuất Lôi và Phương Trung Bình một trước một sau kêu lên hai tiếng “lui”, truyền vào trong tai Trường Tiểu bang chúng, quả thật kinh tâm động phách.

Quách Ngạo Bạch gian khổ chiến đấu với Triệu Liêu Phân.

Ngân Tuyệt Nhai dốc sức chiến đấu với Trần Quan Thái.

Khuất Lôi lui nhanh, Phương Trung Bình chạy gấp.

Bọn họ vừa lui tới tường viện, đột nhiên từ một cây ngô đồng sau lưng

Khuất Lôi bỗng vươn ra hai cánh tay, ôm chặt lấy Khuất Lôi, đồng thời từ hai cây hòe bên cạnh cũng vươn ra hai cánh tay, hiệp lực kẹp lấy Khuất Lôi.

Hóa ra bên trong những thân cây này đều trống rỗng, phần lớn sát thủ Long tổ của Thí Kiếm sơn trang đều mai phục trong viện.

Phương Trung Bình vừa thấy tình thế không ổn, đang muốn cứu Khuất Lôi, chợt thấy dưới chân nổi lên từng trận gió đao. Hắn vội vàng nhảy lên, chỉ thấy giữa đám hoa lóe ra mười mấy thanh đao sắc sáng loáng, đang chém vào hai chân hắn.

Phương Trung Bình vừa kinh vừa giận, hét lớn:

- Tất cả lên! Kẻ nào lùi bước thì giết không cần hỏi!

Bản thân hắn lại vừa chiến vừa lui, thi triển toàn lực lao ra ngoài trang.

Bên kia Khuất Lôi bị ba người giáp công, hắn đã bị thương nặng, chỉ còn một tay, nhưng lại gầm lên một tiếng như hổ, khuỷu tay thúc ngược lại, đánh cho ngực của người phía sau lõm xuống, lập tức buông tay ra.

Người phía sau vừa buông lỏng tay, quyền phải của Khuất Lôi liền đánh nát đầu người bên phải. Người còn lại đang sửng sốt, Khuất Lôi đã vung tay quét qua, giống như một cây côn sắt đập nát đầu người kia.

Khuất Lôi phá vây xông ra, cũng giống như Phương Trung Bình, toàn lực chạy ra ngoài viện.

Trận thế của Trường Tiểu bang lập tức rối loạn, có kẻ chạy trốn, có kẻ lên đi, có kẻ vừa chiến vừa lui, có kẻ rút khí giới đầu hàng. Chỉ có Thanh kỳ kỳ chủ của Trường Tiểu bang là “Trung Nguyên Thần Ứng” Thượng Bộ Vân còn xem như hán tử, dẫn hơn hai trăm tên Trường Tiểu bang đồ xông vào trong viện, tiếng la giết lập tức nổi lên.

Chỉ nghe giọng nói như chuông lớn của Hà Bất Lạc vang lên:

- Các đệ tử Ứng, Long, Hồ, lên!

Một trận chém giết kinh tâm động phách, có thể thay đổi giang hồ, ảnh hưởng võ lâm diễn ra trong dầu sôi lửa bỏng.

LONG HỒ PHONG VÂN

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 18 : Ngã Thị Thùy Xôg Vào Trường Tiểu Bang

Trước công thiên hạ đệ nhất bang Trường Tiểu bang.

Bỗng nhiên có một bóng người áo đen lao nhanh đến, người tuy còn ở phía xa, nhưng lưng gấu eo hồ, thanh thế kinh người.

Đám bang chúng canh giữ Trường Tiểu bang kinh ngạc, lập tức có bốn người đứng ra cản đường người nọ.

Người áo đen kia dừng lại, ánh mắt như dao nhìn chăm chăm vào bốn tên Trường Tiểu bang đồ này.

Bốn tên Trường Tiểu bang đồ kia còn chưa giao thủ, trong lòng đã phát lạnh.

Một tên Trường Tiểu bang đồ trong đó lớn tiếng quát hỏi:

- Người là ai?

- Ngã Thị Thùy (ta là ai).

- Ngã Thị Thùy?

- Ngã Thị Thùy!

- Người tới làm gì?

- Gọi bang chủ của các người ra đây!

- Ha! Dựa vào người mà cũng xứng gặp bang chủ chúng ta?

- Các người không xứng cản đường ta. Các người một tên sử dụng Liên Tử thương, một tên sử dụng Tề Mi côn, một tên sử dụng Nga Mi Phân Thủy thích, một tên sử dụng Phán Quan bút, thoạt nhìn đều là binh khí đặc biệt, nhưng đều không có tác dụng.

- Cái gì?

Bốn tên Trường Tiểu bang đồ kia kêu lên.

Ngã Thị Thùy lạnh lùng nói:

- Tên sử dụng Nga Mi Phân Thủy thích, lúc này việc người muốn làm nhất là ngủ, trong lòng đang bực bội vì sao lại có người đến, quấy rầy giấc ngủ của người. Với tâm tình này của người mà giao chiến với người khác, tự nhiên không thể tập trung thần chí, sao có thể không bại?

Tên cầm Nga Mi Phân Thủy thích kia lập tức cúi đầu, không nói được gì.

Ngã Thị Thùy nhìn chăm chăm vào tên sử dụng Phán Quan bút kia, lạnh lùng nói:

- Người! Người dùng Phán Quan bút tuyệt đối không hơn mười lần. Xem tư thế người cầm vũ khí, liền biết trước kia người quen sử dụng Nhận Linh đao. Người đi ra chặn ta, lại tiện tay vớ lấy binh khí của đồng bạn, còn vũ khí mình quen dùng lại không mang theo bên cạnh. Kẻ như người giao thủ với người khác, sơ ý cầu thả, sao có thể không bại?

Tên cầm Phán Quan bút kia nhất thời ngạc nhiên đứng đờ ra đó, nói không nên lời.

Ngã Thị Thùy quay sang tên cầm Liên Tử thương kia, cười lạnh nói:

- Còn người, người sử dụng Liên Tử thương (thương dây xích) dài sáu thước ba, nhưng các băng hữu của người đều dùng binh khí ngắn, người làm thế nào tấn công ta mà không làm bị thương đồng bạn của người? Kẻ như người căn bản không nắm chắc, làm sao giao thủ với người khác?

Tên sử dụng Liên Tử thương kia nhất thời cũng cứng họng không nói được. Ngã Thị Thùy lại quay sang tên sử dụng Tề Mi côn. Tên kia bị hấn trừng mắt nhìn, trong lòng rét lạnh, vội kêu lên:

- Đừng nghe mấy lời xằng bậy này, chúng ta lên!

Nhất thời bóng côn, bóng xích, bóng thích, bóng bút đồng loạt tấn công Ngã Thị Thùy.

Ngã Thị Thùy giận dữ cười nói:

- Người vốn không có sai lầm gì, trong bốn người này võ công cao nhất cũng là người. Nhưng người nghe ta nói trong lòng liền rối loạn, ngay cả trận thế cũng không vững. Các người trước khi xuất thủ đã sợ hãi, làm sao tiếp được một chiêu của ta?

Lời còn chưa dứt, bốn người này đã bay ra ngoài, Nga Mi Phân Thủy thích, Tề Mi côn, Phán Quan bút, Liên Tử thương đều rơi xuống đất, bốn người cũng ngã xuống không bò dậy nổi.

Bốn người này vừa ngã xuống, lại có hơn mười người chạy nhanh ra. Ngã Thị Thùy cả giận nói:

- Ai cản ta sẽ chết, ta muốn tìm bang chủ các người!

Đột nhiên một người nhanh như chớp chạy tới, toàn thân áo đỏ. Hơn mười tên Trường Tiểu bang đồ kia lập tức cúi đầu kêu lên:

- Mục hương chủ!

Người kia đi đến trước mặt Ngã Thị Thùy, quan sát Ngã Thị Thùy mấy lần, lớn tiếng cười nói:

- Ta tưởng là ai xâm phạm, hóa ra là một thằng nhóc. Này, tiểu tử, về nhà bú sữa mẹ đi! Lão tử Hắc Sát Thủ Mục Sơn Lỗ của người ở đây, người nhận mệnh đi!

Ngã Thị Thùy lạnh lùng nhìn hăn, không nói tiếng nào.

Mục Sơn Lỗ lại bị hăn nhìn đến mức không được tự nhiên, trong lòng sợ hãi, gượng cười nói:

- Người là ai?

Ngã Thị Thùy lạnh lùng nói:

- Người tốt nhất hãy nhớ kỹ, ta gọi là Ngã Thị Thùy.

Mục Sơn Lỗ nghe được liền cười đến gập cả bụng, thở gấp nói với đám Trường Tiểu bang đồ bên cạnh:

- Thiên hạ nào có cái tên quái đản như chó nuôi vậy. Hăn lại gọi là Ngã Thị Thùy, ngay cả hăn cũng không biết hăn là ai, ha ha ha...

Đám đệ tử Trường Tiểu bang bên cạnh tự nhiên cũng cười theo. Mới cười được mấy tiếng, giọng nói của Mục Sơn Lỗ đột nhiên khàn khàn, tiếng cười của đám đệ tử Trường Tiểu bang cũng lập tức bị cắt đứt.

Bởi vì Mục Sơn Lỗ không cười nổi nữa.

Ngã Thị Thùy vung quyền, Mục Sơn Lỗ chỉ cảm thấy năm tay của đối phương đột nhiên hóa lớn, bay đến gần. Mục Sơn Lỗ trúng quyền, tám cái

răng và một ngụm máu tươi đồng loạt phun ra.

Mục Sơn Lỗ ngã xuống đất, giận dữ gào lên:

- Mẹ nó, làm thịt hẳn cho ta!

Lập tức lại có mấy chục tên Trường Tiểu bang đồ xông ra, rút đao, rút kiếm, giương cung, lấp tên, vây công Ngã Thị Thùy.

Chợt nghe Ngã Thị Thùy hét lên giận dữ:

- Được! Chính là đám cầu đồ các người giết Hàm Ứng bảo, hủy Thanh Vân tiêu cục, lại ở Hàm Bích lâu làm ra chuyện vô nhân đạo như vậy! Được! Ta giết sạch các người rồi mới đi gặp Tăng Bạch Thủy!

Máu tung tóe, người chớp lóe, tiếng la giết tận trời.

Tại Thí Kiếm sơn trang.

Cuộc chém giết đã đến hồi cuối.

Anh hùng là người đổ máu, hảo hán cũng là người đổ máu, nhưng nhiều anh hùng và hảo hán đều đổ máu như vậy, chính khí trong trời đất rốt cuộc có bị máu tanh này dẫn dắt, đứng ra chủ trì chính nghĩa cho giang hồ?

“Nhất Đao Đoạn Hồn” Hà Bất Lạc chỉ huy các đệ tử Thí Kiếm sơn trang giao chiến, lại gặp Thanh kỳ kỳ chủ “Trung Nguyên Thần Ứng” Thượng Bộ Vân. Chỉ một đao, Thượng Bộ Vân đã bị dồn vào góc chết, bó tay chịu trói. Nhưng Hà Bất Lạc lại không giết hẳn, chỉ áp giải hẳn đi gặp Tư Đồ Thập Nhị.

Tư Đồ Thập Nhị râu bạc phất phơ, vạt áo màu bạc phía trước có một vết máu. Y nhìn Thượng Bộ Vân, khe ho khan, giống như ngực hơi đau đốn, vẫn luôn cố nén, nhưng tiếng ho lại tiết lộ điều này.

Tư Đồ Thập Nhị vừa ho vừa nói:

- Trường Tiểu bang lòng người đều loạn rồi, kẻ thì đi, kẻ thì trốn. Nói thật, trong mắt ta thì võ công của người rất kém, nhưng người vẫn không đi, gánh vác đại nạn, ra sức chiến đấu, không hổ là một trong năm đại kỳ chủ của Trường Tiểu bang. Thật ra người còn xuất sắc hơn rất nhiều người của quý bang, trung thành cống hiến, trước sau như một, đây không phải hảo hán thì là gì? Thí Kiếm sơn trang ta trước giờ không giết hảo hán, Hà nhị đệ, mau thả hân!

Hà Bất Lạc lập tức buông ra, chấp tay cười nói:

- Thượng lão anh hùng, Trường Tiểu bang giết người như ma, làm nhiều việc ác, nhưng chỉ có Thượng lão anh hùng rất ít làm bậy. Nghe nói ngày đó khi Trường Tiểu bang hủy Phi Vân tiêu cục, là ngài cố ý để cho cục chủ Tiết Chính Âm chạy thoát. Vừa rồi đã đắc tội, kính xin thứ tội!

Trung Nguyên Thần Ưng xoa xoa cánh tay vừa được thả, nhìn nhìn trời, lại nhìn nhìn đất, đột nhiên trong hốc mắt có nước mắt chảy xuống chòm râu trắng xóa, thở dài nói:

- Ta sống hơn năm mươi năm, hôm nay mới lần đầu tiên được người khác gọi là anh hùng. Ta không biết nói thế nào cho phải, nhưng trong lòng ta hiểu rõ, ta không xứng có vinh dự này. Ta sống đến bây giờ mới thật sự biết được một điều, dám lãnh tụ Trường Tiểu bang mà ta ngày thường bội phục, đến lúc gặp nạn lại chỉ biết tự mình chạy trốn, để lại các đệ tử vì bọn họ mà chết. Ta không có gì để nói, chỉ cảm ơn các người hôm nay không giết, để lại ta gần đất xa trời, suy nghĩ kiểm điểm những việc làm trong quá khứ. Tóm lại sau này Thượng Bộ Vân ta nhất định sẽ không đối địch với quý trang.

Đột nhiên nhảy lên một cây đào, hô lớn:

- Các anh em, lần này Trường Tiểu bang tấn công Thí Kiếm sơn trang đã thất bại rồi, các thủ lĩnh đều lần lượt chạy trốn, quân tiếp viện đã bị cắt đứt, người của chúng ta đã tử thương quá nửa, các người còn chiến cái gì? Mau vứt bỏ vũ khí đầu hàng đi!

Thượng Bộ Vân nhảy lên cao hô lớn như vậy, hơn trăm tên Trường Tiểu bang đồ còn sót lại phần lớn đều đã dừng tay đầu hàng, mấy chục tên khác tự nhiên cũng không ham chiến, ào ào vứt bỏ khí giới đầu hàng.

Hơn năm trăm tên Trường Tiểu bang đồ trong viện, đầu hàng khoảng chừng hai trăm tên, những tên khác trong thời gian ngắn hoặc chết trận hoặc trọng thương. Người xông vào trong viện phần lớn là đệ tử Thanh kỳ, Lam kỳ và Hồng kỳ, bởi vì Thượng Bộ Vân là Thanh kỳ kỳ chủ, cho nên người đầu hàng đa số là đệ tử Thanh kỳ.

Ba bốn trăm tên đệ tử Trường Tiểu bang chặn giết đệ tử Thí Kiếm sơn trang trong trang, toàn quân bị diệt, đều là đệ tử Hắc kỳ của Trường Tiểu bang.

Đệ tử Trường Tiểu bang tiếp ứng ngoài trang, đồng dạng bị Thí Kiếm sơn trang đánh giết hầu như không còn, khoảng chừng hơn bốn trăm người, phần lớn là đệ tử Bạch kỳ.

Đương nhiên Thí Kiếm sơn trang cũng tử thương vô cùng nặng nề, ác chiến với thiên hạ đệ nhất đại bang, mặc dù chiếm được ưu thế, nhưng cũng thương vong gần nửa, vô cùng thảm thiết. Có điều Trường Tiểu bang như vậy chẳng khác nào toàn quân bị diệt, khó mà trở mình.

Chiến đấu còn có hồi cuối.

Quách Ngạo Bạch chặn giết “Đao Ma” Triệu Liêu Phân.

Trận chiến này cũng vô cùng thảm liệt.

Võ công của Lam Kỳ đường chủ Trường Tiểu bang đương nhiên cao hơn Bạch kỳ đường chủ Nghệ Hương Thiên, nhưng cũng không bằng Hồng kỳ đường chủ Thiết Kiêu Kiêu, đã có thể chen vào hàng ngũ cao thủ hạng nhất trong võ lâm.

Đáng tiếc hẳn gặp phải thiếu bảo chủ Hàm Ứng bảo, “Thất Trùng Thiên kiếm pháp” Quách Ngạo Bạch.

Quách Ngạo Bạch chẳng những từng giết chết “Thiểm Điện Kiếm” Nghệ Hương Thiên, cũng từng đánh bại “Bán Nam Bất Nữ” Thiết Kiêu Kiêu, võ công dĩ nhiên đứng trên Triệu Liêu Phân.

Quách Ngạo Bạch đang trong nỗi đau mất cha, điên cuồng truy kích. Triệu Liêu Phân lại vì Khuất Lô, Phương Trung Bình không đánh mà chạy, đệ tử Trường Tiểu bang càng lúc càng ít, cho nên càng đánh càng nguội lạnh, một trăm lẻ tám thức “Thiên Ma đao pháp” sở trường cũng không đánh ra kinh lực.

Nhưng “Đao Ma” Triệu Liêu Phân dù sao cũng không phải hư danh, Quách Ngạo Bạch đâm ra chín mươi tám kiếm, hẳn cũng tiếp được chín mươi tám kiếm.

Triệu Liêu Phân phản công một trăm lẻ tám đao, Quách Ngạo Bạch cũng đón lấy một trăm lẻ tám đao.

Sau đó Quách Ngạo Bạch đột nhiên ném bảy kiếm ra.

Triệu Liêu Phân nào từng thấy qua kiếm pháp kỳ dị như vậy, vội nhảy tránh, lại tránh khỏi sáu kiếm, đến kiếm thứ bảy thì lực đã hết, thế đã tận, đành phải ném đao ngăn cản. Quách Ngạo Bạch lại xông tới, một quyền đánh Triệu Liêu Phân rơi xuống, lại thêm một quyền muốn lấy mạng Triệu Liêu Phân.

Tổng chưởng giáo của Thí Kiếm sơn trang thì dụng độ Thanh kỳ đường chủ Trường Tiểu bang là “Thiên Vãng” Trần Quan Thái.

Võ công của Ngân Tuyết Nhai đương nhiên không thể cao bằng tổng quản Thí Kiếm sơn trang là Mã Nhị tiên sinh. Ngày đó Mã Nhị tiên sinh đang bị trọng thương, bị Bạch kỳ đường chủ Nghê Hường Thiên giết chết trong Trường Tiểu bang.

Võ công của Trần Quan Thái còn cao hơn “Thiểm Điện Kiếm” Nghê Hường Thiên, nhưng vẫn không bằng Lam Kỳ đường chủ Triệu Liêu Phân và Hồng kỳ đường chủ Thiết Kiêu Kiêu.

“Đao Kiếm Song Tuyết” Ngân Tuyết Nhai đấu với “Thiên Vãng” Trần Quan Thái, vốn là chắc chắn thất bại. Nhưng võ công của Trần Quan Thái lại suy giảm đi nhiều, một là vì binh khí sở trường “Thiên Vãng” của hắn đã bị Ngã Thị Thùy phá hủy, hai là trước đó hắn bị Ngã Thị Thùy đánh đến mức ngũ tạng lục phủ giống như xê dịch, lại không được nghỉ ngơi đầy đủ đã đi tấn công Thí Kiếm sơn trang, cho nên công lực bị giảm sút nhiều. Lại thêm Khuất Lô, Phương Trung Bình bỏ chạy, Trường Tiểu bang chúng bị vây, người phe mình còn lại lác đác, cho nên lòng dạ càng thêm rối bời, chỉ lo lui thân, không muốn ham chiến, do đó võ công của Trần Quan Thái gần như yếu đi một nửa.

Tương phản là lục đường gia Thí Kiếm sơn trang “Đao Kiếm Song Tuyết” Ngân Tuyết Nhai. Đối phương càng đánh càng sợ, vừa chiến vừa trốn, còn y càng đánh càng hăng, vừa đuổi vừa giết, cộng thêm nỗi đau mất con, căm phẫn chiến đấu, thanh thế dĩ nhiên kinh người, ngay từ đầu đã chấn nhiếp Trần Quan Thái, khiến cho “Thiên Vãng” Trần Quan Thái mất hết tiên cơ.

Công lực của Trần Quan Thái còn dư lại, nhiều nhất chỉ ngang với Hồng kỳ chủ Trường Tiểu bang là “Lục Dương Kim Cương Thủ” Thẩm Tứ thần quân ngày đó mà thôi.

Nhưng cho dù công lực ngang với Thấm Tứ thần quân, há phải là hạng người dễ chọc?

Ngân Tuyết Nhai tấn công một đợt, Trần Quan Thái bị bức đến luống cuống tay chân. Ngân Tuyết Nhai nói:

- Được, người dùng tay không, ta giết người không xem là anh hùng, người đón lấy!

Y lại dùng tay, giơ chân đá một thanh Nguyệt Nha đao trên đất về phía Trần Quan Thái.

Trần Quan Thái đưa tay tiếp đao. Mặc dù hẳn chưa từng luyện qua đao pháp, nhưng đã có vũ khí nơi tay, gan cũng lớn hơn, liên tiếp mấy đao uy vũ mạnh mẽ tấn công Ngân Tuyết Nhai.

Trần Quan Thái cầm đao trên tay, Ngân Tuyết Nhai không chiếm được ưu thế nữa. Trần Quan Thái đã quyết tâm, chỉ mong nhanh chóng giết chết Ngân Tuyết Nhai, sau đó lập tức chạy trốn.

Nhưng Ngân Tuyết Nhai cũng không phải hạng người dễ đối phó, lập tức múa đao kiếm đến mức mưa gió không lọt.

Trần Quan Thái cũng không thắng được.

Ngay lúc này Thượng Bộ Vân lại nhảy lên cao hô lớn, Trường Tiểu bang chúng lũ lượt đầu hàng. “Thiên Vong” Trần Quan Thái trong lòng khẩn trương, không kịp phân tâm, động tác chậm lại. Ngân Tuyết Nhai đao kiếm thi triển, đánh bay đao trong tay Trần Quan Thái, khiến Trần Quan Thái cả kinh thất sắc. Ngân Tuyết Nhai cũng không vội truy kích, chỉ lạnh lùng nói:

- Người vì phân tâm nên mới thất thủ, như vậy không tính. Tới đây, để

người cầm đao tái chiến!

Trần Quan Thái rống giận, nhặt đao, tấn công một đợt, ép cho Ngân Tuyết Nhai liên tiếp lui về phía sau, sau đó chém vài nhát đao, quay người muốn chạy. Ngân Tuyết Nhai hét lớn một tiếng, tay cầm đao kiếm xông thẳng đến, muốn ngăn Trần Quan Thái lại.

Không ngờ Trần Quan Thái quỷ kế đa đoan, làm ra vẻ muốn chạy chỉ là giả vờ mà thôi. Ngân Tuyết Nhai vừa xông tới, Trần Quan Thái lập tức xoay người xuất đao, sau một tiếng “phụp”, đao cắm vào trước ngực Ngân Tuyết Nhai.

Hai mắt Ngân Tuyết Nhai trợn trừng, nhìn chăm chăm vào Trần Quan Thái. Trần Quan Thái cười lạnh nói:

- Ai bảo vừa rồi người không giết ta?

Ngân Tuyết Nhai điên cuồng hét lên, lại không ngã xuống, đâm một kiếm vào Trần Quan Thái.

Nhưng Ngân Tuyết Nhai đã bị thương nặng, một kiếm này thế đi đã chậm, Trần Quan Thái thu tay tiếp được, lại xoay Nguyệt Nha đao một cái. Mí mắt Ngân Tuyết Nhai như muốn nứt ra, lập tức lão đảo muốn ngã.

Ngay lúc này đột nhiên một tiếng hét thảm vang lên. Trần Quan Thái cảm thấy quen thuộc, đưa mắt nhìn sang, trông thấy Triệu Liêu Phân đang ở giữa không trung, Quách Ngạo Bạch giống như thần long, một quyền đánh “Đao Ma” Triệu Liêu Phân rơi xuống.

Trần Quan Thái thấy đồng bạn duy nhất cũng gặp bất hạnh, trong lòng kinh hãi. Ngân Tuyết Nhai lại cố nén đau đớn, chém xuống một đao, Trần Quan Thái cũng không phát hiện ra.

Ngân Tuyết Nhai chỉ dựa vào một chút khí lực, cho nên đao thế rất chậm. Nhưng tiếng hét thảm thứ hai lại vang lên, Trần Quan Thái nhìn thấy quyền thứ hai của Quách Ngạo Bạch đánh vào Triệu Liêu Phân, lập tức lấy mạng, trong lòng càng hoảng sợ, chợt thấy gió đao ập vào cổ, đã không kịp né tránh. Một đao này của Ngân Tuyết Nhai chém vào cổ hăn, thiếu chút nữa đã chặt cả chiếc đầu rơi xuống.

“Thiên Võng” Trần Quan Thái kêu thảm ngã xuống, lúc sắp chết kéo đao một cái, Ngân Tuyết Nhai cũng kêu thảm một tiếng, lập tức mất mạng.

Nhưng cái chết của y lại đổi được cái mạng của Thanh kỳ đường chủ Trường Tiểu bang Trần Quan Thái.

Nguyên lai cả nhà họ Ngân đều cực kỳ dũng cảm uy vũ. Ngày trước Ngân Thị Tam Hùng ở trên đại điện Trường Tiểu bang phá vây giết địch, cuối cùng bị vây khốn, nhưng vẫn đổi mạng với Thanh kỳ hương chủ Trường Tiểu bang là “Phượng Hoàng Câu” Tôn Ngọc Đường, hơn nữa sau khi bị thương vẫn cố gắng vùng vẫy trở về trang, báo cáo với Tư Đồ Thập Nhị rồi mới chết đi. Người nhà họ Ngân đều chết trong tay Trường Tiểu bang đồ.

Bên kia “Thiết Quyền” Khuất Lôi sau khi thoát vây, đã một đường giết ra khỏi Thí Kiếm sơn trang, lập tức chạy trốn. Phương Trung Bình thì bị cao thủ Thí Kiếm sơn trang bao vây, xung phong mấy lần đều không thoát được. Đệ tử Thí Kiếm sơn trang tử thương không ít, nhưng lại càng chiến càng dũng mãnh. Phương Trung Bình bởi vì mất máu quá nhiều, đánh lâu không thắng, tâm lực đều cạn kiệt, mắt thấy sắp sửa bị bắt, nhưng con thiết ưng được hăn nuôi dưỡng lại kịp thời tìm đến. Kết quả thiết ưng bị giết, còn Phương Trung Bình có thể thoát vây, chạy khỏi Thí Kiếm sơn trang.

Tăng Bạch Thủy đã đi ra khỏi mảng rừng cỏ tranh kia, Thí Kiếm sơn trang đã ở trong tầm mắt, người trẻ tuổi kia vẫn không xuất hiện.

Tăng Bạch Thủy nhìn lên trời, trăng dần chìm về phía tây. Hắn hít sâu một hơi, đang định bước đi, chợt thấy hai bóng người chạy như bay đến, hình dáng vô cùng chật vật.

Tăng Bạch Thủy không kìm được ngân ra. Hai người kia lại là Khuất Lôi và Phương Trung Bình, xem tình hình của bọn hắn, e rằng chiến dịch Thí Kiếm sơn trang lần này đã thất bại rồi.

Tăng Bạch Thủy không ngờ được, mình chỉ đến chậm hai giờ, Thí Kiếm sơn trang lại có thể hoàn toàn đánh tan lực lượng không đầu địch nổi của Trường Tiểu bang.

Tăng Bạch Thủy hét lớn một tiếng.

Hai người kia một trước một sau, vừa nghe tiếng hét này, chân chừ một chút, cuối cùng dừng lại, vẻ mặt đau khổ, quyết định đi đến chỗ Tăng Bạch Thủy.

Tăng Bạch Thủy vừa nhìn thấy, liền biết Khuất Lôi đã bị nội thương nghiêm trọng, mà tay phải của Phương Trung Bình cũng bị cắt ngang cổ tay. Tăng Bạch Thủy tức giận hừ một tiếng, Khuất Lôi và Phương Trung Bình vội vàng cúi đầu. Tăng Bạch Thủy lạnh lùng nói:

- Được rồi, bại thì đã bại rồi, còn gì để nói nữa, tình hình chiến đấu ở đó rốt cuộc thế nào?

Khuất Lôi trầm giọng nói:

- Ti chúc đáng chết, xin bang chủ thứ tội. Chúng tôi tới trước trang, hợp lực giết chết Âm Dương Hắc, thế như chẻ tre, đánh giết mấy chục tên thủ trang, sau đó lưu lại hơn bốn trăm đệ tử Bạch kỳ đường canh giữ ngoài trang để tiếp ứng, lại sai đệ tử Hắc kỳ đường đi đánh giết dư nghiệt trong trang. Tôi và Trung Bình, Trần đường chủ, Triệu đường chủ, Thượng kỳ chủ dẫn theo

người của Hồng, Lam Kỳ đường đi vây công đám Tư Đồ Thập Nhị. Trước tiên dùng thi thể Âm Dương Hắc và gia đình bị giết trong trang, cùng với chuyện Hàm Bích lâu, Thanh Vân tiêu cực, Hàm Ứng bảo bị hủy, trước tiên đã kích lòng tin của Tư Đồ Thập Nhị, sau đó đánh lén...

Tăng Bạch Thủy nói:

- Được, làm như vậy rất tốt, không phải tất cả đều tiến hành bình thường à? Tại sao lại thảm bại?

Khuất Lôi cúi đầu nói:

- Sau đó... sau đó, ài, chúng ta tính ngàn lần vạn lần, lại tính sai một bước. Hà Bất Lạc căn bản không rời trang đi huấn luyện cao thủ, hãn và Ngân Tuyệt Nhai, Quách Ngạo Bạch vẫn luôn thủ hộ bên cạnh Tư Đồ lão nhi. Càng không ngờ là tinh nhuệ của Thí Kiếm sơn trang còn nhiều hơn dự tính, võ công cũng cao hơn dự tính, chuẩn bị cũng đầy đủ hơn dự tính. Chúng tôi nhất thời thất thủ, vừa bắt đầu đã bị bọn chúng ngầm tiêu diệt tất cả cung tiễn thủ của chúng ta, hơn nữa còn vây khốn đệ tử Hắc Bạch kỳ...

Tăng Bạch Thủy sắc mặt như sắt, chỉ hừ một tiếng.

Phương Trung Bình ngậm ngừng nói tiếp:

- Càng không ngờ được, chúng tôi vốn định năm hướng vây đánh Tư Đồ Thập Nhị, nhưng Trần đường chủ bị Ngân Tuyệt Nhai kia chặn lại, Triệu đường chủ bị Quách Ngạo Bạch kia ngăn cản, mà tôi cũng bị Hà Bất Lạc kia ngăn lại...

Tăng Bạch Thủy ánh mắt như chớp, lạnh lùng nói:

- Hơn nữa, người còn không phải là đối thủ của hãn, bị hãn chặt một tay đúng không?

Phương Trung Bình cúi đầu, lắp bắp nói:

- Vâng... vâng...

Tăng Bạch Thủy quay đầu nhìn Khuất Lô, hỏi:

- Như vậy người và Thiết đại đường chủ hợp sức chiến đấu với Tư Đồ Thập Nhị, tình huống thế nào?

Khuất Lô vẻ mặt đau khổ nói:

- Ban đầu là Lộ Anh Phong xuất thủ, ai ngờ lại bị lão tặc kia nhìn thấu, vừa ra tay đã bị khống chế. Tôi chạy đến, thừa cơ đánh trúng hãn một quyền, nhưng cũng trúng một quyền của hãn, bị thương không nhẹ. Thiết đường chủ lập tức xông lên đánh giết, không ngờ võ công của lão già kia lại cao như vậy, vừa ra tay đã đánh chết Thiết đường chủ. Tôi lại xông lên trước, chỉ kịp đánh hãn một quyền nữa, nhưng cũng trúng một chưởng của hãn. Tôi tự biết không cầm cự được nữa, nếu không lùi nhất định sẽ mất mạng trong Thí Kiếm sơn trang, đành phải lui nhanh, mấy lần bị mai phục của Thí Kiếm sơn trang bao vây, may mà đối thủ võ công không cao, mới có thể giết ra trùng vây...

Tăng Bạch Thủy hừ một tiếng, nhìn sang Phương Trung Bình hỏi:

- Người thì sao?

Phương Trung Bình ho một tiếng, nói:

- Tôi... tôi cũng như vậy, gần như không giết ra được vòng vây, may mà thần ưng tới cứu tôi, nhưng chính nó cũng... cũng không ra được.

Chòm râu dài của Tăng Bạch Thủy không gió tự phát phơ, hỏi:

- Như vậy đám Trần đường chủ, Triệu đường chủ, Thượng kỳ chủ thì sao?

Phương Trung Bình miễn cưỡng nói:

- Bọn họ, à, xem ra, Trần đường chủ và Triệu đường chủ rất khó thoát được, Thượng Bộ Vân thì lại làm phản, những người khác, chỉ sợ... chỉ sợ...

Xương cốt toàn thân Tăng Bạch Thủy kêu lách cách, nhìn lên trời cao, lạnh lùng nói:

- Tốt, rất tốt, Tư Đồ Thập Nhị trúng hai quyền kia của người thế nào rồi?

Khuất Lôi ôm ngực nói:

- Bị thương tuyệt đối không nặng như tôi, nhưng cũng không phải nhẹ, khóe miệng dường như còn có vết máu.

Tăng Bạch Thủy tập trung nhìn Khuất Lôi, chậm rãi nói:

- Tư Đồ Thập Nhị có dùng Huyết Hà thần kiếm không? Phương Chấn Mi có ở Thí Kiếm sơn trang không?

Khuất Lôi khẳng định nói:

- Trong tay Tư Đồ Thập Nhị không có Huyết Hà thần kiếm, Phương Chấn Mi cũng không xuất hiện ở Thí Kiếm sơn trang... Bang chủ, chẳng lẽ ngài muốn...

Sắc mặt Tăng Bạch Thủy như sắt, quả quyết nói:

- Phương Chấn Mi đã không có mặt, Tư Đồ Thập Nhị cũng không có Huyết Hà thần kiếm, hiện giờ hẳn là bị thương, ta vừa lúc xông vào, tự tay giết chết hẳn!

Phương Trung Bình lắp bắp nói:

- Thế nhưng... bang chủ... bọn chúng nhân thủ đông đảo... lúc này chúng ta chỉ còn lại ba người... e rằng rất...

Tăng Bạch Thủy nhìn chăm chăm vào Phương Trung Bình, y phục toàn thân trong gió tugn bay phần phật, nói:

- Thế nào? Người không dám đi?

Trong lòng Phương Trung Bình phát lạnh, gần như mồ hôi lạnh đều chảy ra ngoài, vội vàng nói:

- Đương nhiên là đi, ti chức chỉ nhắc nhở bang chủ mà thôi, sao lại không dám đi?

Tăng Bạch Thủy hừ một tiếng, lại nhìn chăm chăm vào Khuất Lô. Khuất Lô vội vàng nói:

- Khuất Lô nguyện ra sức vì bang chủ.

Tăng Bạch Thủy lạnh lùng nói:

- Được, chúng ta thừa dịp hỗn loạn này giết vào, Khuất Lô đối phó với Hà Bất Lạc, Trung Bình đối phó với Quách Ngạo Bạch và Ngân Tuyệt Nhai, để ta trước tiên bắt giữ Tư Đồ Thập Nhị, Thí Kiếm sơn trang tất nhiên sẽ tan rã.

Hắn đột nhiên nói nhanh:

- Có người đến, mau nằm xuống!

Nguyên lai hắn bỗng nghe thấy cách đó mấy chục trượng có tiếng tay áo. Ba người vừa nằm xuống, chỉ thấy dưới ánh trăng có một thiếu niên áo trắng, tay trái tay phải đều mang theo một người, ung dung chạy đi, một bước đến mấy trượng, có thể tưởng tượng khinh công của hắn cao như thế nào.

Phương Trung Bình thất thanh kêu lên:

- Phương Chấn Mi!

Hắn vừa thốt lên, Phương Chấn Mi đã lướt thẳng vào Thí Kiếm sơn trang, nhanh không thể hình dung. Hóa ra hắn thấy hí Kiếm sơn trang có chuyện khác thường, vội gấp rút lên đường, không lưu ý đến ba cao thủ võ lâm ở chỗ tối cách đó mấy chục trượng.

Sau khi thân hình Phương Chấn Mi biến mất, Tăng Bạch Thủy dậm chân thở dài nói:

- Trời cũng tuyệt ta! Phương Chấn Mi đã về Thí Kiếm sơn trang, Tư Đồ Thập Nhị chắc chắn lấy được Huyết Hà thần kiếm, nếu lúc này chúng ta đánh vào, Phương Chấn Mi và Tư Đồ Thập Nhị đều có mặt, chúng ta không thể chiếm được ưu thế.

Đột nhiên có tiếng móng ngựa vang lên, một tráng hán áo đỏ phi ngựa chạy tới, dáng vẻ nhớn nhác, động tác hoảng loạn.

Tăng Bạch Thủy nhíu mày nói:

- Ấy, đây là người của chúng ta!

Hắn phi thân lên, đáp xuống phía trước tuấn mã, đưa tay kéo một cái, đã giữ chặt con ngựa đang phi nhanh, không tiến tới được chút nào. Người cưỡi ngựa sợ đến hồn bay phách lạc, đang muốn rút đao, chợt nhìn thấy Tăng Bạch Thủy, lập tức lặn xuống ngựa, quỳ lạy nói:

- Báo cáo... báo cáo bang chủ, không hay rồi, có một tên gọi là Ngã Thị Thù gì đó giết vào bang, đệ tử trong bang... đều không ngăn được!

Tăng Bạch Thủy râu dài từng sợi dựng ngược lên, nghiêm nghị hỏi:

- Mục hương chủ ở đâu?

Tráng hán kia sợ đến mức không dám ngẩng đầu lên, ngấp ngừng nói:

- Mục hương chủ... y bị Ngã Thị Thùy kia đánh một cái, miệng đầy máu... liền chửi ầm lên. Ngã Thị Thùy kia không cho Mục hương chủ mắng mẹ hă, Mục hương chủ vẫn cứ mắng, Ngã Thị Thùy liền xông tới, hai người đối mặt, chỉ mấy chiêu đã đánh Mục hương chủ chết tươi... cho nên đệ tử chạy tới...

Tăng Bạch Thủy hét lớn một tiếng, nói:

- Một đám bất lực, chỉ biết đi cầu cứu!

Đang muốn đá ra một cước, bỗng nhiên dừng lại.

Tăng Bạch Thủy trong cơn giận dữ chợt bình tĩnh lại. Gió sớm từ từ thổi tới, áo dài của hă phát phơ, chậm rãi gật đầu, lẩm bẫm nói:

- Vết thương chí mạng của hă vẫn nằm trên tay ta, chỉ cần hă chịu quyết chiến với Phương Chấn Mi, ta sẽ có thể rảnh tay đấu một trận với Tư Đồ Thập Nhị, sau đó giải quyết bọn chúng.

Hă lập tức xoay người nói với Khuất Lôi và Phương Trung Bình:

- Chúng ta mau trở lại Trường Tiểu bang. Tiểu tử kia muốn giết các người để báo thù cho Hàm Bích lâu, chắc chắn sẽ chờ chúng ta trở lại. Bây giờ chúng ta trở về!

Tại Trường Tiểu bang.

Trên đất có mấy chục người nằm ngổn ngang, không ngừng rên rỉ. Ngã Thị Thùy nắm chặt tay, đứng yên ở đó. Đột nhiên Tăng Bạch Thủy giống như thiên thần từ trên trời đáp xuống. Ngã Thị Thùy nhìn Tăng Bạch Thủy, vẫn

không nói gì. Đôi mày trắng của Tăng Bạch Thủy nhướng lên, hừ một tiếng, lạnh lùng hỏi:

- Là người làm?

Ngã Thị Thùy lạnh nhạt nói:

- Ta chỉ đánh mỗi tên một quyền, chỉ đau đến mức không đứng dậy nổi mà thôi. Ông yên tâm, bọn chúng không chết được đâu.

Tăng Bạch Thủy lạnh lùng nói:

- Kẻ chiến bại thì đáng chết!

Ngã Thị Thùy nói:

- Nhưng ta đã đánh chết một tên hương chủ của ông, bởi vì hắn dám mắng mẹ ta!

Tăng Bạch Thủy trầm giọng nói:

- Mẹ người! Mẹ người, người còn nhớ đến mẹ người sao? Người quên trước khi mẹ người lâm chung, ta đã tốn bao nhiêu tâm huyết để chiếu cố bà ấy sao? Người quên trước khi chết mẹ người đã nói gì sao? Người quên mẹ người muốn người đáp ứng chuyện gì sao?

Ngã Thị Thùy lập tức đỏ mặt lên, gân xanh nhô ra, lớn tiếng nói:

- Ông xem ta là người thế nào! Ta đương nhiên nhớ được! Ta làm sao có thể quên?

Tăng Bạch Thủy lạnh nhạt nói:

- Người nhớ được thì tốt, vậy người nói xem, mẹ người muốn người làm

gì?

Ngã Thị Thùy nắm chặt tay, khàn giọng nói:

- Mẫu thân muốn ta nhận lời làm một chuyện cho ông, để báo đáp ân tình chiếu cố của ông, ta làm sao không nhớ?

Tăng Bạch Thủy cười nói:

- Người nhớ được thì tốt, vậy ta muốn người làm gì, người có nhớ không?

Ngã Thị Thùy thống khổ nói:

- Giết Phương Chấn Mi.

Tăng Bạch Thủy hừ lạnh nói:

- Vậy người có làm không?

Ngã Thị Thùy âm đạm cúi đầu, nói:

- Không có, ta không làm.

Tăng Bạch Thủy cười lạnh nói:

- Vậy thì người làm gì? Ha ha, Trường Tiểu bang ta đối xử với người không tệ, người lại chặt một cánh tay của Khuất Lô, lại đả thương Trần đường chủ, Âu kỳ chủ, Thượng kỳ chủ, hiện giờ còn đánh bị thương bảy tám chục người của Trường Tiểu bang ta, giết Mục hương chủ của Trường Tiểu bang ta, người xem đây là báo ân? Người xem đây là báo đáp?

Ngã Thị Thùy thống khổ cúi thấp đầu xuống, đột nhiên hét lớn:

- Các người không nên huyết tẩy Hàm Bích lâu, lại làm ra chuyện mất hết

tính người, không bằng cảm thú như vậy, cho nên ta muốn báo thù!

Tăng Bạch Thủy quả quyết nói:

- Được! Người muốn báo thù, ta không ngăn cản, nhưng lời hứa của người thì sao?

Ngã Thị Thùy yên lặng.

Tăng Bạch Thủy tiếp tục nói:

- Nếu người không thực hiện lời hứa của chúng ta, người không cảm thấy có lỗi với người mẹ đã mất sao?

Ngã Thị Thùy kích động đến mức toàn thân run lên.

Tăng Bạch Thủy lại chậm rãi nói:

- Được! Chúng ta hãy quyết định như vậy, chúng ta hẹn ở một nơi, Ta và Tư Đồ Thập Nhị quyết chiến, người và Phương Chấn Mi tử chiến. Nếu như người có thể giết chết Phương Chấn Mi, vậy thì ta sẽ giao ra Khuất Lô và Phương Trung Bình, mặc người xử lý. Sau khi người thực hiện lời hứa, quan hệ giữa ta và người có thể một đao chặt đứt, trực tiếp đối nghịch với ta, báo thù cho Phương Chấn Mi, tùy người lựa chọn. Đương nhiên nếu ta chết trong tay Tư Đồ Thập Nhị trước, hoặc là người chết trong tay Phương Chấn Mi, hai bên chúng ta đều không một câu oán hận, được chứ?

Ngã Thị Thùy ngẩng đầu nhìn trời, trong mắt có lệ.

Tăng Bạch Thủy cười lớn nói:

- Đây là biện pháp duy nhất để kết thúc ơn nghĩa, cũng không cần vướng mắc với nhau. Chúng ta một trận chiến phân thắng bại, các người tự nhận là nhân giả vô địch, vậy thì xem thử các người có thể thắng được trận chiến này

hay không!

Ngã Thị Thùy vẫn luôn trầm mặc, phương đông hừng sáng, gió lạnh từng cơn. Cuối cùng y chậm rãi nói:

- Một lời đã định.

Tăng Bạch Thủy ngửa mặt lên trời cười lớn, vang tận mây xanh:

- Được, vậy người hãy thông báo cho Tư Đồ Thập Nhị và Phương Chấn Mi, lập tức quyết chiến. Bất kỳ bên nào cũng chỉ được dẫn theo hai tên tùy tùng, người đi theo đương nhiên không được ra tay, chỉ chuẩn bị nhật xác mà thôi. Với hiệp danh của Thí Kiếm sơn trang, chắc không đến nỗi sai hẹn hoặc bội tín. Sau khi quyết chiến, hai người còn lại nếu thuộc phe đối địch, vậy nhất định phải tái chiến, cho đến khi còn lại một người mới thôi. Sau lần này ân thù sẽ chấm dứt, cũng tránh khỏi nhiều vương mắc, vĩnh viễn không có ngày bình yên.

Giọng nói của Ngã Thị Thùy lạnh lẽo âm trầm đến mức gần như bi ai, quả quyết nói:

- Được!

Sau khi bóng dáng Ngã Thị Thùy biến mất khỏi Trường Tiểu bang, trong bóng tối phía sau Tăng Bạch Thủy lặng lẽ nhoáng lên hai người. Tăng Bạch Thủy không quay đầu lại, lạnh nhạt nói:

- Các người cũng làm thật mạnh tay, xem ra hẳn thật sự rất căm hận các người!

Khuất Lôi trầm ngâm nói:

- Bang chủ, ngài ước chiến Tư Đồ Thập Nhị...

Tăng Bạch Thủy cười khô, sau đó nói:

- Lúc này ta không ước chiến Tư Đồ Thập Nhị, vậy thì lúc nào mới chiến? Hiện giờ lực lượng của Trường Tiểu bang đã hoàn toàn bị đánh tan, nếu chiến đấu lâu dài với Thí Kiếm sơn trang, chắc chắn sẽ thất bại, không bằng một mình ta quyết chiến với Tư Đồ Thập Nhị. Mà Tư Đồ Thập Nhị đã bị người đả thương, nếu hẹn hãn ngày mai quyết chiến, có thể hãn sẽ kiên quyết từ chối để bảo vệ tính mạng. Nhưng hẹn hãn ba ngày sau, nội thương của hãn vừa mới khôi phục, với một kẻ tự cho là nhân sĩ hiệp nghĩa như hãn, nhất định sẽ không kéo dài thời hạn. Đến lúc đó ta chỉ cần làm hao tổn nội lực của hãn, rất dễ khiến cho nội thương của hãn tái phát, một kích đánh bại hãn.

Phương Trung Bình nghe vậy liền mừng rỡ, nói:

- Bang chủ cao minh...

Tăng Bạch Thủy nói giống như tất cả đều nằm trong lòng bàn tay:

- Bọn chúng tự cho là nhân giả vô địch, nào ngờ đạo cao một thước, ma cao một trượng. Bọn chúng biết người của chúng ta đã thương vong rất nặng, đoán chừng sẽ không dẫn nhiều người theo, hai người đi theo nhất định là Hà Bất Lạc và Ngân Tuyết Nhai. Chúng ta cũng chỉ dẫn hai người theo, Khuất Lôi, người và Trung Bình, đến lúc đó khi hai bên đối địch chỉ cần thừa cơ ra tay. Bất kể Tư Đồ Thập Nhị hay Phương Chấn Mi, chỉ cần trừ đi một tên thì có thể nắm chắc phần thắng. Để ta đánh bại Tư Đồ lão quý, lại bắt sống đám Hà Bất Lạc giao cho các người, chẳng phải vui vẻ sao?

Khuất Lôi vỗ vào chân, cười lớn nói:

- Bang chủ diệu kế...

Tăng Bạch Thủy nghiêm mặt nói:

- Bất kể ra sao, đó nhất định là một trận chiến vang dội nhất trong võ lâm...

LONG HỒ PHONG VÂN

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 19 : Vách Núi Hoa Sơn Chôn Hiệp Khách

Hoa Sơn. Hoa Sơn khí phách phi phàm.

Đỉnh Hoa Sơn càng liền trời tiếp đất, núi cao thanh tú, gió nổi mây vờn, muôn hình vạn trạng.

Hôm nay, một trận đại chiến quyết định họa phúc của võ lâm sẽ triển khai ở nơi này.

Gió sớm lúc chậm lúc nhanh, thổi đi ngàn dặm, mây bay đầy trời, không ngừng chuyển động, ngay cả mặt trời cũng bị nó che phủ.

Tại một mảnh đất hoang trên đỉnh Hoa Sơn, bên cạnh dốc đứng, có hai lá cờ lớn theo gió tung bay phần phật.

Trên cờ lớn có viết chữ.

Trường Tiểu Bang!

Thí Kiếm Sơn Trang!

Yên lặng không tiếng, cũng không có người.

Đột nhiên từ phía đông có một người dần dần đi lên, sau lưng sắc trời âm đạm, gió mây quay cuồng. Người này bước nhanh tới, loáng thoáng có khí thế như hổ báo.

Tăng Bạch Thủy!

Tiếp đó từ phía tây có một người bước tới, áo bạc phất phơ bay lượn theo gió, áo trắng râu bạc, lại có dáng vẻ như rồng.

Tư Đồ Thập Nhị!

Đồng thời ở phía bắc cũng xuất hiện một đại hán áo đen khác, bước đi như bay, áo đen phập phồng giống như biển mây cuộn trào, thiên biến vạn hóa, khí phách bức người.

Đại hiệp Ngã Thị Thùy!

Cùng lúc đó ở phía nam cũng có một người ung dung đến gần, áo trắng tung bay như tơ liễu trong gió, mặt nở nụ cười, thân pháp nhanh nhẹn như gió lớn thổi vào mặt, giống như có thể phát giác, lại giống như không thấy bóng dáng, không biết tìm đâu.

Bạch Y Phương Chấn Mi!

Bốn người đến gần, cách nhau hai lá cờ lớn, dừng bước, nhìn chăm chú.

Mà ở hướng đông nam và đông bắc của Tăng Bạch Thủy cũng có hai người đến gần, một người áo đen như sắt, một người áo gấm như hoa, đó là Khuất Lô và Phương Trung Bình.

Một người thiếu cánh tay trái, một người thiếu cổ tay phải, bước chân lão đảo, nhưng vẻ mặt đầy thù hận.

Ở hai phía tây nam và tây bắc của Tư Đồ Thập Nhị cũng xuất hiện một tráng hán áo xám và một thiếu niên áo xanh, chính là Hà Bất Lạc và Quách Ngạo Bạch.

Ngân Tuyệt Nhai cũng không tới.

Bởi vì y đã hi sinh trong chiến dịch Thí Kiếm sơn trang.

Thay thế y là thiếu bảo chủ Hàm Ứng bảo, “Thất Trùng Thiên Kiếm”
Quách Ngạo Bạch.

Mọi người đều không nói gì.

Một trận quyết chiến sinh tử sắp bắt đầu.

Chỉ nghe gió đang gào thét, mây đang phẫn nộ.

Tăng Bạch Thủy nhìn Tư Đồ Thập Nhị, bỗng nhiên nói:

- Người không giữ lời.

Đôi mày bạc của Tư Đồ Thập Nhị rung động, nói:

- Há?

Tăng Bạch Thủy lạnh lùng nói:

- Người dẫn thêm một người tới.

Tư Đồ Thập Nhị động dung, hỏi:

- Ai đi theo sau lưng ta?

Chỉ thấy sau mòm đá có một bóng người mảnh khảnh khép nép đi ra, nhẹ giọng kêu lên:

- Cha, là con.

Tư Đồ Thập Nhị cả giận nói:

- Cha đã bảo con không được đi theo, sao lại tới đây!

Tư Đồ Khinh Yến sợ hãi nói:

- Cha, con bảo Tâm đệ ở lại trong trang, một mình con tới đây, con gái không yên lòng về cha...

Tư Đồ Thập Nhị thở dài một tiếng. Tăng Bạch Thủy lại cười lạnh. Tư Đồ Thập Nhị giậm chân, chợt nghe Phương Chấn Mi hờ hững nói:

- Tăng bang chủ, các vị cũng nhiều hơn một người.

Tăng Bạch Thủy cũng động dung nói:

- Há?

Phương Chấn Mi cười nói:

- Người ở sau cây kia, chắc là Tăng cô nương đúng không?

Chỉ thấy sau cây kia cũng có một người nhút nhát đi ra, thân hình nhỏ bé, chính là Tăng Đan Phượng.

Tăng Bạch Thủy nhíu mày than:

- Sao con cũng tới đây!

Có câu “hồ dữ không ăn thịt con”, Tăng Bạch Thủy và Tăng Đan Phượng dù sao cũng có tình cảm cha con, cũng không tàn nhẫn vô đạo giống như đối xử với đám bang đồ bình thường.

Tăng Đan Phượng ngập ngừng nói:

- Cha, con gái không yên lòng...

Tăng Bạch Thủy giậm chân. Phương Chấn Mi cười nói:

- Hiện tại hai bên chúng ta đều nhiều hơn một người, không phải là công bình sao? Thân tình sâu như biển, người phạm đều như vậy, sao bang chủ lại nhân tâm trách lệnh ái?

Tăng Bạch Thủy hừ một tiếng, lại không nói gì. Ngã Thị Thùy trầm giọng nói:

- Bất kể hai bên chiến đấu ra sao, chúng ta tuyệt đối không làm hại đến hai vị cô nương.

Câu này khiến cho Tăng Bạch Thủy và Tư Đồ Thập Nhị đều nhẹ nhõm.

Đáng tiếc lời này lại không hề có tác dụng với Khuất Lôi và Phương Trung Bình. Trong lòng Khuất Lôi đang suy nghĩ, nếu có thể chế ngự Tư Đồ Khinh Yến, nhất định sẽ khiến Tư Đồ Thập Nhị phân thân, Tăng bang chủ có thể thừa cơ hạ thủ, Tư Đồ Thập Nhị chắc chắn sẽ bỏ mạng đường trường, mình cũng lập được đại công, báo được thù sâu.

Trong lòng Phương Trung Bình cũng có suy nghĩ khác, Tư Đồ Khinh Yến xinh đẹp như hoa, nếu Tăng bang chủ có thể trừ khử Tư Đồ Thập Nhị, mình nhất định phải bắt giữ Tư Đồ Khinh Yến, hưởng thụ một phen.

Bên kia Hà Bất Lạc và Quách Ngạo Bạch đương nhiên không muốn làm tổn thương Tăng Đan Phượng, nhưng Hà Bất Lạc trải qua rất nhiều trận chiến, có thể quan sát sắc mặt và suy đoán tâm ý đối phương, lập tức nhẹ giọng nói với Quách Ngạo Bạch:

- Quách thiếu hiệp, cẩn thận Khuất Lôi và Phương Trung Bình gây bất lợi với Yến cô nương!

Quách Ngạo Bạch quả quyết nói:

- Tôi sẽ lưu ý. Khuất Lôi và Phương Trung Bình là kẻ thù giết cha tôi,

hôm nay thì phải giết bọn chúng.

Chợt nghe Tư Đồ Thập Nhị chậm rãi nói:

- Chúng ta có thể bắt đầu rồi chứ?

Tăng Bạch Thủy lạnh lùng nói:

- Chúng ta có thể bắt đầu rồi.

Tư Đồ Thập Nhị thấp giọng nói:

- Mời ra tay!

Tăng Bạch Thủy cũng trầm giọng nói:

- Mời người trước!

Giọng nói của Tư Đồ Thập Nhị trầm thấp lạ thường:

- Vậy thì cung kính không bằng tuân mệnh.

Giọng nói của Tăng Bạch Thủy cũng có điểm khác lạ:

- Không cần khách khí.

Quách Ngạo Bạch, Hà Bất Lạc, Khuất Lô, Phương Trung Bình đều cảm thấy kỳ quái, hai vị võ lâm đại tông sư này trước khi động thủ còn nói liên thiên, giống như trong lòng bất an, không tìm được nghi hoặc.

Chỉ nghe Tư Đồ Thập Nhị nói tiếp:

- Nhường rồi, nhường rồi.

Giọng nói của Tăng Bạch Thủy khàn khàn không rõ:

- Nào có, nào có.

“Thất Trùng Thiên Kiếm” Quách Ngạo Bạch, “Nhất Dao Đoạn Hồn” Hà Bất Lạc, “Thiết Quyền” Khuất Lôi và “Tụ Trung Kiếm” Phương Trung Bình chỉ thấy Tư Đồ Thập Nhị nhìn chăm chú vào Tăng Bạch Thủy, y phục trên người tung bay phần phật; mà Tăng Bạch Thủy cũng nhìn chăm chăm vào đối phương, khớp xương toàn thân kêu lên lách cách, nhưng hai bên vẫn không ra tay.

Lại nghe Tư Đồ Thập Nhị giống như nói mê:

- Công lực thật cao.

Tăng Bạch Thủy nói giọng khe khẽ:

- Quá khen, quá khen.

Lúc hai người nói chuyện, miệng lại không mở ra. Quách Ngạo Bạch bỗng nhiên cảm thấy đầu óc mơ màng buồn ngủ, chỉ cảm giác một luồng tiềm lực lớn từ bên trái ập tới, một lực lượng lớn khác từ bên phải ép đến, không hề báo trước. Sau khi hấn lui ra ngoài một trượng mới đột nhiên tỉnh ngộ, gần như đã bị ép ra đến vách núi.

Quách Ngạo Bạch vừa lui ra, Phương Trung Bình cũng lui bốn bước lớn, bước chân lão đảo, cuối cùng ngồi bệt xuống.

Hấn vừa ngồi xuống, Hà Bất lạc cũng lui về phía sau năm bước, lắc lư một hồi, mới miễn cưỡng đứng vững.

Gần như ngay khi Hà Bất Lạc lui ra, Khuất Lôi cũng lui lại một bước, nhanh chóng lộn một vòng về phía sau, mới có thể đứng yên.

Đây là lực lượng gì mà lớn như thế, lại khiến cho bốn đại ca thủ siêu việt

võ lâm này cũng phải chật vật như vậy?

Bọn họ đều đồng thời phát giác, hóa ra khi Tư Đồ Thập Nhị nói câu đầu tiên “chúng ta có thể bắt đầu rồi chứ”, hai đại tông chủ này đều vận dụng nội công, mượn cuộc nói chuyện dùng công lực ép về phía đối phương, giao đấu đến khí thế bùng bùng. Bốn người Khuất Lô, Hà Bất Lạc, Phương Trung Bình, Quách Ngạo Bạch, công lực đều kém xa Tư Đồ Thập Nhị và Tăng Bạch Thủy, cho dù đứng ở một bên cũng bị bức lui về phía sau.

Có thể thấy nội lực của Tư Đồ Thập Nhị và Tăng Bạch Thủy tinh thuần như thế nào.

Phương Chấn Mi và Ngã Thị Thùy đứng cách Tư Đồ Thập Nhị và Tăng Bạch Thủy không xa, nhưng lại hoàn toàn không bị ảnh hưởng, vẫn sừng sững ở vị trí ban đầu. Lúc này bỗng nghe Ngã Thị Thùy trầm giọng nói:

- Chúng ta cũng lên đi!

Phương Chấn Mi thở dài nói:

- Được rồi.

Ngã Thị Thùy lại lớn tiếng kêu lên:

- Ta là người nói đánh là đánh!

Lập tức đánh ra một quyền.

Mà ngay lúc này, Tư Đồ Thập Nhị và Tăng Bạch Thủy cũng đồng thời hét lên một tiếng. Tư Đồ Thập Nhị lao thẳng tới Tăng Bạch Thủy. Tăng Bạch Thủy lập tức đưa tay ra đánh về phía đối phương. Tư Đồ Thập Nhị cũng giơ song chưởng nghênh đón.

Tăng Bạch Thủy và Tư Đồ Thập Nhị bốn tay va chạm, lại dính vào với

nhau, không tách ra được, trên trán khói trắng cuộn cuộn. Hai người đã tiến hành so đấu nội lực.

Khuất Lô vừa thấy tình hình như vậy, trong lòng mừng rỡ. Bởi vì Tăng Bạch Thủy rõ ràng đang làm hao tổn nội lực Tư Đồ Thập Nhị, khiến cho nội thương của y bộc phát, sau đó mới đánh chết y.

Trong lòng Phương Trung Bình lại có suy nghĩ khác, bởi vì hẳn biết lúc này Tư Đồ Thập Nhị và Tăng Bạch Thủy đang đấu sức, Ngã Thị Thùy và Phương Chấn Mi cũng đang giao thủ, chỉ cần hẳn lên thi triển thủ đoạn, sẽ có thể dồn Tư Đồ Thập Nhị vào chỗ chết, mình cũng lập đại công, chuyện này thật sự rất đáng mạo hiểm.

Bên kia Ngã Thị Thùy sau khi đánh ra một quyền, trong lòng đã có quyết định. Hẳn dự định sau ba chiêu phải khiến Phương Chấn Mi nổi giận, sau đó sẽ không né tránh để Phương Chấn Mi đánh chết.

Hẳn thà chết cũng không muốn đấu với Phương Chấn Mi.

Bởi vì hẳn biết trận chiến này hoàn toàn vì lời hứa của mình, đối với Phương Chấn Mi thật sự rất không công bằng.

Hẳn hi vọng sau khi mình chết, Phương Chấn Mi sẽ thay hẳn giết chết Khuất Lô và Phương Trung Bình, trả thù giúp hẳn.

Hẳn đánh ra một quyền, Phương Chấn Mi lại không né tránh, tay áo phất lên, nghênh đón một quyền, sau đó xoay người, tay áo trái phất về bên phải, lại chuyển kinh lực của Ngã Thị Thùy ngược trở về.

Ngã Thị Thùy đỡ một quyền của mình, lại đánh ra quyền thứ hai.

Phương Chấn Mi lại vung tay áo trái ngăn cản, xoay người phất tay áo, dùng nội công “Tá lực đả lực” đạt đến mức tuyệt hảo, lại chuyển quyền kinh

của Ngã Thị Thùy ngược trở về.

Không ai biết trong lòng Phương Chấn Mi cũng đang tính toán, đợi đến chiêu thứ tư, Ngã Thị Thùy bị kích động toàn lực xuất kích, mình sẽ không ra tay đón đỡ, chịu một kích của đối phương. Bởi vì nếu mình không chiến bại, Ngã Thị Thùy sẽ vĩnh viễn bị Tăng Bạch Thủy khống chế. Hẳn thà rằng mất đi tính mạng, cũng không muốn nhìn thấy một hảo hán anh dũng phải vạn kiếp bất phục.

Cho nên hẳn quyết định hi sinh.

Ngã Thị Thùy cũng nghĩ như vậy.

Đây đã là chiêu thứ hai.

Chiêu thứ ba sắp đánh ra.

Sau khi chiêu thứ tư đi qua, kết cục sẽ như thế nào?

Không ai biết.

Bên kia Tư Đồ Thập Nhị và Tăng Bạch Thủy hai chưởng va chạm, lại không tách ra được.

Tư Đồ Thập Nhị chỉ cảm thấy nội lực của Tăng Bạch Thủy mãnh liệt giống như một thác nước, dồn dập không ngừng, chỉ cần sơ suất một chút sẽ lập tức chết không có chỗ chôn. Tăng Bạch Thủy cũng cảm thấy nội lực của Tư Đồ Thập Nhị hùng hậu như Trường Giang sông lớn, cuồn cuộn không dứt, nếu không kịp ngăn cản e rằng sẽ bị chặn đến ngũ tạng lệch đi. Cho nên hai người đều vô cùng cẩn thận, toàn lực thi triển, nhất thời không phân cao thấp.

Nên biết khi cao thủ so đấu nội lực thì không thể bị quấy nhiễu, cho dù

muỗi ruồi bay qua cũng sẽ dẫn đến chân khí sai hướng, tẩu hỏa nhập ma, nặng thì phải chết, nhẹ cũng khó tránh khỏi trọng thương.

Điểm này Khuất Lô và Phương Trung Bình hiểu rõ, cho nên hai người bọn họ trao đổi một ánh mắt.

Ngay lúc này, Tư Đồ Thập Nhị chợt cảm thấy chân khí trong cơ thể hơi gián đoạn, cùng lúc đó chân lực của Tăng Bạch Thủy cũng hơi yếu đi, hai người đã đến giai đoạn hết sức, nhưng lại muốn ngừng mà không được.

Khi Tư Đồ Thập Nhị cảm thấy chân khí gián đoạn, khổ nhất chính là vết thương cũ lại tái phát, đau vào tim phổi, đến nỗi vận lực đau đớn vô cùng, quả thật không thể tiếp tục được nữa, trên trán mồ hôi như mưa.

Ngay lúc ngàn cân treo sợi tóc, Khuất Lô và Phương Trung Bình đồng thời vọt lên, Khuất Lô lao thẳng tới Tư Đồ Khinh Yến, còn Phương Trung Bình xông thẳng tới Tư Đồ Thập Nhị.

Thế tới như chớp.

Hà Bất Lạc lập tức phát giác. Tư Đồ Khinh Yến mặt mày thất sắc.

Cùng lúc đó, một tiếng “bình” vang lên, ống tay áo của Phương Chấn Mi đã đón lấy quyền thứ ba của Ngã Thị Thùy, lại đẩy ngược qua. Lần này Phương Chấn Mi lại tăng thêm lực lượng, cố ý chọc giận Ngã Thị Thùy, để cho hãn chiêu sau xuất quyền nặng hơn, mình cũng chết được bình yên một chút.

“Bùng”, Ngã Thị Thùy đón lấy một quyền này của hãn, lại bị văng ra bảy tám bước, gần như đụng vào người Tư Đồ Thập Nhị và Tăng Bạch Thủy.

Từ đầu đến cuối, Phương Chấn Mi không chủ động tấn công một chiêu nào, nhưng lại khiến Ngã Thị Thùy chật vật như vậy, do đó Ngã Thị Thùy

cũng bội phục võ công Phương Chấn Mi sát đất.

Như vậy lại kích thích sự hào hùng của Ngã Thị Thùy, quyền tiếp theo cố ý thi triển toàn lực, thử xem thực lực của Phương Chấn Mi như thế nào.

Khuất Lôi lao về phía Tư Đồ Khinh Yến, đánh ra một quyền.

Hà Bất Lạc đột nhiên nhảy lên, đột nhiên rút đao, đột nhiên chém ra.

Hai người lập tức giao chiến.

Phương Trung Bình cả người lẫn kiếm bắn thẳng đến Tư Đồ Thập Nhị.

Tại khoảnh khắc này, có ba người đồng thời lướt ra.

Người thứ nhất là Quách Ngạo Bạch, hăn kịp thời phát giác, ngăn chặn Phương Trung Bình giữa không trung, bảy thanh kiếm đồng loạt đâm ra.

Người thứ hai là Tăng Đan Phượng, nàng không ngờ Phương Trung Bình lại vô sỉ như vậy, trong lúc Tư Đồ Thập Nhị và cha mình đang giao thủ lại đi ám toán Tư Đồ Thập Nhị. Nàng lập tức quát một tiếng, lướt lên không, một kiếm ngăn cản Phương Trung Bình.

Người thứ ba là Tư Đồ Khinh Yến, nàng vừa thấy phụ thân gặp nguy hiểm, lại quên mất mình cũng đang cực kỳ nguy hiểm, bất chấp tất cả rút đao xông ra, chém vào Phương Trung Bình giữa không trung.

Nếu là một đối một, trong ba người này ngoại trừ Quách Ngạo Bạch có thể miễn cưỡng tiếp được ba chiêu của Phương Trung Bình, Tăng Đan Phượng nhiều nhất chỉ có thể tiếp được hai chiêu, còn như Tư Đồ Khinh Yến thì ngay cả một chiêu cũng không tiếp được.

Nhưng ba người này đồng thời xuất thủ, thanh thế tự nhiên bất đồng.

Hơn nữa kiếm thế của Phương Trung Bình vốn nhắm vào Tư Đồ Thập Nhị, không phải tấn công bọn họ, cho nên kiếm đạo tự nhiên không phát huy được cảnh giới cao nhất.

Chỉ thấy chín đốm sáng lóe lên giữa trời, một bên là bảy thanh kiếm “đình đình đình đình đình đình”, kế tiếp là một tiếng “keng” và một tiếng “đang”. Bảy thanh kiếm của Quách Ngạo Bạch đều bị đánh bay, rơi xuống đất. Thế đi của Phương Trung Bình vẫn tiếp tục, băng qua Tăng Đan Phượng lại hơi khựng lại, trường kiếm của Tăng Đan Phượng lập tức bị đánh gãy. Thế đi của Phương Trung Bình vẫn không dừng, Tư Đồ Khinh Yến vung đao ngăn cản, đao lập tức rời chuôi bay đi. Dư thế của Phương Trung Bình vẫn còn, nhưng mấy lần va chạm liên tiếp đã khiến kiếm của hắn mất đi sự chính xác, mũi kiếm lệch đi, lại đâm về phía Tăng Bạch Thủy.

Biến hóa này khiến người ta không dự đoán được.

Phương Trung Bình muốn thu kiếm, nhưng người ở giữa không trung, chân lực năm lần bảy lượt bị cản trở, đã không duy trì được, không thể thu kiếm. Hắn muốn thay đổi hướng kiếm, nhưng tay phải đã đứt, hiện giờ là tay trái cầm kiếm, cực kỳ bất tiện, nhất thời lại hoàn toàn không khống chế được, đâm thẳng đến Tăng Bạch Thủy.

Tăng Bạch Thủy tuy đang trong trận chiến, nhưng vẫn mắt nhìn bốn hướng, tai nghe tám phương, trông thấy Phương Trung Bình sắp sửa chém một kiếm vào Tư Đồ Thập Nhị, không ngờ lại quay sang đâm về phía mình. Hắn muốn tránh cũng không được, bởi vì chỉ cần phân tâm, nhất định sẽ bị nội kình của Tư Đồ Thập Nhị ép đến, chắc chắn phải chết.

Tăng Bạch Thủy không dám xem thương, đưa mắt nhìn ra, chỉ thấy Tăng Đan Phượng sau khi ngăn cản một kiếm của Trung Bình, lại bị đánh bay ngoài một trượng, còn Khuất Lôi đang giao chiến với Hà Bất Lạc, không thể phân thân, chỉ có Ngã Thị Thùy đúng lúc này lại lui đến bên người mình.

Tăng Bạch Thủy vội kêu lên:

- Ngã Thị Thùy, mau cứu ta!

Ngã Thị Thùy vừa tiếp chiêu của Phương Chấn Mi, đang muốn toàn lực đánh ra quyền thứ tư, chợt nghe Tăng Bạch Thủy kêu lên, lập tức quay đầu lại. Nói thì chậm nhưng diễn ra thì nhanh, Phương Trung Bình đã như một con hạc từ trời đâm thẳng đến Tăng Bạch Thủy. Ngã Thị Thùy hét lớn một tiếng, nói:

- Được!

Cả người lướt lên, kiếm của Phương Trung Bình đâm xuống trán Tăng Bạch Thủy chỉ còn cách nửa tấc, thiết quyền của Ngã Thị Thùy đã như gió phát sau mà tới trước.

“Bình!”

Một quyền này lại đánh vào mũi kiếm Phương Trung Bình.

Mắt quyền của Ngã Thị Thùy tóe máu.

Phương Trung Bình gãy kiếm, chuôi kiếm bị một quyền của Ngã Thị Thùy đánh đâm ngược vào bàn tay trái, thẳng vào cẳng tay. Phương Trung Bình kêu thảm một tiếng, đau đến mức không muốn sống, kiếm thế lệch đi, lực đạo vẫn còn, bay qua đầu Tăng Bạch Thủy, rơi thẳng xuống vách núi Hoa Sơn.

Chỉ nghe một tiếng thét kinh hoàng vang lên dưới sườn núi, dần dần không nghe thấy nữa. Tổng đường chủ Phương Trung Bình tuổi trẻ tài cao, danh lừng một thời của Trường Tiểu bang đã mất mạng dưới vách núi Hoa Sơn.

Nắm tay Ngã Thị Thùy vẫn đang chảy máu.

Nhưng hần lại cười.

Là vì hần tự mình giết chết Phương Trung Bình, đã báo huyết cừu?

Phương Chấn Mi cũng cười.

Tăng Bạch Thủy vốn chiếm được ưu thế về nội kình, nhưng một kiếm này của Phương Trung Bình làm hần nhất thời thất thần, cộng thêm mở miệng yêu cầu Ngã Thị Thùy trợ giúp, chân khí lập tức trì hoãn. Tư Đồ Thập Nhị cố nén đau đớn do nội thương, toàn lực đẩy ra. Sau một tiếng “bùng”, hai người đều lui ra ba bước, bốn tay cuối cùng tách rời.

Sắc mặt Tăng Bạch Thủy tái xanh, đang muốn thi triển “Trường Tiểu Thất Kích”, chợt thấy Ngã Thị Thùy mỉm cười đứng đó, không hề ra tay với Phương Chấn Mi. Tăng Bạch Thủy vốn đang tức giận vì Ngã Thị Thùy thừa cơ đánh Phương Trung Bình rơi xuống chân núi, có điều đại địch trước mặt, không phát tác được mà thôi, lập tức cả giận nói:

- Sao các ngươi lại không đánh? Phương Chấn Mi là người chết rồi à?

Ngã Thị Thùy lại vui vẻ nói:

- Chúng ta không đánh nữa.

Tăng Bạch Thủy giậm chân kêu lên:

- Được lắm, lời mẹ ngươi lúc lâm chung, ngươi không để ý tới sao?

Ngã Thị Thùy thành thật nói:

- Ta đã thực hiện rồi.

Tăng Bạch Thủy lại kỳ quái nói:

- Mẹ người muốn người đáp ứng với ta một chuyện.

Ngã Thị Thùy nghiêm túc gật đầu nói:

- Không sai.

Tăng Bạch Thủy ngạc nhiên nói:

- Ta muốn người giết Phương Chấn Mi, vậy sao bây giờ người còn không giết?

Ngã Thị Thùy khẽ mỉm cười, hỏi ngược lại:

- Mẹ ta muốn ta nhận lời làm một chuyện cho ông, bất kể chuyện gì, đúng không?

Tăng Bạch Thủy ngẩn ra, nói:

- Đúng vậy.

Ngã Thị Thùy chậm rãi nói:

- Đúng rồi, cho nên bất cứ chuyện gì, nhưng chỉ có một chuyện, đúng không?

Ngã Thị Thùy giống như trút được gánh nặng, lại nói:

- Vừa rồi ông muốn ta cứu ông, ta đã làm xong, cho nên có thể nói đã thực hiện lời hứa rồi. Giống như lời ông nói, từ nay về sau ân đoạn nghĩa tuyệt, sao lại nhiều thêm một chuyện, giúp ông giết Phương Chấn Mi? Ta cho ông biết, chuyện này ta không làm, từ giờ trở đi hai chúng ta không còn nợ nhau. Nể tình ông từng chiếu cố mẫu thân, hôm nay ta sẽ không ra tay với ông,

nhưng ta tuyệt đối không giúp ông thêm bất cứ chuyện gì.

Tăng Bạch Thủy nghe vậy lại ngẩn ra. Phương Chấn Mi nhìn Ngã Thị Thùy, Ngã Thị Thùy cũng nhìn Phương Chấn Mi, ánh mắt của hai người đều sáng lên, mỉm cười, những ưu phiền đều quét sạch không còn.

Tâm tình của Tăng Bạch Thủy lại bức bối.

Chợt nghe hai tiếng hét thảm vang lên.

Nguyên lai khi Khuất Lô lao về phía Tư Đồ Khinh Yến, Hà Bất Lạc chặn lại giữa không trung, hai người bắt đầu chém giết. Võ công của Hà Bất Lạc cao hơn Phương Trung Bình, lại kém hơn Khuất Lô một chút, có điều Khuất Lô đã đứt một tay, lại trọng thương chưa lành, nhờ đó Hà Bất Lạc lại hơi chiếm được thượng phong.

Lúc Khuất Lô đang khổ chiến, chợt nghe tiếng kêu thảm của Phương Trung Bình, biết hẳn đã rơi xuống vách núi, trong lòng hoảng loạn, liên tiếp tấn công mười mấy quyền, sau đó quay người bỏ chạy.

Hà Bất Lạc vung đao chém liên tục, vừa thấy Khuất Lô muốn trốn, lập tức lướt nhanh đến, một đao chém vào “Thiết Quyền” Khuất Lô.

Không ngờ Khuất Lô chỉ giả vờ chạy trốn, lúc này đột nhiên ngồi thụp xuống. Hà Bất Lạc không đoán trước được, bay thẳng qua đầu Khuất Lô, phía trước chính là bờ vực.

Hà Bất Lạc muốn ổn định thân hình, nhưng thiết quyền của Khuất Lô đã đánh thẳng lên, “bình” một tiếng đánh trúng ngực Hà Bất Lạc.

Hà Bất Lạc kêu lên một tiếng, phun ra một ngụm máu tươi.

Nhưng y ở giữa không trung cũng đồng thời chém ra một đao.

Một đao kia chém vào lưng Khuất Lôi, cắm vào trong thịt, nhưng da thịt Khuất Lôi lại cứng như sắt, một đao này của Hà Bất Lạc chỉ vào thịt ba phân.

Máu rỉ ra ròng ròng.

Nhưng Hà Bất Lạc cuối cùng ổn định được thân hình, rơi xuống trước người Khuất Lôi.

Khuất Lôi bị thương, hét lớn một tiếng, một quyền đánh thẳng vào Hà Bất Lạc.

Hà Bất Lạc dùng sức rút một cái, nhưng đao lại cắm vào lưng Khuất Lôi, không rút ra được, cũng không kịp né tránh, sau lưng lại là khe sâu vạn trượng, không thể lui được nữa, liền hét lớn một tiếng, “Thủ Đao” nhanh chóng chém ra.

“Bình!”

“Phập!”

Một quyền của Khuất Lôi đánh trúng bụng dưới Hà Bất Lạc.

Đồng thời “Thủ Đao” của Hà Bất Lạc cũng trúng mặt Khuất Lôi.

Hà Bất Lạc trúng một quyền của Khuất Lôi, không thu thế được, bay thẳng về phía sau.

Nhưng đao trong tay và “Thủ Đao” của Hà Bất Lạc đao đều cắm vào người Khuất Lôi, kéo một cái, Khuất Lôi cũng đồng thời bay lên, rơi thẳng xuống vách núi.

Hai tiếng kêu thảm.

Hai vị cao thủ võ lâm tuyệt thế, “Nhất Đao Đoạn Hồn” Hà Bất Lạc đứng

thứ hai Thí Kiếm sơn trang và phó bang chủ Trường Tiểu bang “Thiết Quyền” Khuất Lôi, từ đây mất mạng dưới đỉnh Hoa Sơn.

Tư Đồ Thập Nhị bi thương vô cùng, khàn giọng gào lên:

- Nhị đệ!

Tăng Bạch Thủy cũng động dung kêu lên:

- Khuất Lôi!

Nhưng bóng dáng hai người dính vào nhau, nhấp nhô dưới dốc núi, trong nháy mắt đã biến mất không thấy, chỉ còn lại một mảng sương trắng mờ mịt dưới khe sâu, trôi nổi giống như ngăn cách thế gian.

Tiếng kêu của Tư Đồ Thập Nhị và Tăng Bạch Thủy vọng lại giữa bốn vách khe sâu, tiếng sau nặng hơn tiếng trước, giống như gọi tên hai bên.

Tăng Bạch Thủy nhìn xuống vách núi, chột ngẩng đầu lên, hét lớn:

- Được! Tư Đồ trang chủ, cao thủ dưới trướng ngươi đều tiêu tòng rồi, chỉ còn lại Thí Kiếm sơn trang. Ta thì sao? Đám thuộc hạ đều xong rồi, ngay cả Trường Tiểu bang cũng không còn nữa, không còn gì bận tâm. Bây giờ trên đỉnh Hoa Sơn này, chúng ta hãy tử chiến một trận đi!

Giọng nói không ngừng vang vọng trong trời cao, đủ thấy nội lực của hắn dồi dào như thế nào.

Tư Đồ Thập Nhị cũng cao giọng nói:

- Được! Bất kể thế nào, Tăng bang chủ, lão phu sẽ phụng bồi đến cùng.

Giọng nói như hạc kêu giữa trời, rõ ràng vang dội.

Tăng Bạch Thủy hào sảng cười lớn nói:

- Phương Chấn Mi, nếu ta có thể thắng Tư Đồ Thập Nhị, người kế tiếp phải tử chiến là ngươi. Ngã Thị Thùy, nếu ta có thể đánh bại Phương Chấn Mi, người thứ ba chính là ngươi. Các ngươi hãy chờ đi!

Tăng Bạch Thủy không hổ là bang chủ của thiên hạ đệ nhất bang, cường địch trước mặt, thủ hạ tổn thất nặng nề như vậy, nhưng vẫn không hề sợ hãi, hào khí tận mây.

Phương Chấn Mi cảm thán:

- Hay cho Tăng Bạch Thủy! Chỉ cần Tăng bang chủ còn có khả năng, tại hạ nhất định sẽ theo như mong muốn của bang chủ.

Tăng Bạch Thủy cười lớn xoay người, nói với Tư Đồ Thập Nhị:

- Ngươi tiếp chiêu đi!

LONG HỒ PHONG VÂN

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 20 : Trường Tiểu Thất Kích, Huyết Hà Tứ Thức

Song chưởng vung lên trời, hai tay đột nhiên phát ra ánh sáng nhạt màu vàng tím, trơn nhẵn như đao. Quách Ngạo Bạch ở một bên nhìn thấy liền kinh ngạc thốt lên:

- Tây Tạng Tử Kim Thủ!

Nên biết võ công “Tử Kim Thủ” này thất truyền trong võ lâm đã lâu. Ngày trước có ba tên Lạt Ma tăng xâm nhập Trung Nguyên, muốn độc bá võ lâm, dùng “Tử Kim Thủ” đả thương vô số người, thiên hạ lại không ai có thể địch nổi độc chưởng “Tử Kim Thủ” này. May mắn có kỳ tăng Thiếu Lâm là Đại Thạch thiền sư anh dũng xuống núi, ở dưới chân núi Tung Sơn dùng “Đại Thạch kỳ công” đánh cho ba tên Lạt Ma một người trở về Tây Vực, một người bị rớt xuống sông, còn một người vô cùng bá phúc, nguyện đi vào chùa Thiếu Lâm, trở thành cao tăng Thiếu Lâm.

Từ đó “Tử Kim Thủ” của ba Lạt Ma này cũng tuyệt tích trên giang hồ, thất truyền đã lâu, không ngờ kích thứ nhất trong “Trường Tiểu thất kích” của Tăng Bạch Thủy lại là “Tử Kim Thủ”.

Tăng Bạch Thủy vừa vận “Tử Kim Thủ”, Tư Đồ Thập Nhị đột nhiên xông tới, nhanh như rồng cuốn, trong tay lóe lên một vệt cầu vồng màu vàng.

Huyết Hà thần kiếm xuất thủ.

Vừa rồi Tư Đồ Thập Nhị đấu chưởng với Tăng Bạch Thủy đã bị thua thiệt, nhưng dù sao y cũng trải qua rất nhiều trận chiến, lúc này làm sao có

thể để Tăng Bạch Thủy chiếm được tiên cơ.

Huyết Hà thần kiếm thức thứ nhất, “Kim Thạch Vi Khai”!

“Tử Kim Thủ” đột nhiên hóa bóng chưởng đầy trời thành một chưởng, đánh xuống đầu Tư Đồ Thập Nhị.

Thế công của Huyết Hà thần kiếm vẫn không thay đổi, chỉ là mũi kiếm khẽ nhếch lên.

Huyết Hà thần kiếm nghênh đón “Tử Kim Thủ”.

Chỉ nghe một tiếng “đình”, Huyết Hà thần kiếm giống như đâm vào sắt đá.

Nhưng cho dù là sắt đá, gặp phải Huyết Hà thần kiếm cũng phải “kim thạch vi khai” (sắt đá đều tan).

Tăng Bạch Thủy đột nhiên rút tay, biến thành quyền, lại thi triển “Đạt Ma bí quyền”.

Người thật sự có thể luyện thành “Đạt Ma bí quyền”, chỉ có hai vị chưởng môn chùa Thiếu Lâm nam bắc, nhưng võ công mà Tăng Bạch Thủy sử dụng lại chính là “Đạt Ma bí quyền”.

“Đạt Ma bí quyền” lại là kích thứ hai của “Trường Tiểu thất kích”.

Quyền vung ra, đánh văng Huyết Hà thần kiếm.

Thân hình Tư Đồ Thập Nhị đột nhiên rung lên, kiếm thế không đổi, đột nhiên vẽ nên một hình cung rục rở, Huyết Hà thần kiếm thức thứ hai “Thiên Ngoại Du Long” nhanh như chớp chém ra.

Tăng Bạch Thủy gầm lên một tiếng, không thể tránh né, cũng không thể

lui, mũi kiếm đã đến gần mặt.

Những người có mặt đều nhìn đến trọn mắt há mồm. Nên biết hai người này xuất thủ đã nhanh đến mức xưng tuyệt giang hồ, chỉ thấy huyết kiếm ngang trời, áo trắng bay lượn, tất cả tuyệt kỹ võ lâm đều phát huy một cách tinh tế, cục diện vô cùng nguy hiểm. Chỉ giao thủ mấy chiêu, mọi người đều cảm thấy hít thở không thông.

Hay cho Tăng Bạch Thủy, dưới tình thế này vẫn ung dung điềm tĩnh, khom lưng một cái giống như “cành liễu gập”. Nhưng mũi kiếm của Tư Đồ Thập Nhị cũng theo đó hạ xuống. Tăng Bạch Thủy vung tay áo lên, dùng kích thứ ba trong Trường Tiểu thất kích là “Đông Hải Thủy Vân Tụ” ngăn lại. Kiếm vạch lên tay áo, phát ra tiếng “xẹt xẹt”, kiếm sắc lại đâm không thủng tay áo mềm.

Tư Đồ Thập Nhị ngăn ra. Tăng Bạch Thủy đã vọt lên không, mười ngón tay liên tục bắn ra, trong nháy mắt tiếng tiếng loẹt xoẹt vang lên khắp trời, bắn thẳng tới Tư Đồ Thập Nhị.

Quách Ngạo Bạch không nhịn được kêu lên:

- Trường Thiên thần chỉ!

Nên biết “Trường Thiên thần chỉ” là võ công do bảy cao thủ mạnh nhất võ lâm năm xưa cùng sáng tạo ra, chuyên phá nội ngoại gia cương khí, công kích từ xa, uy lực vô cùng. Nhưng đây lại là kích thứ tư trong “Trường Tiểu thất kích” của Tăng Bạch Thủy, có thể tưởng tượng được võ công của hẳn rộng lớn thế nào.

“Trường Thiên thần chỉ” uy lực vô cùng, mắt thấy Tư Đồ Thập Nhị tuyệt đối không tránh được, không ngờ Tư Đồ Thập Nhị lại không lùi mà tiến tới, như thần long trong mây, Huyết Hà thần kiếm múa đến mức mưa gió không

lọt, trong thủ có công, trong công có thủ, chẳng những cắt đứt chỉ kình, hơn nữa còn chém thẳng đến Tăng Bạch Thủy.

Huyết Hà thần kiếm thức thứ ba, “Phong Vũ Tiêu Tiêu”!

Tăng Bạch Thủy hét lên một tiếng, như chim ưng giữa trời cao, lúc chìm lúc nổi, bay qua đầu Tư Đồ Thập Nhị, hai tay vỗ một cái, lại thi triển “Đại Thạch thần công”.

“Đại Thạch thần công” vừa xuất ra, mũi kiếm đâm vào Tăng Bạch Thủy lập tức bị cuồng phong đánh lệch. Ngay lúc này, Tư Đồ Thập Nhị xoay người một cái, thi triển một thức cuối cùng của Huyết Hà thần kiếm, cũng là một thức lợi hại nhất.

Hơn nữa cũng là một thức tục truyền trong thiên hạ không ai có thể phá được, ngay cả Tư Đồ Thập Nhị cũng rất ít khi sử dụng, một thức cuối cùng trong bốn thức của Huyết Hà thần kiếm, “Thạch Phá Thiên Kinh”.

Một chiêu này chưa đánh ra đã như ánh chớp giữa trời. Trong số những người quan sát, Tư Đồ Khinh Yến và Tăng Đan Phượng đều ngồi sụp xuống, Quách Ngạo Bạch cũng bị ánh sáng sắc bén khiến cho không mở mắt được.

Phương Chấn Mi và Ngã Thị Thùy sắc mặt tái xanh, không nói một lời, mắt không hề chớp, hiển nhiên tâm tình vô cùng nặng nề, cũng vô cùng kích động.

Một thức cuối cùng này của Tư Đồ Thập Nhị nếu như không trúng, “Trường Tiểu thất kích” của Tăng Bạch Thủy há để cho y sống sót.

Tăng Bạch Thủy người giữa không trung, giống như hổ bay ưng lớn, kích thứ năm trong “Trường Tiểu thất kích” vừa qua, lại dùng “Bộ Bộ Thanh Vân” cường hành bước trên không bảy tám thước, lao thẳng xuống Tư Đồ Thập Nhị.

Lúc này Tư Đồ Thập Nhị vừa xoay người, muốn đánh ra “Thạch Phá Thiên Kinh”.

Ngay lúc xoay người, Tư Đồ Thập Nhị chợt cảm thấy chân khí trong cơ thể gián đoạn, hơn nữa lồng ngực đau nhói.

Hai quyền của Khuất Lôi đánh vào ngực y, dù sao cũng bị thương không nhẹ.

Tư Đồ Thập Nhị cố gắng đề khí, muốn đánh ra một thức sau cùng “Thạch Phá Thiên Kinh” của Huyết Hà thần kiếm.

Nhưng dưới cơn đau này, y lại chậm đi một chút.

Chỉ trong thời gian không đến một chớp mắt này, Phương Chấn Mi cũng chú ý tới, không nhịn được “a” lên một tiếng.

Trong khoảnh khắc còn nhanh hơn ánh chớp này, Tăng Bạch Thủy đã đi trước một bước.

Kích thứ sáu trong “Trường Tiểu thất kích”, “Đại Mạc thần chưởng”!

Lần này Ngã Thị Thùy cũng không nhịn được hô lên.

Lúc “Đại Mạc thần chưởng” đánh ra, cũng không có bất kỳ tiếng gió nào, giống như cát bay vào mặt, bao trùm mọi nơi. “Đại Mạc thần chưởng” là tuyệt kỹ bí truyền của Đại Mạc phái ở vực ngoại năm xưa, phải rèn luyện với gió cát sa mạc hai mươi tám năm mới có thể luyện thành, hiện giờ lại trở thành tuyệt kỹ của Tăng Bạch Thủy.

Đúng lúc Tư Đồ Thập Nhị xoay người lại.

Y vừa xoay người, Huyết Hà thần kiếm liền muốn tập hợp tất cả kinh lực đâm ra.

Nhưng khi y vừa xoay người, kiếm còn thiếu một phân sấp sửa đâm ra, “Đại mạc thần chưởng” của Tăng Bạch Thủy với năm ngón tay như thép đã đâm thẳng đến.

“Phụp!”

Năm ngón tay của Tăng Bạch Thủy đều cắm vào bụng Tư Đồ Thập Nhị.

Hai mắt Tư Đồ Thập Nhị trợn trừng, thân thể gập lại giữa không trung, đau đớn không chịu nổi.

Mưa máu từ không trung rơi xuống.

Tăng Bạch Thủy một chiêu đắc thủ, tập tức rút tay hạ người, dùng thế “Thiên Cân Trụ” (ngàn cân rơi) đáp xuống đất.

Tư Đồ Thập Nhị xuất kiếm lúc sấp chết.

“Thạch Phá Thiên Kinh”!

Một kiếm sau khi bị thương đã mất đi sự chính xác, nhưng uy thế vẫn không gì sánh được, thật sự là “thạch phá thiên kinh” (kinh động lòng người), bay thẳng ra ngoài. Bóng trắng lướt qua trời cao, giống như thần long chợt hiện, cùng với Huyết Hà thần kiếm rơi thẳng xuống vực sâu vạn trượng dưới Hoa Sơn.

Trang chủ của thiên hạ đệ nhất trang Thí Kiếm sơn trang, “Huyết Hà Thần Kiếm” Tư Đồ Thập Nhị, bởi vì kém hơn nửa thức này nên đã bỏ mạng dưới núi Hoa Sơn.

Chợt nghe Tư Đồ Khinh Yến kêu lên:

- Cha!

Trận chiến kinh động võ lâm này khiến người ta nhìn thấy kinh hãi, đáng tiếc Huyết Hà thần kiếm của Tư Đồ Thập Nhị còn chưa thi triển xong, đã bị trúng độc thủ; mà “Trường Tiểu thất kích” của Tăng Bạch Thủy cũng chỉ sử dụng sáu kích, một kích cuối cùng kinh người nhất và uy lực lớn nhất cũng không dùng đến.

Gió gập mây vờn. Tăng Bạch Thủy, Phương Chấn Mi, Ngã Thị Thùy nhìn về dốc núi, đều không nhúc nhích, cũng không nói gì, giống như đang hồi tưởng, đang suy nghĩ điều gì.

Trời vẫn lơ mờ như vậy, tựa như tùy thời sẽ có một cơn giông ập đến.

Tăng Bạch Thủy lạnh lùng nhìn Phương Chấn Mi, nói:

- Phương công tử, nên đến phiên ngươi và ta rồi.

Phương Chấn Mi nhìn chăm chú Tăng Bạch Thủy một lúc, cười nhạt nói:

- Không, bây giờ ta không muốn quyết chiến với ông.

Tư Đồ Khinh Yến bị thương chạy tới, kêu lên:

- Được, ngươi không dám báo thù cho cha ta, để ta tới!

Ngã Thị Thùy bước nhanh một cái, chắn trước mặt Tư Đồ Khinh Yến, nói:

- Tư Đồ cô nương, không thể như vậy!

Tư Đồ Khinh Yến cầm đao xông lên mấy lần, nhưng đều bị Ngã Thị Thùy ngăn lại, liền giậm chân khóc ròn nói:

- Các người, các người đều là một bọn tới khi dễ ta!

Ngã Thị Thùy khẽ nhú mày, nói:

- Cô tuyệt đối không phải đối thủ của Tăng Bạch Thủy.

Tư Đồ Khinh Yến khóc lóc la lên:

- Ta mặc kệ, ta mặc kệ!

Nàng xông lên mấy lần, nhưng làm sao qua được thân pháp của Ngã Thị Thùy, liền dứt khoát đụng vào người Ngã Thị Thùy, nước mắt nước mũi đầm đìa khiến Ngã Thị Thùy đỡ khóc đỡ cười, lúng túng vô cùng. Hắn đang không biết làm thế nào cho phải, Quách Ngạo Bạch đã đi đến, nhẹ nhàng điểm huyết Tư Đồ Khinh Yến.

Quách Ngạo Bạch thở dài nói:

- Lúc này cô ấy đang thương tâm, sao không để cô ấy tạm thời ngủ đi?

Ngã Thị Thùy cười khố nói:

- Tại sao ta lại không nghĩ đến.

Tất cả đều yên tĩnh lại. Tăng Bạch Thủy nhìn thẳng vào Phương Chấn Mi, đột nhiên cười nói:

- Hiện giờ ta đã đánh bại Tư Đồ Thập Nhị, chỉ cần ta còn sống, Thí Kiếm sơn trang nhất định sẽ diệt vong, mà Trường Tiểu bang cũng sẽ có ngày phục hưng. Hôm nay nếu người chịu thay đổi suy nghĩ, sẵn sàng góp sức cho tệ bang, chuyện lúc trước ta sẽ không tra cứu, hơn nữa còn giao chức phó bang chủ Trường Tiểu bang cho người, ý người thế nào?

Phương Chấn Mi nhướn mày cười nói:

- Dụ hoặc thật lớn.

Tăng Bạch Thủy vuốt râu cười nói:

- Nếu dụ hoặc không lớn, làm sao mời được Phương công tử?

Phương Chấn Mi thở dài nói:

- Chỉ tiếc dụ hoặc có lớn cũng vô dụng.

Tăng Bạch Thủy “à” một tiếng, nói:

- Vì sao?

Phương Chấn Mi nghiêm mặt nói:

- Bởi vì ta và Tư Đồ trang chủ là bằng hữu, bằng hữu bị giết, ta đã quyết chí báo thù cho y.

Sắc mặt Tăng Bạch Thủy trầm xuống, nói:

- Vậy tại sao vừa rồi người không dám chiến với ta?

Phương Chấn Mi cười nói:

- Cũng không phải không dám, mà là không nỡ. Ông đã giao chiến với Tư Đồ trang chủ trước đó, thế lực đã bị hao tổn, nếu lúc này ta đấu với ông, thật sự là thiếu công bằng.

Tăng Bạch Thủy đứng yên một hồi, cuối cùng khen ngợi:

- Phương Chấn Mi quả nhiên quang minh lỗi lạc, không chiếm tiện nghi của người khác.

Lập tức trầm giọng nói:

- Chỉ tiếc người đã xem thường ta rồi. Trận chiến với Tư Đồ Thập Nhị, ta

chỉ đánh ra sáu kích. Vừa bắt đầu ta đã thi triển Trường Tiểu thất kích, chính là để giảm bớt tiêu hao sức lực. Người không cần lo lắng cho ta, sau khi ta giết người, còn có thể chiến một trận với Ngã Thị Thùy. Tăng Bạch Thủy trước giờ không cần người khác nhường!

Phương Chấn Mi trầm ngâm một lúc, cũng khen ngợi:

- Tăng Bạch Thủy quả nhiên là kiêu hùng một đời.

Sau đó lại nghiêm mặt nói:

- Đã như vậy, tại hạ phụng bồi.

Tăng Bạch Thủy đột nhiên cười nói:

- Người tự tin có thể tiếp được Trường Tiểu thất kích của ta sao?

Phương Chấn Mi nghiêm túc lắc đầu, nói:

- Không được.

Tăng Bạch Thủy lạnh lùng nói:

- Trường Tiểu thất kích, ta chỉ mới thi triển năm kích rưỡi, một kích cuối cùng cũng là kích lợi hại nhất, uy lực còn mạnh hơn gấp mười lần. Nếu như người có thể tiếp được kích thứ sáu, vậy thì ta khuyên người phải cẩn thận, bởi vì kích thứ bảy một khi xuất ra, ngay cả ta cũng không cách nào khống chế sinh tử.

Phương Chấn Mi cười nói:

- Đa tạ bang chủ chỉ điểm. Trường Tiểu thất kích của bang chủ, nổi danh là kích sau mạnh hơn kích trước, trong thiên hạ không ai có thể tiếp được bốn kích của ông. Hôm nay Tư Đồ trang chủ có thể tiếp được năm kích của ông,

đã là trước giờ chưa từng có. Đáng tiếc Tư Đồ trang chủ bởi vì nội lực gặp trở ngại, không thể thi triển hoàn mỹ thức thứ tư của Huyết Hà thần kiếm. Kích thứ sáu của bang chủ đã có uy lực như vậy, có thể tưởng tượng được kích thứ bảy sẽ thế nào. Tại hạ sẽ tự cẩn thận, gắng thử một lần...

Tăng Bạch Thủy hừ lạnh một tiếng, nói:

- Người biết thì tốt. Ta tán thưởng võ công tài năng của người, cảm thấy không nỡ, vì vậy mới nói cho người biết, đến đây đã tận tình tận nghĩa, hai ta không cần nói thêm gì nữa!

Chợt nghe Tăng Đan Phượng ở một bên kêu lên:

- Cha! Cha gây nghiệt còn chưa đủ sao, sao cha không nghe nghe lời con gái, đừng nên đánh nữa!

Tăng Bạch Thủy phất tay áo tức giận nói:

- Im miệng!

Tăng Đan Phượng khóc lóc bước lên. Quách Ngạo Bạch nhìn Tăng Bạch Thủy cười lạnh nói:

- Người không cần khẩn trương, chúng ta sẽ không dùng đan Phượng cô nương để uy hiếp người!

Khuôn mặt già nua của Tăng Bạch Thủy cũng không kìm được đỏ lên, bởi vì ngày trước hẳn từng dùng chị em Tư Đồ Khinh Yến làm con tin để uy hiếp Tư Đồ Thập Nhị và Thí Kiếm sơn trang.

Ngã Thị Thùy ngăn Tăng Đan Phượng lại, nói:

- Cô tuyệt đối không thể bước tới!

Tăng Đan Phượng khóc lóc nói:

- Tại sao không thể bước tới, ta muốn ngăn cản trận chiến này!

Tăng Bạch Thủy lại muốn phát tác, chợt nghe Phương Chấn Mi ôn hòa lễ độ nói:

- Tăng cô nương, cô không nên đi lên thì tốt hơn. Cô cũng biết tính khí của lệnh tôn, một khi ông ấy đã quyết định, làm thế nào có thể thay đổi được. Cô đi ra khuyên ông ấy, sẽ chỉ khiến ông ấy phân tâm, lúc ông ấy đổi đầu với ta lại bị phân tâm, chẳng phải là rất nguy hiểm sao? Cô vẫn nên để lệnh tôn toàn lực chiến đấu đi!

Tăng Đan Phượng nghe những lời này liền ngẩn ra, quả nhiên không tiếp tục bước lên. Tăng Bạch Thủy cũng cảm kích nhìn Phương Chấn Mi, đột nhiên không hề báo trước, thân hình vọt lên nhanh như chớp, dùng thân pháp sét đánh không kịp bưng tai lao thẳng tới Phương Chấn Mi.

Tăng Bạch Thủy đã phát động “Trường Tiểu thất kích”.

Phương Chấn Mi giống như đã sớm cảnh giác, thân hình cũng theo đó nhoáng lên.

Đôi tay Tăng Bạch Thủy nhanh chóng múa lên, phát ra ánh sáng nhạt màu vàng tím, giống như vụn cầu vồng màu vàng đánh tới trước mặt Phương Chấn Mi.

Trông thấy “Tử Kim Thủ” này sắp sửa đánh trúng chân mày Phương Chấn Mi, Quách Ngạo Bạch không nhịn được “a” lên một tiếng. Nhưng thân hình Phương Chấn Mi lại bắn ra, biến hóa bất ngờ, áo trắng tung bay, trông rất đẹp mắt. Một chiêu “Tử Kim Thủ” của Tăng Bạch Thủy lại bị Phương Chấn Mi nhẹ nhàng tránh khỏi.

Nhưng Tăng Bạch Thủy vẫn như bóng quỷ đuổi theo Phương Chấn Mi, hai quyền đánh ra.

Quyền chưa tới, quyền phong đã đủ phá vỡ sắt đá.

Thân hình Phương Chấn Mi đang ở giữa không trung, quả thật không có chỗ né tránh.

Hay cho Phương Chấn Mi, dưới tình hình gần như không thể, hãn lại đột nhiên chìm nhanh xuống dưới.

Quyền thứ nhất đánh trật.

Quyền thứ hai của Tăng Bạch Thủy lại đánh xuống đất tạo thành một lỗ thủng lớn.

Cát bụi tung bay, trời đất tối tăm.

Tăng Bạch Thủy xông vào bụi đất tràn ngập, truy kích Phương Chấn Mi.

Hai tay áo của hãn giống như thiên la địa võng bao trùm lấy đối phương.

Mấy chiêu này liền mạch lưu loát, không để cho Phương Chấn Mi có bất kỳ cơ hội thở dốc nào. Đám người Ngã Thị Thùy ở một bên quan sát, bình sinh cũng chưa từng thấy chiến đấu kinh hiểm như vậy, đều có cảm giác hít thở không thông.

Tăng Bạch Thủy càng không bỏ qua bất kỳ cơ hội nào.

Lúc hai tay áo như mây của hãn phát ra, Phương Chấn Mi đột nhiên cũng phát tay áo lên.

Hai tay áo của Phương Chấn Mi vừa phát lên, lập tức có một luồng kinh phong tỏa ra, nhưng không phải đánh tới Tăng Bạch Thủy, mà là đánh về

phía cát bụi đầy trời.

Những bụi đất kia bị trúng một kích, giống như ngàn vạn mũi tên bắn thẳng tới Tăng Bạch Thủy.

Tăng Bạch Thủy đang ở trong cát bụi.

Phương Chấn Mi lại lui nhanh, giống như đã đoán trước Tăng Bạch Thủy sẽ đánh trật khiến cho cát bụi mù mịt, hơn nữa nhất định sẽ xông vào trong cát truy kích.

Một chiêu này đã sớm phòng bị, lại tấn công đối phương không hề phòng bị.

Hay cho Tăng Bạch Thủy, “Đông Hải Thủy Vân Tụ” đã phát ra lại rút về, cuốn ngược thu tay áo, hạt cát đầy trời chọt lóe lên rồi biến mất.

Phương Chấn Mi vốn có thể thừa dịp Tăng Bạch Thủy đổi công thành thủ này để tiến hành phản kích, nhưng hai tay áo Tăng Bạch Thủy cuốn ngược, mười ngón trong tay áo đã chuyển động như rắn lượn, phát ra tiếng “xé xè”, kích thứ tư trong Trường Tiểu thất kích là “Trường Thiên thần chỉ” đã phát ra.

“Trường Tiểu thất kích” quả nhiên chiêu sau còn mạnh hơn chiêu trước.

Trông thấy Phương Chấn Mi sắp bị chỉ kinh đâm trúng, lần này ngay cả Ngã Thị Thùy cũng phải kêu lên một tiếng.

Bọn họ đang xem trận chiến, bất giác đã khần trương đến mức lòng bàn tay đổ mồ hôi.

Bỗng nhiên áo trắng lóe lên, Phương Chấn Mi đã giống như một con hạc nhảy vọt lên trời, khiến cho mười chỉ của Tăng Bạch Thủy đều đánh trật.

Phương Chấn Mi vọt người lên không, trong lòng Ngã Thị Thùy lại trầm xuống. Nên biết “Trường Tiểu thất kích” của Tăng Bạch Thủy chiêu sau lợi hại hơn chiêu trước, nếu Phương Chấn Mi nhảy lên cao, Tăng Bạch Thủy nhất định sẽ không để đối phương có cơ hội chạm đất. Phương Chấn Mi người giữa không trung, không hề có chỗ mượn sức, sao có thể tránh được kích thứ năm của Tăng Bạch Thủy, lại sao có thể thoát được kích thứ sáu của hắn? Huống hồ còn có kích thứ bảy uy chấn võ lâm.

Ngã Thị Thùy vừa sợ vừa gấp. Hắn hoàn toàn không ngờ, Phương Chấn Mi tài trí song toàn, hôm nay lại kém hơn một chiêu, chỉ sợ khó thoát khỏi số kiếp.

Đối phó với “Trường Tiểu thất kích” của Tăng Bạch Thủy, đứng trên đất bằng chống đỡ đã không có phần thắng, huống hồ là ở giữa không trung?

Sau khi “Trường Thiên thần chỉ” của Tăng Bạch Thủy đánh trật, kích thứ năm cũng theo đó phát ra.

Tăng Bạch Thủy nhảy lên không, đã chặn đường Phương Chấn Mi.

“Đại Thạch thần công”, cát bay đá chạy, cuốn về phía đối phương.

Phương Chấn Mi ở giữa không trung lại cố gắng đề khí, nhảy lên cao bảy tám thước.

Tăng Bạch Thủy hừ lạnh một tiếng, lại dùng khinh công “Bộ Bộ Thanh Vân” bước ra tám chín bước giữa không trung, “Đại Thạch thần công” vẫn đánh vào Phương Chấn Mi.

Phương Chấn Mi kêu lên một tiếng, liên tiếp bước giữa không trung bảy tám bước, giống như trên trời có treo một cái thang, lại nhảy lên cao vài thước.

Đây là thần công “Cấp Cấp Thượng Vân Thê” khó nhất trong số khinh công.

Tăng Bạch Thủy đột nhiên hét lớn, tiếng hét này giống như sấm giữa trời quang, đỉnh tai nhức óc. Thân hình hắn theo âm thanh dao động, không ngờ lại cường hành vọt lên tám chín thước, “Đại Thạch thần công” vẫn đánh về phía Phương Chấn Mi.

Tăng Bạch Thủy lại lợi dụng lực đẩy của thần công “Sư Tử Hống” Phật môn để gia tăng khinh công của mình.

Trong thoáng chốc này, mắt thấy Phương Chấn Mi tuyệt đối không thể tránh khỏi, nhưng gió lớn thổi tới, tay áo Phương Chấn Mi phất phơ, giống như một tờ giấy đón gió bay ra sáu bảy thước.

Lần này ngay cả Tăng Bạch Thủy cũng động dung, bởi vì đây là khinh công bí truyền “Tùy Phong Bãi Liễu Thảo Thượng Phi” thất truyền trong võ lâm đã lâu, nghe nói không ai có thể luyện thành.

Tăng Bạch Thủy cũng tự cảm thán không bằng, trông thấy Trường Tiểu kích thứ năm sắp sửa đánh trật, hắn đột nhiên xoay chuyển chưởng lực, biến thành đánh xuống.

Đánh xuống như vậy, chưởng phong từ xa đánh trúng mặt đất, sản sinh phản lực vô cùng lớn, khiến Tăng Bạch Thủy đột nhiên dâng lên cao hơn mười thước, biến thành ở trên Phương Chấn Mi.

Chỉ thấy hai bóng áo trắng trong kịch chiến mờ ảo như tiên, chớp nhoáng không ngừng, cao đến tận mây. Những người quan sát phía dưới đều ngẩng đầu khựng lại. Chỉ có Ngã Thị Thùy lòng như lửa đốt, bởi vì hắn biết Phương Chấn Mi đã như nổ mìn hết đà.

Nếu là hắn đối phó với Tăng Bạch Thủy, vừa bắt đầu sẽ ép cho Tăng Bạch

Thủy không kịp thi triển “Trường Tiểu thất kích”, hoặc ít nhất cũng phải giống như Tư Đồ Thập Nhị, hai bên có công có thủ, mới không đến nỗi bị “Trường Tiểu thất kích” chiêu sau mạnh hơn chiêu trước áp bức. Nếu đã sử dụng “Trường Tiểu thất kích”, kích thứ sáu mới thi triển một nửa đã lấy mạng Tư Đồ Thập Nhị, chỉ sợ Phương Chấn Mi võ công có cao cũng khó tiếp được Trường Tiểu kích thứ bảy của Tăng Bạch Thủy.

Thảm nhất là Phương Chấn Mi lúc này chẳng những không có khả năng đánh trả, mà người ở giữa không trung, Tăng Bạch Thủy chỉ cần lợi dụng chiêu thức “Trường Tiểu thất kích”, từ trên cao đánh xuống, Phương Chấn Mi e rằng khó tránh khỏi tai họa.

Nghĩ đến đây, Ngã Thị Thùy không kìm được hoảng hốt, quả thật muốn xông lên giúp Phương Chấn Mi một tay, nhưng hẳn làm sao có thể làm chuyện trái với tín ước, ý đông hiệp ít.

Lúc này Tăng Bạch Thủy từ trên cao nhìn xuống, đột nhiên cười lớn một tiếng, kích thứ sáu trong “Trường Tiểu thất kích” là “Đại Mạc thần chưởng” đã đánh xuống.

Phương Chấn Mi đột nhiên hạ xuống phía dưới.

Tăng Bạch Thủy khó khăn lắm mới vượt lên trên Phương Chấn Mi, chợt thấy đối phương chìm xuống, làm sao có thể để hắn chạy trốn, lập tức cũng dùng “Thiên Cân Trụ” hạ xuống.

Tốc độ của Phương Chấn Mi đột nhiên nhanh hơn, lại dùng thần công “Lạc Địa Sinh Căn” (rơi đất bén rễ) chìm nhanh xuống.

Tăng Bạch Thủy vừa gấp vừa giận, trông thấy đã bị Phương Chấn Mi kéo dài khoảng cách, lập tức hít mạnh một hơi, dùng một chiêu “Ngư Trầm Nhạn Lạc” (cá chìm nhạn rơi) tăng tốc hạ xuống.

Trong nháy mắt, thân hình Tăng Bạch Thủy đã đến gần Phương Chấn Mi.

Hai người cùng nhau rơi xuống, trông rất đẹp mắt, khiến người ta khần trương đến mức nín thở, thể hạ xuống còn nhanh hơn so với lướt lên.

Mũi chân của Phương Chấn Mi đã chạm đất.

Gần như cùng lúc, mũi chân của Tăng Bạch Thủy cũng đáp xuống đất. Phương Chấn Mi vừa rơi xuống, lập tức cong người, ót chạm đất, lập tức thi triển thế “Thiết Bản Kiềm”.

Tăng Bạch Thủy vừa rơi xuống, hét lớn một tiếng, “Đại Mạc thần chưởng” đã đánh vào khoảng không.

Ngã Thị Thùy ở một bên quan sát, gần như kêu lên. Bởi vì hẳn thấy vào lúc này cảnh này Phương Chấn Mi lại sử dụng thế “Thiết Bản Kiềm”, mặc dù tuyệt diệu, có thể tránh được một chiêu “Đại Mạc thần chưởng” của Tăng Bạch Thủy, nhưng Trường Tiểu kích thứ bảy tiếp theo, Phương Chấn Mi tuyệt đối không thoát được. Hẳn đã vươn eo cong người, cho dù muốn đỡ một thức sau cùng của Tăng Bạch Thủy cũng không kịp nữa.

Phương Chấn Mi dù là thần tiên, cũng không chống được một kích cuối cùng của Tăng Bạch Thủy.

LONG HỒ PHONG VÂN

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 21 : Kịch Thứ Bảy

Ngã Thị Thùy quả thật bức tức vì lúc này Phương Chấn Mi lại sử dụng “Thiết Bản Kiềm” nguy hiểm, cho dù phải tiếp kích thứ sáu, cũng tốt hơn gấp trăm lần so với đỡ kích thứ bảy của Tăng Bạch Thủy.

Ngã Thị Thùy thật sự khó hiểu vì sao Phương Chấn Mi lại liên tục phạm sai lầm.

Tăng Bạch Thủy vừa chạm đất, tranh thủ mỗi cơ hội, vừa thấy Phương Chấn Mi ở trước mặt, lập tức phát ra “Đại Mạc thần chưởng”.

Mà Phương Chấn Mi vừa đáp xuống đất lập tức thi triển “Thiết Bản Kiềm”, giống như đoán được bước tiếp theo của Tăng Bạch Thủy, lướt sát qua dưới chưởng đối phương.

Nếu lúc này Tăng Bạch Thủy xuất thủ, bất kỳ một kích nào cũng có thể đánh ngã Phương Chấn Mi.

Với loại người như Tăng Bạch Thủy, sao có thể không ra tay?

Nhưng Tăng Bạch Thủy lại không ra tay.

Sau khi Tăng Bạch Thủy đánh ra một chưởng, bỗng nhiên ngăn người.

Trong lúc ngơ ngẩn này, Phương Chấn Mi đột ngột thẳng người, dùng thế “Lý Ngư Đả Đỉnh” (cá chép bung mình) nhảy lên, bay qua đầu Tăng Bạch Thủy, áo trắng lóa lên, bàn tay trong nháy mắt ấn vào huyệt Bách Hội trên

đỉnh đầu Tăng Bạch Thủy, sau đó phi thân bồng bềnh đáp xuống sau người đối phương.

Huyệt Bách Hội là một trong tám tử huyệt của con người, trúng phải một kích nhẹ nhàng không chết cũng bị thương, huống hồ là một cái nhấn của Phương Chấn Mi?

Từ khi Phương Chấn Mi và Tăng Bạch Thủy giao thủ đến giờ, Tăng Bạch Thủy tấn công sáu chiêu, Phương Chấn Mi cũng né tránh sáu lần, chỉ đánh trả một kích đã trúng mục tiêu.

Đây là võ công bậc nào!

Nhưng Tăng Bạch Thủy lại không ngã xuống.

Không ai có thể chịu được một kích vào huyệt Bách Hội của Phương Chấn Mi, trừ khi lúc xuất thủ Phương Chấn Mi căn bản không vận lực.

Tăng Bạch Thủy vẫn sừng sững bất động, nhưng không quay đầu lại.

Bóng lưng Tăng Bạch Thủy đột nhiên giống như già yếu, suy sụp, thậm chí không còn sinh cơ nữa.

Bởi vì hắn đã thua.

Anh hùng cũng có lúc chán nản.

Tăng Bạch Thủy không nhúc nhích, không quay đầu, chỉ bình tĩnh lạnh nhạt nói:

- Người thắng rồi.

Phương Chấn Mi đứng sau hắn, áo trắng phất phơ, nói:

- Ông cũng không bại, có thể tái chiến.

Tăng Bạch Thủy bỗng tức giận nói:

- Im miệng, người ra tay lưu tình, không hề vận lực, dám khinh ta không biết?

Tiếng quát này vẫn uy vũ bức người, sau đó lại trầm mặc, cuối cùng nói:

- Người làm sao biết ta không có Trường Tiểu kích thứ bảy?

Phương Chấn Mi hờ hững nói:

- Tại hạ không dám khẳng định bang chủ không có kích thứ bảy, chỉ mạo hiểm thử một lần mà thôi.

Lời này khiến Ngã Thị Thùy, Quách Ngạo Bạch thậm chí Tăng Đan Phượng đều kinh hãi. “Trường Tiểu thất kích” uy chấn thiên hạ của Tăng Bạch Thủy, lại không có kích thứ bảy uy lực mạnh nhất?

Tay áo Tăng Bạch Thủy rung lên, hiển nhiên trong lòng vẫn rất kích động, nói:

- Người nói tiếp đi!

Phương Chấn Mi nói:

- Ba ngày trước lúc tại hạ giao chiến với Sơn Đông Hoắc Vô Dụng, từng đề cập đến “Trường Tiểu thất kích” của bang chủ là do Thiếu Lâm cao tăng Vô Danh lão tăng truyền thụ. Khi đó trong lòng tại hạ có suy nghĩ, Vô Danh lão tăng và Đại Thạch thiền sư của Thiếu Lâm là tri giao, mà sau khi Đại Thạch thiền sư đánh bại ba vị lạt ma Tây Tạng, một vị lạt ma trong đó đã đi vào chùa Thiếu Lâm, trở thành tri giao của Đại Thạch thiền sư. Tại hạ suy đoán, Vô Danh lão tăng nhất định biết “Đại Thạch thần công” và “Tử Kim

Thủ”. Còn thân phận của Vô Danh lão tăng có lẽ không dưới chưởng môn phái Thiếu lâm, có khả năng từng tu luyện “Đạt Ma thần quyền”. Mà năm đó Tam đại hiệp sáng tạo ra “Trường Thiên thần chỉ” và “Đại Mạc thần chưởng”, Vô Danh lão tăng đã là một trong bảy đại cao thủ, cũng từng đi đến đại mạc, cho nên có thể am hiểu hai môn võ công này. Còn về “Đông Hải Thủy Vân Tự”, chính là một trong bảy mươi hai tuyệt kỹ Thiếu Lâm, mỗi cao tăng đều khổ tu một môn tuyệt kỹ Thiếu Lâm, Vô Danh lão tăng tu luyện chính là môn này. Sáu môn võ công này bao gồm “Tử Kim Thủ”, “Đông Hải Thủy Vân Tự”, “Đại Mạc thần chưởng”, “Trường Thiên thần chỉ”, “Đạt Ma thần quyền”, “Đại Thạch thần công”, được chưởng môn phái Thiếu lâm gọi đùa là “Vô Danh lục kỹ”, bởi vì tuyệt kỹ tuy nổi danh, nhưng người lại vô danh.

Phương Chấn Mi nói về Vô Danh lão tăng của Thiếu Lâm lại thuộc như lòng bàn tay, khiến đám người Ngã Thị Thùy cũng phải lú lờ, nhưng nhất thời lại không nghĩ ra hai chuyện này liên quan gì đến nhau.

Phương Chấn Mi cười một tiếng lại nói:

- Nhưng Tăng bang chủ làm đệ tử của Vô Danh lão tăng, học được lục kỹ, sau đó giết y, lập tức tuyên bố thiên hạ tuyệt kỹ của mình là “Trường Tiểu thất kích”. Tại hạ đã điều tra về Vô Danh lão tăng, nhưng chỉ thấy có lục kỹ, sao lại biến thành thất kích? Chẳng lẽ Tăng bang chủ lưu lại hậu chiêu, sợ có người chống được lục kích, cho nên tuyên bố còn có một kích, như vậy thiên hạ ai dám tranh phong?

Tăng Bạch Thủy hừ một tiếng, xem như trả lời.

Phương Chấn Mi tiếp tục nói:

- Nhưng tại hạ cũng không dám khẳng định, cho nên mới không nói với Tư Đồ trang chủ, sợ làm hại y, không ngờ... Ài, Tăng bang chủ, trong trận

chiến giữa ông và Tư Đồ trang chủ, tại hạ đã nhìn ra. Ông thà rằng mạo hiểm dùng Trường Tiểu kích thứ sáu tấn công Tư Đồ trang chủ, lại không chịu dùng kích thứ sáu ngăn cản kiếm thứ tư của Tư Đồ trang chủ, sau đó dùng kích thứ bảy giết y. Chuyện này khiến tại hạ suy nghĩ, Trường Tiểu kích thứ bảy có thể không tồn tại. Nếu không với sự cẩn thận của bang chủ, chắc chắn không đến mức mạo hiểm như vậy.

Tăng Bạch Thủy lạnh lùng nói:

- Do đó người khẳng định ta không có kích thứ bảy?

Phương Chấn Mi nói:

- Tăng bang chủ, nếu không có những lời ông nói trước khi chúng ta giao chiến, có lẽ tại hạ vẫn không thể khẳng định. Thứ nhất ông sợ tại hạ quan sát ông và Tư Đồ trang chủ chiến đấu, trở về ngẫm nghĩ sẽ có phát giác, cho nên chủ trương lập tức tử chiến một trận. Thứ hai, ông đặc biệt cảnh cáo tại hạ cẩn thận kích thứ bảy của ông, ý đồ khiến tại hạ e ngại kích thứ bảy. Nhưng bang chủ đã biết “Trường Tiểu thất kích” kích sau mạnh hơn kích trước, tại hạ sao lại không biết? Cho nên bang chủ nhắc nhở như vậy lại khá kỳ lạ. Thứ ba, bang chủ đột nhiên dùng “Tử Kim Thủ” tập kích, so với trước đó cảnh cáo tại hạ cẩn thận kích thứ bảy lại có mâu thuẫn, đã cư xử như anh hùng, sao lại bất ngờ ám toán? Đây chẳng phải là có bí ẩn bên trong?

Tăng Bạch Thủy cũng không lên tiếng.

Con người vốn là như vậy, yêu một người, luôn giả vờ như không hề quan tâm; sau khi trộm tiền, luôn nói mình có ít tiền dành dụm... đây đều là tâm lý “giấu đầu lòi đuôi”.

Ngay cả trí giả như Tăng Bạch Thủy cũng không ngoại lệ.

Phương Chấn Mi khoanh tay nói:

- Cho nên tại hạ mạo hiểm suy đoán, bang chủ cũng không có kích thứ bảy, bởi vì người khác cảm thấy không tiếp được thất kích của ông, cho nên chỉ lựa chọn đón đỡ hoặc tấn công. Nhưng lại có võ công nào nhanh hơn được, tàn nhẫn hơn được, mạnh hơn được “Trường Tiểu lục kích”? Cứ như vậy, tất cả người giao thủ với ông đều bị thua thiệt, trúng kế.

Lần này ngay cả Ngã Thị Thủy cũng xấu hổ cúi đầu, trong lòng thầm kêu may mắn, nếu mình giao thủ với Tăng Bạch Thủy nhất định sẽ rơi vào cái bẫy của đối phương.

Phương Chấn Mi vẫn không nhanh không chậm nói:

- Do đó tại hạ quyết định, không ngừng né tránh để cho bang chủ đánh ra sáu kích. Sau khi sáu kích của bang chủ chấm dứt, muốn thi triển lần nữa tất nhiên sẽ hơi khựng lại, trong khoảnh khắc đó sẽ không giao phong chính diện, tại hạ mới thừa dịp phản kích, chẳng phải là chiếm được lợi thế?

Tăng Bạch Thủy vẫn đứng đó, nhìn hai chân của mình, giống như đang suy nghĩ điều gì, tấm lưng dường như cong xuống.

Phương Chấn Mi nói:

- Tăng bang chủ, chuyện cũ đã qua, hiện giờ trang chủ Thí Kiếm sơn trang đã mất, bang chủ càng nên lấy công chuộc tội, chủ trì chính nghĩa cho giang hồ...

Tăng Bạch Thủy đột nhiên trầm giọng cắt lời Phương Chấn Mi:

- Phượng nhi!

Tăng Đan Phượng cảm kích nhìn Phương Chấn Mi, thật sự biết ơn Phương Chấn Mi đã không giết Tăng Bạch Thủy. Nàng đi đến chỗ Tăng Bạch Thủy, kêu lên:

- Cha!

Giọng nói của Tăng Bạch Thủy có vẻ bình tĩnh già nua:

- Trường Tiểu bang đã bị hủy, cha đã thất bại. Bình sinh cha làm ác vô số, nhưng không cho là sai. Người sống trên đời ngần ngại mấy chục năm, vì cầu công danh, vì thành chí lớn, không từ thủ đoạn cũng là chuyện đương nhiên. Cha đã thất bại, cũng không mặt dày nhận ơn của người khác, tham sống sợ chết. Cho dù ta hối lỗi sửa sai, trong thiên hạ những người bị ta làm hại cũng chưa chắc giống như Phương công tử, tha cho ta một con đường sống. Việc đã đến nước này, còn gì để nói nữa? Điều duy nhất cha không yên tâm, đó là sau khi mẹ con mất, cha vẫn không chăm sóc con thật tốt, bây giờ càng không thể chiếu cố con được nữa...

Nhất thời lại không nói tiếp được.

Tăng Đan Phượng không hiểu nói:

- Cha...

Tăng Bạch Thủy nghiêm trang khoát tay, chậm rãi nói:

- Con không cần khuyên cha, cha đã thất bại, mặt mũi nào lại sống tạm bợ?

Liên xoay người vái chào Phương Chấn Mi, nói:

- Đây xem như cảm ơn vì người không giết, để cho ta tự kết thúc.

Lại quay sang Tăng Đan Phượng nói từng chữ từng câu:

- Bảo khố của Trường Tiểu bang có thể cung cấp cho con cả đời, con phải không ngừng cố gắng, mới có thể lấy lại uy danh cho Tăng gia...

Đột nhiên cười lớn một trận, nhanh chóng lướt ngược về phía vách núi.

Tăng Đan Phượng kêu lên:

- Cha...

Tăng Bạch Thủy lướt ngược rất nhanh. Phương Chấn Mi, Ngã Thị Thùy, Quách Ngạo Bạch đều phát giác lời nói của Tăng Bạch Thủy không thích hợp, đã tăng cường phòng bị, vừa thấy Tăng Bạch Thủy muốn tạt, lập tức nhảy lên.

Trong tiếng cười lớn, Tăng Bạch Thủy tiện tay đánh ra hai chưởng.

Hai chưởng đánh vào Phương Chấn Mi và Ngã Thị Thùy.

Ngã Thị Thùy đỡ một chưởng, thân pháp bị cản trở, lập tức ngừng lại.

Phương Chấn Mi nhảy vọt lên, tránh khỏi một chưởng, chỉ chậm một chút, đã lao về phía Tăng Bạch Thủy, đưa tay chụp lấy.

Quách Ngạo Bạch cũng đã xông đến gần.

Nhưng tất cả đã muộn.

Tăng Bạch Thủy đã lật người rơi xuống vách núi.

Áo trắng tung tay, Phương Chấn Mi chỉ chụp được một mảnh áo rách trên vai Tăng Bạch Thủy.

Quách Ngạo Bạch vội kêu lên:

- Tuyệt đối không được...

Nhưng đã không thể cứu vãn, mắt thấy thân hình Tăng Bạch Thủy dần

dần thu nhỏ lại, áo trắng biến mất trong khe núi mờ mịt.

Phương Chấn Mi nắm một mảnh áo, ngẩng đầu nhìn trời, đứng trước dốc núi, gió nổi lên, tay áo động, ngơ ngác đứng yên không nói gì.

Giang sơn như vẽ, một thời bao nhiêu hào kiệt...

Sóng cuốn trôi hết anh hùng phong lưu thiên cổ, đá nhọn chọc trời, sóng lớn vỗ bờ, cuốn lên ngàn đống tuyết...

LONG HỒ PHONG VÂN

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 22 : Phần Kết

- Đang say cứ việc vui cười

Ưu sầu chi để phí hơi?

Gần đây đọc sách người xưa viết

Chữ tín đâu có khắp nơi.

Đêm qua bên tòng say ngã

Hỏi tòng ta say thế nào?

Chỉ nghi tòng muốn nâng ta dậy

Gạt tòng ra bảo “biến ngay”...

Người đang lắc lắc đầu, đã uống hai vò rượu ngâm thơ là Ngã Thị Thùy. Hắn gác một chân lên bàn, chân kia gác lên ghế, mặt đầy râu ria, đang giơ tay ném một hạt đậu phộng lên, há mồm muốn đớp. Đột nhiên đậu phộng bị người khác chụp lấy, ném vào trong miệng, có điều không phải miệng của hắn, mà là miệng của Quách Ngạo Bạch. Nhìn Quách Ngạo Bạch đang nhai đậu phộng, Ngã Thị Thùy không vui chút nào. Nhìn miếng thịt sắp vào trong miệng lại bị cướp đi, đương nhiên là chuyện bực bội; nhưng nhìn đậu phộng sắp rơi vào miệng mình lại rơi vào miệng người khác, cũng không phải chuyện dễ chịu gì. Hơn nữa nếu không phải hôm nay tâm tình của Ngã Thị Thùy rất tốt, cũng sẽ không rãnh rỗi bóc đậu phộng, bình thường hắn lười đến

mức nuốt cả đậu phộng lẫn vỏ vào bụng.

Ngã Thị Thùy nhảy dựng lên, chợt nghe Phương Chấn Mi cười nói:

- Người cao giọng ngâm nga, đáng tiếc hôm qua người không phải say ngã bên cây tùng, mà là...

Lại mỉm cười không nói tiếp. Ngã Thị Thùy cũng hơi xấu hổ, tối hôm qua hẳn uống rượu với Phương Chấn Mi, kết quả hẳn không uống tiếp được, lại không muốn người khác dò, kiên quyết tự mình trở về khách sạn, khi tỉnh dậy mới phát giác mình lại ngủ bên cạnh hồ xí ven đường, nghĩ đến thật là oan ức.

Quách Ngạo Bạch cũng cười nói:

- Người nói gần đây đọc sách người xưa viết, chữ tín đâu có khắp nơi. Rốt cuộc gần đây người đọc sách gì? Lại có hào khí tận mây như vậy!

Ngã Thị Thùy gãi gãi đầu, cuối cùng giống như nghĩ tới chuyện gì, kêu lên:

- Được lắm, tiểu tử người khinh ta không đọc sách. Ta hỏi người, người có từng nghe cổ sự “Khổng Dung nhường lê” chưa?

Phương Chấn Mi lại ngẩn ra, không nghĩ tới sách mà Ngã Thị Thùy đọc lại là “Khổng Dung nhường lê”, bất giác dờ khóc dờ cười. Quách Ngạo Bạch cũng có đồng cảm:

- Đúng, đúng, trước kia ta cũng nghĩ đến, nếu ta là Khổng Dung, nhất định sẽ ăn trái lớn kia; nếu đối phương là trường bối, nhất định cũng sẽ để ta ăn trái lớn. Chúng ta cần gì phải khác người?

Ai ngờ Ngã Thị Thùy lẩm bẫm nói:

- Không đúng, không đúng.

Quách Ngạo Bạch lại ngạc nhiên hỏi:

- Ấy, chẳng lẽ người ăn trái nhỏ kia?

Ngã Thị Thùy tức giận nói:

- Ta mặc kệ lớn nhỏ, cả lớn lẫn nhỏ ta đều ăn hết.

Lần này ngay cả Quách Ngạo Bạch cũng không nhịn được cười lớn.
Phương Chấn Mi cười nói:

- May mắn ta không phải anh của Khổng Dung.

Ngã Thị Thùy liếm liếm môi, cười nói:

- May mắn ta cũng không phải Khổng Dung.

Quách Ngạo Bạch cũng cố ý xụ mặt nói:

- Càng may mắn ta không phải trái lê.

Ba người vui vẻ cười lớn.

Người khác không biết còn tưởng rằng ba người này là bợm rượu, là kẻ điên. Nhưng bọn họ là những hảo hán trên giang hồ, bọn họ biết làm thế nào cẩn thận tỉ mỉ trong những chuyện nghiêm túc, cũng biết làm thế nào thả lỏng trong những chuyện nhẹ nhàng, chẳng những khiến mình cao hứng, hơn nữa cũng khiến người khác cao hứng. Nếu không trong giang hồ nhiều màu nhiều sắc, nhiều máu nhiều lệ, nhiều gió nhiều sóng, sẽ rất dễ khiến bọn họ chịu áp lực quá độ, già đi quá sớm, nóng nảy quá dễ và chán nản quá nhanh.

Bọn họ là anh hùng, cũng là người sống, càng là bằng hữu nhiệt huyết,

cho nên bọn họ cười rất sáng khoái, cũng rất vui vẻ.

Có lẽ bởi vì tà không thể thắng chính, chính nghĩa trên thế gian này cuối cùng vẫn tồn tại, bọn họ muốn tiếp tục bảo vệ, cho nên mới càng tự do tự tại, thoải mái cười lớn. Thực ra sâu trong lòng bọn họ nào không đau đớn?

Quách Ngạo Bạch mất cha, Ngã Thị Thùy mất hồng nhan, những nỗi đau này không thể nhìn ra được từ trên khuôn mặt trẻ trung vui vẻ của bọn họ.

Bọn họ cười một hồi, Quách Ngạo Bạch bỗng nói:

- Phương huynh, Ngã huynh, trưa nay ta muốn trở về Hàm Ứng bảo. Gia phụ bị Trường Tiểu bang giết chết, gia nghiệp đã mất, ta phải trở về chịu tang, sau tiết Đoan Ngọ sẽ tái xuất giang hồ, hội kiến hai vị.

Ngã Thị Thùy im lặng không nói gì. Phương Chấn Mi cũng hơi trầm mặc, cuối cùng nhướng mày cười nói:

- Được, người nên tự bảo trọng, chúng ta lưu lạc giang hồ, sẽ có ngày gặp mặt.

Ngã Thị Thùy liên tục uống ba ngụm rượu lớn, giơ chén nói với Quách Ngạo Bạch:

- Xin người hãy uống cạn chén rượu, phía tây Dương Quan không cố nhân... Tới đây, chúng ta không say không về...

Phương Chấn Mi khẽ mỉm cười nói:

- Quách lão đệ đang có tang, không thể chè chén. Người cũng uống ít thôi, nếu người không gây chuyện, tối nay chúng ta nghỉ ngơi sớm một chút, sáng sớm ngày mai đi Tô Châu, thế nào?

Ngã Thị Thùy nhảy dựng kêu lên:

- Gây chuyện? Ngã Thị Thùy không gây chuyện còn có thể sống sao? Rốt cuộc Tô Châu có chuyện gì?

Phương Chấn Mi cười nói:

- Tóm lại giang hồ nhiều hoạn nạn, nhất là mấy năm gần đây, trong võ lâm đầy chuyện kỳ quái, rất nhiều ma đầu vực ngoại lần lượt tái xuất giang hồ, gây nghiệt vô số. Hôm trước ta ở Thí Kiếm sơn trang, có người mang thư tới cho Tư Đồ trang chủ, hiển nhiên không biết Tư Đồ trang chủ đã gặp bất hạnh. Lúc đó Khinh Yến mở thư ra xem, hóa ra là thư của thiên hạ đệ nhất tiêu cục Phong Vân tiêu cục Long Phóng Khiếu Long lão tiên bối, trong đó hỏi xem Tư Đồ trang chủ có ứng phó được Tăng bang chủ hay không, y không thể tự mình đến, bởi vì bị người của Thiên Thủ Vương gây khó, không thể rời khỏi tiêu cục...

Ngã Thị Thùy và Quách Ngạo Bạch đều cả kinh:

- Cái gì, “Thiên Thủ Vương” Tả Thiên Chấn tái xuất giang hồ?

Phương Chấn Mi gật đầu:

- Không sai, Tả Thiên Chấn làm ác vô số, lòng dạ hiểm độc, nhưng lại là đại tông sư võ thuật. Hai mươi lăm năm trước bị quần hào Trung Nguyên hợp lực đuổi giết, đến nỗi phải bỏ trốn vào Nam Man. Không ngờ hai mươi lăm năm sau hắn lại tái hiện giang hồ, hơn nữa nghe nói võ công còn tinh tiến. Cửu Đại Quý dưới trướng hắn, ai nấy đều võ công kinh người. Một khi hắn tái xuất, e rằng trên giang hồ khó tránh khỏi một trận hỗn loạn...

Ngã Thị Thùy vỗ mạnh bàn gỗ, quát lên:

- Được lắm! Để Ngã Thị Thùy ta đi gặp hắn.

Phương Chấn Mi vẫn trầm trọng nói:

- Nghe nói ngày Trường Tiểu bang tấn công Thí Kiếm sơn trang, Tăng Bạch Thủy cũng từng đi Thí Kiếm sơn trang tử chiến một trận, nhưng lại bị một tên thanh niên ám khí tàn độc chặn đường, khiến cho đến chậm một bước, đám người Khuất Lôi và Phương Trung Bình đã thua chạy. Nếu Tăng Bạch Thủy tham gia trận chiến ấy, kết cục của Thí Kiếm sơn trang và Trường Tiểu bang có thể đã khác. Hiện nay người có thể sử dụng ám khí ngăn cản Tăng Bạch Thủy, hơn nữa còn trẻ tuổi, trong võ lâm chưa nghe nói tới cao thủ như vậy. Khi đó Trường Tiểu bang và Thí Kiếm sơn trang quyết chiến với nhau, trong võ lâm còn không biết thực lực ẩn giấu của Thí Kiếm sơn trang, cho rằng Trường Tiểu bang nắm chắc phần thắng. Vì vậy ta rất hoài nghi, thanh niên kia chính là một trong hai người áo đen gần đây đi theo bên cạnh Thiên Thủ Vương. Mục đích của hắn rất có thể là muốn ngăn cản Trường Tiểu bang giành được toàn thắng, mà muốn Tư Đồ trang chủ và Tăng bang chủ sống mái với nhau, cả hai đều chết, như vậy Thiên Thủ Vương mới có cơ hội cuốn sạch võ lâm. Sở dĩ ta suy đoán như vậy, là vì thanh niên kia sử dụng ám khí, mà hai đại tuyệt kỹ của Tả Thiên Chấn, một là ám khí bí truyền, hai là côn pháp độc môn, thanh niên kia rất có thể là truyền nhân của hắn. Một truyền nhân đã có võ công như vậy, Tả Thiên Chấn càng không dễ đối phó.

Ngã Thị Thùy động dung nói:

- Đi! Đi!

Phương Chấn Mi ngạc nhiên hỏi:

- Đi đâu?

Ngã Thị Thùy hét lớn:

- Giang hồ gặp nạn, chúng ta còn chờ cái gì? Ta không đợi được ngày mai nữa, bây giờ chúng ta hãy đi Phong Vân tiêu cực!

Quách Ngạo Bạch cũng kích động nói:

- Nếu như ta có thể đi, cũng sẽ đi ngay bây giờ!

Phương Chấn Mi cảm thán, nhìn hai người này một chút, trong lòng nghĩ ngợi: “Thiên hạ lo gì không có hảo hán?”

Lập tức cười một tiếng cao giọng nói:

- Không uống thêm một chén rượu sao? Không đọc thêm một quyển sách à?

Ngã Thị Thùy cười lớn gõ nhịp cất tiếng ca sang sảng:

- Qua sông thần mã về Nam, mấy ai đã xứng tài thao lược?

Bô lão Trường An, cảnh vật Tân Đình, vẫn nguyên như trước!

Di Phủ bao người, non sông đắm chìm, đôi phen ngơ ngác!

Diệt giặc trời muôn dặm lo toan, công danh vốn chỉ nhà nho, nào ai biết được?

Ngâm xong lại uống một hơi cạn sạch rượu trong chén.

Phương Chấn Mi cũng cười lớn, nhìn hai người ngâm lên:

- Huống lại nước tiếng văn chương, trước sân bóng rợp tàu cây ngày bạc.

Năm xưa trút lá, nay thử nhìn xem, gió mây tan tác.

Đồng toả khói mờ, suối mượt cỏ cây, non Đông say hát.

Đợi khi nào chinh đốn càn khôn, xong việc sẽ chúc mừng tuổi bác.

Ba người nhìn nhau cười, gõ nhịp ngâm nga, quả thật là anh hùng tuổi trẻ.

HẾT